

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

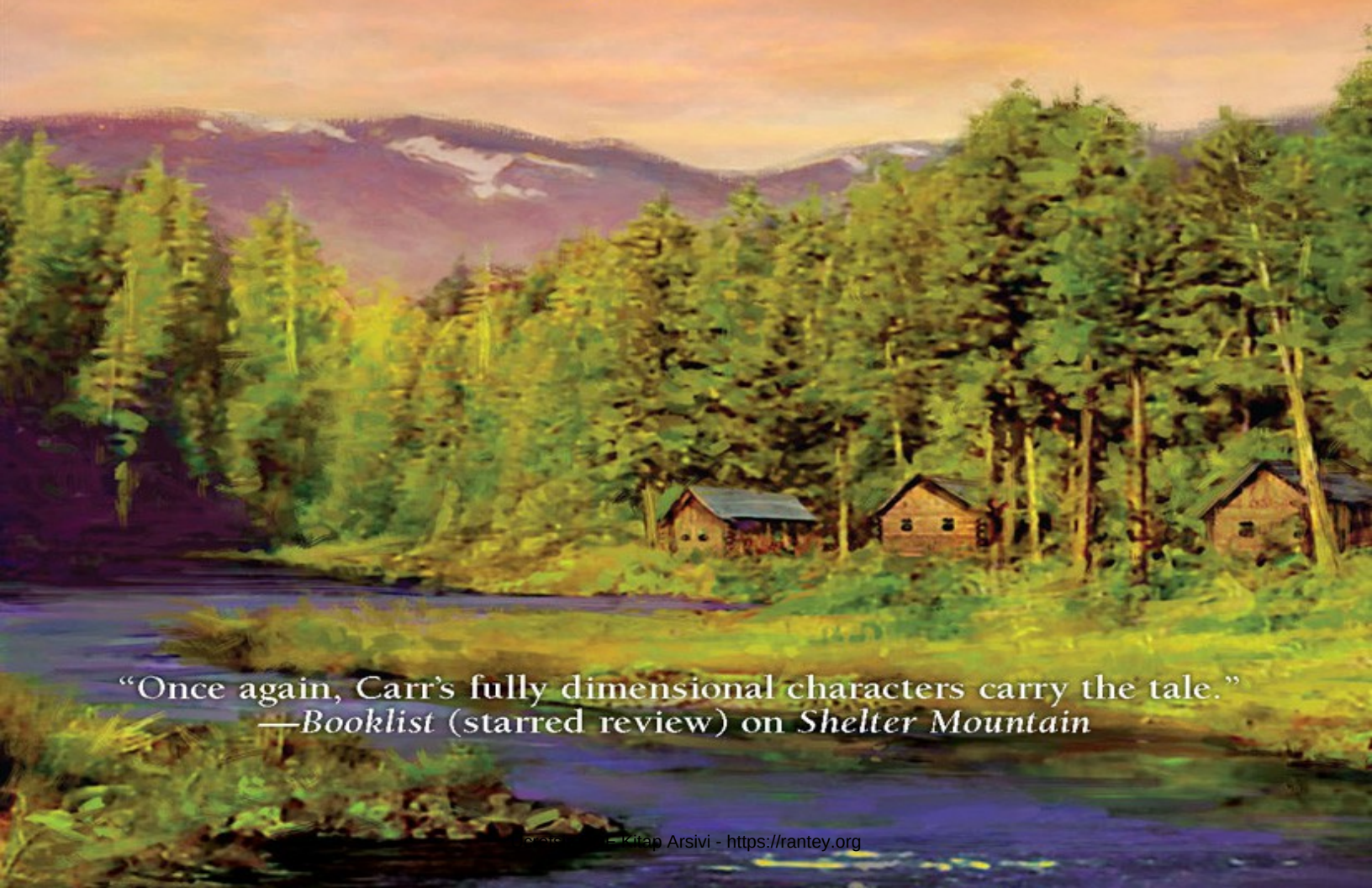
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

New York Times and USA TODAY Bestselling Author

ROBYN CARR

TEMPTATION RIDGE

A Virgin River Novel

“Once again, Carr’s fully dimensional characters carry the tale.”
—Booklist (starred review) on *Shelter Mountain*

RITA® Ödüllü yazar Robyn Carr'a övgüler

"Virgin River kitapları o kadar etkileyici ki karakterlerle anında bağ kurdum ve daha fazlasını, daha fazlasını istedim."

-#New York Times'ın en çok satan 1 numaralı yazarı Debbie Macomber

"Robyn Carr güçlü erkekler, büyüleyici kadınlar ve tekrar tekrar ziyaret etmek isteyeceğiniz bir topluluk yaratıyor. Kim daha fazlasını isteyebilir ki?"

-New York Times çok satan yazarı Sherryl Woods

"Bakir Nehir seksi, gerilimli, duygusal ve tatmin edici. Daha fazlası için sabırsızlanıyorum!"

-New York Times çok satan yazarı Carla Neggers

"Gelecek için çok şey vaat eden bir seri."

-New York Times çok satan yazarı Clive Cussler

"İşte Carr'ın uçabileceğini kanıtlayan bir yazar."

-Kitap Yorumcusu Mavi Gökyüzü hakkında

"Robyn Carr okuyuculara güçlü ve düşündürücü bir çağdaş kurgu eseri sunuyor."

Vadinin Derinliklerinde üzerine -Midwest Book Review

"Olağanüstü bir hikâye anlatıcısı."

-Library Journal

"Kadınların dostlukları, aşkları ve aileleri hakkında sıcacık, harika bir kitap. Bayıldım!"

-New York Times çoksatın yazarı Susan Elizabeth Phillips, Zeytin Sokağındaki Ev üzerine

"Son derece eğlenceli bir roman."
Düğün Partisi üzerine -Midwest Book Review

**ROBYN CARR ve MIRA Books'tan da temin
edilebilir**

Virgin River Serisi
MOONLIGHT ROAD
ANGEL'S PEAK
YASAK ŞELALELER
CENNET VADİSİ
TEMPTATION RIDGE
İKİNCİ ŞANS KARTI
BAKIR NEHİR NOELİ BAKIR NEHİR
BARINAK DAĞI FISILDAYAN
KAYA

Grace Valley Serisi
VADİNİN
DERİNLİKLERİNDE, DAĞIN
HEMEN ÖTESİNDE
NEHRİN AŞAĞISINDA

Romanlar
SONOMA'DA BİR YAZ ASLA
ÇOK GEÇ DEĞİL KAÇAK
METRES
MAVİ GÖKYÜZÜ
DÜĞÜN PARTİSİ
ZEYTİN SOKAĞINDAKİ EV

ROBYN CARR

TEMPTATION RIDGE

Bir Bakir Nehir Romanı

Sevgili okuyucu,

Virgin River'a tekrar hoş geldiniz!

Birçoğunuz Virgin River'ın gerçek bir kasabaya dayanıp dayanmadığını sormak için yazdınız, çünkü eğer öyleyse, oraya taşınmak istiyorsunuz! Bunu söylemekten nefret ediyorum ama kutuları açsanız iyi olur.
-Kasaba sadece zihnimde yaşıyor.

Bu kitapta, bazı eski arkadaşlarla yeniden tanışacak ve bazı yeni arkadaşlar edineceksiniz. Hayatın kendisinde olduğu gibi, seri de romantik tatmin hikayeleri, öğrenilen dersler ve bazı zor vedalarla devam ediyor. Mektuplarınızda Virgin River'ın güçlü, yakışıklı, erkeksi erkeklerinden ne kadar hoşlandığınızı anlattınız. Kadınların güzelliğine, içsel gücüne ve zekasına hayran kaldınız. Ama en çok duyduğum şey, bağlılığın en önemli şey olduğu bir yere olan sevginiz. ve sadece romantik bir bağlılık değil, kardeşlik bağı, komşuların sadakati, bir ailenin sadakati kalıcı dostluk.

Birçoğunuzun ordu ile bağları olduğunu biliyorum ve Virgin River erkeklerinin savaş zamanlarında ülkelerine hizmet etmiş olmaları karizmalarına büyük katkı sağladı. Bariz cinsel çekiciliklerinin yanı sıra, birçoğunuzun tepki verdiği şey onların sağlam, duygusal özleridir. Bu karakterler hepimizin takdire şayan bulduğu değerleri temsil ediyor. Saygıdeğer.

Yani, Virgin River kurgusal bir kasaba olmasına rağmen herhangi bir kalpte yaratılmıştır. Bardağın yarısının dolu olduğu, insanların yüklerini ve zorluklarını omuzlamaktan güç aldığı, insanların sadece doğru olanı yaptığı bir yer çünkü yapılacak doğru şey bu.

Virgin River'da yaşamak ister misiniz? Sadece gözlerinizi kapatın ve kalbinizi açın.

Robyn Cunn

TEŞEKKÜRLER

Kendi ebe danışmanım Pam Glenn'e ve kadın sağlığı hemşiresi pratisyen hekim Sharon Lampert'e tüm uzun konuşmalar, tavsiyeler, okumalar, düzenlemeler ve en önemlisi olağanüstü arkadaşlar oldukları için derin minnettarlığımla özel olarak teşekkür ederim.

Fortuna, California Polis Departmanı'ndan Şef Kris Kitna, yerel detaylar, kolluk kuvvetleri, ateşli silahlar, avcılık ve daha pek çok konuda zengin bir bilgi kaynağı olmuştur. Sürekli sorularımdan asla bıkmadığınız için özel teşekkürler.

Debbie Gustavson, olağanüstü fizyoterapist, rehabilitasyon ve iyileşmedeki fiziksel, duygusal ve psikolojik aşamaları anlamama yardımcı olmak için bana bu kadar zaman ayırdığınız için minnettarım. Hastalarınız çok ama çok Sana sahip olduğum için şanslıyım. Ben de senin gibi bir arkadaşına sahip olduğum için şanslıyım.

Kate Bandy'nin her yeni taslak üzerindeki katkısı olmadan çok şey kaybederdim. Tüm zamanınız, değerli yorumlarınız, sonsuz desteğiniz ve onlarca yıldır beni ayakta tutan dostluğunuz için teşekkür ederim.

Michelle Mazzanti, ilk taslakları okuduğunuz ve beni desteklediğiniz için teşekkür ederim. Her yorumun her zaman yerindeydi ve daha iyi bir kitap yazmama yardımcı olmak için çok önemliydi.

Rebecca (Beki) Keene ve Sokreatrey'e (Ing) özel teşekkürler Cruz, benim iki sevgili internet arkadaşım. Beki alkış alıyor ve Ing karakter isimleri bulma konusunda bir dahi. Karakterleri ve hikayeleri tartıştığımız milyonlarca e-posta aracılığıyla verdiğiniz destek paha biçilemezdi.

Denise ve Jeff Nicholl'a el yazmalarını okuyup yorumladıkları ve harika teşvik ve dostlukları için tekrar teşekkürler.

Yetenekli yazar ve özel dost Colleen Gleason'a, Virgin River serisinin bu kadar çok kopyasını elden sattığı için teşekkür ederim. Tek kişilik bir grup gibisiniz!

Editörüm Valerie Gray'e ve menajerim Liza Dawson'a çok özel ve içten bir teşekkür. Ne muhteşem bir ekip. Her fırsatta gösterdiğiniz özen ve yardımlarınız bu küçük kasabayı ve insanlarını mümkün kıldı. Çok minnettarım.

Bu roman Liza Dawson'a adanmıştır, benim sağ kolum,
berrak kafam, kemerim ve omurgam. İıgörün bir fener
gibi, cesaretlendirmen sıcak bir battaniye gibi. Bana
verdiğin inanılmaz sevgi ve enerji için tüm kalbimle
teşekkür ederim.

İçindekiler

Birinci Bölüm İkinci

Bölüm Üçüncü

Bölüm Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm Yedinci

Bölüm Sekizinci

Bölüm Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm Onbirinci

Bölüm Oniki Bölüm

Onüçüncü Bölüm

ONDördüncü Bölüm

Onbeşinci Bölüm

Onaltı Bölüm

Onyedinci Bölüm

Onsekizinci Bölüm

ONDokuzuncu

Bölüm

Bir

Shelby, Virgin River ile Fortuna arasındaki en işlek yol olan 36 numaralı otoyolun kenarında, belli belirsiz tanıdık gelen eski bir kamyonetin arkasında durmak zorunda kaldığında Walt amcasının çiftliğine on mil kadar yaklaştı. Her ne kadar 36 numaralı

Red Bluff'tan Fortuna'ya dağlar boyunca uzanan otoyol çoğunlukla iki şeritliydi. Kiraz kırmızısı Jeep SUV'sini park etti ve araçtan indi. Yağmur yağıyordu.

Sonunda durmuş, yerini parlak bir yaz güneşine bırakmıştı ama yol ıslaktı ve çamurlu su birikintileriyle doluydu. Yolun yukarısına doğru baktığında parlak bir elbise giymiş bir adam gördü.

Turuncu yelekli bir adam dur işareti yaparak iki şeridi de kapatan uzun bir araba dizisine doğru ilerliyordu. Walt Amca'sına giden sapak bir sonraki tepenin diğer tarafında olacaktı.

Su birikintilerinin etrafından dolaşarak önünde park etmiş olan kamyona doğru ilerledi ve şoföre neler olduğunu bilip bilmediğini sormaya niyetlendi. Şoförün penceresine vardığında gülümsedi. "Merhaba doktor."

Doktor Mullins açık pencereden dışarı baktı. "Hey, sen, küçük kız. Hafta sonu ata binmek için mi buradasın?" diye sordu her zamanki huysuz ses tonuyla.

"Bu sefer değil, Doktor. Annemin Bodega Bay'deki evini sattım," dedi. "Gerekli eşyaları topladım ve bir süreliğine Walt Amca'nın yanına taşınıyor." "Kalıcı olarak mı?"

"Hayır. Ama birkaç aylığına. Hâlâ geçiş dönemindeyim." Doktor'un yüz ifadesi hafifçe yumuşadı, ama sadece hafifçe. "Kaybın için bir kez daha başsağlığı diliyorum Shelby," dedi. "Umarım bu konuda iyisindir."

"Her zaman daha iyiyim, teşekkürler. Annem gitmeye hazırды."

Başını yola doğru eğdi. "Bizi burada tutan şeyin ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Yumuşak omzum çıktı," dedi. "Valley Hastanesi'ne giderken yanından geçtim. Bu şeridin yarısı tepeden aşağı döküldü.

Tamir ediyorlar."

"Korkuluklar iyi olurdu," diye gözlemledi.

"Sadece dar virajlarda," dedi. "Bir Böyle düz bir yolda tek başımızayız. Bir araba ya da kamyon o yumuşak omuza çarpmadığı için çok şanslıyız. Önümüzdeki birkaç gün böyle olacak."

"Walt'a vardığımda bir daha bu yolda olmayı planlamıyorum, en azından bir süreliğine," dedi omuz silkerek.

"Sorabilir miyim, ne planlıyorsunuz?" Doktor gür kaşlarından birini kaldırarak konuştu.

"Ailemi ziyaret ederken okullara başvurularımı yapacağım. Hemşirelik," dedi gülümseyerek. "Yıllarca anneme baktıktan sonra benim için oldukça açık bir seçim."

"Ah, tam da ihtiyacım olan şey," dedi her zamanki kaşlarını çatarak. "Başka bir hemşire. Beni içmeye götür."

Kadın ona güldü. "En azından seni uzağa götürmek zorunda kalmayacağız."

"İşte tam da kastettiğim şey. Hem de küstahça bir tane daha," diye açıkladı.

Tekrar güldü, bu huysuz yaşlı adamı seviyordu. Shelby döndü, Doc pencereden dışarı eğildi ve ikisi de Shelby'nin cipinin arkasında duran kamyonundan bir adamın yaklaştığını gördü. Adam onlara doğru yürüdü. Saçları askeri tarzda kazınmıştı.

Hayatı boyunca alışkın olduğu gibi; amcası emekli bir generaldi. Siyah tişörtü geniş ve sert omuzlarını sıkıca sarıyordu, beli dar, kalçaları ince ve bacakları uzundu. Ama onu büyüleyen şey, adamın onlara doğru geliş şekliydi, bir hareket ekonomisiyle. Kasıtlı. Kendinden emin.

Ukala. Başparmakları ön ceplerindeydi ve

yürüyordu. Yaklaştığında, ona bakarken ya da daha doğrusu onu süzerken hafifçe gülümsediğini görebiliyordu. Parlayan gözlerle onu süzüyordu. Rüyanda görürsün, diye düşündü, bu da onun gülümsemesine neden oldu.

Jeep'inin yanından geçerken içerideki eşyalara baktı. paketlenmiş kutular, sonra Doc'un açık penceresinin yanında durduğu yere doğru devam etti. "Bu senin mi?" diye sordu çenesini Jeep'e doğru uzatarak.

"Evet."

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu. "Virgin River. Sen mi?"

"Aynısı." Sırıttı. "Yukarıda neler olduğuna dair bir fikrin var mı?"

Doktor homurdanarak, "Omzunda çökme var," dedi. "Onarım için bizi tek şeride indirdiler. Virgin River'da ne işiniz var?"

"Nehir boyunca birkaç eski kulübem var." Aralarında göz gezdirdi. "Siz ikiniz kasabada mı yaşıyorsunuz?" diye sordu.

"Orada bir ailem var," dedi Shelby. Elini uzattı. "Ben Shelby."

Onun küçük elini tuttu. "Luke. Luke Riordan." Doktora doğru döndü ve elini tekrar uzattı. "Efendim?"

Doktor elini uzatmadı ama başıyla selam verdi. Elleri artritten o kadar bükülmüştü ki, tokalaşma riskini hiç göze almazdı. "Mullins," dedi.

"Doktor Mullins hayatı boyunca Virgin River'da yaşadı. Kasabanın doktoru o," diye açıkladı Shelby Luke'a.

"Memnun oldum efendim," dedi Luke.

"Başka bir kavanozkafa mı?" Doktor beyaz, sivri kaşlarından birini kaldırarak sordu.

Luke doğruldu. "Özür dilerim," dedi. "Ordu. Efendim." Sonra Shelby'ye baktı. "Başka bir denizci mi?"

"Şehirde çalışan birkaç arkadaşımız denizci. Emekli olmuş ya da terhis edilmiş. Arkadaşları bazen gelir -Bazıları hala aktif ya da yedek kuvvetlerde" dedi.

açıkladı. "Ama bir süre birlikte yaşayacağım amcam ordudaydı. Emekli oldu." Sırıttı. "Saç modelinle o kadar da dikkat çekmeyeceksin. Siz erkeklerin saç kesimiyle ne alıp veremediğiniz var bilmiyorum."

Sabırla gülümsedi. "Bu kurutucu şeylerden hiç kontrol edilmedik."

"Ah. Fön makineleri. Doğru."

Onlar durdukları şeritte beklerken, ikinci şerit büyük sarı bir okul otobüsünün geçmesi için açıldı. Bakılırsa kendi şeritlerinde bekleyen araç sayısı, onlar değildi. Yakın zamanda bir yere gidecekleri için arabalarına dönmek için acele etmediler. Yolda durmaya devam ettiler ki bu Luke için büyük bir hata oldu. Otobüsün diğer şeride doğru hızla ilerlediğini gören Luke, önünde büyükçe bir su birikintisi olduğunu da fark etti. Hızla Shelby ile otobüsün arasına girerek onu Doc'un açık penceresine doğru bastırdı. Bir elini kadının her iki yanına koyarak onu vücuduyla sarmaladı ve su birikintisinin sırtına çarpmasını zar zor hissetti.

Shelby bir kıkırdamayı bastırdı. Maço adam, diye düşündü biraz mizahla.

Luke vites küçültme sesini ve ardından fren gıcirtısını duydu. "Tanrım," diye mırıldandı kızıdan uzaklaşıp otobüsün arkasından bakarken.

Luke dönüp kaşlarını çatarak otobüse bakarken, şoför camdan dışarı eğildi. Ellili yaşlarında, pembe yanaklı, kısa siyah saçlı, yuvarlak yüzlü bir kadın ona sırıttı. Kadın sırıttı! "Kusura bakma dostum," dedi. "Elimde değildi."

"Çok daha yavaş gidersen yapabilirsin," diye bağırdı ona.

Adamın şaşkınlığı karşısında kadın güldü. "Çok hızlı gitmiyordum. Bir programım var, biliyorsun," diye bağırdı. "Tavsiyem mi? Yoldan çekilin."

Kısa saçlarının altında kafa derisi sıcak hissediyordu ve gerçekten yemin etmek istedi. Shelby ve Doc'a döndüğünde,

onu elinin arkasından gülümserken ve Doc'un gözleri parıldarken buldu. Dudaklarını kontrol altında tutmaya çalışarak, "Sırtına biraz su sıçramış Luke," dedi.

Doktor'un yüzü aynıydı, huysuz ve sabırsızdı ama gözleri parlıyordu. "Molly o büyük sarı Otuz yıldır bu dağlarda tüple dolaşıyorum ve kimse bu yolları daha iyi bilemez. Sanırım bir şey görmedi. bu seferlik çukur."

"Daha Eylül bile gelmedi!" Luke itiraz etti.

"Yıl boyunca araba kullanıyor," dedi Doc. "Yaz okulu, özel programlar, atletizm. Her zaman bir şeyler oluyor. O bir azize, o işi yapmam için bana yeterince para veremezsiniz. Orada burada bir çamur birikintisi nedir ki?" Sonra yaşlı doktor kamyonetini gürültüyle vitesine taktı. "Sıra bize geliyor."

Shelby cipine doğru koşmaya başladı. Luke da karavanını çeken kamyonetine doğru yürümeye başladı. Sonra Doc'un arkasından bağırdığını duydu: "Virgin River'a hoş geldin evlat. Keyfine bak." Ve bunu bir kıkırdama izledi.

Shelby McIntyre aylardır merhum annesinin evini onarıyordu ama yaz boyunca neredeyse her hafta sonu Bodega Bay'den Virgin River'a arabayla gidip gelebiliyordu. Walt Amcası da, evdeki tadilat işlerini denetlemek için onu birçok kez ziyaret etmişti. kişisel olarak anlaştı. Yaz sonunda Shelby'nin yanaklarında güller açmıştı. Şortunu kıvrımış ve bacakları bronzlaşmıştı. Kalçaları ve poposu sıkı binici kasları geliştirmişti ve gözleri sağlıklı parlıyordu. Bu tür düzenli egzersizlerden faydalanmayalı yıllar olmuştu.

Ama şimdi, Ağustos ortasında Walt'un evinin önüne geldiğinde bambaşka bir duyguya kapılmıştı. Ev satılmıştı, eşyaları Jeep'inin arkasındaydı ve yirmi beş yaşında yepyeni bir hayata adım atıyordu. Kornaya bir kez bastı, cipinden indi ve

gerilmişti. Birkaç dakika içinde Walt Amca ön kapıdan çıktı, elleri kalçalarında, yüzünde kocaman bir sırıtışla orada duruyordu. "Tekrar hoş geldiniz," dedi. "Ya da şöyle mi demeliyim,

Eve hoş geldin mi?"

"Merhaba," dedi Walt'un kollarına girerek. Walt 1.80 boyunda, kalın, gümüş rengi saçları, koyu gür kaşları, bir güreşçinininki gibi omuzları ve kolları olan bir adamdı. Altmış yaşına göre güçlü yapılı bir adamdı.

Ona sıkıca sarıldı. "Ben de tam ahıra gidip atımı eyerlemek üzereydim. Çok mu yoruldun? Acıktın mı ya da başka bir şey?"

"Ata binmek için can atıyorum ama dört saatten fazla bir süre cipte yolculuk ettikten sonra sanırım pas geçeceğim," dedi.

Güldü. "Arka taraf iyice alıştı mı?" "Ohhh," dedi, poposunu ovuşturarak.

"Bir saat kadar nehir boyunca at süreceğim. Vanni yeni inşaatta Paul'ün işleriyle uğraşıyor, ama sana güzel bir hoş geldin yemeği hazırlamak için zamanında dönecek."

Shelby saatine baktı. Saat daha üç buçuktu. "Bak ne diyeceğim, sen gezintiye çıkarken ve Vanni yeni evini incelerken ben de kasabaya gideceğim. Mel Sheridan'a merhaba diyeceğim ve kutlamak için bir bira içmeye ikna edebilir miyim diye bakacağım.

ikametgahımı değiştirdim. Akşam yemeğinden önce atlara yardım etmek için zamanında döneceğim. Önce bunları cipten çıkarayım mı? İçeri mi alayım?" diye sordu.

"Tatlım, bırak onu, kimse rahatsız etmeyecek. Paul ve ben akşam yemeğinden önce seni indireceğiz."

Ona sırtıttı. "Yarın sabah için bir randevu ayarlayalım. O gezintiye birlikte yaparız."

"İyi anlaşma. Evi kapatırken sorun yaşamadın mı?"

"Beklediğimden biraz daha duygusaldı. Hazır olduğumu sanıyordum."

"Pişmanlık mı?"

İri ela gözlerini onun yüzüne çevirdi. "İlk elli mil boyunca ağladım," dedi. "Sonra heyecanlanmaya başladım. Bundan

eminim."

"Güzel," dedi ve onu sıktı. "Burada olmana çok sevindim."

"Sadece birkaç aylığına. Sonra biraz seyahat edeceğim ve okula başlayacağım. Öğrenci olmayalı çok uzun zaman oldu."

"Burada hayat genellikle oldukça rahattır. Avantajlarından yararlanın o."

"Evet-" diye güldü "-ateş etmediğin zaman-ya da orman yangınları."

"Vay be kızım, işleri ilginç tutmak istiyoruz!" Onu cipine kadar götürdü.

"Ahırları temizlemek ve atları beslemek için dönmemi bekleyin."

"Biraz kız arkadaş zamanının tadını çıkarın," dedi. "Son birkaç yıldır yeterince yaşayamadığın bir şey bu. Burada olduğun süre boyunca pisletecek bir sürü at pisliğin olacak."

"Teşekkürler Walt Amca," dedi ve güldü. "Çok uzun sürmez."

Onu alnından öptü. "Acele etme dedim. Kız kardeşime çok iyi baktın. Bunu fazlasıyla hak ettin."

"Birkaç saat sonra görüşürüz," dedi Shelby ve kasabaya doğru yola koyuldu.

Luke Riordan, Harley'sini geniş kabinli kamyonetinin arkasına bağlayıp küçük karavanını çekerek Virgin River'a girdi. Bu kasabayı görmeyeli yedi yıl olmuştu ve kasabada birkaç değişiklik olmuştu. Kilise artık kapalıydı, ama kasabanın merkezinde eski, terk edilmiş bir kulübe olarak hatırladığı yer yenilenmişti, ön verandanın etrafına arabalar ve kamyonlar park edilmişti ve bir Açık tabelası vardı. Pencereden. Kulübenin arkasında bir inşaat devam ediyor gibi görünüyordu; bir eklenti için çerçeve çizilmişti. Kendisi de bir yenileme projesi düşündüğünden Buraya ne yapıldığına bir göz atmayı düşündü. Yolun kenarına park etti ve arabadan indi.

Kamyonet. Karavana girdi ve içeri girmeden önce çamurlu tişörtünü değiştirdi.

Ağustos öğleden sonrası ılıktı, serin ve ferahlatıcı bir esinti vardı; gece dağlarda serin olacaktı. Yaşamayı planladığı ve bir yıldır boş olan eve henüz gitmemişti. Eğer oturulamaz durumdaysa, karavanı vardı. Derin bir nefes aldı. Hava o kadar temizdi ki ciğerlerini yakıyordu. Irak ve El Paso çöllerinden çok büyük bir değişiklikti. Tam da ihtiyacı olan şeydi.

Yenilenmiş kulübeye girdi ve kendini güzel görünümlü küçük bir kır barında buldu. Kapının hemen içinde durdu ve etrafına takdirle baktı. Parke zeminler parıldıyor, ocakta sıcak közler parlıyor, avcılık ve Duvarlarda balıkçılık kupaları asılıydı. Yaklaşık bir düzine masa ve arkasında, yakalandığında yaklaşık kırk kilo ağırlığında olması gereken doldurulmuş bir kral somon balığını çevreleyen içki ve bardaklarla dolu rafların bulunduğu uzun, parlak bir bar vardı. Köşeye monte edilmiş bir televizyon ulusal haberlere ayarlanmıştı ve sesi kısılmıştı. A

Haki yelekleri ve şapkalarıyla tanınan birkaç balıkçı barın bir ucunda oturmuş iskambil oynuyordu. İş gömleği ve kot pantolon giymiş birkaç adam da yakındaki bir masada içki içiyordu. Luke saatine baktı: Saat 16:00. Bara doğru yürüdü.

"Size ne ikram edebilirim?" diye sordu barmen.

"Soğuk bir fıçı, teşekkürler. Şehre son geldiğimde burası yoktu."

"Bir süredir yoktunuz o zaman. Ben dört yıldan fazladır açığım. Burayı satın aldım ve bu hale getirdim."

"Çok iyi iş çıkarmışsın," dedi birayı kabul ederken. "Ben de biraz tadilat yapacağım." Elini uzattı. "Luke Riordan," dedi.

"Jack Sheridan. Zevkle."

"Virgin boyunca yıllardır boş duran ve yokuş aşağı giden bazı eski kulübeleri satın aldım."

"Şu eski Chapman kulübeleri mi?" Jack sordu. "Yaşlı adam daha geçen yıl öldü."

"Evet, biliyorum," dedi Luke. "Onları ilk gördüğümüzde kardeşlerimden biri ve birkaç arkadaşımınla birlikte burada avlanıyorduk. Ağabeyim ve ben, tam da burada biraz para edebilir. Kulübelerin kullanılmadığını fark ettik ve onları satın alıp hızlı bir şekilde yeniden satmak için onarmak, hızlı bir şekilde çevirmek ve birkaç dolar kazanmak istedik. Ama yaşlı Chapman bir teklifi bile dinlemedi...."

"Bu onu evsiz bıraktı," dedi Jack, barı bir bezle silerken. "Çok fazla seçeneği olmazdı ve yapayalnızdı."

Luke buz gibi birasından bir yudum aldı. "Aynen öyle. Biz de evi de dahil olmak üzere tüm mülkü satın aldık ve ona orada kirasız, ömür boyu kalabileceğini söyledi. Yedi yıl olduğu ortaya çıktı."

Jack sırttı. "Onun için güzel bir anlaşma. Senin için de akıllıca. Buralarda mülk pek sık bulunmaz."

"Bu kulübelerin altındaki arazinin, nehrin hemen kıyısındaki binalardan daha değerli olduğunu hemen görebiliyorduk. O zamandan beri buraya geri dönemedim ve kardeşim de sadece bir kez, o da sadece bakmak için buraya geldi."

hiçbir şey

değişmemişti."

"Seni tutan neydi?"

"Şey," dedi çenesindeki kirli sakalı kaşıyarak. "Afganistan. Irak. Fort Bliss ve birkaç yer daha."

"Ordu mu?"

"Evet. Yirmi."

"Deniz Piyadeleri'nde yirmi yıl çalıştım," dedi Jack.

"Buraya gelip birkaç içki içeyim, balık tutayım ve sonraki yirmi yıl için avlanayım diye düşündüm."

"Öyle mi? İyi bir plana benziyor."

"Planım Melinda adında küçük, sevimli bir ebe hemşire tarafından bozuldu." Sırttı. "Bana bir şey olmazdı ama o kadın bir kot pantolona yasalara aykırı olması gereken bir şey yapıyor."

"Öyle mi?" Luke sordu.

Jack memnun bir gülümsemeyle, "Herkes balığa çıkabilir," dedi.

Luke hayatından memnun bir adam görmeyi umursamıyordu. O

gülümsedi. Sonra da "Bu işin çoğunu kendiniz mi yaptınız?" diye sordu.

"Çoğu. Biraz yardım aldım, ama yapabildiğim yerde övgü almayı severim. Bu bar özel bir iş, bana bitmiş olarak teslim edildi. I

rafları yerleştirdim ve parkeleri döşedim. Sıhhi tesisat konusunda kendime güvenmedim ve kablo tesisatını birini tutmak zorunda kalacak kadar berbat ettim, ama ahşapla aram iyidir - yaşamak için arka tarafa tek odalı büyük bir daire eklemeyi başardım. Aşçım Preacher'ın şu anda evi var ve yeniden eklemeye yapıyor - ailesi büyüyor ama o barda yaşamayı seviyor.

O kulübeler üzerinde çalışacak mısın?"

"Önce eve bakacağım. Chapman

Tüm işletmeyi satın aldığımızda zaten oldukça eskiydi - o evin muhtemelen tadilata ihtiyacı var. Kulübelerin ne durumda olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama şu anda yapacak daha iyi bir şeyim yok. En kötü ihtimalle evi onarıp bir süre içinde yaşayabilirim. En iyi ihtimalle evi ve kulübeleri yenileyip satışa çıkarabilirim."

"Kardeşin nerede?" Jack sordu.

"Hala aktif. Sean Beale Hava Kuvvetleri Üssü'nde U-2'de görev yapıyor. Şimdilik sadece ben varım."

"Ordu için ne yaptın?" Jack ona sordu. "Kara Şahinler."

"Shew," dedi Jack başını sallayarak. "Gerçekten sıcak noktalara gidiyorlar."

"Bir de bana sor. Zor yoldan öğrendim."

"Birini içeri mi sürdün?" Jack sordu.

"Tabii ki hayır," dedi öfkeyle. "Vurulmam gerekiyordu."

Jack güldü. "Dostum, en azından yirmiliğini almışsın."

"Bu ilk sefer bile değildi," dedi Luke. "Ama bir deha anında bunun son olması gerektiğine karar verdim."

"İçimden bir ses aynı yollardan geçtiğimizi söylüyor.

yerler," dedi Jack. "Hatta belki de aynı zamanlarda."

"Biraz savaş gördün, değil mi?"

"Afganistan, Somali, Bosna, Irak. İki kez."

Luke başını sallayarak, "Mogadişu," diye onayladı.

"Evet, sizi bir karmaşa içinde bıraktık. Bundan nefret ederdim," dedi Jack.

dedi. "Bir sürü kardeşini kaybettin. Üzgünüm dostum."

"Kötüydü," diye onayladı Luke. BM tarafından onaylanan bir yardım misyonu olarak başlayan görev, Deniz Piyadelerinin çekilmesi ve ordunun geride bırakılmasının ardından korkunç bir ayaklanmayla sonuçlandı. Somalili savaş lordu Aidid, kanlı bir çatışmada on sekiz ABD Ordusu askerinin ölümüne ve doksandan fazlasının yaralanmasına neden olan bir saldırı başlattı. "Bir gün Jack, sarhoş olup savaşlar hakkında konuşacağız."

Jack uzanıp Luke'un üst kolunu tuttu ve "Emin olabilirsiniz. Mahalleye hoş geldin kardeşim."

"şimdi, bana gece dışarı çıkmak için nereye gidebileceğimi söyle.

kadınları, ev veya kulübelerle ilgili yardıma ihtiyacım olduğunda kimi arayacağımı ve burada hangi saatlerde bira içebileceğimi sayabilirim" dedi.

"Kadın aramayalı uzun zaman oldu, dostum. Kıyı kasabalarında güzel yerler var; Fortuna ya da Eureka'yı deneyin. Ferndale'de Brookstone Inn var, güzel bir restoran ve bar. Eski şehir Eureka her zaman iyidir. Biraz daha yakın bir yer için Garberville'de müzik kutusu olan küçük bir bar var." Omuz silkti. "Bir tane gördüğümü hatırlıyorum ya da Orada iki güzel kız var. Tadilat için yardıma ihtiyacın olursa tam sana göre bir adamım var. Bir arkadaşım ailesinin inşaat şirketinin bir bölümünü Oregon'dan buraya taşıdı ve Preacher'ın eklentisini yapıyor. Evimi bitirmeme yardım etmişti. Çok iyi bir inşaatçıdır. Gidip kartlarından birini alayım."

Jack arka tarafa geçti ve bir dakika bile geçmemişti ki iki kadın bara girip Luke'a neredeyse kalp krizi geçirtecekti. Biri otuzlu yaşlarında, kıvrıcık altın rengi saçları olan, diğeri ise çok daha genç, sırtından beline kadar sarkan bal rengi örgüsüyle unutulmaz bir güzelliğe sahip iki sarışın. Yol

kenarındaki kız; onun
çamurlu bir banyodan kurtardı-Shelby. İkisi de

dar kot pantolon ve çizme giyiyordu. Altın kızın üzerinde bol örgülü bir kazak vardı, Shelby ise daha önce giydiği, kolları kıvrılmış, yakası açık ve belden bağlı beyaz gömleği giymişti. Gözlerini dikmemeye çalıştı ama kendisini fark etmemiş olmalarına rağmen onlara bakmaktan kendini alamadı. İlk düşüncesi Garberville'e kadar gitmek zorunda kalmayacağı oldu. Jack tam arkadan gelirken bar taburelerine atladılar.

"Hey, bebeğim," dedi ve barın karşısındaki iki kadından daha yaşlı olanına doğru eğilip onu öptü. Ah, diye düşündü Luke, şu onu balık tutmaktan alıkoyan yasadışı kotlar olurdu. Hangi erkek böyle bir kadınla daha fazla vakit geçirmek için balık tutmaktan vazgeçmez ki? "Yeni komşumuzla tanışın. Luke Riordan, bu Mel, karım ve Shelby McIntyre - burada bir ailesi var."

"Memnun oldum," dedi kadınlara.

"Luke nehirdeki eski Chapman kulübelerinin sahibi ve buraları yenilemeyi düşünüyor. O eski bir ordu mensubu. kalmasına izin vereceğim."

"Hoş geldiniz," dedi

Mel.

Shelby hiçbir şey söylemedi. Göz kapaklarının biraz düşmesine izin vererek ona gülümsedi. Onun on sekiz yaşlarında, sıradan bir kız olduğunu düşündü. Aslında biraz daha büyük olsaydı, çamurlu yolda bir telefon numarası alabilirdi. Eureka ya da Brookstone bunu geçemezdi, gerçi bu iki kadın da tamamen yasak bölgedeydi -Mel Jack'in kadınıydı ve Shelby de genç bir kız gibi görünüyordu. Çok seksi bir genç, diye düşündü hafif bir sıcaklıkla. Ama görünüşleri umut vaat ediyordu. Eğer böylesine güzel iki kadın

Virgin River'daki küçük bir barda bulunabildiğine göre, bu dağların etrafına dağılmış birkaç tane daha olmalıydı.

"Buyurun," dedi Jack, bir kartviziti barın öbür ucuna doğru kaydırarak. "Dostum Paul. Şu anda aynı zamanda bir küçük kız kardeşim Brie ve kocası için bir ev. Bir tane de kendisi ve karısı için."

"Kuzenim," dedi Shelby.

Luke soru sormak için kaşlarını kaldırdı.

"Paul kuzenim Vanessa ile evli. Walt amcamda kalıyorlar ve ben de onlarla kalıyorum."

"Bira ister misin, Mel?" Jack karısına sordu. "Shelby?"

"Shelby ile hızlıca bir soda içeceğim, sonra eve gideceğim."

Mike'la yemek yiyebilmek için Brie'yi çocuklardan kurtarmaya geldim," dedi Mel. "Sadece uğrayıp nerede olacağımı söylemek istedim. Çocukları besleyip yatıracağım. Daha sonra eve geldiğinde bize Vaiz'in yemeğinden getirir misin?"

"Memnuniyetle."

"Ben de atlara yardım etmek için eve gidiyorum," dedi Shelby. "Ama önce bir bira içeceğim."

En azından yirmi bir yaşındaydı, diye düşünürken buldu kendini Luke. Tabii Jack bu küçük mahalle barında çok rahat yaş standartlarına sahip değilse, ki bu tamamen mümkündü.

"Gitsem iyi olacak-" dedi Luke.

"Biraz takıl," dedi Jack. "Eğer gitmek zorunda değilsen, saat beşte genellikle müdavimler gelir. Komşularınızla tanışmak için mükemmel bir fırsat."

Luke saatine baktı. "Sanırım biraz daha takılabilirim."

Jack güldü. "Dostum, ilk gidecek şey o saat olacak." Jack Shelby'nin önüne bir bira, karısının önüne de bir kola koydu.

Kadınlar kendi aralarında konuşurken Luke bir süre Jack ile barın tadilatı hakkında konuştu. On dakika geçmemiştir ki Jack, "İzninizle, karımı dışarı çıkaracağım," dedi ve Luke barda Shelby ile kaldı.

Shelby ona, "Görüyorum ki kıyafetlerini değiştirmişsin," dedi.

"Bu oldukça gerekliydi. Okulun öğretmeni beni iyi yakaladı."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Sana hiç teşekkür etmedim. Bluzumu kurtardığın için."

"Teşekkürü gerek yok," dedi birasını yudumlarken.

"O kulüpleri görmüştüm," dedi Shelby. "Nehir boyunca at sürmeyi severim. Oldukça korkunç görünüyorlar."

Kıkırdadı. "Bunu duyduğuma şaşırmadım. Şansımız varsa, umutsuz değiller."

"Bu binalar uzun zaman önce insanların kaliteli malzemeler," dedi. "Bunları kuzenimden öğreniyorum -bu eski evlerin bazıları tuğla gibi inşa edilmiş- Um. Pekâlâ. Peki, ailenizin de size katılmasını bekliyor musunuz?" diye sordu.

Birasına doğru sıırttı. Sorunun bu kadar hızlı ve doğrudan sorulması onu şaşırtmıştı. Gözlerini birasından kaldırdı ve ona baktı. "Hayır," dedi. "Bir annem ve etrafa dağılmış kardeşlerim var."

"Karın yok mu?" diye sordu, güzel kaşlarından birinin hafifçe kalkmasıyla birlikte ağzının bir köşesi yukarı doğru eğildi.

"Karım yok," dedi.

"Ah. Çok kötü," dedi.

"Benim için üzölmene gerek yok Shelby. Ben bu şekilde olmayı seviyorum."

"Yalnız bir adam mısın?"

"Hayır. Sadece bekâr bir adamım." Bunun ona özel birine bağılı olup olmadığını sormak için bir işaret olduğunu biliyordu ama bunun konuyla ilgisi yoktu. O konuya girmeyecekti. Ve bildiğı halde

Onu daha yakından tanımanın pek de akıllıca olmayacağını düşünerek dirseğini bara dayadı, başını elinin üzerine eğdi, kızın gözleriyle buluştu ve "Sadece ziyarete geldin, ha?" dedi.

Başını sallayarak birasından bir yudum aldı. "Şehirde ne kadar kalacaksın?"

"Bu hâlâ biraz belirsiz," dedi. Jack barın arkasına dönmüşü ve Shelby hâlâ yarısı dolu olan bardağını ve birkaç doları barın üzerine bıraktı. "Gidip şu atlarla ilgilensem iyi olacak. Teşekkürler, Jack."

Jack ona doğru döndü. "Shelby, neden yarım bira istemiyorsun?" dedi.

Gölümseyerek omuz silkti. Luke'a elini uzattı. "Seni tekrar görmek güzeldi Luke. Sonra görüşürüz."

"Elbette," dedi ve onun elini tuttu. Kadın çıkarken, adam onun gidişini izledi. Bunu yapmak istemiyordu ama manzara

karşı koymak imkansızdı. Jack'e dönüp baktığında Jack sırttı ve barın arkasına geçti.

Luke saat yediden önce Vaiz'le -ya da karısı ve genç üvey oğlu için John'la- tanışmıştı. Vaiz'in karısı Paige, Jack'in küçük kız kardeşi Brie ve kocası Mike ile tanıştı. Yaşlı Doc Mullins'i tekrar gördü ve yeni komşularından bazılarıyla vakit geçirdi. Yediği en iyi somonlardan bazılarıyla ziyafet çekti, bazı yerel hikayeler dinledi ve şimdiden çeteden biri gibi hissediyordu. O oradayken diğerleri akşam yemeği ve içki için geçtiler, Jack ve Vaiz'i eski dostlar gibi selamladılar.

Başka bir çift içeri girdi ve Luke, inşaatçı Paul Haggerty ve eşi Vanessa ile tanıştırıldı. "Jack beni aradı," dedi Paul. "Yeni komşumuz olduğunuzu söyledi."

"Bu iyimser bir tahmin," dedi Luke. "Henüz araziye gitmedim."

"Dışarıdaki senin karavanın mı?" Paul sordu.

"Önlem olarak," dedi Luke gülerek. "Eğer ev yaşanabilir değilse, kamyonda uyumak zorunda kalmayacağım."

"Herhangi birine bakmamı isterseniz bana haber vermeyi unutmayın."

"Bunu takdir ediyorum. Sandığından çok daha fazla."

Luke kendini barda çok daha geç saatlere kadar kalırken buldu.

niyetlenmişti. Aslında, Jack'in arkadaşları iyi geceler dilerken, o hâlâ oradaydı ve Jack ile bir fincan kahve içiyordu.

Bunlar iyi insanlara benziyordu ama kadınlar onu biraz şoke etmişti. Jack'in bir kadınla evlenebileceği fikrini kabul edebilirdi.

Virgin River'da kendine genç bir güzel bulmuştu ama görünüşe göre onlar her yerdeydi. Shelby, Paige, Brie ve Vanessa'ların hepsi çok tatlı görünüyordu. O büyük tuttu En azından bir sonraki kasabada biraz oyalanma umudu.

"Paul'ün kayınpederi Walt'la tanışmak isteyeceksin," dedi Jack. "Kendisi ordudan emekli."

"Öyle mi?" Luke sordu. "Sanırım Shelby bundan bahsetmişti."

"Üç yıldızlı. İyi adam."

Luke kendine rağmen inledi. Gerçekten de başını eğdi. Ve görünüşe göre Jack onu okuyordu.

"Evet. Shelby'nin amcası Walt," dedi Jack.

"Shelby. On sekiz yaşındaki mi?"

Jack kıkırdadı. "Ondan biraz daha yaşlı. Ama kabul ediyorum, genç. Yine de güzel, değil mi?"

Bunu kaçırmak imkânsız, diye düşündü Luke. "Ona bir kez baktım ve tutuklanacağımı hissettim," dedi ve Jack'i güldürdü. "Daha ne kadar tehlikeli olabilir ki? Genç, tatlı ve üç yıldızlı biriyle yaşıyor."

"Evet," diye güldü Jack. "Ama lanet olsun, o artık büyüdü. İyi büyüdüm diyebilirim."

"Hey, ben ona yaklaşmam," dedi Luke. "Sen nasıl istersen," dedi Jack.

Luke ayağa kalktı, parayı barın üzerine koydu, elini uzattı ve "Teşekkürler Jack. Gerçekten böyle bir karşılama beklemiyordum. Eve gitmeden önce kasabaya uğradığıma sevindim."

"Yardım edebileceğimiz bir şey olursa bize haber verin. Seni aramızda görmek güzel, asker. Burayı seveceksin."

İki

Sheridan'ların akşam yemeklerini genellikle arkadaşları ve aileleriyle birlikte barda yemeleri ve ardından Jack'in küçük ailesini yükler ve onları eve gönderirdi, böylece Mel çocukları yatırırken kendisi de kapanışa kadar hizmet etmeye devam ederdi. Bu özel gecede Mel, Brie'yi bebek bakıcılığından kurtarmak için aceleyle eve gelmişti. Jack bardan gizlice çıktı.

biraz erken gelip akşam yemeklerini eve getirdiler.

Eve, ailesinin yanına döndüğünde hissettiği memnuniyet onu hâlâ şaşırtabiliyordu. Üç yıl önce bekâr bir adamdı, barının üzerine inşa edilmiş bir odada yaşıyordu ve böyle bir aile bağına tamamen ilgisizdi. Şimdi başka türlü bir hayatı hayal bile edemiyordu. Karısına olan hislerinin gücünün şimdiye kadar bir tür rehavete dönüşmesi gerektiğini düşünüp duruyordu ama yine de ona olan tutkusu, aşkının derinliği gün geçtikçe artıyordu. Tatlı aşkını kalbinin etrafına sarmış ve onu bedenen ve ruhen sahiplenmişti. Onsuz nasıl bu kadar uzun yaşadığını bilmiyordu; diğer erkeklerin neden ondan kaçtığını bilmiyordu ve sonunda yıllardır bu hayatı yaşayan arkadaşlarını anlıyordu.

Süslü bir şey değildi: mutfak masasında bir yemek, barda bina hakkında biraz sohbet, kasabadaki yeni adam, Shelby'nin başvuru yaparken uzun bir ziyaret için geri dönmesi

üniversitelere. Ama Jack için bu, günün en önemli kısmıydı; Mel'in tamamen kendisine ait olduğu, çocukların gece için yattığı zamandı.

Bulaşıklar temizlendikten sonra Mel önce duşa girdi. Jack kütükleri getirdi ve yatak odasının ocağına yeni bir ateş yaktı - geceler çoktan ısınmaya başlamıştı

Tempolu. Dağlarda sonbahar erken gelirdi. Bu iş bittiğinde, sabah kasabanın çöp konteynerine götürmek üzere evin etrafında dolaşarak çöpleri topladı. Arka kapının yanında botlarını çıkardı ve çamaşır odasının önünden geçerken gömleğini ve çoraplarını çıkarıp çamaşır makinesinin üzerine bıraktı.

Yatak odasına döndüğünde duştan çıkmıştı.

koşmayı bıraktı. Kemerini dolaba astı ve ana banyoya gitti.

Kapı aralığında dururken, Mel'i aynanın önünde havlusunu hızla üzerine çekerken yakaladı. Adamın aynadaki gözleriyle karşılaştığında yüzünde suçlu bir ifade vardı. "Melinda, ne yapıyorsun?" diye sordu, kot pantolonunun fermuarını açıp çıkarmak ve kendi duşunu almak için.

"Hiçbir şey," dedi gözlerini kaçırarak.

Kaşlarını çattı ve ona doğru bir adım attı. Onun çenesini kaldırdı.

ve gözlerinin içine baktı. "Örtünüyor muydun? Benim önümde mi?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Jack, ot içmeye gidiyorum," dedi havluyu daha da sıkarak.

"Ne?" diye sordu, sesinde kahkaha vardı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Derin bir nefes aldı. "Göğüslerim sarktı, popom kalçalarımın içine düştü, göbeğim var ve bu yeterince kötü değilse, çatlaklarla o kadar kaplıyım ki sönmüş balon gibi." Elini adamın kaya gibi sert göğsüne koydu. "Benden sekiz yaş büyüksün ve mükemmel bir formdasın."

Gülmeye başladı. "Dövmeni falan kapatmaya çalışıyorsun sandım. Mel, bir yıl arayla iki çocuğum olmadı. Emma sadece birkaç aylık. Kendine biraz zaman tanı, tamam mı?"

"Elimde değil. Eski bedenimi özlüyorum."

"Oh-oh," dedi kollarını ona dolayarak. "Eğer böyle düşünüyorsan, işimi yapmıyorum demektir."

"Ama bu doğru," dedi başını adamın göğsündeki yumuşak saç teline yaslayarak.

"Mel, her geçen gün daha da güzelleşiyorsun. Vücudunu seviyorum." "Eskisi gibi değil..."

"Hmm. Ama böylesi daha iyi," dedi. Adam havluyu çekti, kadın da tutundu. "Hadi," dedi adam. Kadın bıraktı ve adam çekti. "Ah," dedi ona gülümseyerek. "Bu vücut benim için inanılmaz, inanılmaz. Daha gür ve karşı konulmaz her gün."

"Bunu kastetmiş olamazsın," dedi.

"Ama ben istiyorum." Eğildi ve dudaklarına dokundu, bir eli göğsündeydi, diğeri sırtından aşağıya ve poposuna doğru yumuşakça hareket ediyordu. "Bu vücut bana çok şey verdi, bu vücuda tapıyorum." Kadının göğsünü hafifçe kaldırdı.

"Bak," dedi.

"Buna dayanamıyorum," diye yakındı.

"Bak, Mel. Aynaya bak. Bazen seni böyle örtüsüz gördüğümde nefes alamıyorum. Her küçük değişiklik seni benim için daha iyi, daha lezzetli yapıyor. Bu vücuda hayranlık duymaktan başka bir şey yapacağımı düşünemezsin.

Bana çocuklarımı verdin. Bana o kadar çok zevk veriyorsun ki, bazen aklımı kaçırdığımı düşünüyorum. Bebeğim, sen mükemmelsin."

"Benimle tanıştığın zamankinden 20 kilo daha kiloluyum," dedi.

Ona güldü. "Nesin sen şimdi? Dört beden mi?" "Hiçbir şey bilmiyorsun. Dört bedenden çok daha fazlası. Çift haneli rakamlara doğru gidiyoruz..."

"Yukarıda Tanrı var," dedi. "Yalayıp yutmam için yirmi kilo daha."

"Ya gittikçe şişmanlamaya devam edersem?"

"Hâlâ orada olacak mısın? Çünkü sevdiğim sensin. Vücudunu seviyorum Mel, çünkü o sensin. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

"Ama..."

"Eğer bir kaza geçirip bacaklarımı koparsaydım, beni sevmekten, beni istemekten vazgeçer miydin?"

"Tabii ki hayır! Bu aynı şey değil!"

"Biz bedenlerimiz değiliz. Bedenlerimiz konusunda şanslıydık ama bundan daha fazlasıyız."

"Kot pantolonun içindeki kırım dikkatini çekti...."

"Sana olan aşkım bundan çok daha derin ve bunu sen de biliyorsun. Yine de -" sırttı "- o kotun içinde beni hala bayıltıyorsun. Eğer 20 kilo aldıysan, bu doğru yerlere gitmiştir."

"Karın germe düşünüyorum," dedi.

"Bu ne saçmalık," dedi ve eğilerek cesur ve ciddi bir öpücükle onun ağzını kapattı. Elleri kızın çıplak sırtında aşağı yukarı hareket ediyordu ve saniyeler bile geçmemişti, Onun dokunuşunda kendini kaybediyordu. "İlk kez seviştiğimizde, bunun yaşadığım en iyi aşk olduğunu düşünmüştüm. Şimdiye kadar. Hayatımın en iyi deneyimi. Gerçekten daha iyi olabileceğini düşünmemiştim ama oldu. Her seferinde, bir öncekinden daha zengin ve daha derin."

"Vaiz'in şişmanlatan yemeklerini yemeyi bırakacağım," dedi ama bunu biraz soluk soluğa söyledi. "Salata yapmaya başlaması için ısrar edeceğim."

Kadının elini avucunun içine aldı ve avucunu karnına dayayarak aşağı doğru kaydırđı. "Bunun için zamanım olmayacak.

Duş," dedi sesi boğuk bir şekilde. Dudakları kızın boynuna gitti. "Tabii benimle tekrar içeri girmek istemiyorsan."

"Jack..."

"O ilk gece seni ne kadar çok istediğimi biliyor musun?" diye fısıldadı yanağına. "O zamandan beri her gece seni daha çok istedim. Hadi," dedi eğilip onu kollarının arasına alarak. "Sana ne kadar güzel olduğunu göstereceğim." Onu yatağı taşıdı, usulca çarşafın üzerine yatırdı ve her iki yanına birer kolunu dayayarak üzerine diz çöktü. "Ateşi yakmamı ister misin?" diye sordu kıkırdayarak.

Ellerini adamın dar kalçalarında gezdirerek kot pantolonunu aşağı indirdi. "Jack, eğer beni itici bulmaya başlarsan, bana söyler misin? Lütfen söyler misin? Hala yapabileceğim bir şey varken. Bu konuda bir şey var mı?"

Ağzını kapatarak onu derinden öptü. "Eğer böyle bir şey olursa Melinda, sana söyleyeceğimden emin olabilirsin." Onu tekrar öptü. "Tanrım, tadın çok güzel."

"Tadın kötü değil," diye fısıldadı ve gözlerinin kapanmasına izin verdi.

"Özel bir isteğiniz var mı?" diye sordu.

"Yaptığın her şey özel," diye fısıldadı.

"Yeterince adil," dedi. "Sadece her şeyi yapacağız...."

Luke gecenin karanlığında evin ve kulübelerin yanına geldiğinde, onları aydınlatmak için büyük bir el feneri kullandı. Bu

Geçen yıl yaşlı Bay Chapman vefat ettiğinde elektrikler kesilmişti. Gerçekten seçebildiği tek şey zift gibi siyah bir ev ve kiremitleri soyulmuş birkaç kulübeydi.

bazı tahtalı pencereler. Daha yakından incelemek için sabaha kadar beklemek gerekti.

Ama akan nehrin sesi harikaydı. Burası şu an için ne kadar da harika bir yerdi. Burayı ilk gördüğünde ne kadar sevdiğini hatırladı - nehrin sesi, baykuşlar, çamların arasından ıslık gibi ses çıkaran rüzgâr, ara sıra bir kazın havlaması ya da bir ördeğin vaklaması. Hava soğuk olmasına rağmen, fazladan battaniye çıkardı ve nehri ve vahşi yaşamı duyabilmek için karavanın pencerelerinden birini açık bırakarak uyumayı planladı.

Sabahın ilk ışıklarıyla kot pantolonunu ve botlarını giydi ve henüz pembeleşmeye başlayan, havanın gevrek ve nemli olduğu bir sabaha doğru dışarı çıktı. Kıyının hemen aşağısında, sonbaharda somon balıklarının yumurtlamak için akıntıya karşı atlayacağı doğal şelalelerin üzerinden akan nehri görebiliyordu. Üzerinde Nehrin karşı tarafında su içen dört geyik vardı. Ve -Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, ev ve kulübeler cehennem gibi görünüyordu. Bu güzel manzaranın yüzünde ne büyük bir sivilce.

Tam olarak beklediği gibi. Yapılacak çok iş var ama büyük bir potansiyel. Şu anda arazinin değerine satabilirlerdi ya da yapıları iyileştirebilir ve çok daha fazla para kazanabilirdi.

daha iyi bir fiyat. Ve bir sonraki hamlesini planlarken yapacak yapıcı bir şeye ihtiyacı vardı. Helikopter uçurma işi için etrafı araştırabilirdi. Haber helikopterleri, tıbbi taşımacılık, özel sektör vardı. Derin bir nefes aldı. Ama şu an için bu küçük nehir arazisi mükemmeldi.

Önce evi incelemeye gitti. Ön taraftaki sundurma güzel ve büyüktü ama güçlendirilmesi, zımparalanması, boyanması ya da boyanması gerekiyordu. Kapı sıkışmıştı ve onu zorlamak zorunda kaldı, pervazın etrafındaki çürümüş ahşabın bir kısmını parçaladı. Tabii ki her yer pislik içindeydi; Bay Chapman'ın ölümünden önceki uzun süre boyunca iyi bir temizlik görmediği gibi, o zamandan bu yana geçen bir yıl içinde birkaç hayvan yuva yapmış ve tünemişti. Koşuşturma seslerini duydu ve Tozlu zemindeki ayak izleri ve tezgahlar bir hayvanat bahçesini andırıyordu. Burası farelerle, rakunlarla dolu olabilir,

Belki oposumlar. Umarım ayının burada bir ini yoktur. Bir süre karavanda uyuyacaktı.

Güzel bir kokusu da yoktu. Her şey Bay Chapman'ın öldüğü günkü gibi bırakılmıştı. sanki yeni çıkmış gibi dağınıktı. Kirli giysiler yerlerdeydi, mutfakta çürümüş ve taşlaşmış yiyecekler vardı, tüm mobilyalar hâlâ yerinde duruyordu. İğrenç, küflü, Lekeli mobilyalar son demlerini yaşıyordu. Ev aletleri de yaklaşık bir milyon yıllık gibi görünüyordu ve buzdolabı daha önce hiç temizlenmemişti. Elektrik kesilmişti. Dışarı atılması gereken kokular yüzünden tamamen tahrip olmuştu.

Ön kapının hemen içinde, iyi görünümlü taş bir ocağı olan makul büyüklükte bir oturma odası vardı. Hemen solda, sarkık bir kahvaltılık barıyla mutfaktan ayrılmış büyük, boş bir yemek odası vardı. Mutfak bir masa ve dört sandalyeye ya da daha iyisi bir kasap adasına yetecek büyüklükteydi.

Dümdüz ileride kısa bir hol vardı; bir yanda küvetli büyük bir banyo, diğer yanda da bir hizmet odası. Hemen ileride bir yatak odası vardı. Burada gömme dolap yok.

eski moda bir evdi. Yaşlı adam büyük, erkek boyunda bürolar ve gardıroplar bırakmıştı. Yatak büyüktü, ahşap dört direkli. Luke mobilyayı pek beğenmemişti ama sağlam, ağır ve dayanıklı dişbudak olduğu için muhtemelen değerli olduğunu düşündü.

Bir U dönüşü yaptı ve oturma odasına geri döndü. Orada ikinci kata çıkan bir merdiven buldu. Dikkatli bir şekilde yukarı çıktı, basamakların güvenilirliğinden emin değildi. Ayrıca yukarısı karanlıktı. Hatırladığı kadarıyla iki büyük yatak odası vardı ama banyo yoktu. Daha fazla koşuşturmaca. Koşarak aşağı indi. merdivenlere. İlaçlama görevlisi ziyaret ettikten sonra oraya bakabilirdi.

Oturma odasında durarak zihinsel bir envanter yaptı. İyi haber, yaşanabilir hale getirmek için evin içinin boşaltılması ve tamamen yenilenmesi gerekmiyordu. Kötü haber ise, yapılması gerekenlerin pahalı ve zaman alıcı. Kül rengi yatak odası mobilyaları dışında her şeyin gitmesi gerekiyordu. Çok uzağa. İkinci el standartlarına bile uygun değildi. Yerlerin zımparalanması, dolapların sökülüp değiştirilmesi, yeni tezgahların kurulması, eski duvar kağıdının sökülmesi, pencere pervazlarının, kapıların, çerçevelerin, süpürgeliklerin zımparalanması gerekiyordu.

ve lekeli, ya da belki sadece değiştirilmiş.

Ama öncelikle, çöplerin taşınması ve haşerelerin temizlenmesi büyük bir baş belası olacaktı. En azından bu, bir haşere ilaçlama uzmanının yardımıyla yapabileceği bir işti. Çatıyı daha sonra inceleyecekti.

Evden çıktı ve ilk kulübenin kapısını zorlayarak açtı. Aynısından daha fazlası. Mobilyalar çürüyordu, yerler döküntülerle kaplıydı. Kulübelerin hepsi yıllardır kullanılmayan tek odalı verimli odalardı, bu nedenle küçük sobalar ve bar boyutundaki buzdolapları modası geçmişti ve Muhtemelen işe yaramadı. Ahşap ve boya konusunda iyiydi ama gaz ve elektrik konusunda kendine güvenmiyordu. O Hepsi de yeni sıcak su ısıtıcılarına, ocaklara, buzdolaplarına ve mobilyalara ihtiyaç duyan altı boş kulübeye bakıyordu. O almak zorunda kalacaktı.

Çatılara çıkıp yıllar boyunca nasıl dayandıklarına baktı ama durduğu yerden kiremitlerin çoğunlukla eksik ya da çürümüş olduğu görülüyordu. Kulübelerin dışındaki ahşapların hepsinin kazınması, zımparalanması ve boyanması gerekiyordu. Her pencerenin değiştirilmesi gerekecekti.

Zihinsel bir hesaplama yaptı. Neredeyse Eylül ayıydı. Ocak ayından Haziran ayına kadar, yaz aylarında insanlar kamp ve yürüyüş için gelmeden önce, dünyanın bu bölgesinde işler yavaş ve ıslaktı. Eğer evi ve kulübeleri bahara kadar onları satışa çıkarabilir ya da tatilcilere kiralayabilirdi. Eğer o zamana kadar dağlardan sıkıldığı ortaya çıkarsa, bütün ve kardeşi Aiden'in görev yaptığı ve bolca plaj ve mayo bulunan San Diego'ya ya da dul annesinin yaşadığı Phoenix'e doğru yola çıktı.

yaşadı ve onun varlığı için sonsuza dek minnettar olacaktı. İsterse her zaman uçan bir işin peşinden koşabilirdi.

Karavanı kamyonundan indirdi, Harley'sini kamyonun kasasından indirdi ve kamyonu kamyonun kasasındaki sehпасına park etti.

evin önünde. Kamyonun kasasından bir çift iş eldiveni, süpürge ve kürek aldı, alet çantasını römorktan çıkardı ve evi temizlemeye başladı. En azından bagajın arkasını çöplerle doldurabilir ve Eureka'ya gidip elektrik tesisatını açtırabilir, bir ilaçlama görevlisi tutabilir ve büyük bir çöp konteyneri kiralayabilirdi; ayrıca büyük bir yükü çöplüğe atabilirdi.

Öğleye doğru verandanın önünde kocaman bir çöp yığını vardı.

Çöpleri kamyonetin arkasına yüklemek için işe koyuldu. Parlak öğleden sonra güneşi havayı ısıtmıştı ve bir ırgat gibi terliyordu, bu yüzden gömleğini çıkardı. Tam üç ayaklı büyük bir sandalyeyi kamyonetin arkasına yüklüyordu ki onu gördü. Sandalyeyi başının üzerinde tutarken dondu kaldı.

Açıklıkta büyük bir Amerikan boyasına binmiş oturuyordu. Ona gülümsedi. Saf, masum bir bal. Luke kıpırdıyamadı. At güzeldi, en azından on beş yaşındaydı.

Elleri. Bronzlaşmış kalçalarının üzerinde yukarı doğru kıvrılmış haki bir şort, bağcıklı yürüyüş botlarına benzeyen bir çift bot, üstlerine sarılmış beyaz çoraplar ve beyaz bir şort giymişti.

kollu tişört ve haki balıkçı yeleği vardı. Sırtındaki uzun, soluk sarı saç örgüsü ve başındaki Stetson şapkasıyla on beş yaşında olabilirdi, ufak tefekti ve sağlam yapılıydı. Onun yasal bir suç işlemiş gibi görüldüğü düşüncesi hemen aklına geldi ve otuz sekiz yaşının her gününü hissetti.

At dans etti, yeri eşeledi, homurdandı ve başını şaha kaldırdı ama eyerdeki bu küçük kız bunu fark etmedi bile. Onu kolaylıkla ve ustalıkla idare etti.

"Bunu kendi gözlerimle görmem gerekiyordu," dedi. "Bunu sen yapıyorsun. Bu karmaşa üzerinde çalışıyorsun. Vay canına," diye güldü. "Görünüşe göre meşgul olacaksın."

Sandalyeyi kamyonun arkasına fırlattı ve bir Terleyen yüzünü silmek için cebinden bir bez çıkardı. "Belki de buradaki potansiyeli göremiyorsun," dedi. "Bu durumda seni etkileyeceğim."

"Şimdiden etkilendim," dedi. "Muazzam bir iş gibi görünüyor. Benim büyüdüğüm yerde bir sürü Sahilde bunun gibi eski kulübeler vardı. Ben gençtim. Neredeyse hiç kullanılmazlardı ve yerel çocuklar gizlice girerlerdi. Esrar ve diğer şeyleri içmek için. Sonra bir gün gittiler. Yerle bir edildiler."

"Sen ergenlik çağındayken," dedi paçavrayı tekrar cebine sokarken. "Geçen hafta mı?"

"Hey," diye güldü. "On yıl öncesinden bahsediyorum." "Bu durumda, yaşlanmıyorsun."

"Neden sadece sormuyorsun?" diye meydan okudu ona. "Tamam. Kaç yaşındasın? Tam olarak?"

"Yirmi beş. Ya sen?"

"Yüz on."

Yine güldü. Güldüğünde başını arkaya attı ve saç örgüsü sırtından aşağıya doğru dalgalandı. "Evet, muhtemelen çok yaşlı olduğunu düşünmüştüm. Kaç yaşındaydın?"

"Otuz sekiz. Menzilinizin oldukça dışında."

"Duruma göre değişir," dedi omuz silkerek. "Açık mı?"

"Menzilim olup olmadığı konusunda."

Tanrım, diye düşündü güçsüzce. Kız ondan hoşlanıyordu. Küçük bir sataşma değil, sadece ikisi arasında özel bir flört. Luke çok az vicdanı olan ve daha da az kontrollü bir adamdı. Bunu yapmak onun için iyi bir fikir değildi. Kendi iyiliği için fazla çekiciydi. "O atı çok iyi kullanıyorsun. Çok güzel bir at."

"Chico," dedi ona. "Küçük bir çocuk. Walt Amca onu tay olarak evlat edindi; daha uslu olacağını sanırsın. Atları bilirsin."

"Çölde başıboş dolaşan pek çok atın üzerinden uçtum. İnanılmaz yaratıklar."

"Ata biniyor musun?"

diye sordu.

"Yıllardır ata binmedim." "Balık mı tutuyorsun?" diye sordu.

"Fırsat bulduğumda. Avlanır mısın?"

"Hayır," dedi başını sallayarak. "Ben asla bir şey vurmam. Ama skeet atıyorum ve çok da iyiyim. Son zamanlarda bahçeyle uğraşıyorum ve bebek bakıcılığı yapıyorum. Ve çok okuyorum."

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu ona doğru adım atarak.

"Virgin River'da mı? Arkadaşlarımla biraz zaman geçirmeye geldim.

Okula dönmeden önce bir süre ailemle birlikte olacağım. Walt Amca, Vanessa ve Paul, kuzenim Tom - temel eğitimde, yakında izne ayrılacak - onlar benim ailem."

"Hayır," dedi gülümseyerek. "İşte. Beni kontrol ediyorsun." "Kendine gel, ben kabinleri kontrol ediyorum,"

dedi, gülümsemesine karşılık vererek. "Geçen yaz buraya birkaç kez geldim. Gerçekten de bu kulübelerin bir gün yok olacağını düşünmüştüm. Yenilerini inşa etmek daha kolay olmaz mıydı?"

"Daha kolay olabilir ama daha ucuz olmaz. Ben de yapacak bir şey arıyordum."

"Neden? İşinden falan mı kovuldun?" "Ordudan emekli oldum."

Kaşları havaya kalktı. "Amcam gibi!"

"Hayır, amcan gibi değil. Bir emir subayı, helikopter pilotu gibi. Jack amcanın emekli bir üç yıldız olduğunu söyledi. Tamamen farklı bir şey, evlat."

Ona sırtı ama yanakları biraz kızardı. "Unutma, o emekli oldu. Artık gerçekten yetkili değil."

Pembeleşmiş yanakları dikkatini çekti. Belli ki bunu yapmak istiyordu, bu flörtleşmeyi. Ama bu onun için doğal değildi, bunu görebiliyordu. Bunu onun için kolaylaştırabilirdi. Bir kadını nasıl sakinleştireceğini, onu nasıl rahatlatacağını biliyordu. Aslında bundan zevk alıyordu.

Saf bir şehvet nöbeti geçiriyordu ve kendi kendine bunu durdurmasını söyledi. Kadın yirmi beş demişti ama Jack'inki dışında herhangi bir barda kartlı olma ihtimalinin yüksek olduğunu düşündü. Verandanın korkuluklarından gömleğini alıp içine soktu.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi. "Benim için değil, kalmayacağım. Sadece projenizi görmek için uğradım, hepsi bu. Buralardaydım."

Kıkırdadı ve gömleğini çekti ama düğmelerini açık bıraktı. "Evet. Biz komşuyuz," dedi ona gülümseyerek. "İşe dönmem gerekiyor, tabii bir sorun yoksa. İhtiyacın olan bir şey."

"Hayır," dedi. "Eminim seni Jack'in yerinde göreceğim."

"Şehirde bira içebileceğin tek yer, o yüzden eminim görüşürüz." "Peki o zaman. İyi şanslar," dedi dizginleri kaldırarak.

Chico şaha kalktı, serbest bırakılmaya hazırdı. "Daha sonra," diye bağırdı ve iğdiş edilmiş atını açıklıktan çıkarıp

nehirin kenarında. Luke onun gidişini izledi. Ağaçların arasından geçtikten sonra atını koşturmaya başladı.

Eyerde alçaldı ve o örgüyü dışarı çıkardı

Arkasından çok sert ve hızlı bir şekilde gitti. Luke, şimdi bunun için varım, diye düşündü.

Onun küçük, genç poposunun eyerde kendinden emin bir şekilde atla birlikte hareket edişini izledi. Tanrım, ne düşünüyorum ben?

kendine sordu. Ne hissediyorum ben? Büyük bir atın üzerindeki küçük güzelliğin ona neler yaptığını bilmesine imkân yoktu!

Bu neredeyse şimdiye kadar düşündüğü en büyük hataydı. Ama ellerini onun üzerinde gezdirmek istediği gerçeğinden kaçamıyordu. Her ikisine de sahip olmak için dua etmeye başladı.

zeka ve kısıtlama söz konusuydu. Ama bu bir ilk olacaktı.

Shelby, Walt Amca'sına geri dönerken yol boyunca Luke'un onun flört ettiğini düşünebileceğini ama kesinlikle onun tipi olmadığını düşünüyordu.

Shelby tamamen planlarına odaklanmıştı. Bir okula kabul edilmeyi beklerken, biraz seyahat edecekti. Yalnız başına. Kuzenleriyle birlikte birkaç ay geçirmek için Doğu Yakası'na ya da Avrupa'ya uçmanın heyecanını hatırlıyordu yaz boyunca. Ama Karayip adalarını, Meksika'yı, İtalya'yı, Fransa'yı ya da Japonya'yı hiç görmemişti. Bir gemi seyahatine çıkmak, sonra da belki İtalya'da, Fransa'nın güneyinde ya da Cabo San Lucas'ta bir tatil yapmak istiyordu. Yeniden şarj olmak için güzel bir mola verdikten sonra,

Sonbaharda lisans programı resmen başlamadan önce kendini okula hazırlayacak, yarı zamanlı bir iş bulacak ve birkaç ders alacaktı. Sadece kendini tekrar çalışma düzenine sokmak için.

Ama belki orada bir yerde kendine küçük bir macera bulabilirdi. Belki gemi yolculuğunda, seyahatlerinden birinde.

Elbette bu tür bir adamla değil. Her şeyden önce çok olgundu. Tek bir bakış onu ikna etti; o erkekler ve kadınlar hakkında her şeyi bilirken, kendisi çok az şey biliyordu. Biraz tehlikeli ve çok ama çok fiziksel görünüyordu. Korkutucu. Dövmelerle tamamlanmış bir savaşçı görünümü vardı.

Onu çıplak göğüslü görmek onu sarsmıştı ama altındaki büyük at ona bolca güven vermişti. Omuzları çok büyük, güçlü ve kaslıydı ve dalgalanan sol pazularının üzerinde dikenli telden bir kolluk dövmesi vardı. Karnı dümdüz ve

sertti, göğüs kıllarının izi

kot pantolonunun içinde kayboldu. Çenesindeki kirli sakal, sırtışını biraz alaycı ve kesinlikle edepsiz yapıyordu; bu, kadının ürpermesine neden olmuştu. Ve adamın umursamaz bir havası vardı. Ondan bir ısırık alacak, sonra onu dışarı atacak ve sabah olmadan unutacaktı.

Ama Shelby ona bakarken, içindeki her şey ısınmıştı. Onunla ilgili bir şey, yasak bir nitelik, kesinlikle lezzetliydi. Lanet olası kir bile ona yakışıyordu. Sağduyusuna rağmen merak etti, bu ilginç olmaz mıydı? Ve bir sonraki düşüncesi, hayır, hayır, hayır, o değil! Benim maceram polo tişörtlü, yanakları bir bebeğin poposu kadar pürüzsüz, saçları şekilli, dövmesiz ve umarım ileri derecede bir diplomayla gelecek. Tek gecelik ilişkilerde doktora yapmış korkunç bir Black Hawk pilotu değil!

Mel hışımla barın mutfağına girdi. Preacher ellerini lavaboya sokmuş, sırtı ona dönüktü. "Hey, Preach," dedi. Ama o arkasını dönmedi. "Vaaz mı?" diye tekrar sordu. Hiçbir şey söylemedi. "John!" diye bağırdı.

Şaşkınlıkla sıçradı, ona doğru döndü ve kulak tıkaçlarını kulaklarından çıkardı. "Vay canına, Mel," dedi. "Bana sinsice yaklaştın."

"Şey, tam olarak değil," dedi. "Bağırdım."

"Evet, bir süre sonra tüm bu gürültü başımı ağrıttıyor. Balık tutmaya giderdim ama burada yapacak işlerim var."

"Dinle," dedi, çalışma masasındaki tabureye oturarak. "Konuşmamız gerek, sen ve ben."

"Elbette."

Nefes aldı. "Yirmi kilo aldım. buraya geldi. Yılda neredeyse 10 kilo. Kırk yaşına geldiğimde iki yüz kilo olacağım."

Kaşlarını çattı. Ne yapması gerektiğinden emin değildi. dedi. Sonunda küçük bir gülümsemeyle, "Aferin sana," dedi.

"Bu hiç iyi değil!"

Kadının sesindeki öfkeli tona neredeyse sıçrayacaktı. Sonra kaşlarını çatı.

"Dinle," dedi, "bu kadar şişmanlatmayan yemekler yapmaya başlamalısın. Anladın mı?"

"Daha önce hiç kimse yemeklerden şikayet etmemiştı Mel. Tadı güzel..."

"Biliyorum, biliyorum ama sen gerçek fiziksel hayatları olan erkekler için yemek pişiriyorsun. Sen hariç, bütün gün mutfakta duruyorsun ve her şeyin tadına baktığını biliyorum. Şişmanlamadan nasıl duruyorsun bilmiyorum."

"Çok temizlik yapıyorum," dedi. "Ağırlık kaldırıyorum ama iki çocukla o kadar da değil."

"Evet, sende çok fazla kas var ve bu da kalori tüketiyor. Kadınlarda o kadar kas yok John. Bu kadar çok krema ve tereyağı kullanmayı bırakmalısın. Bunlar zaten sağlıksız, kilo için iyi değil, Kolesterol ve kan basıncı, kalp için iyi değil. Biraz salata yapın, tereyağında yüzmeyen daha fazla sebze. Bu kasabada sizin yemeklerinizle şişmanlayan tek kişi ben olamam."

"Salata mı?" dedi. "Genelde çok fazla salata yapmam."

"Bunu biliyorum," dedi bıkkınlıkla. "Ama bir salata yapmamız gerekiyor."

Birkaç değişiklik. Sadece küçük değişiklikler. Sandviçler için az yağlı, tam buğday ekmeğı alın. Her öğünde makarna, ekmek ve patates yemeyin. Salata yapın, taze meyve stoklayın."

"Buralarda bolca meyve var," dedi. "Evet, hepsi de turtaların içinde."

"Neredeyse her gün turta yiyorsun," dedi. "Turtalarımı seviyorsun. Sanırım herkesten çok seviyorsun."

Kaşlarını çatı, sonra yüzünü buruşturdu. "Bunu yapmayı bırakacağım. Dinle, biraz daha hafif yemekler hazırlayabilir misin lütfen? Yoksa her zaman burada yemek yiyemeyeceğim. Öğle yemeğimi paketlemek, akşam yemeğimi de kendim yapmak zorunda kalacağım. Eve. Bu çılgınlık bitmeli. Bu şekilde kilo almaya devam edemem. Şişman olmayacağım!"

Vaiz başını öne eğdi. "Jack görünüşünden şikâyetçi mi?" diye sordu temkinli bir şekilde.

"Tabii ki hayır," dedi hayal kırıklığı içinde. "Benim mükemmel olduğumu düşünüyor."

"İşte böyle."

"John, dikkatini buraya verdiğini sanmıyorum. Diyet yapmam gerekiyor. Neye ihtiyacım olduğunu yazmamı ister misin?"

"Hayır," dedi mutsuzca. "Sanırım buldum."

"Teşekkürler. Tek istediğim buydu. Biraz yardıma ihtiyacım var, Hepsi bu."

"Senin mutlu olmanı istiyoruz," dedi, her kelimesinde ihtiyat vardı. "Bu beni mutlu eder." Kadın tabureden kaydı.

"Teşekkürler, seninle konuşmak istediğim tek şey buydu."

Kadın gittikten sonra Vaiz uzun bir süre mutfakta durup düşündü. Sonra adamların çalışmakta olduğu arka tarafa gitti. Jack'i eskiden yatak odası olan yerde durmuş Paul ile konuşurken gördü. İkisi de baret takıyordu, Vaiz'in başı ise çıplaktı. Bekledi. Sonunda Paul ve Jack dönüp ona baktılar ve Paul içini çekip başını umutsuzca salladı; iki dev adım attı, bir baret kapıp Vaiz'e uzattı.

"Sana bir daha söylemeyeceğim," dedi Paul. "Kafanı korumadan buraya gelemezsin."

"Evet, doğru," dedi Vaiz, başlığını takarken. Çok küçüktü, kafasına tam oturuyordu.

"Burada en büyük kafa sende," dedi Paul. "İkinci katın çerçevesini çiziyoruz. Sen bir kazayı bekliyorsun olur."

"Evet, anlıyorum. Dinle," dedi Vaiz, dikkatini Jack'e çevirerek, "Mel az önce buradaydı. Yemeklerden şikâyet ediyor."

"Ha?" Jack cevap verdi. "Mel?"

"Evet. Yemeklerimin onu şişmanlattığını söylüyor."

Jack kıkırdadı. "Ah, şu. Evet, bu konuda sesler çıkarıyor. Bu konuda endişelenme."

"Bu konuda endişelenmemem gerektiğini söylemedi. Ayı için oldukça yüklüydü."

"On dört ay içinde iki bebek doğurdu, ayrıca histerektomi geçirdi. Ve -bunun hatırlatılmasından hoşlanmıyor- kendine rağmen yaşıyor. Kadınlar biraz daha kalın. Bilirsin işte."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Dört kız kardeş," dedi Jack. "Kadınların tek endişesi bu -Popolarının ve göğüslerinin büyüklüğü. Ve kalçalar, uyluklar çok öne çıkıyor."

"Bana bağırdı," dedi Jack, hâlâ biraz şaşkındı. Paul güldü ve Jack sadece başını salladı. "Ona söyledin mi? Bu mu?" Vaiz sordu. "Kadınların yaşlandıkça kalınlaşması hakkında mı?"

"Ölmek istiyor gibi bir halim mi var? Ayrıca, şişmanladığını düşünmüyorum ama bu konudaki görüşümün pek bir önemi yok."

"Salata istiyor. Ve taze meyve."

"Bu ne kadar zor?" Jack sordu.

"Zor değil," dedi Vaiz omuz silkerek. "Ama o turtayı her gün onun boğazına tıkmıyorum."

Paul bir kahkaha attı ve Jack, "Bunu izlemek isteyeceksin, Preach," dedi.

"Daha az tereyağı ve krema kullanmamı, yemeğimden birkaç kalori çıkarmamı istiyor. Jack, bu şekilde tadı güzel olmayacak. Krema, tereyağı, yağ ve un olmadan sos ve et suyu yapamazsın. İnsanlar bunlara bayılır, dereotu soslu somon, fettuccine Alfredo, alabalık dolması, göğüs eti ve sarımsaklı püre.

Koyu soslu güveçler. İnsanlar benim yemeklerim için uzun bir yoldan geliyorlar."

"Evet, biliyorum, Preach. Her şeyi değiştirmek zorunda değilsin ama Mel'e küçük bir şeyler yap, olur mu? Bir salata, kızarmış tavuk göğsü, krema sossuz balık, bu tür şeyler. Ne yapacağını biliyorsun. Değil mi?"

"Tabii ki. Bu kasabadaki herkesin diyet yapmasını istediğini düşünmüyorsun değil mi? Çünkü bunun sağlıklı olmadığını söylüyor."

aşçı."

"Hayır. Sanırım bu bir evre. Ama bu konuda daha fazla şey duymak istemiyorsanız, ona marul verin." Sırıttı. "Ve turta yerine bir elma."

Vaiz başını salladı. "Bak, bence ne söylerse söylesin, bu onu sinirlendirecek."

"İstediğinin bu olduğunu söyledi, değil mi?" "Doğru."

Jack sırtarak, "Güç seninle olsun," dedi.

Üç

Virgin River'daki ilk birkaç hafta Shelby beklemediği bazı ayarlamalar yapmak zorunda kaldı. Booth'ların evinde bir ailenin parçasıydı - aktif, meşgul, çok mevcut bir ailenin beşinci üyesiydi. Bu yeni bir deneyimdi.

Tom onun gelişinden kısa bir süre sonra, West Point'e gitmeden önce on günlük izin için acemi birliğinden eve döndüğünde, aile yeniden büyüdü. Vanni ve Paul bebeği odalarına getirdiler ve Shelby de kombine misafiri aldı. Tom odasını geri alabilsin diye. Ve eğer Tom evde yoksa, kız arkadaşı Brenda da onunla birlikteydi; ayrılmaz bir ikili olmuşlardı. Booth

Ev genişti ama Shelby sardalye gibi tıkkış tıkkış olduklarını hissetti. Küçük evinde çok fazla alana sahip olmaya alışkındı. Bodega Bay'deki evinde sadece annesiyle birlikte. Yalnızlık dönemleri. Sessizlik. Gezintiye çıkmadığı sürece artık yalnızlık yoktu. Ve her zaman biri onunla gitmek isterdi.

Shelby'nin dikkatini çeken yeni bir gelişme oldu. tamamen şaşırmıştı; rüzgarda kokusunu bile almamıştı. Bir gece Tommy Brenda'yla birlikteyken ve Walt kapıdan çıkarken Vanni bunu Shelby'ye fısıldadı. Walt bira içmeye gideceğini söyledi ama Vanni, "Bira, gözüm. Bahse girerim Muriel'i görmeye gidiyordur ve bira çok uzun sürer. içmek için zaman. Onu akşam yemeğinde göremeyeceğiz." Sonra göz kırptı. "Babamın bir kadını var."

"Asla olmaz!" Shelby söyledi.

"İnanın bana," diye sırtı Vanni. "Onlardan şüpheleniyordum

Komşudan daha fazlası olmaya başlamıştık ama sonra sen geldin.

Tom da izinli olarak eve geldi ve buralarda çok takılıyor."

"Onu tanıyor musun?"

Vanni gülümsedi. "Hiç Never Too Late filmi izledin mi?" "Evet," dedi Shelby şaşkınlıkla. "O filme bayılırdım." "Muriel St. Claire. Yeni dul kadını oynuyordu."

Shelby'nin nefesi kesildi. "O burada mı?"

"Nehrin bir mil aşağısındaki çiftliği satın aldı. Virgin River'da emekli oldu, film çekmeyi bıraktı ve evi kendisi restore ediyor. Muriel ve babamı aynı odada sadece üç kez gördüm, çok soğukkanlı davranıyorlar. Ama birlikte olduklarında gözlerinin parladığını söylemeye izin verin.

Babama yakında onu yemeğe çıkarıp çıkaramayacağımızı sordum ve o da arada sırada evden uzakta bir akşam geçirmenin sorun olmayacağını söyledi. Ayrıca bunun için bolca zaman olduğunu söyledi. Sanırım onu kendine saklamaya çalışıyor. Hayatım üzerine bahse girerim ki orada sıcak bir şeyler dönüyor ama ikisi de itiraf etmiyor. Bir şey daha var.

İkinci kez soru sorduğumda hemen susuyor."

"Walt Amca'nın bir kadını mı var?" Shelby şok içinde sordu. "Ünlü bir aktris mi?"

"Şey, yeterince uzun sürdü. Beş yıl önce annem öldükten sonra aklımdan bile geçtiğini sanmıyorum. Tam zamanı. Herkesin birine ihtiyacı var. Yaş kesinlikle hiçbir ilgisi yok. Ama keşke biraz gevşeseler. Tanıdığı tüm ünlü insanları dinlemek isterdim."

Artık hepsinin özel biri vardı, genç kuzeninin, hatta Walt Amcasının bile.

Genç bir kızken Shelby, biraz utangaç olsa da çoğu yönden tipik bir kızdı. İyi notlar alıyordu, kız arkadaşları vardı, okul aktivitelerinde aktifti. Okuldan sonra kütüphanede yarı zamanlı güzel bir işi vardı ve hatta birkaç erkek arkadaşı oldu. Oyunlara, pijama partilerine, danslara gitti. Arkadaşları flört eden çiftler olmaktan çok sürü halinde gezme eğilimindeydi; bazılarının lisede ciddi erkek arkadaşları vardı ama çoğu

Shelby, mezuniyet balosuna ya da mezuniyet balosuna randevuları varsa çok mutlu olurlardı.

O biraz daha temkinli olabilirdi.

Ortalama bir genç kız olan annesi, on sekiz yaşındayken kazara hamile kaldığı ve Shelby daha bebekken boşandığı için kısa süren evliliği hakkında çok dürüst davranmıştı.

Shelby'nin, annesinin

başına böyle bir şey geleceğini biliyordu. Geç olgunlaşacağını biliyordu.

Bu kadar geç olacağını düşünmemişti....

Onun yaşındaki bir kıza özgü hayat durduğunda ve yepyeni sorumluluklar üstlendiğinde Shelby henüz on dokuz yaşındaydı. Walt Amca kız kardeşinin bakım masraflarını karşılamaya fazlasıyla istekliydi ama Shelby, "Bu uzun süre sorun olmayacak. Aslında, düşünmek istediğimden çok daha kısa bir süre sonra, o gitmiş olacak. O verdi Tüm yetişkinlik hayatı boyunca beni hep ön planda tuttu. Eğer ona birkaç yılını vermezsem, hayatımın geri kalanının hiçbir önemi kalmayacak."

Sonra her şey bitmiş ve kendisini nelerin beklediğini düşünme zamanı gelmişti. Vanni daha o sözleri söylemeden önce

Walt Amca, diye düşünüyordu Shelby, benim yaşımdaki kadınların arasına katılmak istiyorum, hem eski hem de yeni arkadaşlarım olan ve onların sahip olduğu şeylere sahip olan kadınların - ilişki kurma, romantik ve fiziksel aşk, idealizm ve tutku ve hatta mücadeleler. O bunların hepsini istedi. Zamanı gelmişti. Bütün olmak istiyordu.

Bir erkek istiyordu.

Walt, Muriel'in misafirhanesinin kapısına birkaç kez vurduktan sonra kapıyı iterek açtı. Muriel büyük evde çalışırken yaşamak için eski yatakhaneyi onarmıştı. Walt'un onu iş kıyafetleriyle bulduğu ve temizlenmeden önce kendisinin gelmesini beklediği çoğu zamanın aksine, Muriel sadece duş alıp üstünü değiştirmekle kalmamış, küçük bir masa da hazırlamıştı.

Tabaklar, mutfak eşyaları ve ortada bir mum. O Gülümsedi ve Jack'in barından aldığı bir paket yemeği ona uzattı, sonra da iki heyecanlı Labs, Luce ve Buff'ın kulaklarının arkasını kaşımak için eğildi. "Bir kutlamaya benziyor," dedi masayı göstererek.

"Evet, öyle. Üst katın zeminini bitirdim. Yatak odası ve holü bir kat boyadıktan sonra istersem orada yaşayabilirim. Dün de yemek odası için bir pasta kasası aldım. I Arcata yakınlarında küçük bir antika dükkanında buldum. Çok büyük, kamyonun kasasından çıkaramıyorum, o yüzden ahıra park ettim.

Belki yarın bana yardım edersin?"

"Tabii."

Çuvalın içine baktı. "Ne oldu?"

"Göğüs eti, buharda pişmiş kırmızı patates, yeşil ve balmumu fasulye." Nefes aldı. "Turta mı?"

"Tabii ki turta."

"Kızına ve yeğenine nereye gittiğini söyledin?" diye sordu, başını eğip ona gülümseyerek.

"Onlara bira içmeye gideceğimi söyledim," diye cevap verdi.

Ve sırttı.

"Walt," diye uyardı. "Bununla biraz fazla eğlendiğini düşünmüyor musun? Eminim kimseyi kandırmıyorsundur. Ayrıca, bu şekilde gizlenmek konusunda ne hissettiğimden emin değilim."

Yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Muriel, seni saklamıyorum. Hem de hiç! Yemeği beklerken bir bira içtim."

"O zaman neden beni ailenle birlikte yemeğe davet etmedin?"

"Akşam yemeğine gelmek ister misin?"

"Walt, bunu yanına bırakmayacağım.

Unutma, ne yaptığımı biliyorum, erkekleri tanıyorum. İlerlemiyorsun, geri çekilmiyorsun. Ben daha fazlasıyım Bir sorun olmadığı sürece iyi arkadaşın olmaktan mutluluk duyarım."

Kısa bir süre yere baktı. "Pekâlâ," dedi huzursuzca. "Beni yakaladın. Bundan büyük keyif alıyorum Muriel. "Bu çok

hoşuma gidiyor Muriel.

Binicilik, burada seninle akşam yemekleri, boya, zımpara ya da mobilya taşımaya yardım ederken bile. Ama... Bana çok Hollywoodvari bir şey söylemeni bekliyorum.

romantik ilişkiler yaya ve benim altımda. Ve bundan korkuyorum."

Kadın ona güldü. "Bu da ne? Bu bir ilişki mi? Ve ben de bundan zevk alıyorum. Ayrıca, Hollywood'da böyle söylenmez."

"Ne diyorlar?"

"Neredeyse her zaman gazete kağıdında, market kasasının hemen yanında ve genellikle şöyle bir şey oluyor: St. Claire İğrenç Bir İlişkide Yakalandı. Ya da, St. Claire's Kocası mayo modeliyle görülmüş. Ya da fahişeyle." Omuz silkti. "Ya da aynı derecede kaba bir şey." Ama adamın sert, yakışıklı yüzünde öyle yumuşak bir ifade vardı ki, gözleri fal taşı gibi açıldı. Paket servisi masaya bıraktı ve ellerini kalçalarına koydu. "Oh Tanrım, sana izin verdiğimi mi sanıyorsun?"

"Benim yaş grubumdaki tek uygun erkek sen olduğun için sürekli yanıma gelip beni rahatsız ediyorsun!"

Siyah gür kaşlarından birini kaldırdı. "Ama ben öyle miyim?"

"Bu çok alakasız! Otuz yaşında yakışıklı bir kızın peşinden koşmak bana asla yakışmaz!"

Onu güldürürdü. En önemli nokta buydu - onu her zaman güldürürdü. "Bu beni şaşırtmadı. Bunlardan çok fazla da yok."

"Walt, Tanrı aşkına, Virgin River benim için yeterince eğlenceli değilse kendi ulaşım aracım var." Ona doğru yürüdü, kollarını onun omuzlarına koydu, ayak parmaklarının ucuna kalktı ve kaşlarını havaya kaldırıp gözlerini yuvarlamasına neden olan bir dudak kilidi attı. Ama sonunda koca kollarını ince bedenine dolayana, onu sertçe kendine çekene, dudaklarını açmasına izin verene, kendi dudaklarını açana ve neredeyse üç ay önce tanıştıklarından beri ilk kez tamamen tutkulu, ıslak, derin bir öpüşme yaşayana kadar onu bırakmadı. Muhteşemdi. Lezzetliydi. Ve uzundu. Adam sonunda

kollarını biraz gevşettiğinde, kadın geri çekildi ve göğsüne bir şaplak indirdi. "Şimdi aptal olmayı bırak

Yoksa her şeyi berbat edeceksin. Cuma akşamı yemeğe geleceğim. Sen pişirirsin. Ben de şarap getiririm."

"Tamam, peki," dedi biraz soluk soluğa. "Akşam yemeği. Ailemle birlikte."

"Evlenme teklif etmeye hazırlandığım için değil, ailenizi tanımak istediğim için. Ve daha da önemlisi, tehlikede olmadığından emin olmak için onlar da beni tanımak istiyorlar." Çuvalın yanına gitti ve kartonları çıkarıp masanın üzerine yerleştirmeye başladı.

"Bunu tekrar yapacağımızı düşünüyor musun?" diye sordu. "Bu tür bir öpüşme mi?"

"O küçük öpücük ve okşamalardan çok daha iyi, değil mi?" diye sordu.

"Buna katılmak zorundayım, evet," diye cevap verdi. Yaşlı ve sert bir generali dize getirmeyi yaşlanan bir yıldız adayına bırakın. Aslında dizlerinin titrediğini ve derisinin altında hafif bir titreşim hissettiğini düşündü. Biraz daha zaman verildiğinde başka bir şey hissedecekti; o kadar sık hissetmediği, ama hâlâ işe yaradığını bilecek kadar sık hissettiği bir şey.

"Belki göğüs etinden sonra. Şu anda sana biraz kızgınım."

"Yazık," dedi. "Seninle tamamen mutluyum." "İlk hamleyi benim yapmama gerek yok." şikayet etti. "Tanrım. Erkekler. Ya çok hırslılar ya da yeterince hırslı değiller." Telefonu çaldı ve "Bir saniye izin verir misiniz?" dedi.

Konuşmanın onun tarafından olan kısmını dinledi. "Hmm... Her ne kadar beni aklınızda tuttuğunuz için teşekkür etsem de.... beni filmlere geri çekmek için muazzam bir şey gerekir. Bundan bir yıl sonra mı? Bir yıl sonra ne yapacağını göreceğiz Mason. Ama gerçekten, bir B filmde boktan bir yardımcı rol için Los Angeles'a dönmeyeceğim, çok eğleniyorum. Atlarım ve köpeklerim var, kolay kolay taşınmazlar. Hayır, mesele atlar ve köpekler değil, mesele oyunculuktan emekli olman ve beni ilgilendiren değerli bir projen olduğuna ikna olmaman. Tamam, tamam.

Senaryoyu gönderirsen bakarım.

Fikrimi değiştirebilirim, buna hazırlıklı olun. Evet, Mason-sen de." Telefonu kapattı.

Walt'un yüzünde hoş olmayan bir ifade vardı. "Sormamın sakıncası var mı?"

"Mason. Menajerim."

"Ve eski kocan? Senden on beş yaş büyük mü? Kendisi de emekliliğe yaklaşmıyor mu... yetmiş bir yaşında?"

"Bunu asla bilemezsin. Adam mezarımın üstünde dans edecek."

"Seni geri getirmeye mi çalışıyorlar?" Walt sordu.

"Beni çalıştırmaya alışıyor. Ve ben bunu yapmaya meyilli değilim.

o...." Walt'a baktı ve bir an için kaşlarını çattı. Sonra da güldü.

"Oh, Walt, endişelendin mi?

Sakin ol. Neredeyse her gün arıyor. Senaryolar gönderiyor. Bazen de hurdadan başka bir şey değil. Ama Mason her zaman elindeki her şeyi duvara fırlatıp ne olduğunu görmek isteyen biri olmuştur.

Çubuklar." Ona doğru yürüdü ve ellerini göğsünde gezdirdi.

"Gerçekten, bana bir sopayla saldırmaması gerekirdi.

Cat on a Hot Tin Roof ya da Gone with the Wind kadar iyi bir şey bile dikkatimi çekebilir." Ona gülümsedi. "şimdi, Vaiz'in göğüs etinden biraz alabilir miyiz lütfen?

Bu gece biraz fazla dikkatlisin. Senin gibi değil. Ve açlıktan ölüyorum!"

İri ve sert ellerini kızın yumuşak sarı saçlarında gezdirdi.

"Açlıktan ölüyor musun? Tanıştığımızda kereviz ve humustan başka bir şey yememiştin."

"Evet, biliyorum. Ve seninle takılmak kıcımda belirmeye başladı."

"Bana çok iyi göründü Muriel. Mumu yak ve tabağını doldur." Ve gülümsedi.

Birkaç gün sonra Vanessa ve Shelby, ünlü akşam yemeği konukları için evi toplarken heyecan içindeydiler. Onu esir alacaklardı, tüm film-

yıldız sorularını birbirleri üzerinde deniyorlardı. Haber istiyorlardı ama magazin el bir istilacı olmak istemiyorlardı. Elbette, "Şimdiye kadar yattığınız en seksi erkek kimdi?" gibi sorular soruyorlardı.

"Bunu soramazsın!" Shelby soluk soluğa kaldı.

"Tabii ki hayır," diye kabul etti Vanessa. "Ona hangi büyük Hollywood yakışıklısının olduğunu sormanın bir yolu olup olmadığını düşünmeye çalış. en büyük fiyasko mu?"

Her ikisinden de kıkırdamalar yükseldi.

Walt bunların çoğunu mutfaktan dinledi. Yemek yapmakta ısrar etmişti, söz verdiği şey buydu.

Muriel. Ve kendini bu soruların cevabını merak ederken buldu. Vanessa ve Shelby sormamalıydı ama zaman verilirse o da sorabilirdi.

West Point'ten önce sadece birkaç gün daha izni olan Tom, Brenda'yı getirdi. Muriel'den birkaç dakika önce geldiler ve Brenda, Vanni ve Shelby'nin yanına vardığında heyecan seviyesi yeniden yükseldi.

Muriel evine girdiğinde iki şişe şarap uzattı. Sonra arkasını döndüğünde üç tane beklenti içinde, heyecanlı, kızarmış

kadın yüzleri. Güldü. "Siz başlamadan önce söyleyeyim, ben öpüşmem ve anlatmam."

Üç çift yanak alev aldı ama aynı zamanda kahkahaya dönüştüler.

Ondan sonra işler kolaylaştı. Büyük yemek masasında birlikte oturdular, şarap ve ordövr yediler.

Hollywood soruları. Vanni, Brenda ve Shelby aldıkları kadarını verebiliyorlardı - hatırlayabildikleri ya da duydukları kadarıyla tüm Virgin Nehri dedikodularını paylaşıyorlardı. Mesele şu ki, eğer bu genç kadınlar gerçek birer yıldız gözlemcisi olsalardı, Muriel'in sadece geçmiş i olan hikâyeler anlattığını bilirlerdi.

zaten rapor edilmişti ve herkesçe biliniyordu. Kurnazdı, daha önce de bu yollardan geçmişti. Yaşam tarzı siviller için fanteziydi. Ama tamamen dürüst davranıyordu, öpüp söylemiyordu. Sivillerin bildiği şeyleri

Enquirer bunun için iyi para öderdi. Hafızasının mahzenindeydi.

Söyleyebildiği kadarıyla, ateşli aşklardan kavgalara, ölümlere, umutsuzluklara ve zaferlere kadar tüm Virgin River hikâyeleri gerçektir. "Ve şu anda kasabada en çok konuşulan aşklardan biri, çok popüler bir kadınla bir erkek arasında yaşanıyor,

Başarılı bir lise son sınıf öğrencisi ve bir West Point öğrencisi," dedi Vanni kaşlarını kaldırarak.

"Hayır!" Brenda şok içinde konuştu. "İnsanlar bizim hakkımızda mı konuşuyor?" Herkes onun bu kadar saf olabilmesine güldü.

"Kötü bir şey söylüyorlar mı?" diye sordu ve daha sert güldüler.

Sonunda Muriel, "Tabii ki hayır, Brenda. Siz sevgili çiftsiniz. Herkes West Point'te ve üniversitede birlikte kalmanızı istiyor. Birbiriniz için mükemmel görünüyorsunuz."

"Gerçekten mi?" diye sordu, başını kaldırıp gururla boynunu dikleştirerek. On yedi yaşında Muriel St. Claire gibi biri tarafından iltifat edilmek çok güzel bir şeydi.

Geç saatlere kadar kahve ve cheesecake ile uğraşmalarına rağmen, sonunda akşam sona ermek zorunda kaldı. Walt ve Muriel bulaşıkları birlikte yıkamakta ısrar ettiler. "Muriel daha önce bir böbreğini bağışladığı için böyle bir söz vermişti.

yemek yapmayı gerçekten düşünürdü," dedi Walt.

Mutfakta yalnız kaldıklarında, lavabonun başında arkasından yaklaştı ve boynunu öptü. "Sen hallettin Bütün o sorgulamayı çok güzel bir şekilde. Klasik keşif-istila, direniş, kaçış. Seni orduda kullanabilirdik."

Onun kollarında döndü. "Yaşamak için yaptığım şey çok daha tehlikeliydi. Ama sana katılıyorum, ben iyiyim."

"O zaman şu mutfağı temizleyelim de seni eve kadar takip edip çocuklardan uzakta biraz zaman geçireyim."

"Bu fikre katılabilirim," dedi sırtarak.

Evin diğer ucunda Tom, Brenda'yı ön kapıdan çıkardı, kollarına aldı ve kıkırdamasına neden oldu. Dudaklarını tutkulu bir öpücükle kapladı ve onlara karşı

"Sevgili çiftin güzel yarısı olmak nasıl bir duygu?" diye sordu.

"Bunu düşünemem," dedi. "Bu bana, sen gitmeden önce birlikte sadece iki günümüz daha olduğunu hatırlatıyor."

"O zaman yalnız kalsak iyi olur. Buna ne dersin?" "Hmm, lütfen. Ne kadar erken olursa o kadar iyi."

Aile odasında, şöminenin önünde Paul, Vanessa kucağındayken büyük deri bir sandalyede oturuyordu. Vanessa parmaklarını Paul'ün kulağının etrafında dolaştırıyor ve şakağına küçük öpücükler konduruyordu. General ve Muriel'in mutfakta gülüşüklerini, Tom'un kız arkadaşını götürürken garaj yolunda çalışan küçük kamyonetinin sesini duyabiliyorlardı. "Ev için geri sayım nasıl gidiyor?" diye fısıldadı.

"Elimden geldiğince hızlı çalışıyorum. Kendi evimize sahip olana kadar bekleyemem." Onu dudaklarından hafifçe öptü. "Binayı biraz toparlar toparlamaz, Grants Pass'e gizlice gidelim ve orada olduğumuzu kimseye söylemeyelim."

Kıkırdadı. "Paul, tek yapmamız gereken bebeği annenin yanına bırakmak. Elleri küçük Matt'le doluyken kimse bizi rahatsız etmez. Ne istersek yapabiliriz."

Hırladı ve kızın boynuna sokuldu. "Ne istediğim konusunda aklında herhangi bir soru var mı?"

İç geçirdi, daha da sokuldu.

Güvertedeki büyük odanın dışında, mutfaktaki kahkahaları, küçük kamyonun motor sesini, ateşin önündeki öpüşmeleri duyan Shelby, sonbaharın ilk günlerinde serin olan gökyüzüne baktı. Yıldızların arasında annesinin yüzünü, hastalanmadan önceki halini hayal etmeye çalıştı; o kadar enerjik, o kadar güzel, neşeli ve şımarıktı ki. Sık sık yaptığı gibi, düşüncelerini annesine taşıdı.

Keşke bu akşam bizimle birlikte masada olabilseydin; çok eğlenceliydi. Herkes gülüyor, dalga geçiyor, şakalar yapıyor, dedikodu yapıyordu. Hepsi çok gürültülüydü. Walt'u bir kadınla görmek Peg Teyze'yle olduğundan çok farklıydı. Daha eğlenceli. O mutlu anne, hiç düşünmediğim kadar eğleniyor. Ve Muriel, ünlü biri için, o kadar

Aptalca, çok komik. Vanni ve Paul'u birlikte görmelisiniz. Önce annesini sonra da genç kocasını kaybettikten sonra Vanni için çok endişelendiğim zamanlar oldu - korkuyordum bir daha asla gerçekten mutlu olamayacaktı. Paul onun ve tüm aile için büyük bir lütuf. Tom ve Brenda'nın sadece ayrı kalmanın onlar için ne kadar zor olacağını düşündüklerini biliyorum ama birbirlerine bakışları bile... Ahhhh, bana biraz birlikte izlediğimiz kız filmlerini hatırlatıyor. Adamım, havada çok fazla aşk var. Buralarda. Gerçekten, bu küçük kasabanın bu kadar çok hayat, bu kadar çok romantizm barındırabileceğini düşünmemiştim. Buraya sahip olduğum için çok şanslıyım, burada ailemle birlikte olduğum için....

Bazen etrafımda bu kadar insan varken bile seni çok özlüyorum....

Bazen hala çok yalnızım....

Sence benim sıram gelecek mi? Bunu her zaman merak ediyorum.

Mel Sheridan, Doc Mullins ile iki yılı aşkın bir süre çalışmış ve bu süre içinde Jack ile evlenerek iki çocuk sahibi olmuştu. İşi kolay değildi, Doc huysuz biriydi ama yakın bir çalışma ilişkisi ve çok özel bir dostluk geliştirmişlerdi. Pek fazla konuda hemfikir değillerdi ama birbirlerini gayet iyi anlıyorlardı.

Yasal mevzuatı harfiyen uygulamaktan yanaydı.

O ise yasalar gibi küçük şeylere aldırmaksızın halkının, kasabasının olabildiğince iyi geçindiğinden emin olmakla daha çok ilgileniyordu. İşin özüne inersek, Doc Mullins işinin iyi yapıldığını görmek için her şeyi yapardı.

Mel onun muhtemelen kasabanın çoğunu, en azından kırk yaşın altındaki herkesi doğurtmuş olduğunu fark etti. Burada bir doktordan çok daha fazlası olmuştu. O bu kasabanın belkemiği; onların günah çıkarıcısı, dostu ve şifacısıydı. Başka bir ailesi yoktu. Virgin River onun ailesiydi.

Mel ve Doc, her ne kadar ikisi de duygusal olmasalar da, birbirlerini sevmeye başlamışlardı. Aralarında isteksizce de olsa karşılıklı bir saygı vardı. Doktor, işini halletmek için kibirli bir hemşireye ihtiyacı olmadığını söylerken, Mel de onu azarlıyordu

O kadar inatçı ve zor biriydi ki, Los Angeles'ta birlikte çalıştığı o pislik cerrahi asistanlarını bir avuç şeker kığı gibi gösterebilirdi. Bu gerçek aştı.

Onu ne bir kız evlat ne de bir baba figürü olarak görüyordu ama çocuklarını torunları gibi görüyordu. Bunu hiçbir zaman söylemedi ama onlardan birini kucağına aldığı anda gözlerindeki parıltı yeterliydi. Ve bu kalbini gurur ve sevgiyle doldurdu.

Mel sabah ilk iş olarak kliniğe gelmiş, mutfak lavabosuna yaslanmış bir fincan kahve yudumlarırken topallayarak odaya girdi. "Günaydın," diye homurdandı.

"Günaydın, günüşiği," dedi sırtarak. "Bugün artrit nasıl?"

"Hayatımın en kötü günü." Lavabonun üzerindeki dolaba uzandı ve bir şişe anti-alkol aldı.

enflamatuar kapsüller, birkaçını sallayarak.

"Dünden daha mı kötü, lanet olası hayatının en kötü günü hangisiydi?" diye sordu.

Dönüp ona baktı ve beyaz, gür kaşlarından birini kaldırdı. "Evet," dedi ve hapları susuz yuttu.

"Hmm, üzgünüm o zaman," dedi. "Korkunç olmalı.

Söylesene, dinle

-Shelby ile birkaç şeyi hallettim. Bebek bakıcılığı yapacak. O bir nimet, gerçekten. Brie'nin

oldukça hamile ve Çarşamba günleri çocukları benim için tutmayı seviyor olsa da, onu hecelemenin, rahmini ve kendi sevinç yumağını düşünmesine izin vermenin iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum. Ayrıca Shelby buralarda takılmayı seviyor. Bu yüzden burada yardım etmesine izin vereceğiz, çocuklara bakacak, sınavlarda yardımcı olacak, bir şeyler öğrenecek.

bir taşra kliniğinin işleyişi. Tıbbın, ölümcül bir hastaya bakmakla sınırlı olmayan bir yönünü görecekti. Katılmak için çok hevesli. Bu kulağa nasıl geliyor?"

"Bebek bakıcılığı sana yardımcı olacaktır," dedi. "Burada ondan yardım isteyecek kadar işimiz olacak mı bilmiyorum."

"Biliyorum. Ama boş zamanı var. Ve hemşirelik bakıcılıktan farklı bir şey. Okula gittiğinde edineceği deneyimin bu olmadığına farkındayım ama bu da bir şeydir. Her zaman gevşeyip ona taşra doktorluğu hikayeleri anlatabilirsin, buna bayılır. Hastalarım olduğunda, o da yanımda olacak. Ayrıca, onun arkadaşlığından hoşlanıyorum. Tatlı ve zeki biri. Onu bir nevi çırağım gibi görüyorum. Ben hiç daha önce de vardı. Ben hep öyleydim." Ona sıırttı.

"Melinda, onu ölümüne sıkacağız," dedi. "Ona her zaman cin oynamayı öğretebilirsin. Belki sen de gerçekten yenebileceğin bir kız bul."

"Buralarda bir kadın daha olduğunu düşündüğümde midem ekşiyor," dedi.

"Bu kadar mide yanması yaşamamalısınız, özellikle de safra keseniz gitmişken. Belki de asit reflüsüdür. Ağrın var mı?"

"Ah," dedi. "Yetmiş iki yaşındayım ve eklem iltihabım var. Ne düşünüyorsun?"

Omuz silkti. "Bence bir kontrol etmeliyiz."

"Bah," diye alay etti. "Ben iyiyim. Yaşlıyım, hepsi bu. Sert sürüldüm ve ıslandım."

Ona güldü. Orada geçirdiği iki yıl boyunca pek değişmemişti. Bugünlerde bastonunu daha çok kullanıyordu, kireçlenme onu yıpratıyordu. Yaşlı bir adamdı. Yetmiş iki yaşındaydı ve hayatı hiç de kolay olmamıştı. Üniversite ve tıp fakültesini ailesinden hiç yardım almadan bitirmiş ve sonraki kırk beş yılını bir kasabanın ihtiyaçlarını tek başına, sadece en ilkel ekipmanlarla ve hiçbir sorumluluk sigortası olmadan karşılayarak geçirmişti. Kadın şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdığında, adam sadece omuz silkti ve "Burada birbirimizi dava etmeyiz. En azından tıbbi yardım konusunda."

Doc hiç evlenmemişti, çocuğu yoktu ve Mel'e geniş bir ailesi olmadığını söylemişti. Zaman zaman Mel'i kızdırsa da Mel ona karşı büyük bir sevgi besliyordu. Gerçekten de çok zorlanmıştı.

"Eğer sorun asit reflsyse, artık bunun için gerçekten iyi ilaçlar var" dedi.

"Bunu biliyorum Melinda. Ben bir doktorum."

"Ve herhangi bir doktor da değil," dedi gülümseyerek. " ilçedeki en büyük baş belası doktor. Keyfin bilir." Sonra aklına bir şey geldi. "Biliyor musun.... Vaiz'den mide ekşimesine yol amayacak yemekler bulmasını isteyebilirsin."

"Bunu neden yapayım ki? O mutfakta bir rüya." "şey, ondan az yağlı yemekler istedim. O da Vaiz için çok hoş. Buraya geldiğimden beri biraz kilo aldım."

Gözlüklerini alnına kaldırdı ve kadının alt yarısına baktı. "Hmm," dedi.

"Bunu az önce yapmadın!"

"Bir şey mi söyledim?" diye sordu, gözlüklerini yerine bırakarak. Kadın hıhladı ve kollarını göğsünde kavuşturarak ona ters ters baktı. "Kilondan şikâyet etmeyi bırak," dedi bir elini koca göbeğine sürterek. "En azından senin sizinkilerin çoğunu doğurma avantajına sahip."

Kaba bir kaşını kaldırdı. "Her günün sonunda itiğin o viskiyi bırakabilirsin. Bu mide ekşimesine iyi gelebilir."

"Melinda," dedi ciddiyle, "gözlerime iğne batmasını tercih ederim."

Dört

Luke'un gerçek bir yatakta, gerçek bir evde uyuyabilmesi ve gerçek bir duşta yararlanabilmesi için yeterli ayarlamaları

yapması uzun sürmedi. Önce ilaçlama görevlisi delikleri tıkadı ve tuzaklar yerleştirdi. Luke ciddi bir çöp ve temizlik çalışması yaptı.

Sonra yeni bir yatak ve kutu yay seti ve Her ikisini de kamyonunda taşıyabileceği ve bir çekiciyle hareket ettirebileceği çalışan bir buzdolabı. Birkaç hafta büyük fark yarattı. Ama her gün uzun ve kirliydi. Kasları ağrıyordu. Yapılması gereken sonsuz miktarda iş vardı.

Duşunu alıp bir bira içmek ve Jack's'teki o mükemmel yemeklerden yemek için yola çıktığında saat henüz beş olmamıştı. Sadece bir dakikadır oradaydı, arkadan birinin gelip ona servis yapmasını bekliyordu ki Mel, göğsüne yasladığı bebeği, elinde yürümeye başlayan çocuğu ve omzuna astığı bebek bezi çantasıyla bara daldı. Kapının hemen içinde, yürümeye başlayan çocuk dizlerinin üzerine yuvarlandı ve bir feryat kopardı. "Ah, cimcime," dedi. Luke'u gördü ve "Ah, Luke, işte." Bebeği onun ellerine bıraktı, böylece eğilip çocuğu kaldırabildi. "Oh, iyisin," dedi dizlerini fırçalayarak. "Ağlama şimdi, yeri bile kırmadın.

Sorun yok." Tam ayağa kalkacaktı ki kocasının sesini duydu.

"Mel," dedi.

Yerden başını kaldırıp baktı. Jack barın arkasındaydı. Yüzünde bir gülümsemeyle başını Luke'a doğru eğdi. Luke bebeği kol mesafesinde önünde tutuyordu.

Emma küçük bacaklarını tekmeleyip kıvranırken yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

Mel bir kahkaha patlattı, sonra ağzını kapattı. O da Ayağa kalktı ve bebeği alarak onun yanına gitti. "Özür dilerim Luke," dedi. "Bir bebekle ne yapacağını tam olarak bilmeyen bir adamla birlikte olmayalı çok uzun zaman oldu."

"Üzgünüm," dedi. "Bu konuda fazla deneyimim yok."

"Sorun değil, benim hatam." Yine gülmekten kendini alamadı. "Jack'le tanıştığım ilk gün klinikte yeni doğmuş bir bebek vardı ve onu eski bir profesyonel gibi kucağına aldı."

"Çünkü ben eski bir profesyoneldim Mel," dedi Jack. Barın ön tarafına doğru döndü. "Dört kız kardeş, sekiz yeğen ve biri de yolda," dedi Luke'a.

"Üretken bir aile," diye gözlemledi Luke. "Bebekler hakkında pek bir şey bilmem."

"Eğer bebek öğrenmek istiyorsanız, burası tam yeri," dedi Mel. "Virgin River'da hiç bakire kaldığını sanmıyorum. Buralarda doğum oranı giderek artıyor."

"Ben ve bebekler uyumsuzuz. Ve ben bu şekilde seviyorum."

Jack barın önünde çömeldi. "Haydi kovboy," dedi, kocaman ellerini David'e uzatarak. "Babana gel."

"Baba!" David tombul kollarını sallayarak bağırdı ve Jack'e doğru hızla yürümeye başladı.

Jack çocuğu kalçasına kaldırdı ve barın etrafına geri döndü. "Ne istersin?" diye sordu Luke'a.

"Soğuk hava akımı mı?"

"Yakaladım," dedi, tek eliyle ustalıkla bir bira çekti. Barın üzerine koydu. "Ev nasıl görünüyor?"

Luke birayı eline aldı, onu tutarken bir bebekten çok daha mutluydu. "Tren kazası gibi. Tam bir felaket. Muhtemelen bir kibrit çakmalıydım." Uzun bir yudum aldı. "Ama evdeki çöpleri çıkardım ve içinde uyuyup duş alabilecek kadar temizledim. Kulübeleri temizlemeye başladım. Paul'den bir şeyler isteyeceğim. tavsiye."

"Eğer birçok işi kendiniz yapmak istiyorsanız Paul'ün birlikte çalışmak için harika bir adam olduğunu zaten anlamışsınızdır. O devreye girebilir

ve uzmanlığınız dışında kalan işleri halledebilirsiniz.
Keşke bar üzerinde çalışırken yanımda olsaydı."

Paul hassas bir zamanlamayla, iş kıyafetleri içinde hâlâ tozlu bir şekilde bira içmeye geldi. Hemen arkasından yaşlı Doc Mullins topallayarak içeri girdi ve bardaki adamlara katılarak Jack'e bir parmağını kaldırdı ve Jack ne istediğini hemen anladı. Birkaç komşu gelip masaları kaptı. Bar, küçük bir aile barına dönüşmüştü. Herkes yerini biliyor, akşam yemeğinden önce gün sonu içkisiyle rahatlıyor.

Paul evi ve kulübeleri sorunca Luke şöyle dedi: "Senden bir göz atmanı isteyeceğim ama önce kulübelerdeki çöpleri temizlemeyi bitirmem gerekiyor. Eureka'dan bir çöp konteyneri aldım ve bir ilaçlayıcı tuttum. Eğer onları şimdi görseydin, hayatınız için kaçırdınız."

"Kolay kolay korkmam," dedi Paul. "Ama sen devam et. Sen hazır olduğunda ben de hazırım."

Luke kapıya bakmamaya çalıştı. Kendisine iki haftadır buraya onu görmeye gelmeyeceğini söylemişti. Jack's'e gelmişti çünkü insanlar ve atmosfer tam da küçük, samimi bir taşra barında aradığı şeylerdi. Erkekler iyi huylu ve yardımsever, kadınlar ise inanılmaz derecede güzeldi. Onu zihninde canlandırmaya devam ettiği gerçeği O büyük atın üstünde, ata binerken saç örgüsü öne çıkıyordu, şey... bu sadece o erkeğe ait bir şeydi. Elinde değildi.

Jack bara yaslandı ve alçak sesle, "Adamlarımdan bazıları birkaç hafta içinde bir parça balık yakalamak için gelecekler. av sezonu."

"Jack," dedi Mel odanın öbür ucundan. "Yine mi!"

Paul kıkırdarken Jack onu görmezden geldi. "Geyiklere işkence ettiğimizi düşünüyor," diye açıkladı Jack, sesi yine normaldi. "Çocukları görmeye bayılıyor ama avlanmamızdan nefret ediyor. Neden kendine bir geyik etiketi ve ruhsatı almıyorsun? Bize katıl."

"Kulağa bir plan gibi geliyor," dedi Luke.

"Luke, senin için büyük umutlarım vardı," dedi Mel odanın öbür ucundan.

Paul, "Bankaya git ve para çek," diye tavsiyede bulundu. "Poker olacak."

Luke sırttı. "Beni de dahil et."

Çamurlu lastik çizmeli, tel tel beyaz saçlı ve büyük siyah çerçeveli gözlüklü yaşlı bir kadın bara geldi ve Doc'un yanındaki tabureye atladı. Jack, "Luke, Hope McCrea ile tanış, kasabanın işgüzarı." dedi.

"Bayan McCrea," dedi kibarca.

"Başka bir kavanozkafa mı?" diye sordu Jack'e.

"Hayır, Hope. Çok fazla olmadıkları sürece bazı askerlerin buraya girmesine izin veriyoruz."

"Özel bir şey yapıyor musun?" diye sordu ona. "Özel mi?"

Luke başını eğerek karşılık verdi.

"Kasaba için bir öğretmen ve bir vaiz arıyorum," diye cevap verdi. "Kötü çalışma saatleri, düşük ücret." İçkisini hazırlayan Jack'e parmağını kaldırdı. "Rüya gibi işler."

Ona güldü. "O boşlukların ikisini de dolduramayacağımdan eminim."

Sonra o geldi. Kız. Luke yutkundu. Dizlerine kadar bir parıltı hissetti. Kız saçlarını Bağlarını çözdü ve dolgun ve yaylı olduğunu gördü, bir erkeğin ellerini içine sokabileceği bir şeydi. İri ellerini kızın ince kalçalarının üzerinde hayal etti. Taze bir yüzü vardı. Dudaklarındaki parlak bir şey dışında makyaj yapmamış gibi görünüyordu ama makyaj yapmasına da gerek yoktu. Onu gördüğünde kirpiklerini kısa bir süreliğine indirdi ama gülümsedi. Ağırbaşlı. Kırılğan ve güçlü bir erkeğe ihtiyacı var. Oh, kahretsin.

Sonra Shelby'nin hemen arkasındaki bara uzun boylu, geniş omuzlu, gümüş saçlı, altmış yaşlarında bir adam girdi. Değil

Tam olarak baba, ama yeterince yakın. Luke'un midesinin çukuruna çarptı. Anında ayağa kalktı, alışkanlık işte. Üniformalı ya da üniformasız bir general gördüğünde tanırdı.

Bir eli Shelby'nin omzunda olan Walt diğer elini Luke'a doğru uzattı. "Bu yeni adam olmalı. Walt Booth. Nasılsın evlat?"

"Efendim," dedi Luke elini tutarak. "Luke Riordan. Sizinle tanıştığımıza memnun oldum."

"Rahat," dedi hızlı bir gülümsemeyle. "Hoş geldiniz. Jack, bir biraya ne dersin?"

"Evet efendim," dedi ve bir tanesini düzeltti.

Shelby Paul'u nazikçe yolundan çekerek Luke'un yanındaki tabureye oturdu ve Paul'ün merakla kaşlarını kaldırmasına neden oldu. Ama Luke oturmuyordu. En azından general oturana kadar. Ordudan ayrılalı henüz rütbe gibi konularda rahatlayacak kadar uzun zaman olmamıştı. Yine de kıza baktı ve kız ona gülümsedi, gözleri hafifçe parlıyordu, belki de amcasının etrafındaki bariz gerginlikten hoşlanıyordu. Adam kızın ela gözlerinin ne kadar zengin ve boğucu olduğunu fark etti. Tanrım, bunu aşmalıyım, diye düşündü. Onu her gördüğünde hissettiği heyecanla ilgili yanlış olan elli şey vardı. Koruyucu, yüksek rütbeli amcalar ve masum genç kadınlar gibi şeylere girmede.

açıkça gerçek aşkı arıyor.

Luke aşık olmazdı. Çok çok daha gençken bir kez aşık olmuştu ve bu, kalbinde bir tankın geçebileceği kadar büyük bir delik açmıştı. Bu deneyim onu bağlılık kuramayan bir adam haline getirmişti; o bir avareydi, bir oyuncuydu, durulacak türden bir adam değildi. Hiçbir zaman tek bir yerde ya da tek bir kadınla uzun süre kalmadı.

Bu genç Shelby o kadar şeffaftı ki, ne istediği konusunda çok az şüphe bıraktı. İhtiyacı vardı. Duygularını bir erkeğin etrafına sarmak ve onu tam kalbine bağlamak, onu ikiye bölmek istiyordu. Sonra da kaçarken onu fena halde incitecekti. Onu yok ederdi. Genç ve hassas kalbini paramparça edecek ve daha sonra karşısına çıkıp onun için doğru olanı yapacak adam için her şeyi mahvedecekti.

Sonunda general oturdu ve askerlik sohbeti yapmaya başladılar. Çeşitli komutanlıklarını ve savaş turlarını gözden geçirdiler ve generalle konuşurken Shelby'nin tatlı kokusunu alabiliyordu. Kafasının etrafında dönüyor, kafasını karıştırıyor, zihnini bulandırıyor.

Walt nihayet dikkatini Doc ve Hope'a çevirdiğinde Luke, Shelby'nin nefesini yanağında hissetti ve ona doğru eğilerek, "Ev ve kulübeler konusunda ilerleme kaydettiniz mi?" diye sordu.

Ona karşı sertleşmek, onu umursamamak istiyordu, hatta zalim ve kayıtsız olmak bile işe yarayabilirdi, ama ona bakmak için döndüğünde gözleri ısındı çünkü kadın onu eritti çorbanın içine. "Mümkün olduğunca. Tekerlekli olmayan bir evim var. Düşündüğümde daha büyük bir iş olacak. Ne yapıyordun sen?"

"Çalışırken Mel'e çocuklarla ilgilenmesi için yardım ediyorum, bazen de hastalarla ilgilenmesine yardım ediyorum. Ata biniyorum, Vanni ve Paul'un küçük çocuğuna bakıyorum, Walt Amca'ya göz kulak oluyorum... Aslında pek bir şey yapmıyorum. Gelip sana yardım etmeliyim. çöp."

"Yapmamalısın," dedi. "Bu berbat bir iş. Senin için çok kirli."

"Sadece izleyebilirim," dedi ve o kadar güzel gülümsedi ki kalbi neredeyse göğsünden çıkacaktı.

"Eğer bunu yaparsan Shelby, hiçbir şey yapamam. Dikkatimi dağıtıyorsun."

Tamamen şaşırmış görünüyordu. "Bunu söylemen ne kadar hoş," dedi. Barın üstündeki elini kısa bir süreliğine kendi eliyle kapattı ve en ufak dokunuşunda adamın içinden bir cızırtı geçti. Kahretsin, diye düşündü, başım ciddi belada. En çok neyden korktuğundan emin değildi: onu bir daha asla görememekten mi yoksa görürse generalin tepkisinden mi? "Burası harika bir yer değil mi?" diye sordu ona.

"Virgin River?"

"Tabii, o. Ama Jack'in. Bu küçük kasaba parçası. Buraya uğramayı ve her zaman dost bir yüz görmeyi seviyorum."

"Son birkaç haftadır buraya birkaç kez geldim ve senin dost yüzünü görmedim," dedi ve sonra sessizce kendine küfretti. Bunu zorlama, diye kendini uyardı.

"Oh," dedi gülerek. "Kuzenim Tom izinli olarak evdeydi. Birkaç kez geldik ama çoğunlukla

Aile hakkında. Amcamın evinde hepimiz, Tom ve kız arkadaşıyla birlikte epey kalabalıktık. O artık West Point'e gitti, bu yüzden sanırım ben daha sık buralarda olacağım."

"Ve Jack'inkini seviyorsun," diye gözlemledi.

"Sahilde küçük bir kasabada büyüdüm; buradan çok daha büyük ama yine de şirin bir yerdi. Sea Shack adında eski bir batakhane vardı; duvarlarında ağlar ve deniz kabukları vardı, çok sayıda yerli vardı ama aynı zamanda motorcular ve turistler de vardı. Her zaman bazılarına güvenebilirdiniz aynı insanlar oradaydı. Asla yalnız kalacağım diye endişelenmenize gerek yoktu."

"Nerede?" diye sordu ona.

"Bodega Körfezi, buranın güneyinde. Burası kızılağaçlar, geyikler ve ayılardan oluşurken, Bodega Körfezi okyanus, balıkçı tekneleri, denizin üzerindeki kayalıklar, balinalar ve yunuslardan oluşuyor."

Başını eline yasladı, yavaşça hipnotize ediliyordu. İyice. Onu kumsalda hayal etti; mayo çok ama çok küçük olacaktı. "Kulağa harika geliyor," dedi. "Burası senin evin mi?"

"Artık değil," dedi. "Annem geçen bahar vefat etti, evi bana bıraktı ve ben de sattım."

Bir an için şaşırmıştı. "Özür dilerim," dedi. "Teşekkür ederim. Yani, Virgin River'da kalmayacağım. Sonunda üniversiteye gideceğim. Bu sadece bir tatil. Burada takılırken bir yandan da okullara başvuruyorum."

"Bu tatil ne kadar sürecektir?" diye sordu kendine rağmen.

"Muhtemelen birkaç ay. Yılın ilk gününden sonra Birkaç seyahate çıkmak için internette sörf yapıyorum, paket fırsatlarına bakıyorum. Sonra üniversiteye karar verip bir daire bulacağım, yarı zamanlı bir iş bulacağım, ritme geri dönmek için birkaç ders alacağım. Ama Tom'u tekrar görmek için buralarda takılıyorum. Tatil boyunca izinli olacak."

Walt, Luke'un dikkatini çekerek onları böldü. "Jack ne diyor? Senin de Kara Şahinlerde bir kardeşin mi var? Bütün aile deli mi?"

Luke generale doğru döndü ve şehvetin sınırlarını aştığının gözlerinden anlaşılmamasını umdu. "Rahatla biraz,

Efendim," dedi. "En azından tank değil." "Evlat, ben tankları severim."

Luke bardan çıktıktan sonra doğruca Garberville'e gitti, oysa asıl istediği uyumaktı. Vücudu çok yorgundu ama beyni fazla mesai yapıyordu. Ve orada Anatomisinin bir parçası kendi iyiliği için biraz fazla tetikteydi. Çok uzun zamandır böyle bir tepki vermemiştir ve tesadüfe bakın ki sonuncusu da bir generalin kızıdan gelmiştir. Yıllar önceydi ve Alışılmadık derecede zekiydi, çekip gitti ve bir daha arkasına bakmadı. O, gerçekleşmeyi bekleyen bir hapis cezasıydı.

O tatlı genç adamın düşüncelerini Aklından bir şey çıkarmıştı; sıcak küçük okların vücuduna saplanmasını durdurmak istiyordu.

Yerel barı bulmakta hiç zorlanmadı - küçük bir delik Duvara bakınca, kırılmış saçları ve ütülenmiş gömleğiyle kendini aşırı şık ve tamamen asker gibi hissetti. Ekose ya da şambray gömlekli, uzun saçlı, at kuyruklu, bıyıklı ve sakallı pek çok erkek vardı. Kalabalık görünüyordu; dışarıda park etmiş çok sayıda araba ve büyük kamyon vardı.

Saat dokuzda mekân doluydu. İçeri girdi ve gürültülü bir odada çok kalabalık bir barda bir tabure buldu. Bir shot viski ve bir bira sipariş etti. Her şeyi yoluna koymanın ve kızı düşünmeyi bırakmanın zamanı gelmişti. Bu arada

Jack'in evinden ayrıldıktan sonra, ona ellerini sürdüğü ve amcası tarafından vurulduğu hayalleri görmeye başlamıştı.

İçkisini geri attı ve birasını yudumladı. İyi hamle, Riordan, diye kendi kendine ders verdi. Aynı düzine kadar insanın haftada birkaç gece aynı küçük meyhanede bulunduğu yeni ve küçük bir kasabaya taşınmak ve yirmi dört saat içinde bir kadın için anında ateşlenmek her ne pahasına olursa olsun kaçındı. Ama şehvet onun içinde bir canavardı ve onu inanılmaz derecede çekici buluyordu.

Ona dokunmanın sorun olmadığını çok iyi anlamıştı. Hepsi yetişkin insanlardı, ergen değil. Shelby'yi baştan çıkarabilir, onu yatağına alabilir, ondan zevk alabilir ve onun tarafından zevk alabilirdi ve çok fazla sorun olmazdı. General ve Paul'ün ondan gerçekten hoşlandıkları izlenimine kapılmıştı. Ne sorun yaratacaktı - ciddileşemeyecek, yoluna devam edemeyecek, onu ağlatacaktı. Kızın içine girecekti.

genç bir kadınken aşık olması

gerçek aşk için, kalıcılık için tasarlanmış. Ve bu

Onun için bu sadece bir önsezi değil, kaderdi. On yıldan uzun bir süredir Walt Booth'un yeğeni için isteyebileceği hiçbir şeyi hissedememişti.

Yaklaşık yirmi dakika geçtikten sonra önüne bir bira daha kondu ve barmene baktı. "Barın karşısındaki bayanlar," dedi.

Luke başka kimseyi fark etmemişti bile. Aklında sadece tek bir tatlı şey vardı. Başını kaldırıp baktı ve dudaklarının hafif bir gülümsemeyle kalktığını hissetti. "Onlara teşekkür ederim," dedi.

"Bir içki içmek için onlara katılmak isteyip istemediğinizi bilmek istiyorlar." "Ah, çok yakında ayrılmam gerekecek," dedi. Fakat

"Tam bana göre" diye düşünüyordu. Eski moda, tam bir Amerikalı, sürtük kızlar, barda takılıp yabancı erkeklere içki ısmarlıyorlar.

Barmen bir kaşını kaldırarak, "Ben olsam bunu düşünürdüm," dedi.

"Öyle mi?" Sırıttı. "Neden olmasın," dedi. Biraz koydu içkilerini ödemek için barın üzerine para bıraktı ve birayı kaldırarak diğer tarafa yürüdü.

Onlardan üç tane vardı. Kızıl saçlı, sarışın ve esmer. Yirmili yaşlarının sonlarında görünüyordular ve kafaları dumanlıydı. "Hanımlar," dedi. "Bira için teşekkürler. Kızlar gecesi mi yapıyorsunuz?"

Her yerde kıkırdamalar. "Artık değil," dedi içlerinden biri. Ortadaki tabureyi alabilmesi için koltukları ayırdılar.

"Kasabalı hanımlar mısınız?" diye sordu.

"Evet, Garberville'den geliyoruz," dedi içlerinden biri.
"Peki ya siz?"

"Sadece geçiyordum," diye yalan söyledi.
"Nehirde bazı arazilerim var. Biraz avlanmayı
düşündüm. Balık tutmayı."

Adları Luanne, Tiffany ve Susie'ydi. Sekreterlerdi ve
happy hour'dan beri bardaydılar ve aralarında belirlenmiş
bir sürücü yok gibiydi.

İkisi boşanmıştı ve biri, Luanne, hiç evlenmediğini iddia
ediyordu. Görülmeye değer bar kıyafetlerini giymişlerdi:
uzun bacaklarını gösteren kısa kot etekler, topuklu
ayakkabılar, göğüs dekoltelerini vurgulayan dar üstler.
Yüksek, diri göğüsleri ve kabarık saçları vardı. Kendine
rağmen, Shelby'nin kot pantolonu ve botları, kolları kıvrılmış
beyaz gömlekleri ve her şeyi hayal gücüne bırakan taze
yüzüyle ne kadar seksi olduğunu kısa bir süre düşündü.

Hepsinin bu bölgede büyüdüğünü öğrendi ve en sevdikleri
gece mekanlarını sordu. İtiraf etti ki
Uzun süre helikopter uçurduktan sonra kısa süre önce
ordudan terhis edilmiş, ancak her türlü çatışma konusundan
kaçınmıştır.

Bu kızlar uluslararası olaylarla pek ilgilenmiyorlardı ve en
son Teksas'ta görev yaptığını söyledikten sonra onu
ayrıntılar için zorlamadılar. Daha uygun şeyler öğrenmek
istediler: Evli miydi? Burada uzun süre kalacak mıydı?

On dakika içinde Luanne elini barın altındaki dizine
koydu. Adam şaşkınlıktan neredeyse sıçrayacaktı. Sonra
elini kalçasının iç kısmına doğru kaydırđı ve adam bileğini
kavradı. "Bardan ayağā kalkabilmek istiyorum, Luanne,"
dedi.

O da bunun çok komik olduğunu düşündü.

İşte o zaman anladı - eğer biraz gerilim boşaltmak
istiyorsa, pazarlık yapmak zor olmayacaktı. Utanç verici bir
şekilde, bu onun için pek de nadir bir hareket değildi. Bu
alternatifi kısa bir süre düşündü, ama çok kısa bir süre. Bu
fikre bir türlü ısınamadı.

Sanki bir anlaşma yapılmış gibi, kız arkadaşlar Tiffany
ve Susie, görünüşte kadınlar tuvaletine doğru yola
çıktılar.

Ancak Luke onların bardaki diğer masalara daldıklarını fark etti ve geri dönmedi. Luke ve Luanne'i ilerlemeleri için yalnız bırakıyorlardı. Luke, sadece sekreterlik işi, kıyafetleri ve kız arkadaşları hakkında konuşabilen Luanne ile sohbet etmeye çalıştı. Çok sinir bozucu bir saç fırçalama alışkanlığı vardı. Her birkaç saniyede bir kabarık yelesini omzunun üzerinden savurdu.

Kadının elini bir kez daha kalçasından çekmek zorunda kaldı.

Ona doğru eğildi ve fısıldadı, "Dinle, beni heyecanlandırmak istemezsin. Tamam mı?"

Ve çok yakınına eğilip yanağını onunkine değdirerek, "Ya yaparsam?" dedi.

"Bu bir hata olur. Tam olarak müsait değilim." Sonra bunu neden söylediğini merak etti. Müsaitten de kötüydü, çaresizliğin eşiğindeydi.

"Pek umurumda değil," diye fısıldadı.

Bu tür bir eşek şakası için en iyi durumda değildi. Çıkıp hemen döneceğini söyledi ve onu barda bıraktı. Erkekler tuvaletine yöneldiğini düşündü. Güvenli bir yer olmadığını fark etti. Shelby ile güvende değildi, ondan uzakta da güvende değildi. Bu Luanne daha çok onun tipiydi - hiçbir bağlılığı olmayan, akılsız bir seks gibi görünüyordu. Küçük bir sorun vardı, ona göre değildi. Ve ona ne kadar yaklaşırsa, o kadar az ona çekici geldi. Generalin yeğeninin kurnazlığı güzel, karmaşık olmayan bir gecelik ilişki için onu çoktan şımartmıştı. Bara geri dönmek yerine arka kapıdan çıkmaya karar verdi.

Banyodan çıktı ve kendini bir anda dar, loş odada duvara çarpmış halde buldu.

Koridorda. Luanne onu kıstırmıştı. "Vay canına," dedi, sanki ona dokunmamak için tutuklanıyormuş gibi ellerini kaldırarak.

Boğucu, yarı sarhoş gözlerini onun yüzüne kaldırdı, orantısız bir şekilde gülümsedi ve kot pantolonunun ön cebine akıllıca bir şey sıkıştırdı. Bulunduğu noktadan etkileyici bir göğüs dekoltesine ve iki çok güzel kadına bakıyordu.

Sağlıklı göğüsler ona baskı yapıyordu. Bu bir dakikalığına dikkatini dağıttı - göğüslere bayılırdı. Sık sık, eğer Tanrı ona göğüs vermiş olsaydı, ellerini kendinden uzak tutamayacağını düşünürdü. Avuçlarını kendi göğsüne bastırmış bir halde şehirde dolaşırken görülürdü.

Tuvaletlere giden karanlık koridorda kollarını ona dolamış, onu duvara yaslamıştı. Bir adam yanlarından geçti, onlara baktı, hafifçe gülümsedi ve devam etti. Luanne ayak parmaklarının üzerinde durdu ve dudaklarını onunkilere bastırdı. Vay anasını, diye düşündü, kasıkları gerilmeye başlamıştı. Kollarıyla onu sarıp sarmaladı ve kadınlar tuvaletine doğru çekti. Kadın kapının kilidini çevirirken adam kendini lavaboya doğru itilmiş buldu. Bunu büyük bir ustalıkla başarmıştı. Daha önce yapmıştım.

Yine, utanç verici bir şekilde, bu da onun ilk seferi değildi. Yine de hiç dehşete düştüğünü hatırlamıyordu. Hatırlayabildiği son şey, cebinden prezervatifi çıkarıp hemen işe koyulduğu zamandı. Bir kadınla birlikte olmayalı epey zaman olmuştu; uzun sürmezdi. Kadın istekliydi. İstekli olmaktan da öte, iğrençti. İçine ne koyduğuna bakmak için elini cebine attı. Yumuşak ve dantelli bir şey çıkardı. Çok küçük bir külot. Kırmızı ve siyah. Ve kapalı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye mırıldandı ve külotu cebine geri soktu.

"Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?" dedi özensiz bir şekilde.

Bir elini kızın siyah saçlarına götürdü. "Luanne, bu olmayacak. Bunu burada yapmayacağım."

"Bir yere gitmek ister misin?"

"Hayır, bebeğim. Hiçbir yere gitmiyoruz. Bu gece buna dokunmayacağım," dedi ve kalçasını hafifçe okşadı.

"Bahse girerim fikrini değiştirebilirim."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Öyle bir şey olmayacak. Bayanlar tuvaletinden çıkmama izin verir misin lütfen?"

"Neden olmasın? Genelde geri çevrilmem."

Harika bir özgeçmiş, diye düşündü. Hafif bir kıkırdamanın kaçtığını hissetti. "Yirmi sebep, evlat. Sarhoşsun, kontrolden çıkmışsın, beni tanımıyorsun ve nerede olduğunu bilmiyorum. Ama pek çok yerde olduğundan şüpheleniyorum." Ellerini kızın üst kollarına koydu ve sertçe ama nazikçe onu geri itti. "Bunu yapmamalısın. Yaralanabilirsin."

Onu geçti ve kapının kilidini açtı. O zaman Kapıyı açtığında içeriye girmek için bekleyen bir kadın vardı. Adam başıyla onayladı. "Hanımefendi," dedi. Geçip gitti.

Luke yavaşça kamyonetine doğru ilerledi, gecenin karanlığında kendini pantolonsuz bir Luanne tarafından saldırıya uğramış bulmadan önce park alanından çıkmayı umuyordu. Tüm sağduyusuna rağmen, eğer Luanne onu takip ederse, bir anlık ve o kısa eteğin altına girmek. Hmm. Daha önce böyle bir şeyden hiç korkmamıştı. Yoldayken penceresini açtı ve küçük bir kırmızı-siyah dantel parçasının uçuşmasına izin verdi.

Sonra eve dönerken altı paket bira almak için bir dükkânda durdu. Bir süre Jack's'ten uzak durması gerekecekti. Beyni alt kısımlarından ayrılana kadar.

Walt'un oğlu Tom izin deyken Booth'larla yenilen akşam yemeği o kadar iyi geçmişti ki, Muriel ertesi hafta tekrar davet edildi. Bunun düzenli bir etkinlik olacağına dair gizli umutları vardı. Çok güzeldi. Muriel kamyonetini küçük kulübesine çekti. bir sonraki yemekten sonra. Köpekler için ışığı açık bırakmıştı ve daha kamyonetinin kapısını kapatmadan havlamalarını duyabiliyordu. İşte eve döndüğüm aile bu, diye düşündü. Sadece birkaç aylık olan Buff, Luce evden uzaktayken kulübede tutulmak zorundaydı; hala o yıkıcı köpek yavrusu şeyleriyle doluydu ve Labs için bu neredeyse bir sanat formuydu. Luce artık neredeyse iki yaşındaydı ve tek başına güvendeydi ama bu sürenin çoğunu kulübenin hemen yanında geçiriyordu, Buff'ı izliyor.

Yavru köpeği köşedeki kulübesinden çıkardı ve tırmalamak, kucaklamak ve oynamak için yere indi.

Walt ve çocuklarla harika vakit geçirdi. Enerji doluydular. Her biri bazı şeyler yaşamış olmasına rağmen hayat ve kahkaha doluydular. inanılmaz zor zamanlardı. Belli ki Walt ailesine çok değer veriyordu, buna şüphe yok. İnanılmaz eğlenceliydiler. Ama ne kadar olağanüstü olduklarını biliyor muydu? diye merak etti.

Sinemaya nasıl girdiğini öğrenmek istiyorlardı. "Gülünç bir kazaydı," diye anlatmıştı onlara. "Birinci sınıftan bir kamu hizmeti reklamında oynamak üzere seçildiğimde on dört yaşındaydım. Bir menajer geldi ve ailemi bir filmde rol almam için ikna etti. Neredeyse hiç deneyimi ya da eğitimi olmayan on dört yaşında bir çocuk için şansım yaver gitti ve başarılı oldum. Sonra bir Biraz daha büyük bir rol, sonra biraz daha büyük ve ben büyüdüm. On yedi yaşına geldiğimde, başka bir filmde oynayabilmek için tüm derslerimi vaktinden önce bitirmek için son sınıfta acele ediyordum."

"Ailen çıldırmadı mı?" Vanessa sordu.

"Benim öyle bir ailem yoktu. Benim başıma gelenlere hayret ediyorlardı. Para kazanıyordum ve Film endüstrisi dalgaları-Hollywood'un odağı her zaman yeni giren, inanılmaz derecede genç özenti olmuştur. Ama-at Yirmi bir yaşındayken otuz altı yaşındaki menajerimle evlendim. Bu neredeyse babamı aya gönderiyordu. Ama o sert biriydi. çiftlik sahibi; o geldi. Benim gençlik yıllarımda bu tepelerde hayat farklıydı. Sıradan köylüler arasında on beş yaşında bir kız otuzunu aşmış bir adamla arkadaşlık ediyorsa, kızın babası onları evlendirirdi. Bugün olsa adamı tutuklatın."

"Onunla uzun zamandır mı evliydimiz?"

"Beş yıl," dedi Muriel. "Hâlâ benim menajerim. Ve dostum."

"Ama neden evli kalmadınız?" Shelby sordu.

Muriel omuz silkti. "Beni gerçekten sevmek istediğim gibi sevmeydi. Bir ev, bir aile, bir hayat istedim. Kökler. O

Oscar istiyordu."

"Tamamen bilgisiz olduğum için beni bağışlayın," dedi Vanessa, "ama Oscar'ı aldınız mı?"

"Üç kez aday gösterildim," dedi. "Soyuldum."

Ve asla bir aileye sahip olamadı. Ya da evliliğe. Çocukları ve Oscarları olmasa bile onu ayakta tutabilecek türden bir bağlılık ve adanmışlığa sahipti.

Walt'un ailesini tanıdıktan sonra, bir aile kurma şansı olsa bile, bunu yapmasının mümkün olmadığını düşündü. bu kadar güçlü, bağımsız, iyi ayarlanmış yetişkinler üretebilirdi. Onun işinde değil.

Bu yüzden iki laboratuvar köpeğinin kulaklarını ve boyunlarını karıştırdı, onlara miyavladı, öptü ve onları sevdiğini söyledi.

Ve sonra bir motor sesi duydu. Bir kamyon motoru. Bir kamyon motoru.

Araç durdu, kapı çarpıldı ve çizmeli ayaklar verandaya indi. Tüm bu sesler tanıdıktı. Kapı çalındı. Bu beklenmedik bir şey değil miydi.... "İçeri gel Walt."

Süet ceket, kot pantolonu ve şapkasıyla kapının önünde durdu. Yavrularıyla birlikte yerde yatan kadına baktı ve gülümsedi. Köpekler onu bırakıp ona doğru koşuyor, uzun bacaklarının arasına girip çıkıyor, Buff üzerine atlıyordu. Kontrolden çıkmadan önce onu bundan vazgeçirmesi gerektiğini düşündü.

"Yanında o lezzetli tatlıdan daha fazla getirmiş olma ihtimalin var mı?" diye sordu ayağa kalkarken.

"Özür dilerim, yapmadım," dedi.

"Kahve mi arıyorsunuz?" diye sordu.

"Beni ayakta tutar," dedi, şapkasını sandalyeye fırlattı ve onu ayağa kaldırmak için bir elini uzattı. "Buraya gel." Onu kendine doğru çekti. Bir elini yanağında ve çenesinde gezdirdi. "Köpekler nerede uyuyor?"

"Benimle yatağa." Güldü, başını ona doğru eğdi. Onun ne kadar yakışıklı olduğunu bilip bilmediğini merak etti. Ve ne kadar sağlam; güvenle tutunabileceğiniz bir adam. Ne gerçek anlamda, ne de mecazi anlamda tereddüt etmiyordu. Bir erkekte bunu severdi.

"Sence bir gece yerde kalmaları sorun olmaz mı?"

"O hamleyi yapıyor musun, Walt?" Onu, soruyu yeterince yanıtlayacak şekilde öptü.

"Muriel, altmış iki yaşındayım. Bunun olacağını tahmin etmemiştim." "Birlikte olmamızdan korkmuyor musun?"

"Kızım, ben bir başkan tarafından giydirildim. Beni küçük bir dedikoduyla korkutamazsın. Beni endişelendiren şey, beni yaşlı bulacak olman."

Kadın ona güldü. "Benden sadece birkaç yaş büyüksün. Ve neredeyse karşı konulmaz derecede yakışıklısın."

Kara kaşlarından biri havaya kalktı. "Beni yakışıklı mı buluyorsun?" Başını salladı. "Ve seksi."

"Evet, şimdi. Öyle mi? Muriel, her yerine dokunmak istiyorum. Sonra da güneşin doğuşunu birlikte izlemek istiyorum." Köpekler bacaklarının etrafında dönüyor, sallanıyor ve birbirlerine vuruyorlardı, birini oynatmaya çalışıyordu. "Bu hayvanlar için bir şeyler yapmanız gerekebilir."

"Bir dakika içinde sakinleşecekler," diye söz verdi. "Ama sen yapma."

Beş

Son zamanlarda oldukça tipik bir öğleden sonra haline gelen bir günde, bebekler uyurken Shelby, Mel ve Doc klinikteki mutfak masasında cin oyunu oynuyorlardı. Doc, Shelby'ye karşı eskisinden çok daha iyi değildi. Son birkaç yıldır Mel'i oynuyordu. Bu kadınlar onu silip süpürüyordu. "Sanırım emekliliğimi doldurdum. Siz acımasız kadınlarsınız."

"Sanırım geçen hafta birkaç el kazandığınızı hatırlıyorum," dedi Mel.

"Bah," dedi ayağa kalkmaya çabalayarak. Bastonunu kaptı ve topallayarak mutfaktan çıktı.

"Burada size kağıt oyununda üçüncü el olmaktan daha fazla yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Shelby sordu. "Çizelgeleri düzenleyecek birine mi ihtiyacınız var? İlaç dolabını ya da tedavi odasını temizleyecek birine mi? Envanter? Laboratuvar ya da malzeme işleri?"

"Yarın randevu günüm ve üç prenatal ve dört Pap smear testim var. Burada çalıştığın için yardımcı olabilirsin. Kulağa nasıl geliyor?" Mel sordu.

"Çok yavaş bir gün gibi."

"Taşra tıbbının özelliği bir sıcak bir soğuk olmasıdır," diyor Mel. "Bu kasaba o kadar küçük ki günler, bazen haftalar heyecan verici bir şey olmadan geçip gidiyor. Sonra herkes bir virüs kapıyor ve hepsi ciğerlerini söküyor, onlar bunu yaparken bir yandan da herkes kaza geçiriyor ya da doğum yapıyor. Her şeye ve hiçbir şeye hazır olmalısınız."

Shelby, Mel'in kendisinden dinlediği hikayelerden hiç bıkmadı.

Hemşirelik kariyeri, büyük şehir acil tıbbının vahşi günlerinden küçük kasaba doktorluğuna geçiş. Shelby'ye göre şehirdeki telaşlı bir acil serviste çalışmak heyecan verici olsa da büyük bir şehirde yaşamaktan gerçekten keyif alıp almayacağını merak ediyordu.

Ancak bu kadar küçük bir kasabada hemşire olmak onun için yeterli caz gibi görünmüyordu. Gittikçe daha fazla Santa Rosa gibi büyük ile küçük arasında bir yerde acil servise ya da ameliyathaneye düşebilir. Ya da belki Eureka veya Redding.

"Büyük bir şehir hastanesinden geldiğim için bir tane vardı Küçük kasaba tıbbıyla ilgili beni şaşırtan bir şey oldu," dedi Mel. "Hastalarınız kısa sürede arkadaşınız oluyor. Eğer onlara zamanında müdahale edemezseniz, sadece bir hastayı değil, bir dostu da hayal kırıklığına uğrattığınızı hissedersiniz. Örneğin, bu kasabadaki kadınların neredeyse hiçbiri Düzenli olarak mamografi ektiriyordum ve nihayet kr amacı gütmeyen bir vakfın kırk yaş üstü kadınları muayene etmek üzere Virgin River'a taşınabilir bir röntgen nitesi getirmesini sağladığımda, en iyi arkadaşlarımdan birine agresif, ilerlemiş meme kanseri teşhisi kondu. O öldü ve ben de bu işi daha önce yaptırmadığım için kendime kızmaya devam ediyorum."

"Her şeyi asla yapamayacağınızı hissediyor olmalısınız."

"Tam tersine," dedi Mel. "Her şeyi düşünmek zorunda olduğumu ve hepsini yapmak zorunda olduğumu hissediyorum. Bu sigortasız kırsal kesim kadınlarının çoğu için Doktor ve ben sahip oldukları tek şeyiz. Bu Pap smear -Neredeyse hepsini kandırdım. Onları arıyorum, zorluyorum, buraya getiriyorum ve sadece laboratuvar masraflarını alıyorum."

Shelby, "Gözden kaçırması kolay bir şey sanırım," dedi. "Ama sen bunu görmezden gelmezdin," dedi Mel.

"Son birkaç yıldır bu pek de öncelikli bir konu değildi. Yıllardır," dedi Shelby gülerek. "Ama ben de seninle bu konuda konuşmak istiyordum...."

Mel'in sırtı anında sertleşti. "Ne kadar süre böyle kalmasına izin vermiş olabilirsin?"

Shelby, "Benim hiç olmadı," dedi.

"Ne?"

"Ben son derece düşük riskliyim," dedi. Sonra gözlerini indirdi. "Hiç seks yapmadım."

Mel öne doğru oturdu. "Bu biraz sıra dışı. Senin yaşında." "Hiç erkek arkadaşım olmadı. Lisedeyken biraz çıkmıştım.

okul, ama ciddi değil. Ben kazara bir hamileliğin ürünüyüm ve annem beni tek başına büyüttü. Eğer Walt Amca'ya sahip olacak kadar şanslı olmasaydık, hayat bizim için korkunç bir mücadele olurdu. Annem bu konuda, onun tüm yardımlarını aldığı için kendini hep suçlu hissetti. Ölümüne korkuyordum. başıma böyle bir şey gelmesinden korkuyordum. En çok da annemi ve Walt Amcamı hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyordum."

"Çok dikkatliydiniz...."

"Şey, evet. Utangaç biriydim. Sonra anneme baktığım için neredeyse bir münzevi haline geldim. Temas ettiğim tek erkekler evli doktorlar, erkek hemşireler ya da bakımevi gönüllüleri idi. Ve işte buradayım, muhtemelen yirmi beş yaşındaki ilk bakirenizim." Yüzünü buruşturdu.

"Lütfen, tüm kasabanın benim yirmi beş yıl boyunca annesiyle yaşamış, çaresiz, iyileşmekte olan bir içe kapanık olduğumu bilmesini gerçekten istemiyorum."

"Shelby, bu klinikteki her şeyin gizli olduğunu biliyorsun. -Buraya yardım etmeye karar verdiğinde yemin ettin. Ayrıca, annen için yaptığın şey buralarda hayranlıktan başka bir şey uyandırmıyor," dedi Mel. "Çok özveriliydi. Ve eğer söylememde bir sakınca yoksa, kendinden oldukça emin görünüyorsun."

"Onunla ilgilenirken utangaçlığımın çoğunu üzerimden attım. Tıbbi olarak ihtiyacı olanı aldığından emin olmak için iddialı olmak zorundaydım. Çok bilmiş bir nöroloğa karşı durmayı öğrendiğinizde, marketteki poşetçi çocukla da gayet iyi başa çıkabilirsiniz. Artık utangaçlık yüzünden sakat değilim, sadece büyük ve özgür dünyaya yeni adım atmış biriyim," dedi. "Ve hazırlıksız olmak istemiyorum...."

"Dürüst olmak gerekirse, içinize giren ilk şeyin bir spekulum olmasını istemiyorum, ancak muayene edilmelisiniz. Sadece rahim ağzı kanseri değil, başka

endişeler de var. Rahim kanseri de var,

yumurtalık kanseri. Ve sonra korunmalısınız. Hazır. O zaman geldiğinde, endişelenecek çok fazla şeyin olmamalı - tüm o sürme ile hala bir kızlık zarına sahip olduğunu hayal edemiyorum...."

Shelby iç çekti. "Acaba bu hiç gerçekleşecek mi?"

"Olacak." Mel gülümsedi. "Sana bir şey sorayım - ilk seferin fark edilir şekilde ilk sefer olması senin için ne kadar önemli?"

"Bu benim için büyük bir sorun değil."

"Sanırım tüm manzarayı çok fazla değiştirmeden seni bir sınavdan geçirebilirim." Mel nefes aldı. "Hadi yapalım şu işi."

"Şimdi mi?" diye sordu cılızca.

Mel başını salladı. "Soyun. Seninle muayene odasında buluşuruz."

Elbiselerin nerede olduğunu biliyorsun."

Birkaç dakika sonra Mel muayene odasına girdiğinde Shelby'yi masada otururken buldu. "Derin bir nefes al," dedi Mel gülümseyerek. "Her şey yoluna girecek." Shelby'nin rahatlamasına yardım etti.

Shelby pozisyonunu aldı, çok uzağa kaymaması için her iki kalçasında da birer el tutuyordu. "İyi haber şu ki, ellerim gerçekten küçük."

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun, ha?"

Mel kıkırdadı ve eldivenlerini takarak taburesine oturdu. Bir spekulum seçti, sonra daha küçük bir tane seçti. "Kolay oldu," dedi ve içine soktu. "Pekala, işte bir Sürpriz. Kızlık zarı hâlâ kısmen sağlam. O kadar ata bindikten sonra şaşırdım." Pap smear'ı aldı ve spekulumu çıkardı. "Sürüntü çubuğuyla geçebildim ama rahmi palpe ederken ve yumurtalıklarınızı kontrol ederken kızlık zarından geriye kalanlar feda edilebilir."

"Bir ara gitmesi gerekiyor," dedi Shelby. "Ben de diğer kızlar gibi onu kaybetmeyi umuyordum."

Mel kıkırdadı. "Bu senin için daha iyi olacak. Her şeyi kontrol ettirip sana güvenilir bir ilaç bulacağız. Senin için şok edici sürprizler olmayacak Shelby."

"Yirmi beş yaşında bir bakire. Bir manastırın dışında bunu ne sıklıkla görebilirsiniz?"

Mel ayağa kalkarak, "Sen ilk değilsin," dedi. Nazikçe rahmi palpe etti. "Herhangi bir belirtiniz ya da sorunuz olmadığı için bugün elimi daha fazla uzatmayacağım. Adetleriniz düzenli mi?"

"Son derece."

"Adetler arasında ağrı yok mu?"

"Yok."

"Her şey yolunda Shelby." Eldivenlerini çıkardı. "Genelde önce göğüs muayenesi yaparım ama Şartlar gereği pelvisi aradan çıkarmak istedim. Bir bakalım," dedi ve önlüğü önce bir tarafa, sonra diğer tarafa çekerek göğüslerinde yumru olup olmadığını nazikçe inceledi.

Shelby, "Şu anda hiç işime yaramasa da, doğum kontrol hapı teklifini kabul edeceğim," dedi.

Mel'in Shelby'ye bu pozisyon için aklında biri olup olmadığını sorması etik olmazdı. Küçük bir kasabada pratisyen olmanın bir başka handikapı da Mahalle barında karşılıklı bakışmalar. "Bence sorumluluk sahibi bir partnerle seks hayatı yaşamak sağlıklı bir şey," dedi sonunda. "Planlanmamış bir hamilelik geçirmenin sağlıksız olduğunu düşünüyorum. Çok dikkatli seçin. Hazırlıklı olun. Oynayın akıllı," dedi. "Bir şey daha var. Muhtemelen bu konuda ders vermeme gerek yok ama-"

"Prezervatifler," dedi Shelby. Gülümsedi ve yanakları kızardı. "Muhtemelen kendime ait birkaç tane almalıyım. dava..."

Mel onun elini okşadı. "Hastalarımın güzel ve zeki kadınlar olmasını seviyorum. Giyin, ben de sana birkaç malzeme getireyim."

Shelby tam klinikten çıkıyordu ki gözüne bir şey takıldı. Bir U dönüşü yaptı ve hemen içeri girdi. "Mel?"

"Hmm?" Mel bilgisayardan başını kaldırıp baktı. "Ne var ne yok?"

"Yıkık dökük kilisede yaşayan yaşlı bir adam mı var?"

"Ne?"

"Gelin ve bakın," dedi Shelby.

Mel verandaya çıktı ve sokağın karşısına baktı. Üzerinde yırtık pırtık bir palto, bol bir erkek pantolonu ve çizmelerle kapı aralığında yığılmış duran Cheryl Chreighton'dı. "Aman Tanrım..."

"Ne?" Shelby sordu. "O geri döndü."

"Kim?"

"Şehre ilk geldiğimde Cheryl ile tanıştım. Alkolikti ve gençti, sadece otuz yaşındaydı. Onu bir tür tedaviye sokmanın bir yolunu bulmaya kararlıyım ama ortadan kayboldu. Onu yaklaşık bir yıldır görmüyoruz. Ben ama... Onu takip etmedim çünkü o benim hastam değildi. Ve hamileydim.

hamile, o zaman..." İç çekti. Sonra iki bebek ve bir histerektomi geçirdim, diye düşündü. Gerçek bakımını üstlendiği hastalara yetişmek yeterince zordu. Cheryl bir hasta olmayabilirdi ama yine de kasabanın bir sakini sayılırdı. Ve Mel otuz yaşında bir kadının kasabanın sarhoşu olması fikrine katlanamıyordu. Bu onu yiyip bitiriyordu. İkinci bir şansı olmalıydı.

Ve geri döndü.

Luke bir süre Jack'in evinden uzak durdu; Shelby'den uzak durdu. Onu unutacağını umuyordu ama şehvetin de kendine has bir hayatı vardı. Onu düşündü, sonra da aptal olduğu için kendini lanetledi. Ama yine de Shelby düşüncelerini meşgul ediyordu. Kız zihninde tatlı bir yerde dinlenirken, o da evi ve kulübeleri üzerinde ilerleme kaydediyor ve kendi birasını içiyordu.

Ordu, ev eşyalarını teslim etti; bu eşyalar, kendisi hapisteyken neredeyse depoda geçirdiği zaman kadar

kışlalarda ya da ülke dışında bir evde olduğu gibi.

Luke'un El Paso'da bir dubleksi vardı ve diğer yarısını başka bir askerî yetkiliye kiralamış, ordudan terhis olduktan sonra da satmıştı. Çok fazla mobilyası yoktu, ki bu iyi bir şeydi, ama sahip olduğu şeyler kaliteliydi. Büyük, eski püskü yatak odası mobilyalarını üst kattaki odalardan birine koymaya karar vermişti. L şeklinde pel ş bir kadifesi vardı. Seksiyonel koltuk, ekstra büyük bir sandalye ve sehpa ya da bank olarak kullanılan döşemeli bir parça - ayaklarınızı uzatabileceğiniz k  k bir şey. Sedinin  zerine bir bardak ya da fincan koymak için bir tepsi koymuştu. Her şeyi oturma odasına yerleştirdi ve zımparalama, boyama ve boyamanın tamamlanmasına kadar mobilyaların üzerini çarşaflarla örttü.

Yemek alanı için mükemmel olan güzel bir Pottery Barn yemek takımı vardı; koyu renkli, kare bir masa ve sekiz sandalye - gerçekten iyi bir poker masası. Uygun bar tabureleri de alabilirdi ama önce kahvaltı barını yeniden inşa etmeyi planlıyordu. Mutfak yeni aletlerle çok daha iyi görünüyordu, ama gerçekten tezgahlar ve dolaplar değiştirildiğinde şekillendi. Siparişini vermek için Redding'deki Home Depot'a gitti - her şeyi kendisi kurabilirdi. Oraya gitmişken boya, vernik ve büyük alan halıları da satın aldı. parke zeminler.

Ev eşyaları arasında mutfak eşyaları, nevresimler, müzik seti, uydu anteni sipariş ettiği büyük ekran televizyon, tonlarca kaset, DVD, kitap, CD vardı. Çok fazla kıyafet yoktu; uzun süredir üniforma giyyordu. Dolab  her zaman oldukça sade ve işlevsel olmuştu, bu da ona yetiyordu.

Jack'in evine geri dönmeye hazırdı. Bir yanı onun orada olmayacağını umuyordu, böylece Ondan uzak durma kararıyla barışıkt . Başka bir yanı ise onu orada, ulaşabileceği bir yerde istiyordu çünkü karar henüz kesinleşmiş gibi görünmüyordu.

Kız ona bir şeyler yapmıştı. İlk başta bu çekimin bu kadar az seçeneğin olduğu bu k  k kasabada olmaktan kaynaklandığını düşündü, ama sonra Luanne'i ve o bar  hatırladı.

başka bir kasaba ve tam olarak öyle olmadığını fark etti.
Hatta eğer

Luanne itiraz etmemişti, daha çekici bir kadının ortaya çıkması çok muhtemeldi. Genelde yanında olmaması gereken bir kadından hoşlanmaya başladığında, onu bu kadar rahatsız etmeyen birine geçmesi için Kongre'nin harekete geçmesi gerekmezdi. Shelby ile ilgili her neyse, o bırakmakta çok zorlanıyorum.

Ama onunla işi bitmemişti. Pek değil.

Luke uzun bir iş gününün sonunda duştan yeni çıkmıştı ki, yanından geçen bir figür gördü
eve çok yakındı. Nehir, orada yürüyen, balık tutan ya da koşu yapan insanların bu kadar yaklaşmaması için yeterince uzaktaydı. Beline sardığı havluyla yatak odasının penceresinden dışarı baktı. Hiçbir şey yoktu. Oturma odasından mutfığa geçti ve yemek odasının penceresinden dışarı baktı. Çöp konteynirini karıştıran iri yarı bir çocuk ya da adam vardı. Ağırdı ve hafif kamburdu. Ormanda yaşayan geçiciler olduğunu duymuştu. Ona oradan gitmesi için bağırabilirdi ama ne zararı vardı ki?
Çöpü mü? Ortalığı dağıttığı falan yoktu. Ayrıca, ayı tehdidi yüzünden yemek artıklarını dışarıda bırakmıyordu.

Adam döndü ve Luke şaşkınlıktan neredeyse geriye sıçrayacaktı. Yaşından emin olamıyordu ama iki şey apaçık ortadaydı. Down sendromu vardı. Ve kocaman, iğrenç bir mor gözü vardı.

Luke gözden uzak durdu. Onu korkutmak istemiyordu.

Bir saat sonra erkenden evden ayrılıyordu.

Jack'in evinde akşam birası içti ve araba yolundan yola doğru inerken altıncı kulübenin kapısının yavaşça kapandığını gördü.

Evden en uzak kulübe.

Yani. Kiracısı vardı.

Luke gerçekten uzun ve yalnız günler geçiriyordu.
Hiçbir şey onu soğuk bir biradan daha iyi iyileştiremezdi.

küçük bir şirket. İçeri girdiğinde Jack onu eski bir dost gibi karşıladı. "Selam dostum. Son zamanlarda seni pek göremedim.

Nasıl gidiyor?"

"Kirli ve çirkin." Luke sırtıttı. "Ama inanılmaz bir ilerleme kaydediyorum."

"Bira mı?"

"Ah, evet. Vaiz bu akşam ne pişiriyor?" Luke sordu.

"Arkada geyik eti yahnisi yapıyor," dedi Jack. "Şimdiye kadar tattıklarımın en iyisi. Akşam yemeğine kalıyor musun?"

"Şimdi buna mecbur kalacağım," dedi Luke.

Luke birasını yarıladiğında Paul içeri girdi, üzerinde hâlâ kirli iş kıyafetleri vardı. Ters dönmüş çizmelerinden birine baktı ve dışarı çıktı. Barda duyulan ses, Paul'ün verandanın basamaklarını tekmeleyip botlarındaki kurumuş çamuru yere düşürmesiydi. Sonra geri döndü, Luke'un yanındaki tabureye çıktı.

"Nasılsın Luke?" Paul sordu.

"Oldukça iyi. Seni aramayı planlıyordum. Birkaç şeye bakması için birini göndermenizi sağlayabilir miyim? I Bir profesyonelin evin ve kulübelerin çatısını incelemesi ve benim için kablo tesisatını kontrol etmesi gerekiyor."

"Memnuniyetle. Aslında, bunu kendim yapacağım. Jack," dedi parmağını kaldırarak. Önünde anında soğuk bir bira belirdi. "Yarın öğleden sonra nasıl? Diyelim ki beş civarı, ben

Evlere sararsak hâlâ ışığımız olur mu?" "Mükemmel." Luke omzunun üzerinden birkaç kez baktı.

zamanlar. Onu çok uzun zamandır görmemişti. Uzak durmasını umuyor, yakında orada olması için dua ediyordu. "Akşam yemeğine kalacak mısınız?" diye sordu Paul'e.

"Hayır," dedi, derin bir yudum alarak. "Bu gece benim için güzel bir kızıl saçlı yemek pişiriyor. Ve eğer bir Tanrı varsa, generalin başka planları vardır."

Bar doldu, bazı komşular, birkaç balıkçı ve genç avcılardan oluşan küçük bir çete içeri girdi. Luke'un bir

ikinci birayı içti, bir süre yahnide beklemeyi tercih etti ve sonra oldu. Sonunda kadın içeri girdi. Bu gece günaha girmekten kurtulacağına kendini neredeyse ikna etmişti. Ama hayır, her zamankinden daha kötü olacaktı. Dar kot pantolon, kot yeleğin altında ipeksi bir bluz, tüm o saçlar çözülmüş ve serbestçe akıyor, ellerinde buruşturulmak için yalvarıyordu.

Doğruca bara geldi. Paul hemen bir kolunu onun omuzlarına attı. "N'aber ufaklık?"

"O kadar da değil," dedi. "Hey, Luke."

"Hey, sen," dedi Luke.

"Kulübelerinizde işler daha iyi gidiyor mu?" Shelby sordu.

"Evet," dedi. "Çok daha iyi."

"Ben eve gidiyorum," dedi Paul birasını boşaltırken.

"Akşam yemeği için eve geliyor musun?" diye sordu Shelby.

"Walt Amca akşam için dışarıda," dedi. "Neden akşam yemeğini burada yemiyorum? Luke yalnız görünüyor," dedi muzip bir gülümsemeyle. "Daha sonra evde olacağım."

Paul onu alnından öptü ve "Tanrı seni korusun. Ve Tanrı Muriel'i korusun." Ve o kadar hızlı gitti ki Shelby güldü.

"Sence daha açık olabilir mi?" diye sordu Luke'a.

"Muriel?" Luke sordu.

"Meranın tam karşısına güzel bir komşu kadın taşındı. Walt Amca o zamandan beri birçok akşam bağlandı."

"Gerçekten mi?" Luke gözleri hafifçe açılarak sordu. General bir kadından hoşlanıyor muydu?

Dirseğini bara dayadı, başını eline yasladı. "Küçük bir arkadaş'a aldırılmazsın, değil mi?"

"Aslında, sanırım gitmem gerekecek..."

Sonra Jack önlerinde duruyordu, belli ki Son yorumu duyunca. "Akşam yemeğine kalacağını sanıyordum. Bira, Shelby?"

"Teşekkürler," dedi. Bira teslim edilip Jack tekrar gittiğinde, "Ben gelene kadar kalacaktın."

Burada mı? Bu pek gurur verici değil."

Biraz utanarak, "Sanırım akşam yemeğini idare edebilirim," dedi.

"Kendini dışarı atma," dedi. "Akşam yemeği için birini bulabilirim."

"Hayır, bu işe yarar."

"Buraya her gece gelmiyorum, o yüzden belki de birbirimizi zlemişizdir diye düşündüm. Ama Jack'e sordum, hiç bira içmeye gelmemişsin. Birkaç haftadır sanırım...."

On bir gün, diye düşündü sefilce.

"Ve ben ortaya çıktığımda kaacaktın. Benden kaçtığını düşünmemiştim bile. Seni sinirlendiriyor muyum?" diye sordu.

"Vay be," diye cevap verdi başını sallayarak. "şu rütbe olayını atlatacak kadar uzun süredir orduda değilim. Amcan-"

"Görünürde hiçbir yerde yok," diyerek onun sözünü kesti. "Sadece amcam mı?"

"Sen güzel bir kızsın, Shelby," dedi. "Ve sen sadece bir kızsın. Bu beni geriyor, evet."

"O zaman deştik," dedi. Adam ona bir "Sen yakışıklı bir adamsın, belli ki benden çok daha fazla gezmişsin ve daha yaşlısın. Korkutucu."

Onun açık szllğne güldü. "İşte böyle, yağ ateşine su dökmek gibi. Tedbiri elden bırakmayalım, ha? şimdi bana gnnzden bahsedin."

"Anlatacak bir şey yok. Ayrıca, bu çok ilginç. Burada neler olduğunu bilmek istiyorum. Yani, senden çok daha gencim. Ya da benden hoşlanmıyorsun." Ve sonra kızardı, bu da onu kıvrandırdı. Belli ki bu konuda ısrarcı olmak onun için cesaret istiyordu. Ama bilmek istiyordu. Bu yüzden ona söylemeye karar verdi.

"Ne olduğunu biliyorsun Shelby," dedi. "Gensin ve yumuşaksın. Tatlı bir genç şey. Ben tatlı gençlerin cehennemiyim şeyler."

Kadın ona güldü. "Tüm bunları aşmanın bir yolunu bulacağınıza bahse girerim."

Kız hiç de kolay korkmuyordu, Luke biraz da hayranlıkla fark etti. İşte Luke'un kafasını karıştıran şey de buydu: Sadece ona bir kez bakıp o tanıdık şehvet duygusunu hissetmesi değildi. Aynı şey onun da başına gelmiş gibi görünüyordu. Ama onun içine düşüp boğulacak kadar derin duyguları vardı ve onun duyguları tamamen yüzeysel ve fizikseldi. Şehveti tatmin olduktan sonra, onun için geriye pek bir şey kalmayacaktı. Sonunda pişman olacaktı. O her zaman

Böyle şeylerden kaçınabiliyordu, ama bu seferki, sinirleri gerçekten zorluyordu. Kendini tutmak işkence olacaktı. Ve mücadeleden vazgeçmek intihar olabilirdi.

"Keşke Walt Amcan emekli bir başçavuş olsaydı," dedi.

Luke genellikle gezintisini bir ya da iki kasabayla sınırlandırır, bu yüzden iş yoluna girdiğinde kadına tekrar tekrar çarpmak. Ya da amcasıyla. Çarşafaların arasına girmeden önce, onlara her zaman "konuşmayı" yapardı: aşık olmazdı; uzun vadeli anlaşmalarla veya bağlılıkla ilgilenmezdi. Ciddi bir ilişkinin kendisi için mümkün olmadığına inanmak için ciddi ve kişisel nedenleri vardı.

Shelby'nin "konuşmayı" nasıl karşılayacağını merak ediyordu. Yaşına bakılırsa muhtemelen ağlayacaktı.

Ona dokunmamayı denemeye çalışıyordu ama sadece yanında oturup bir bira içerken, onun güzel kokusunu koklarken ve o iri ela gözlerine bakarken bile başarısız olmaya mahkum olduğu giderek daha açık hale geliyordu. Bu sadece bir zaman meselesiydi; belki de birkaç saat.

"İtiraf etmeliyim ki benim de aklımdaki tam olarak sen değilsin. Yirmi altı yaşlarında, daha uzun saçlı, polo tişörtlü ya da belki keskin, net, beyaz düğmeli bir gömlek düşünüyordum," dedi ve sonra ona sıırttı.

Tamamen şok olmuştu. Bunca zaman bu çekimle savaşıyordu ve kadının aklında başka bir şey mi vardı?

"Senin için çok yaşıyım, açık ve net," diye belirtti.

"Muhtemelen, ama çok fazla bekar erkek yok gibi görünüyor

etrafta. Bir nevi göze çarpıyorsunuz."

"Ağını daha geniş tutmalısın," diye önerdi. "Ben yapana kadar, saçmalamayalım. Bir bira ve biraz Akşam yemeği. Kaç yaşında olduğumuzun ya da amcamın kim olduğunun bir önemi yok."

Gülümsedi. Bazen yirmi beş yaşından biraz daha büyük görünüyordu. Çok zekiydi. Çabuk. Genellikle Onun yaşındaki kızların sorunu aptal olmalarıydı. Bu öyle değildi. Dürüst ve açık sözlüydü. Luke buna saygı duyuyordu.

"At sürüyordun," dedi. "Yanakların güneşten yanmış." "Her gün. Bazen günde iki kez."

"Ne zamandır ata biniyorsun?"

"Çok küçüklüğümden beri. Ben Walt Amca'nın tek kız kardeşiyim.

Tek çocuktum ve annemle babam ben daha bebekken boşandı, bu yüzden amcam beni kanatları altına aldı. Büyük hayvanları idare etmeyi öğrenmenin özgüvenimi artıracığını düşünerek bana öğretti. Meğer büyük hayvanların yanında kendime güvenim daha da artıyormuş." Omuz silktili ve yere baktı. "Eskiden çok çekingendim."

Onu o büyük Amerikan boyasının üzerinde görmenin anısı aklıma geldi. "O atın üzerinde hiç de ürkek değilsin," dedi. "Sen de bana karşı o kadar ürkek değilsin."

"Biliyorum. Bu konuda çok çalıştım. Orduda helikopter uçurmuş olman dışında senin hakkında pek bir şey bilmiyorum. Peki ya ailen? Tek bildiğim Orta Doğu'da Black Hawk'larda çalışan bir kardeşin olduğu."

Luke'un babası çalışkan bir çaycı, bir elektrikçiydi ve iyi bir geçim kaynağı olmasına rağmen, üniversite eğitimi gibi şeyler için geriye pek bir şey kalmamıştı. Yetiştirilmesi ve eğitilmesi gereken beş erkek çocuk vardı. "Ben en büyükleriydim ve ilk gelen bendim. Benim için zor bir karar değildi, ordu fikri her zaman hoşuma gitmişti. Kendimi gösterebileceğim bir yerdi ve iyi de yaptım. Meydan okumayı

sevdim. Colin beni takip etti.

-Liseden sonra orduya girdim, emir subayı oldum.

Okul ve Black Hawks. Aiden bir kademe daha atladi -
üniversite ROTC'sine girdi ve tıp fakültesi için donanma
bursu aldı. Nasıl olduğunu sormayın ama Sean Hava
Kuvvetleri Akademisi'ne girmeyi başardı ve U-2'ye bindi.
Sean

benimle birlikte kabinlere girdi. Paddy-Patrick-Deniz Harp
Okulu'na ve F-18'e girdi." Gülümsedi çünkü kızın ağzı
açılmıştı.

"Vay anasını, beş kişisiniz!"

"Evet," dedi. Saçlarına dokunmamak için elinin üzerine
oturmak zorunda kalacağını düşündü. "Üretken İrlandalı
Aile. Sean ve Patrick ve jetleri - daha hızlı olmanın daha
havalı olduğunu düşünüyorlar. Ama Kara Şahinlere hiç
binmedikleri için böyle düşünüyorlar."

"Daha hızlı, daha yüksek ve belki daha güvenli,"
dedi. "Muhtemelen." Adam güldü.

"Kaç kere kaza yaptın?"

"Hiç kaza yapmadım," dedi gururla doğrulurken. "Ama
üç kez çok iyi bir hedef oldum. Mogadişu, Afganistan ve
Irak. Gökyüzünden vurulmaktan bıktım. Şu anda en tehlikeli
deneyimimin çekiç ve başparmak olmasını istiyorum."

Bir süre inşaat hakkında, kulübeler için yaptığı planlar
hakkında konuştular. Dış cepheye konsantre olacaktı.
Hava hâlâ güzelken ve Pasifik rüzgârları soğuğu ve ıslaklığı
getirdiğinde içeride çalışabilirdi. "Chapman evi enkaz
halinde bırakmış ama yapı sağlam görünüyor. Düzeltmek
için biraz uğraşmak gerekecek.

Küçük ama benim için yeterince büyük. Ve eğer bir ya da iki
kardeş gelirse, yer var. Ama bu benim için geçici. İşim
bittiğinde bir uçuş işi arıyor olacağım - kurtarma ya da
haber helikopteri, hatta belki de özel sektör. Ancak
helikopter işleri oldukça sıkışık, bu yüzden iş piyasasını
kontrol ederken beni meşgul edecek bir şeyim olması iyi."

"Nereye gideceksin?" diye sordu.

"Esnek biriyim," dedi omuz
silkerek.

Kardeşlerin yakın olduğunu, dünyanın aynı yerinde olduklarında bir araya geldiklerini öğrendi. Babası ölmüştü ama annesi Phoenix'teydi ve düzenli olarak orada buluşuyorlardı. Ve eğer buluşma şansı olursa her ikisi de seyahat etmeye hazırdı. Kadın adamın çok sayıda yeğeni olup olmadığını sorduğunda, adam "Hepsi bekar. Hiçbir yerde  ocuk yok."

Ona kendisiyle ilgili pek bir şey anlatmadı, sadece sonunda eğitimine devam etmeye hazır olduğunu söyledi. lisans programlarına başvuracağını söyledi. "Ev satışından ayırdığım harç param var. Bir diploma almak istiyorum.  nce birkaç seyahat, belki bir gemi seyahati, nasıl olsa önümüzdeki sonbahara kadar tam zamanlı okula d nemeyeceğim. Bu konuda oldukça gerginim,  ğrenci olmayalı uzun zaman oldu."

"Canlarına okuyacaksınız," dedi, onun hırsından tuhaf bir gurur duyarak.

"şimdilik sadece takılıyorum." "Ne kadar süreyle?" diye sordu.

Omuz silkerek cevap verdi. "Yılın ilk gününe kadar, her neyse, planım bu. Herkese yardım etmek dışında yapabileceğim pek bir şey yok ve şimdiden biraz sıkılmaya başladım."

Onu güldürdü, rahatlattı. Kadın ikinci birasını içti, adam da bir tane daha. "Biraz içmeye hazır mısınız? Akşam yemeği?" diye sordu

sonunda. "Açlıktan  l yorum," dedi kadın.

Jack önlerine yahniyi koyduğunda yerel halkın çoğu ayrılmıştı ama hâlâ birkaç balıkçı vardı, bu yüzden Luke ve Shelby'nin gitmesi için acele etmediler.

Jack'ten kahve istediler ve Shelby saatine bakıp "Sence aşk kuşlarını yeterince yalnız bıraktım mı?" demeden önce bir saat daha konuştular.

"Paul'un yüzündeki ifadeye bakılırsa, yeterli zaman yok."

"Bir de bana sor." Ayağa kalktı ve bir elini Pantolonunun cebinde.

"Hayır, Shelby. Bana bırak," dedi Luke. Cüzdanını çıkardı ve barın üzerine birkaç banknot koydu.

"Dikkatli ol Luke," diye takıldı. "Akşam yemeğimi ismarlarsan benden hoşlandığını düşüneceğim."

Bir elini kızın sırtının küçük kısmına koydu. "İşte bu sorun," dedi. "Var." Onun yaşı ve amcasıyla ilgili gerginlikleri geride bırakmıştı. Bu konuda ilerliyordu. Ve her şey bittiğinde vurulacağından emindi. Ama adam kızdan hoşlanıyordu; kız da ondan. Ölümünün hızlı ve acısız olmasını umuyordu.

Onunla birlikte kapıdan çıkarken içinden heyecanlı bir ürperti geçti. Dışarı çıktığında verandada durdu ve milyonlarca yıldızla dolu berrak, serin gökyüzüne baktı. Çamların arasından geçen rüzgâr uğultulu bir ses çıkarıyor, bir baykuş ara sıra ötüyordu.

Luke onun arkasına geçti ve kollarını beline dolayarak onu kendine doğru çekti. Gözlerinin usulca kapanmasına izin verdi ve Luke'un sağlam bedeninin kendisine bu kadar yakın olmasının tadını çıkardı. Luke onun saçlarını okşadı ve çamların arasından esen rüzgârın gürültüsüne rağmen Luke'un nefesini duydu. Sonra onun saçlarını kenara çektiğini hissetti; dudakları ve dili boynundaydı. "Hmm," dedi adam. "Bu çok hoş. Gerçekten güzel." Sonra onun emdiğini hissetti ve ona boynunu daha fazla vermek için başını bir tarafa eğdi.

Başını eğmesi, Luke'un genellikle ihtiyaç duyduğundan daha fazla davetkârdı. Onu barın ön kapısından uzaklaştırıp verandanın kenarına, karanlık bir köşeye çekti. Kızın boynunun dudaklarına değmesi bile başını döndürmeye yetmişti. Kadının yumuşak, tatlı kokusu etrafında dönüyordu ve onu bir yere götürmek, soymak istiyordu, vücudunun geri kalanını tatmak.

Onunla yüzleşti ve gözlerinin içine baktı. "Bunun büyük bir hata olduğuna eminim," dedi gırtlaktan gelen bir fısıltıyla.

Ellerini adamın üst kollarında aşağı yukarı gezdirdi ve o yumuşak, tatlı, baştan çıkarıcı gülümsemesini takındı.

"Oldukça karşı konulmazsın, Shelby. Ve benim hiçbir zaman fazla iradem olmadı."

"Tehlikeli yaşlı erkeklerle flört etme konusunda biraz yeniyim," dedi. "Özür dilemem gereken yer burası mı?"

"Bu işte yeni misin?" diye sordu. "Bence doğuştan yeteneklisin. İşe yarıyor."

"Belki de düşündüğümden daha fazla sosyal becerim vardır," dedi gülerek. Belki diye bir şey yoktu - o ani ve çılgınca bir karar vermişti. Daha genç, daha şık adamı beklemeyecekti. Dikkatli olması için onu uyardığı şeyin tam da kendi yararına olacağına karar verdi. Adam deneyimliydi. Ne yaptığını biliyordu. Buna ihtiyacı vardı. Kollarını ona dolaması ve dudaklarını boynunda gezdirmesi harika bir histi. İyi iş çıkaracaktı.

"Benim gibi biriyle birlikte olmanın ne demek olduğunu biliyor musun?" diye sordu sesi boğuklaşarak.

"Tehlike mi? Kalp kırıklığı mı?" Bir nefes aldı. "Macera mı? Sen beni benim seni korkuttuğum kadar korkutmuyorsun Luke."

Dudaklarını yavaşça indirerek onunkilerin üzerinde gezdirdi. "Bundan emin misin?" diye sordu. "Çünkü bence tüm bu flörtleşmenin nereye varacağını biliyorsun. Ben çocuk değilim. Bu iş gerçekten çıplak bir yere gidiyor."

"Kendini fazla kaptırma," dedi zayıf bir fısıltıyla. "Kıyafetlerimi çıkarmayacağım."

"Henüz değil mi?" diye sordu, dudakları onunkilere o kadar yakındı ki nefesini ağzında hissedebiliyordu, sıcak ve seksi.

"Belki de hiç," diye fısıldadı.

"Belki," diye fısıldadı. "Bu kelimeyi seviyorum, belki." Sonra dudaklarını onunkilere indirdi ve usulca bastırdı. Ellerini onun yanlarında gezdirdi, kollarının altından yakaladı ve onları uzattı, boynuna getirdi, ona nasıl sarılacağını gösterdi. Kollarını kızın beline doladı ve onu kendine doğru çekerek daha çok öptü. derinden. Kadının sert göğüslerini göğsünde hissedebiliyordu ve dudaklarını bir tanesine değdirmek kadar çok istediği bir şey yoktu ama bu kadın ırzına geçilecek bir kadın değildi. Bu

liderlik edilecek bir kadındı.

Ayrıca, Jack'in ön verandası uygun bir yer değildi. Yapmak istediği şeyler için daha fazla güvenceye ihtiyaçları vardı. Mahremiyet. Adam dudaklarını açarak onunkileri emdi. Kadın da kendi dudaklarını açarak dilinin adamın ağzında nazik ve ipeksi bir gezinti yapmasına izin verdi ve adamdan derin ve tutkulu bir inilti yükseldi. Bir elini onun kalçasında gezdirdi ve onu sertçe kendine doğru çekti. Adam zaten tahrik olmuştu; kız onu az önce bayıltmıştı.

Kendini ona doğru bastırıp dilini kabul etmek için dudaklarını daha fazla açtığında içinden inilti gibi bir şey geldi. Öpücüğü sıcak, ıslak, derin ve uzundu. Bir konuda haklıydı; küçük bedenini ona karşı öyle bir şekillendirebiliyordu ki, bu da ona gidebileceğini düşündürüyordu.

tamamen delirmişti. Akıl sağlığını korumasına yardımcı olan tek şey, bunun sonunda tamamlandığında, tatlı olacaktı. Ve iyi. İkisi için de.

"Beklediğin gibi biri olmadığımı hissediyorum," diye fısıldadı onun dudaklarına. "Çok deneyimli değilim."

"Bunu zaten biliyorum," dedi. "Öyleyim." Onu tekrar öptü, sıkıca tuttu ve kollarında hafif bir titreme hissetti. Dudaklarından çekildi, hala küçük poposunu tutuyor ve kalçalarını ona doğru itiyordu ve fısıldadı, "Haklısın Shelby. Neredeyse tüm sürprizler sende."

Küçük bir nefes çekti, gülümsedi ve "Hiçbir fikrin yok" dedi.

Elini kızın şakağındaki saçlarda gezdirdi. "Shelby, senin kadar güzel ve tatlı genç bir kadın nasıl olur da hayatında bir erkek var mı?"

Kısa bir süre yere baktı. "Bunun için zaman yoktu. Annem... Tamamen bana bağımlıydı." Onun gözlerinin içine baktı. "Ona ben baktım. Bu benim tam zamanlı işimdi. Ta ki ölene kadar."

Bir an için nutku tutuldu. "Ne kadar süreyle?" diye sordu usulca.

"Beş yıl kadar oldu."

"Ah, Shelby..."

"Bu benim seçimimdi. İstedığım buydu."

Ona doğru eğildi ve dudaklarını şefkatle başına bastırdı.
"Pek çok insan bunu yapmaz."

"Muhtemelen düşündüğünüzden daha fazla."

Bunun onu ne kadar etkilediğine, ona ne kadar dokunduğuna şaşırdı. Bir parmağıyla çenesini kaldırdı ve dudaklarını tekrar onunkilere değdirdi. Elini kalın saçlarının altından geçirdi.

ensesindeki saç tutamını okşadı ve ağzına, şakaklarına ve gözlerine yumuşak öpücükler kondurdu. Sonra tekrar dudaklarına. Ve dedi ki, "Hayır. Sadece belli bir tür insan Bunun gibi bir şey. Senin gibi biri." Bu genç kadın, bedeninden ruhuna kadar hayal ettiği her güzelliğe sahipti. Dudaklarına hafif bir öpücük daha kondurdu. "Ben gidiyorum.

seni arabana bindirmek için."

"Bu flört konusunda fikrini değiştirmişsin gibi görünüyor... bu flört...."

Başını iki yana salladı. Yapabilmeyi diledi. Yapması gerektiğini biliyordu. Ama yapmamıştı. Onun için doğru zaman geldiğinde ve gerginlik yerini ihtiyaca bıraktığında, artık

Belki de bu konuda, yumuşak ve istekli bir şekilde ona gelecekti ve onunla uzun, yavaş, muhteşem bir aşk yaşayacaktı - sonuçlarına aldırmayacaktı. Ve emin olacaktı ki

bu deneyimden hiç pişmanlık duymayacaktı. Çok hızlı olmayacaktı, çok erken de olmayacaktı ve enfes olacaktı. İyi bir fikir değildi ama aklındaki tek fikir buydu.

"Hayır," dedi. "Tek yönlü bir zihnim var."

Kadın ona güldü. "Büyük sürpriz."

"Bu konu daha fazla ilerlemeden önce bazı şeyler hakkında konuşacağız," dedi.

"Ne gibi şeyler?"

"Beklentiler. İhtiyaçlar. Kendinizi neye bulaştırabileceğinizi bilmelisiniz. Hala zamanınız varken Kendine gel."

Elini onun yanağına koydu. "Bunu dört gözle bekliyorum."

Ona kısa bir öpücük verdi ve "Haydi. Eve gitme vaktin geldi."

Altı

Shelby Luke'u terk etmeye hazır değildi. daha fazla öpüşme ve dokunma havasına girmişti. Ancak, eğer kız istemezse aralarına biraz mesafe koymakta haklı olduğunu hissederek Daha ileri gitmeye hazırdı, onu cipine bindirmesine izin verdi ve eve gitti. Walt'un evine girdiğinde evi loş ve sessiz buldu. Büyük odada onun için bir ışık açık bırakılmıştı ve Walt Amca'nın büyük Tahoe'su garaj yolunda yoktu. Saat daha ondu ama Vanni ve Paul'ün bebek uyur uyumaz eve döndüklerinden hiç şüphesi yoktu.

Uyumak için çok heyecanlıydı. Botlarını çıkardı, ateş yaktı, kanepenin örtüsünü omuzlarına doladı ve ocağın yanındaki büyük deri koltuğa kıvrıldı. Kendini hülyalı bir şekilde kucakladı.

Vanni bornozu ve kürklü terlikleriyle yatak odasından çıktığında sadece on beş dakika geçmişti. Shelby'ye gülümsedi, sonra ocağa bakan diğer sandalyeye gitti, terliklerini tekmeledi ve çıplak ayaklarını yukarı çekti, Bornozu bacaklarına doladı.

"Seni uyandırdım mı?" Shelby sessizce sordu. "Uyumuyordum." Shelby komplocu bir tavırla güldü. "Seni rahatsız mı ettim?" "Hiç de değil. Aslında seni düşünüyordum, merak ediyordum. eve döndüğünde."

"Benim için uyanık mı kalacaksın? Güvenli bir şekilde içeri girdiğimden emin olmak için mi?"

"Hayır," dedi Vanni. Sonra gülerek, "Evet, Paul Luke'la yemek yemek için barda kaldığını söyledi," dedi.

"Evet. Paul eve gelip beni ihbar etmekle kalmadı, Jack'in evinden çıkarken oradaki herkes bize baktı. Güzel.

"Hiçbir şeyden kaçmaya çalışmıyorum, değil mi? İyi ki on beş yaşında değilim, değil mi?"

"Bence Luke senin için biraz fazla yaşlı."

"Öyle. Ve onun için çok genç olduğumu açıkça belirtti." Sonra usulca güldü. "Ah kardeşim, o bunun yarısını bile bilmiyor."

"Biliyorsun, ben askerlerin arasında büyüdüm. Tatlım, onların gerçekten sert yanları var. Bu canavarın doğasında var. Yaşadıkları hayat, yapmak zorunda oldukları şeyler, onları hayatın sert tarafına itiyor. Sertleşiyorlar, anlıyor musunuz? Duyarsız, küstah ve... Arkalarına bakmadan anı yaşamayı öğrenirler. Yani."

"Bunu Walt Amca için de söyler miydin? Jack ya da Paul için?"

Başını iki yana salladı. "Onlar oldukça özel adamlar." Bir süre sessiz kaldı ve sonra şöyle dedi: "O kadar uzun süre annenle kilitli kaldın ki, genç kadınlığın gerçek başlangıcını neredeyse kaçırdın. Ve şimdi gerçekten konuşacak bir anneye ihtiyacın varken, o gitti. Belki sen ve ben birkaç şeyin üzerinden geçmeliyiz. Erkekler hakkında. İlişkiler hakkında."

"Ah, Vanni-benim için endişeleniyorsun."

"Elimde değil. Kaç yaşında olduğumu biliyorum. Ama ne kadar deneyimsiz olduğumu da biliyorum."

Ama o ikimize de yetecek kadar tecrübeli, dedi neredeyse. "Biliyorsun, benimle on üç ya da on altı yaşında bir kızla konuştuğun gibi konuşamazsın. Doğru, etrafta değildim ama cahil de değilim. Eve kapanıp hayatımı ertelerken, hala kitaplarım ve televizyonum vardı. İlk elden pek deneyimlememiş olabilirim ama kenardan izliyordum. Scarlett O'Hara'dan Anna Karenina'ya kadınların romantik sorunlarına tanık oldum. Ve bu prime-

zaman televizyonu. Ama sen devam et Vanni," dedi gülümseyerek. "Bilmem gerektiğini düşündüğün her şeyi bana söyle."

"Ondan hoşlanıyorsun," dedi Vanni.

"İstiyorum. Bunu beklemiyordum ama elimde değil." "Ve ne yaptığını çok iyi biliyorsun."

Güldü. "Hayır. Ne yapmak istediğimi biliyorum ama o kadar beceriksiz bir acemiyim ki benden sıkılmaması şaşırtıcı. Ben yirmi beş yaşında ergenlik dönemini yaşayan biriyim. Lisedeyken bunları öğrenmem gerekirken çok utangaçtım. Flört etmekten korkuyordum, erkeklerin bana gülmesinden korkuyordum. Biraz daha geç, daha büyükken öğrenebilirdim.

ve daha cesur, ama meşguldüm." Omuz silkti. "İşte buradayım. Bunu ilk kez deniyorum. İlk seferini muhtemelen ben doğmadan önce yaşamış bir adamla."

"Senin incinmeni istemiyorum," diye fısıldadı Vanni. "Sen tanıdığım en tatlı, en nazik insansın."

"Vanni, Luke Riordan'ı çok az tanıyorum ama onun benim parlak zırlı şövalyem olmadığı çok açık. Cesaretimi kırmak için aklına gelen her şeyi yaptı, ama dürüst olalım - bu onun önden saldırısı değildi. Benden kaçtığını itiraf etti. Yaşım yüzünden. Korkak herif." Vanni

ona güldü.

"İşin özüne indiğinizde, ilk tercihim bir tamamen farklı türde bir adam. Benim yaşıma daha yakın, daha az tecrübeli, doğrudan ortaya çıkıp seni mahvetmeye söz vermeyen biri-"

Vanni dik oturdu, gözleri kocaman olmuştu. "Bunu o mu söyledi?" "Çok fazla kelimeyle değil ama mesajı aldım."

A

İçinden harika bir ürperti geçti. "Ayrıca, ben bile Kendimi daha genç bir adama ilgi duyarken buldum, yine de benden daha deneyimli olacaktı, hatta boşanmış ve çocuklu bile olabilirdi. Yine de Luke hakkında bildiğim birkaç şey var. Biraz sert olabilir ama aslında çok hassas biri. Nazik. Sabırlı." Kuzenine baktığında gözleri parlıyordu. "Beni öptü," diye fısıldadı gizlice.

"Daha önce hiç böyle öpülmemiştim. İnanılmazdı."

"Vay be. Gerçekten mi?"

Shelby başıyla onayladı. "Bu işte ne kadar iyi olduğunu tahmin bile edemezsin. Shew. Ama endişelenme, ona kıyafetlerimi çıkarmayacağımı söyledim. Yine de çıkarmak istedim. Hem de çok."

"Shelby!" Vanni afallamış bir halde, "Shelby," dedi.

"Şey, düşündüm ama Jack'in barının verandası pek uygun görünmedi. Ayrıca, oldukça soğuk. Yani ben üşümüyordum- Luke bana deli gömleği gibi sarılmıştı."

Vanni kendine rağmen kıkırdadı.

"Ve benden hoşlanıyor. Benden hoşlanmasından nefret ediyor. Walt Amca onu ölümüne korkutuyor. Ama ne var biliyor musunuz? Buna rağmen karşı koyamamasını seviyorum. Bunun benim gibi biri için ne anlama geldiği hakkında bir fikrin var mı?"

Vanni uzun bir süre sessiz kaldı. Sonunda, "Ne yapabilirim?" diye sordu.

"Hadi şu konuşmayı yapalım. Bu konuda konuşacak birinin olması güzel olurdu. Nereye gittiği hakkında, ki sanırım bu konuda oldukça netim. Bunu Paul'e tüm kişisel meselelerimi anlatmadan yapabilir misin?"

"Elbette," dedi Vanni gülümseyerek. "Erkekler zaten böyle şeyleri umursamaz. Nereden başlayalım?"

Shelby, "Neden bana bununla ilgili ilk deneyimlerini anlatarak başlamıyoruz?" diye önerdi.

"Şey," dedi Vanni, bir an için kucağına bakarak. "Öncelikle ben lisede utangaç değildim. Ya da üniversitede. Ya da havayolu şirketinde çalışırken...."

Shelby kıkırdadı. "Tanrım, bu çok lezzetli olacak! Sabırsızlanıyorum!"

Luke ertesi sabah her zamanki gibi erkenden kalktı. Ama bu sabah altıncı kamarada bir görevi vardı. Ekmeği, mayonezi, hardalı, sucuğu ve peynir ve yarım düzine sandviç yaptı. Onları paketledi, bir çuvala koydu ve büyük bir paket cips aldı.

ve iki konserve soda. Kulübenin kapısını iterek açtığında güneş yeni doğuyordu.

Adam köşedeki kırık dökük bir kanepeye kıvrılmış, büyük, tombul bir top gibi uyuyordu, ceketini vücudunun üzerine yayılmıştı. Başını bir koluna yaslamıştı. Luke yanına çömeldi ama adam kılını bile kıpırdatmadı. O bir Luke adamın ne kadar zamandır evsiz olduğunu merak ediyordu. Omzunu hafifçe salladı ve adamın küçük gözleri yavaşça açıldı.

Hafifçe yuvarlandı, gözlerini ovuşturdu ve oturur pozisyona geçti.

"Ne zamandır burada uyuyorsun?" Luke sordu.

Omuz silkti. Esnedi. "Birkaç gece," dedi. "Ben giderim."

"Sana yiyecek bir şeyler getirdim," dedi Luke, çantayı ona uzatırken.

"Daha fazla param yok," dedi.

"Bedava. Benim mutfağımdan çıktı ve sizinle paylaşıyorum.

Adın ne senin?"

"Art," dedi ve çantayı açıp içinden bir sandviç çıkardı. Neredeyse hepsini ağzına tıktıracaktı.

"Yavaş ol," dedi Luke ve güldü. "Sana kim vurdu, dostum?"

"Öyle demek istemedi," dedi çiğneyerek ve yutkunarak. "Öyle demek istemediğini söyledi."

Adam açlıktan ölüyordu. "Kim bunu kastetmedi?" Luke sordu. "Stan," dedi. Son bir yudum aldı ve elini bir başkası için poşet. "Marketteki patronum."

"Hmm. Nerelisin?"

"Eureka," dedi bir sandviç daha açarak. "Büyük ağaçların arasından geldim. Onları severim. Büyük ağaçlar."

"Kızılağaçlar. O kadar yolu yürüdün mü?"

Omuz silkti ve yutkundu. "Biraz otostop çektim. Otostop çekmemen gerekiyor, biliyorsun. Sonra büyük ağaçların arasından yürüdüm."

"Korunun içinden, ha?" Luke söyledi. "Evet, güzeller. Kaç yaşındasın sen?"

"Otuz. Doğum günüm Kasım'da. O zaman otuz yaşındayım." Bir sandviçe daha daldı.

"Ailen Eureka'da mı yaşıyor?"

Başını iki yana salladı. "Annem artık yok. Bir grup evim var ama orada kalırsam markette çalışmak zorundayım. Çünkü Stan."

Luke hâlâ çömelmiş, botunun topuğuna oturuyordu. Büyürken Down sendromlu sadece bir çocuk tanımişti, o da komşu çocuğuydu. O daha küçüktü -kardeşi Sean'ın yaşındaydı- ve Luke ile kardeşleri ona göz kulak oluyorlardı. Kimse ona sorun çıkarmaya cesaret edememişti; kavgacı İrlandalı Riordan çocuklarına hesap vermek zorunda kalacaklardı. O buradaki en tatlı çocuktü.

Luke onların yaşayan en iyi huylu insanlar olarak ün yaptıklarını öğrenmişti. Ama bu adamın patronu yüzüne vurdu. Şimdi, bir insan neden Bunun gibi bir şey mi? Yani Art bir tacizciden kaçıyor. Bakıcısı bunun farkında değil mi? Bu doğru mu? Tabii bakıcısı da tacizci değilse.

Luke birini aramayı, bu adama yardım getirmeyi düşündü. Ama bunu sadece beş saniye düşündü. Bir ajansın bu adamı kötü muamele gördüğü bir grup evine geri atmasına izin veremezdi. "Bir işe ihtiyacın var.

Kimse vurmadı mı dostum?"

Omuz silkti ve çiğnedi.

"Biraz yardıma ihtiyacım olabilir. Belki ben buralarda çalışırken sana yatacak bir yer veririm, sen de yiyecek, giyecek ve benzeri şeyler için bazı işler yapabilirsin. İlgilenir misin?" Art göz teması kurmadan başını salladı. "Sayabilir misin?"

Art başını kaldırdı, yutkundu ve şöyle dedi: "Elbette sayabilirim. Ben aptal değilim."

Bu Luke'u gülümsetti. "Tabii ki değilsin. Tamam. Senin için bir kulübe ayarlayana kadar birkaç gece karavanda uyumana izin verebilirim. Karavanda çalışan bazı tesisatlar

var.

Karavan. Sana bir uyku tulumu ve giyecek temiz bir şeyler bulacağım. Bu nasıl?"

Son sandviçini de mideye indirdi. "Adın ne senin?"

"Luke," dedi ayağa kalkarak.

"Tamam. Luke."

"Orada yemeğinizi bitirdiğinizde karavana gidin ve elinizi yüzünüzü yıkayın. Su çok sıcak değil ama sana bir kalıp sabun ve birkaç havlu getireceğim. Birazdan aşağıda buluşuruz, ne dersin?"

"Tamam. Luke."

"Bir çatı ve bir yatak. Senin için bir kulübe yapacağız, böylece biraz daha fazla yerin olacak ama karavan o kadar da kötü değil. Bundan daha iyi."

"Teşekkürler. Luke."

"Rica ederim, Art."

Luke eve geri döndü ve eşyalarını karıştırmaya başladı. Luke iri bir adamdı ama beli inceydi, bu yüzden

hiçbiri Art'a uymuyordu. Sonunda hiç giymediği bir bornozda karar kıldı ve havlu, sabun, yastık ve uyku tulumuyla birlikte altı numaraya geri döndü. Orası boştu. O

Art'ın panikleyip kaçmamasını umuyordu, çünkü adamın biraz yardıma ihtiyacı vardı.

Ama Art ona söylendiği gibi karavana gitmişti. Zar zor ısınan ve cehennem kadar küçük olan duş çalışıyordu. Luke kapıyı çaldı. "Art? Hey, Art?"

"Öyle mi?"

"Size biraz sabun verebilir miyim? Bornoz ve havlu bırakabilir miyim?"

"Evet," dedi. "Bana bakma."

"Yıkamayacağım. Sen bu bornozu giy, ben de bu kıyafetleri senin için yıkayayım. Çok pisler, Art."

"Kirliler," diye düzeltti Art.

Kirlenmeyi çoktan geçmişlerdi. Luke duşa bir kalıp sabun uzattı ve havlularla bornozu hemen dışarıdaki kancalara asılı bıraktı. Sonra giysileri yavaşça çıkardı.

yere bıraktı ve ayakkabıları bırakarak evine taşıdı. Ama içeri girmeden önce fikrini değiştirdi. O kadar kötüydüler ve muhtemelen istila edilmişlerdi ki çamaşır makinesine bile sokmak istemedi. Ayakkabılar da yıpranmıştı, iç çamaşırları griydi... ama çürük yeniydi. Luke aniden Art'ın grup evinde bu şekilde giydirildiğini fark etti. Luke alet çantasını karıştırıp bir mezura buldu ve karavana geri döndü. İçeri girdiğinde Art'ı mavi bornozuyla buldu. Art şaşkınlıkla sıçradı.

"Merak etme," dedi Luke. "Kıyafetlerine baktım ve kötü durumda görünüyorlar. Bende öyle bir şey yok. ama benim için çalışacağın için senin bedeninde bir şey alacağım. Bedenini bilme şansın var mı? boyut?"

"Kırk."

"Kırk nedir, Art?"

Omuzlarını silkti.

"Tamam, sorun değil. Belini ölçeyim. Eminim senin belindir. Ama ihtiyacım olacak-" Durdu. Adamın ayak bileğini ölçemezdi. Art kendisine bakılmamasını istemişti ve Luke bir an için adamın başına korkunç olmasa bile rahatsız edici bir şey gelmiş olabileceği endişesine kapıldı. Atılan pantolonun paçasını ölçecekti. Bu iş görürdü.

O mezurayı koyarken Art onun için hareketsiz durdu. belinde. Kırk. Adam oldukça becerikliydi. Ne kadar yetkin olduğunu zaman gösterecekti ama Luke kararını vermişti. Ona evsiz kalmaması ya da dayak yememesi için bir şans verecekti. Ayrıntıları daha sonra halledecekti.

"Ayakkabıların kaç numara?"

"On," dedi Art. "Geniş. Çok geniş."

"Güzel. Yapacağım şey şu. Sana yeni kıyafetler alacağım çünkü seninkiler mahvoldu. Sonra akşam yemeğini yediğinden emin olacağım. Yarın da ev işlerini konuşuruz. Ben gelene kadar burada, içeride kalabilir misin? Geri mi? Bir saatten fazla sürer."

Karavandaki yatağın üzerinde duran rulo halindeki uyku tulumuna baktı. "Bunu açabilir miyim? Sorun olur mu?"

"Tabii. İstersen biraz kestir." Luke ona gülümsedi. "Temizlenince iyi görünüyorsun. Ne zamandır yoldasın dostum?"

Omuz silkti. Ama çok uzun sürmüş olamazdı; morluk hâlâ tazeydi. Bu kadar kirlenmesi için kısa sürede bazı zorlu deneyimler yaşamış olmalıydı.

"Geri geleceğim. İçeride kal. Bornozunla kimseyi korkutmanı istemiyorum."

"Bu senin bornozun," dedi Art. Çok gerçekçi olduğu belliydi. "Sana veriyorum dostum. Bir kere bile giymedim. Sanırım

Bunu bana annem vermişti. Sanırım her Noel'de bir tane veriyor. Belki de etrafta çıplak dolaşmamı engellemeye çalışıyordur."

"Annem artık yok."

Luke uzandı ve onun üst kolunu sıktı. "Evet, bunu bana sen söyledin. Özür dilerim, dostum."

"Bir grup evim var. Ama artık o işi yapmak istemiyorum."

"Anlıyorum Art. O işi yapmak zorunda değilsin. Bu işte kimse sana vurmayacak. Anlaşıldı mı?"

Küçük bir tebessüm etti. Küçük, yorgun, aç, yenilmiş bir gülümseme. "Temiz. Luke."

İki saat sonra Art'ın yeni kıyafetleri vardı. İşlevsel kıyafetler.

Bol mavi kotlar ve yumuşak kot gömlekler, yeni külotlu çoraplar ve temiz çoraplar, yeni tenis ayakkabıları-siyah, çünkü onun ev işleri onu kirletirdi. Ayrıca bir diş fırçası, macunu, tarağı, tek kullanımlık tıraş bıçağı ve tıraş kremi vardı. Luke akşam yemeği için ona bir hamburger yaptı, nerede olduğunu bildiğinden emin oldu.

her şey karavandaydı. Sonra Art'ın usturayı güvenli bir şekilde kullandığından emin olmak için tıraşı gözlemledi.

"Bu gece burada tek başına iyi olacak mısınız?" diye sordu.

"Beğendim," dedi Art. "İlk gördüğümde benim olmasını dilemiştim.

o."

"Bu doğru mu? Kaçmayacaksın, değil mi?"

"Şimdi sana yardım ediyorum Luke."

"Sabaha kadar acıkırsan diye sana biraz şişe su ve birkaç protein barı getirdim. Eğer bir sorunun olursa, nerede olduğumu biliyorsun. Evin içindeyim. Tamam mı?"

"Tamam," dedi, küçük yatağa oturdu ve tombul dizlerini kollarıyla çevirerek sallandı.

"Başka bir şeye ihtiyacın var mı, Art?" "Hayır."

"Sabah ilk iş görüşürüz o zaman. Birlikte kahvaltı ederiz."

"Tamam. Teşekkürler. Luke."

Luke evine geri döndü. Art'ın bir şeye ihtiyacı olursa diye bu gece evde kalacaktı.

Shelby ile karşılaşmak. Kısa bir süre hayal kırıklığına uğradığını hissetti; bir on beş ya da yirmi dakika daha onun kendisine yaslandığını hissetmek, onu öpmek, bu onu incitmezdi. Ama şimdi başka bir projesi vardı, kendini hazırlamadığı bir proje. Eğer Art işinin ehli olduğunu kanıtlarsa, bu her ikisi için de iyi bir karar olabilirdi. Eğer Art'ın Luke'un sağlayabileceğinden daha fazla yardıma ihtiyacı olursa, Luke ona yardım bulabilirdi. Ama şimdilik, en azından annesinin çok sayıdaki bornozundan biri için bir yuva bulmuştu.

Birkaç gün sonra Shelby, Chico'yu Luke'un kulübelerinin önündeki açıklıkta durdu. çok yaklaşmıştı. Atını eyerlemiş ve Plenty'yi yanına çekmişti. Eylül öğleden sonrası güzel ve güneşliydi ve Luke'un kulübelerden birinin tepesinde çömelmiş olduğunu görebiliyordu çürüyen kiremitleri yırtıyordu. Hava ceket giymesine gerek bırakmayacak kadar serin olmasına rağmen, güneşten yanmış çıplak sırtı Bu çok keyifli bir manzaraydı ve o da bunu sessizce içine çekti. Sonra Plenty kişnedi ve Luke omzunun üzerinden baktı. Ayağa kalktı ve dikkatle ona doğru döndü, eğimli çatıda dengede duruyordu. Dudaklarında bir gülümseme belirdi. Ne güzel bir görüntüydü, çıplak göğüslü,

bıyıkları

yanakları ve çenesi, kot pantolonu ve alet kemeri vardı. Kısa bir süre alet kemerinin ne olduğunu merak etti... Aklındaki adam hakkında ne söylemişti? Temiz traşlı, kolalı ve ütülü, polo tişörtlü...? Nah....

"Görünüşe göre bir binici kaybetmişsiniz," diye seslendi ona.

"Bir binici arıyorum," dedi. "Mola vermek ister misin? Bakalım bir ata oturabilecek misin?"

"Bu bir tür test mi?" diye sordu.

"Hayır." Güldü. "Düşsen bile senden hoşlanmaya devam edeceğim."

Merdivenden aşağı indi, alt basamaktan gömleğini aldı ve omuz silkerek içine girdi. Açık kaldı ve gözleri o alet kemerine perçinlenmiş kaldı. Elleri aletin üzerindeydi. Tokayı çıkarmak için, ama hareket etmediler. Gözlerini onunkilere kaldırdığında, adamın sırttığını gördü. Yakalandı. Ne oluyor be? diye düşündü, gülümseyerek karşılık verdi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu ona.

"Seni birkaç gündür görmüyorum. Yine benden kaçıyor musun?"

"Yapmalıyım ama yapmadım. Başımda bir sürü iş vardı. General bunu yaptığınızı biliyor mu?" diye sordu.

"Elbette biliyor. Bunlar onun atları."

"Ah, Shelby," dedi, sesi biraz mutsuz geliyordu. Alet kemerini çıkardı ve gömleğinin düğmelerini ilikledi. "Ne dedi o?"

"Dedi ki, 'O Kara Şahin pilotuna dikkat et. Kadınları istismar etmekle ünlüdürler' dedi."

Gömleğini pantolonunun içine soktu. "Tanrım," diye inledi. "Beni vurdurmadan önce neden çekip gitmiyor ve beni yalnız bırakmıyorsun?"

Güldü. "Öyle demedi. 'Luke'a, Plenty'nin çuvalladığını söylemeyi unutma' dedi. Yani Plenty, Plenty of Trouble'ın kısaltılmışı. Dikkat etmen gerekecek."

"Civatalar mı?" diye sordu biraz endişeyle.

"Genellikle bir biniciyle değil. Ama inersen dizginler sende kalsın. Huysuzlandığında ele avuca sığmaz olabiliyor ama oldukça iyi bir binici."

"Ah, dostum. Bunun küçük düşürücü olacağına dair bir his var içimde.

Nereye gidiyoruz?"

"Nehirden biraz yukarı çıkıp yaprak dökümünü izlemeye ne dersin?" diye sordu. "Bununla başa çıkabilir misin?"

"Bir deneyeceğim," dedi. "Bir dakika içinde seninle olacağım." İlk kulübeye doğru yürüdü ve kafasını içeri soktu. Art tam da kendisinden isteneni yapıyor, kulübenin ortasındaki enkazı süpürerek düzgün bir yığın haline getiriyordu.

mobilyalardan boşaltılmıştı. "Hey, Art," dedi Luke. "Bir süre burada olmayacağım. İyi olacaksın, değil mi?"

"Tamam," dedi Art, başını işinden kaldırmadan.

"Döndüğümde sana haber veririm."

"Tamam. Luke," dedi.

Luke, Shelby ve atların yanına geri döndü.

Plenty'nin boynunu yavaşça okşadı. Sanki onu ısıracaktı gibi dudaklarını geri çekti ama kendini kontrol etmeyi başardı. "Yanında bir şey var mı? Silah gibi?" diye sordu Shelby'ye.

"Ne için?"

"Ayı. Hâlâ dışarıdalar. Balık tutuyorlar."

"Oh, biraz kovucum var. Ayrıca çok hızlıyım."

"Evet." Sırıttı. "Buraya son gelişinde görmüştüm. Ben değilim. Sadece eyerde kalabilmeyi umuyorum." Kamyonetine gitti ve Remington .338 tüfeğini raftan çıkardı. "Beni koruman için sana güvenmek zorunda kalmazsam kendimi biraz daha iyi hissedeceğim."

"Ninny," dedi gülümseyerek. "Çok güzel ama ihtiyacın olandan çok daha fazla silahın var."

"Bu beni erkek gibi hissettiriyor," dedi.

Tüfeğini eyerin kayışlarına bağladığı sırada Art kulübenin kapısında durmuş, elinde süpürgeyle onları izliyordu. "Kim o?" Shelby sordu.

"Bir dakika içinde söyleyeceğim," diye cevap verdi, eyere doğru sallanarak. "Yolu göster."

Onu nehre kadar takip etti ve kulübelere uzaklaştıkları sırada Luke, "Şu adam, adı Art. Onu buldum."

Kulübelerden birinde kamp kurmuşlar. Kirli, yaralı ve kaçıyorlar.

Yani yemek ve yatacak iyi bir yer karşılığında benim için çalışıyor."

"Seninle mi kalıyor?" diye sordu.

"Hayır. Kulübelerden birini ona uygun hale getirene kadar onu karavana koydum, bu yüzden birkaç gündür bara gitmedim - kendi başına iyi olduğundan emin olmak istedim. Tek ihtiyacı olan sıcak su, sabahları mısır gevreği, öğle ve akşam yemeklerinde sucuklu ve peynirli sandviçler ve üzerine uzanabileceği yumuşak bir şeyler. Adam oldukça inanılmaz. Hızlı değil ama dikkatli ve çok çalışıyor. İyi bir yardımcı olduğu ortaya çıktı, ama neyle karşı karşıya olduğunu anlayana kadar burada olduğunu gizli tutalım. Tamam mı? Kimden kaçtığını tam olarak bilmiyorum ama geri dönmek istemiyor. Biri gözünü morartmış. Artık ailesi yok."

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Onu koruyorsun."

"Çöplerimi karıştırıyordu.

Luke omuz silkti. "Yolumun dışına çıkmadım."

"Ona gitmesini söyleyebilirdin."

"Hayır, bunun için bir sebep yok. Down sendromu var, sadece iyi kalpli bir insan. Ama eğer ona vuran bir pislik onu arıyorsa, onun burada saklanıyor. Onun durumu hakkında ne yapacağımı bulana kadar olmaz."

"Biliyor musun, iyi biri olduğunu saklamaya çalışıyorsun," dedi. "Bence nazik olmak senin için doğal bir şey."

"Şimdi," diye uyardı. "İtibarımı mahvedeceksin."

"Daha bir tane bile kurmadın," dedi kadın. "Hayır Kimse senin hakkında ne düşüneceğini bilmiyor." Çenesini kaldırdı, uzun çamlara, devasa sekoya ağacına, berrak ve parlak gökyüzüne baktı. Aralara yaprakları sarıya ve turuncuya dönen meşe ve madrone ağaçları serpiştirilmişti.

"Bu harika mı yoksa Ne?"

"Harika," diye kabul etti. "Sahilde yaşamaya kıyasla nasıl?"

"Şimdiye kadar harika bir değişim oldu." Ona baktı ve gözleri parladı. "Burası için büyük bir potansiyel görüyorum."

"Yine benimle oynuyorsun," diye alay etti. "Çiğneyebileceğinden fazlasını ısırдың için endişelenmiyor musun, küçük kız?"

"Öyle değil mi?" diye sordu.

İnledi. "Biliyorum, öyleyim." Ve kadın ona güldü.

Nehrin yukarısındaki tepelere doğru giderlerken, Luke atın iyi bir eğlence, gerçekten hoş bir deneyim olduğunu düşünmeden edemiyordu. Plenty, Chico'nun yanında olduğu sürece

arkasında, ısırma gibi kötü davranışlar yoktu. Sürüş sırasında çok az konuştular ve nehir boyunca yaklaşık yirmi dakika gittikten sonra Shelby, Chico'yu tepelere doğru dik bir şekilde yükselen bir patikanın dibinde durdurdu. Bir platoya giden iyi aşınmış patika işaretlenmişti. "Sanırım yapabilirsin

Bunu mu?" diye sordu. "Oradan manzara oldukça harika."

"Bir deneyebilirim," dedi. "Önce ben gideyim de bu at Chico'nun arkasını ısırmasın."

"Git," dedi.

Patika kolay bir sürüş için yeterince genişti, tırmanışın zorluğunu ortadan kaldıran bir zikzak şeklinde önce sağa, sonra sola, sonra tekrar sağa giden geri dönüşlerden oluşuyordu. Yaklaşık

Zirveye ulaşmak yirmi dakika sürüyordu ve oraya vardıklarında önlerinde vadi açılıyor, arkalarında nehir ve aşağıda üzüm bağına benzeyen bir şey yayılıyordu. Derin bir nefes aldı ve manzaraya hayran kaldı. Bir dizi yürüyüş parkuru ve muhtemelen geçmiş yıllarda üzüm bağları için kullanılmış olan birkaç eski, terk edilmiş tomruk yolu görebiliyordu.

kereste hasadı.

Shelby yanlarına geldi ve aynı şekilde nefes alarak manzaranın tadını çıkardı. Kilometrelerce ötesini görebiliyorlardı.

Ponderosa ve köknar ağaçlarının tepelerinde. Şapkasını çıkardı ve tek örgüsünü sallayarak sonbahar esintisinin onu serinletmesine izin verdi.

Uzun bir süre hiçbir şey söylemeden oturdular. Dakikalar geçti ve sonra Luke bir ses duydu. Bir hışırtı vardı ve tam olarak bir hırıltı değildi ama derin bir sızlanma gibi bir şeydi. Bir miyavlama. Sağına baktı ve bir ağacın dibinde büyük bir ayı yavrusunun şakacı bir şekilde yuvarlandığını gördü. Yavru muhtemelen dört aylık ve oldukça iri olmasına rağmen hâlâ bir çocuktı. "Kahretsin," dedi. "Kahretsin." Bir yavrunun olduğu yerde, her zaman bir anne vardı. Ve tabii ki soldan onlara doğru gelen de anneydi. Bir şekilde istemeden yavru ile annenin arasına girmişti. Ve lanet olsun, anne büyüktü.

"Aşağı, aşağı, aşağı," dedi Shelby'ye. "Sen önden git," diyerek Shelby'nin önünden çekildi.

Shelby tepeden aşağı inen patikaya doğru yola koyuldu, Luke da peşindeydi ama o kadar hızlı hareket ediyordu ki Plenty'nin Chico'yu sıkıştırmaya fırsatı olmadı. Ayılar Ön bacakları arka bacaklarından daha kısaydı ve bir tepeye ya da düz bir zemine ya da Tanrı korusun bir ağaca tırmanmak kötü bir fikirdi, ancak yokuş aşağı giderseniz dezavantajlıydılar. On ya da yirmi adım sonra takılıp yuvarlanabilirlerdi.

Ama ayılar o kısa ön bacaklarıyla bir tepeyi herhangi bir insandan daha hızlı tırmanabilirdi. Ya da insan taşıyan herhangi bir attan.

Shelby dizginlerinin ucuyla Chico'ya vurdu ve Luke topuklarını Plenty'ye sapladı. Ayakta kalabilmeyi umuyordu, Shelby kadar iyi bir atçı değildi. Ve aşağıya doğru düz bir iniş de yoktu, geçilmesi gereken onca dönemeç vardı. Arkalarında, anneleri kocaman bir korkutucu bir hırıltı. Eğer yaklaşırsa, tüfeği zamanında doğrultabileceğini umuyordu. Shelby ve Luke geri dönüşlü patikayı kullanmak zorunda kalırken, Anne Ayı ağaçların ve çalılarının arasından düz bir çizgi çiziyordu.

Önünde Shelby'nin bir eliyle Chico'yu idare ettiğini, diğer eliyle de kovucu spreyi almak için arkasına uzandığını gördü. Aklına biraz geri çekilmek geldi. kullanmaya karar verdi ve rüzgârın tersine sürüklenmeyi yakaladı. Fakat

Uzaklaşmak ilk önceliğiydi; bir yavrunun annesini vurmak zorunda kalmak istemiyordu.

İnişlerine yaklaşık yirmi adım kala her şey oldu. Ayı kısa ön ayaklarının üzerinde tökezledi, kocaman tüylü bir top gibi kıvrıldı ve kontrolden çıkarak yuvarlanmaya başladı. Hem Shelby hem de Luke dizginleri geri çektiler ve ayının yanlarından geçip yirmi metre kadar daha aşağı yuvarlanmasını izlediler. Luke yumuşak bir sesle, "Dur," dedi. Tüfeği eyer bağlarından çekip çıkardı ve hazır etti.

Shelby, "Onu vurmayın," diye yalvardı.

"Sadece mecbur kalırsam," dedi. "Sakin ol."

Anne kendini topladı, silkelendi, tüm heybetiyle ayağa kalktı, onlara en acımasız hırıltısını gösterdi ve tepeden diğer yöne doğru tırmanarak büyük bir hızla yavrusuna geri döndü, onlardan kaçtı.

"Buradan defolup gitmeye ne dersin?" diye önerdi.

Shelby, Chico'nun poposuna bir şaplak atıp onu ileri doğru itti ve Luke hayretle onun kahkahalarının aşağı inerken çınladığını duydu. Hemen onun peşindeydi, Kolundan daha uzun bir tüfeği bırakmaya isteksiz biri için ona oldukça iyi ayak uyduruyordu.

Dibe vardıklarında hiç yavaşlamadı. Topuklarını bineğine geçirdi ve nehir kenarından aşağı uçtu, atı sürerken kahkahaları uzun ağaçların arasında yankılanıyordu. Plenty'nin Arap mirası bile Luke'un bu boyaya ayak uydurmasına yardımcı olmuyordu. Nehir boyunca hiç insan yoktu ama elinde tüfekte onu kovalayan bir izleyicinin ne düşüneceğini merak etmekten kendini alamıyordu. Ama kız çılgınca gülüyordu. Shelby nehir kenarındaki Eyere oturdu ve kendini gösterdi; inanılmazdı. Hafif, yetenekli, korkusuz ve çevikti. Kabinlere kadar koştu ve oraya vardığında yanakları kızarmış, gözleri ışıltılı, Adam açıklığa geldiğinde zaferle sıırttı.

Luke o an hiç beklemediği bir şey öğrendi. Bu macerayı seven genç bir kadındı.

Hızı severdi. Küçük bir ayı korkusu onu güneş, bu kesindi. Kadınlar hakkında her şeyi bildiği konusunda kendini kandırmıyordu ama ne zaman dikkat etmesi gerektiğini biliyordu. Shelby birdenbire bütün öğleden sonra olduğundan daha canlanmıştı. Bu onu neredeyse dayanılmaz bir şekilde tahrik ediyordu.

"Çok eğlenceliydi," dedi.

"Evet, ayı gittikten sonra. Gösteriş meraklısısın."

"Gösteriş yapabileceğim çok az yer var." dedi ki. "At üzerinde iyiyimdir."

"Evet, öylesin," diye kabul etti. Plenty'yi Shelby'ye bakacak şekilde onun yanına getirdi. "Buraya gel," dedi.

Adam ileri doğru hareket etti ve kadın ona doğru eğilerek istekle onu karşıladı. Başını eğdi ve kısa, duygusal bir öpücük için dudaklarına bastırdı. Luke yavaşça onun ağzının üzerinde gezindi, derinden. Her öpücük onu, şimdiye kadar aklına gelen en kötü fikir ve en kader olduğunu düşündüğü şeye daha da yaklaştırıyordu. O

Bir kolunu beline doladı ve ona sarıldı; o da kollarını adamın omuzlarına koydu. Dudaklarını bıraktığında, "Beni öldürüyorsun. Birkaç saatliğine benimle içeri gel."

"Hayır, henüz değil," dedi. Sonra omuz silkti. "Seni kızdırdıysam özür dilerim."

Geri çekildi ve attan indi. "Shelby, üzgün olduğunu sanmıyorum. Bence burada kontrol sende, beni üzmeye çalışıyorsun," dedi ama gülümsemekten kendini alamadı.

"Akşam görüşürüz. Bira içmeye."

"Belki."

"Hadi ama," diye güldü. "Daha fazla olmam mümkün değil senden daha cesur. Kaç kere savaşa girdin?" "Bu çok farklı.

Burası küçük bir kasaba. Sen bir General'in tek yeğeni."

"Evet," dedi, yaramaz bir sırıtışla Plenty'nin dizginlerini tutarak. "Erkek ol."

Luke beş gece üst üste o küçük bara gidecek kadar erkekleşmişti. General yeğeniyle birlikteyken,

Luke akşam yemeğinden önce Art'a ve kendisine, Art'ın çok sevdiği turta da dahil olmak üzere, Vaiz'in yemeklerinden getirmek için yola çıktı. Shelby yalnız kaldığında, o da kaldı. Bir kızla öpüşüp koklaşmayalı yaklaşık yüz yıl olmuştu. Ama Shelby'yle bunu yapabiliyordu ve hatta bunu dört gözle bekliyordu. Daha fazlasını önermesi, konuşması ve nihayetinde düşüncesi vücudunda kıvılcımlar çaktıran bir etkinlik düzenlemesi çok uzun sürmeyecekti.

Gündüzleri çok çalışırdı. Her zaman Art'ın makul derecede iyi beslenmesini sağlardı - kahvaltıda mısır gevreği ve meyve, öğle yemeğinde sandviçleri ve Luke akşam evde olmadığında akşam yemeği için en azından sebze içeren mikrodalga fırında pişirilebilir bir TV yemeği.

Ayı korkusunun üzerinden neredeyse bir hafta geçmişti.

Luke

O zamandan beri tüm mobilyaları evinin yemek odasına taşımıştı ve şimdi de oturma odasının parkelerini zımparalıyordu. Daha yeni duş almayı düşünmeye başlamıştı.

Shelby ile Jack's'te serinletici bir bira, umarım birkaç anlamlı öpücüğün eşlik ettiğini duyduğunda bir korna sesi duydu. Zımpara makinesini kapattı ve verandaya çıktı. Kardeşi Sean arabayı verandaya çekti ve Jeep'inden atladı, sırtıyordu ve gözleri parlıyordu. Luke kaşlarını çatı. Aklından geçen hiç de bu değildi.

"Hey, dostum," diye seslendi Sean.

"N'aber?" "Ne yapıyorsun burada?"

"Filodan birkaç gün izin aldım ve size eşlik etmekten memnuniyet duyacağımı düşündüm. Bak bakalım Burada neler oluyor?"

Luke'un tek düşünebildiği Shelby'yle yalnız kalana kadar daha ne kadar zaman geçeceğiydi. "Güzel," dedi coşkusuzca. "Bu çok iyi. Neden aramadın?"

"Ne zamandan beri arıyorum? Şehirden falan mı ayrılıyorsun?" "Hayır. Sadece uzun bir gün geçirdim..."

"Temizlenin. Sahile gidelim. Bir çift bulabilir miyiz bakalım."

Birkaç bira, birkaç kız için kod. "Devam et dostum. Bu gece öyle bir şey istemiyorum."

"Ne zamandan beri? Hadi ama."

"Kasabaya bira içmeye gidiyorum. Orada küçük bir bar var. Güzel bir aile yeri. Benimle gelebilir ya da sahile tek başına gidebilirsin. Ya da Garberville'de deneyebileceğin daha yakın bir bar var. Orada kızlar gördüm."

"Kulağa gerçekten heyecan verici geliyor. Nesin sen, yaşılanıyor musun?" Sean sordu.

Luke kaşlarını çatı. Bu hiç de iyi bir zamanlama değildi. Yirmi beş yaşındaki bir güzelle anlaşmaya çok yaklaşmıştı ki, bir anda karşısına çıkan küçük kardeşinden başka kim olabilirdi ki?

Otuz iki. Başarılı casus uçak pilotu. Daha genç, daha yakışıklı, bol para, heyecan verici bir hayat. Bir subay. General şüphesiz bunu tercih ederdi. Sean'ı baştan aşağı süzdü; bronz tenli, koyu sarı saçlı, gamzeli bir kötü çocuk gülümsemesine sahipti ve kadınları tavlama için söyleyecek çok sözü vardı. İyi repliklerdi; Luke aslında bazılarını ödünç almıştı.

"Beni gördüğüne sevinmedin," dedi Sean. "Neler oluyor?"

"Buradayken çalışacak mısın?" Luke test edencesine sordu. "Gün ışığında. Güneş battığında, biraz eğlenmek istiyorum."

Kendimi biraz. Bunun buralarda bir sorun olacağını hissediyorum."

"Bu gece Jack'lere gidiyorum. Yarın gece hakkında yarın konuşuruz," dedi ve eve doğru ilerledi.

"Shew," dedi Sean sinirlenerek. "Bu iş Harika." Tam o sırada Art elinde süpürgesiyle üç numaralı kamaranın kapısından içeri girdi. "Kim o?" Sean Luke'a sordu.

"Art, buraya gel dostum," diye seslendi Luke. Art verandaya doğru yürüdü. "Art, bu kardeşim Sean. Sean, bu Art. Buralarda yardım ediyor. Evin bir odasında uyuyor. kabinleri."

Sean elini uzatarak, "Hey," dedi.

"Selam Sean," dedi Art elini sıkarak. Sonra Art döndü ve süpürmekte olduğu kulübeye geri döndü.

"Luke, burada neler oluyor?"

"Sadece işimi yapıyorum, dostum. Art kalacak bir yer ararken ortaya çıktı ve tüm gün boyunca oda ve yemek için çok çalışıyor. Ama burada olduğunu kimseye söylemiyoruz. Şimdilik dikkat çekmiyor. Kötü bir grup evinden kaçıyor."

"İsa, Meryem ve Yusuf," dedi Sean.

Kırk dakika sonra Luke ve Sean Luke'un kamyonetine binmiş, nehrin aşağısındaki kasabaya doğru yola çıkmışlardı. Luke, Jack'in evinin önüne geldiğinde General Booth'un Tahoe'sunu park etmiş halde gördü ve Shelby'nin de onunla birlikte içeride olduğunu umdu. Kamyonu park etti ama kontağı kapatmadan önce kardeşine, "İçeride benim kokumu taşıyan bir şey görürsen geri çekil. Eğer dokunursan, ölürsün. adam."

Sean sıırttı. "Tamam, şimdi anlıyorum. Oh adamım, bu eğlenceli olacak." Kamyonetten atladı ve meraktan öldüğü belli olan merdivenlerden yukarı fırladı.

Luke hemen arkasındaydı ama neredeyse ona çarpıyordu. Sean kapının hemen önünde durdu. Walt ve Shelby barda oturuyorlardı ve içeri giren birinin sesiyle ikisi de döndü. Luke sert bir elle Sean'a bir hatırlatma yaptı.

Sean'ın omzuna. "Vay anasını," diye fısıldadı Sean. Luke omzunu hafifçe salladı ve onu ileri doğru itti.

"General Booth," dedi Luke. "Shelby McIntyre. Kardeşim Sean'la tanışın."

"Efendim," dedi Sean. "Hanımefendi."

Onun arkasında duran Luke, Sean'ın gamzeli sırıtışını göremiyordu ama kocaman olduğunu biliyordu. Bu durum Luke'un kaşlarını biraz daha çatmasına neden oldu. Tanrım, diye düşündü, neden benim de Kız kardeşler mi?

Jack birkaç bira koydu ve Sean, Luke'un pahasına kendini eğlendirmeye başladı. "Kardeşimi bira içmek ve kadınlara bakmak için sahile davet ettim ve o bana ne dedi? Yapmakla ilgilenmediğini

Virgin River'daki şu küçük bara gitmek istiyor. Ama bana nedenini söylemedi. Burada olmanız ne inanılmaz bir tesadüf, Bayan McIntyre."

Ona güldü, onu sevimli ve şakacı buluyordu, Luke'ta kesinlikle olmayan iki şeydi bu. "Lütfen, sadece Shelby. Burada olacağımı biliyordu. Bu neredeyse bir randevu."

"Öyle mi? Evde sizden biri daha mı var?" "Korkarım yok," dedi. "Ama anladığım kadarıyla daha fazla kardeş."

"Aiden, Colin ve Paddy. Ama ben en zengin ve en yakışıklı olanım."

"Ve en büyük baş belası," diye araya girdi Luke.

"Sen sürünün neresindesin?" Shelby sordu. "Dört numara. Luke en büyükleri." Onun üzerinden baktı Luke'a omuz attı. "O çok yaşlı, biliyorsun. Ve sanırım benim ailemle senin ailen binlerce yıldır savaş halindeydi," diye alay etti. Birasını yudumladı. "Evet, McIntyre-Riordan savaşları. Bittiğine çok sevindim."

"Ve hiçbiriniz evlenmediniz mi?"

"Son sayıma göre, ikisi denedi ve batırdı. Bunun kendi hataları olmadığında ısrar ediyorlar," dedi sırtarak.

Luke onu eve götürüp eşek sudan gelinceye kadar dövecekti.

Ama Shelby buna bayılıyordu. Generalin yüzündeki sinsî sırıtış çok açıktı ve Jack'in gözlerinin kenarlarındaki eğlenmiş kırışıklık onun da bu durumdan fazlasıyla zevk aldığını gösteriyordu.

Ve tam bu sırada diğerleri bara doluşmaya başladı. Luke itaatkâr bir şekilde herkesi Sean'la tanıştırdı. Birkaç dakika sonra Sean bara doğru eğildi ve Jack'e şöyle dedi: "Şu kadınlara bak dostum. Burası ne böyle? Stepford mu?"

"Hepsi alındı, dostum. Tabii bu genç ve taze şeyi ağabeyinden uzaklaştırabilirsen o başka."

General ve Sean, Riordan çocukları hakkında uzun bir sohbe daldılar. "Bütün bir orduyu nasıl aile?" Walt sordu.

"Bilmiyorum efendim," diye yanıtladı Sean. "Hayal gücü yok sanırım. Luke önce gitti, liseden hemen sonra, ama bir subay terfisi aldı, uçuş okuluna gitti ve Eğlenceli görünüyordu. Babası elektrikçi olan bizimki gibi büyük İrlandalı-Katolik bir aile, hepimizi üniversiteye göndermiyordu, bu yüzden alternatif planlar yapmamız gerekiyordu. ROTC, askeri burs, aktif görev, her neyse. Ama bu hayatı sevdiğim ortaya çıktı."

Sonra Shelby Sean'a sadece ziyaret için burada olduğunu söyledi ve Luke ilk kez felaket bir düşünceye kapıldı

-Ya gitmeye karar verdiğinde onun gitmesine tam olarak hazır değilse? Onunla işi bittiğinde başına gelecek felakete o kadar çok zihinsel enerji harcamıştı ki, bunun tam tersi olabileceği aklına gelmemiştir.

Eğer Luke her zamankinden daha sessizse, bu Sean'ın hiç susmamasıyla açıklanabilirdi. Bu ve içinde bulunduğu korku.

Shelby ile büyük bir şansı, birkaç gün içinde gidecek olan bu acemiye kaptırmak. Birkaç uzun gün.

Orada bulunanlar akşam yemeği için toplandıklarında masalar bir araya getirildi ve Sean, Shelby'ninkinin yanındaki sandalyeyi kapı,

Onu eğlendirmek, güldürmek. Luke onu pek güldürmüyordu. Sean gibi bir komedyen değildi, ayrıca somurtuyordu. Sean gösteriyi çaldı. Tabaklar toplandıktan sonra Luke serin sonbahar gecesinde dışarı çıktı.

Ona katılmadan önce çok uzun süre dışarıda kalmamıştı. Ona küçük bir gülümseme verdi ve başını salladı. "Çok mutsuzsun," dedi, sesinde mizah vardı.

"Ondan nefret ediyorum," dedi Luke sefilce.

"Hadi ama," dedi. "Bu kadar huysuz olmana gerek yok. Kardeşini seviyorum." Ona biraz daha yaklaştı. "Kıskanç bir tipsin sanırım."

"Sanırım," diye homurdandı. Doğrusu, kendini yaşlı hissediyordu.

Otuz sekiz hissediyorum, yakında otuz dokuz olacağım. Sean'dan daha az eğitilmiş, sıkıcı ve emekli hissediyorum.

"Seninle flört ederek büyük bir hata yaptığımı söyleyip dururken kıskanman biraz saçma görünüyor."

"Bunu söylemeyi çok yakında bırakacaktım," dedi ona.

"Tam olarak kandırılmamıştım," dedi kadın. "Bana bunu söylüyorsun ve

Sonra da göbek deliğime kadar uzanan bir öpücükle kemiklerimi sızlat. Çok belli ediyorsun Luke." Shelby yaptı Bir yıl önce, hatta bir ay önce hayal bile edemeyeceği bir şeydi bu. Ama birkaç kadeh şarap içmişti ve Luke gülmemiş olsa bile Sean onu gülmekten kırıp geçirmişti. Ona doğru yürüdü ve kollarını beline doladı. Adamın kolları da anında ona sarıldı. "Beni böyle öpmeyeli uzun zaman oldu. Birkaç gün," dedi.

ona hatırlattı.

Nihayet, bunca zaman sonra, gülümsedi. "İnan bana, biliyorum."

"Ve şimdi kötü bir ruh hali içindesin."

"Bunun seni öpmekle bir ilgisi yok. Seni öpmek iyidir."

"Neden tekrar denemiyorsun? Bakalım hala iyi mi?"

Kolları onun etrafında sıkılaştı. "General ne olacak?"

Güldü. "Muhtemelen bu onu heyecanlandırırdı.

Gelişiminin durması onu çok endişelendiriyor. Eminim benim zavallı ve erkeksiz olduğumu düşünüyordur."

"Değilsin." "Acınası mı?"

"Ya da erkeksiz," dedi, güçlü ve derin bir öpücükle, sahiplenici bir öpücükle ağzını kapatarak. Adam kızın ağzının üzerinde hareket etti ve kızın dudakları onun için açıldı. Kısa bir süre için aklından ona hemen sahip olması gerektiği geçti ama önce şunları yapmalıydı ona uzun süre güvenemeyeceğini hatırlattı. En iyi ihtimalle bir kaçamak olurdu. Muhteşem, tatmin edici bir kaçamak. Onunla bu konuda konuşmak yerine, küçük dilini ağzına aldı ve zevkle inledi. Bunun hiç bitmesini istemiyordu ve tarihin en uzun öpücüğü olmaya odaklandı, yakalanmayı umuyordu, herkesin

Bu onun kız arkadaşıydı. Onun kadınıydı. Onun sert göğüslerinin göğsüne bastırıldığını hissediyordu ve hiçbir şey bilmiyordu
elinde bir tane olması kadar iyi hissettirecekti. Sonunda onun dudaklarını serbest bıraktı. Ama çok uzağa gitmelerine izin vermedi.

"Kardeşin çok tatlı," dedi onun dudaklarına karşı.

"Onu eve götüreceğim ve ağzını burnunu kıracağım.
onu."

Bunu duymak onu kıkırdattı. "Siz ikiniz yarın bir gezintiye çıkmak ister misiniz?" diye sordu. "Başka bir güzel Binicilik atı. Shasta adında güzel bir Appaloosa. Hepsi sivilceli ve nazik."

"Bizimle bir yere gelmesini istemiyorum."

"Luke," diye azarladı.

"Ciddiyim. Onun buradan gitmesini istiyorum. Seninle yapmam gereken şeyler var." Omuzlarını silkti.

"Ata binmek, bira içmek, akşam yemeği falan..."

"Sabırlı olsan iyi edersin," dedi.

"Ne kadar sabırlı?" diye sordu.

Dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Sean burada ne kadar kalacak?"

"Ciddiyim, onu öldüreceğim ve cesedini saklayacağım." "Ne kadar süre?" diye sordu, yine de gülümsedi.

"Birkaç gün diyor. Ama yaklaşan cinayetten haberi yok."

"Yarın sabaha ne dersin? Hava biraz ısındıktan sonra. Evime gel ve nehir boyunca gezelim."

"Gerçekten istediğin bu mu?"

"Sanırım bu benim için çok komşuca bir davranış olur."

İç çekti. "Pekâlâ. Ama onun şakalarına gülme. Beni deli ediyor."

Yedi

Walt, Shelby ve Luke'a barın verandasında biraz yalnız zaman verdi. Ama çok fazla değil. Gürültüyle dışarı çıktı. Suçluluk ve korkudan titreyip titremeyeceğini görmek için Luke'a kısa bir süre ters ters baktı. Luke'un hakkını yememek lazım, titremedi. Ama o kolunu Shelby'nin omuzlarından yavaşça, isteksizce çekti. Yani, işte oradaydı. Walt şüphelenmişti.

"Ben çıkıyorum," dedi Walt. "Şimdi mi geliyorsun, sonra mı Shelby?"

"Seninle geleceğim, Walt Amca."

Eve dönerken Walt Shelby'ye, "Bahse girerim Riordan'ları yetiştirmek çok zor olmuştur," dedi. Shelby sadece iç çekti. Walt, hülyalı bir şekilde, diye düşündü.

Shelby'yi eve bıraktıktan sonra, Walt bir içki içmek için Muriel'in evine gideceğini söyledi. Tahoe'da Muriel için sürpriz olacak birkaç şey vardı.

Muriel'in Tahoe'nun motorunun sesini, verandanın ahşap tahtalarına vuran botlarını ve kapıyı çalmasını bilmesini seviyordu.

"İçeri gel, Walt." Başka bir arayanın olamayacağı düşüncesi onu deli gibi heyecanlandırdı. İçeri girdi, eşyalarını bir kolunun altına aldı, böylece ondan bir parça alana kadar onu yalnız bırakmayacak olan yavruları selamlayabilecekti.

Üzerinde rahat bir eşofman vardı, yatağında oturuyordu, kucağında bir senaryoya benzeyen bir şey vardı ve okuma gözlüğü burnunun üzerinde dengelenmişti. "Elinde ne var?" diye sordu.

"Tek başıma girmek istemediğim küçük bir eğlence." Yataktaki kızın yanına taşınabilir bir DVD oynatıcı ve

bulmak için büyük bir zahmete girdiği dört DVD. Filmlerinin pek çoğu DVD'de bulunmuyordu.

Onları karıştırdı. "Oh, Walt!" diye haykırdı. "Ne yaptın sen?" Sonra birini kenara çevirdi. "Bunu değil. Bunun içinde çıplağım."

"Muriel, seni çıplak gördüm. Harika bir manzara."

"Biliyorum ama sen beni sadece karanlıkta köpekleri yataktan uzak tutmaya çalışırken çıplak gördün. Bu filmde bir aktör, bir yönetmen ve bütün bir film ekibiyle çırılçıplağım ve sanırım kapıcıdan öğle yemeği getiren hamam böceği arabasına kadar herkes."

Yatağın kenarına oturdu. "Bunu yapmak zor mu? Böyle soyunmak?"

Yüzünü buruşturdu. "Bunu anlamayacaksın ama bunu yapmak benim için senin önünde soyunmaktan daha kolaydı. O insanların hakkımda ne düşündüğü umurumda bile değil, bu sadece bir işti. Senaryo için doğruydı, yoksa reddederdim."

Omuz silkti ve ekledi, "Ayrıca ailem ölmüştü."

Dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. "Benim için kıyafetlerini çıkarmak zor oldu mu?"

"Öyleydi," diye itiraf etti. "Senin beklentilerini karşılamak istedim. Sen doyumsuz olmaya karar verdiğinden beri bu konuda daha iyiye gidiyorum. Altmış iki yaşında olduğuna emin misin? Kesinlikle hiç yavaşlamamışsın."

"Seninleyken kendimi yirmi yaş genç hissediyorum. Ve sen sadece beklentilerimi karşılamakla kalmadın. Zihin." Reddedilen DVD'yi eline aldı. "Önce bunu izleyelim."

Bu onu güldürdü.

"Bu bir senaryo mu?" diye sordu, elindeki sayfa demetine bakarak.

"Evet. Merak etme, boktan bir şey."

"Güzel. Muriel, bizimle akşam yemeği için Jack'e gelmeye başlamalısın. Gün geçtikçe daha da ilginçleşiyor. Bunu kaçırmak istemezsin."

"Gerçekten mi?" diye sordu, doğrulup bacak bacak üstüne atarak.

"Benim masum küçük Shelby'm bir adam seçti. Eminim aceleci bir seçim yapmıştır, ona fazla geliyordur - otuz sekiz yaşında, neredeyse bir yıl Kara Şahin uçurmuş bir kabadayı. Yirmi yıl. Büyük bir Hun çetesini çıplak elleriyle parçalayabilecek gibi görünüyor. Ama ona baktığında, gözlerinde birçok çeşit günah parıldıyor. Ve ben de onun ödünü koparıyorum, bir güzellik abidesi. Bu gece sürpriz bir ziyaretçi olan küçük kardeşiyle geldi - daha yakışıklı, daha komik, sosyal açıdan çok daha keskin, kendinden daha emin Shelby'nin etrafında..." Güldü. "Neredeyse kabadayının kendi canına kıymasına neden oluyordu. Bu tür şeyleri daha fazla kaçırmak istemezsin."

"Shelby bu adamı mı seçti?" diye sordu. "Bu yaşlı adamı mı?"

"Oh, bu konuda hiç şüphe yoktu. Sanırım neredeyse onu gördüğü anda oldu."

"Ama o bir kabadayı. Bu konuda ne hissediyorsun?"

Walt eğildi ve botlarını çıkardı. Doğruldu ve o korkunç general gözleriyle ona baktı. "Eğer ona zarar verecek bir şey yaparsa, onu öldüreceğim."

Muriel başını salladı ve DVD'yi kutusundan çıkardı. koluna yerleştirdi ve taşınabilir oynatıcıya yükledi. "Shelby çok minnettar olmalı," dedi alaycı bir tavırla.

Onun yanına tırmandı, sırtını duvara yasladı, uzun bacaklarını uzattı, önce Buff'ı sonra da Luce'u yataktan uzaklaştırdı. "Bence gizliden gizliye onun korkusundan zevk alıyor. Bu film için sabırsızlanıyorum."

"Bu bir kız filmi," dedi.

"Clint Eastwood oynuyor," dedi, arkasına yaslanarak. "Clint Eastwood'u severim."

"Onu bu rolde sevmeyeceksin. O romantik biri. Kimsenin beynini dağıtmıyor ya da bir kez bile 'Günümü güzelleştir' demiyor."

"Ama onun önünde kıyafetlerini çıkardın. Yüzündeki ifadeyi görmek istiyorum."

"Şey," dedi Muriel, "eğer çok yakından bakarsanız unutkanlığa yaklaşan bir ifade görebilirsiniz. Çok sayıda aktrisi çıplak olarak gördü ve çok duygularını kontrol edebiliyordu. Zerre kadar ayartılmamıştı."

"Zavallı aptal." Walt Oynat'ı itti.

"Bunu izlemeye kararlı mısın?" diye sordu.

"Sabırsızlanıyorum."

"Bu beni çok sıkacak," dedi yorgun bir sesle, yastıklarına yaslanıp esnedi.

"Çıplak kısım için seni uyandırmamı ister misin?" Walt ona sordu.

"Çıplak olduğunda beni uyandır," dedi tekrar esneyerek.

Mel klinikte çok önemli bir telefon aldı. Telefonu kapattı, derin bir nefes aldı ve saatine baktı: Sabah 10:00. Telefonu aldı ve Shelby'yi aradı ama çiftlikten cevap gelmedi - ata biniyor olabilirlerdi. Brie'yi aradı. "Merhaba. Bir bakıcıya ihtiyacım var. Jack'i bulmaya çalışabilirim."

"Az önce onu kamyonetiyle bardan çıkarken gördüm," dedi Brie. "Gelip çocukları alacağım, ne dersin?"

"Teşekkürler. Bir işim var ve birkaç saat sürebilir."

Telefonu kapattıktan sonra Doktor Mullins'in ofisine gitti.

"I
yaptı," dedi. "Cheryl Chreighton için bir rehabilitasyon merkezi ayarladım."

"Bunu nasıl başardın?" diye sordu, kendisine rağmen etkilenmişti.

"Kolay olmadı. Yüzlerce telefon görüşmesi yapmak zorunda kaldım. Bir suç işlemiş olsaydı ve suçu içkiye atabilseydi her şey çok daha kolay olurdu. Cezasını çekerken tedavi görebilirdi. Bu çok daha zordu."

"Bunu senin yaptığından haberi var mı?"

"Hayır," dedi başını sallayarak. "Ona düşünmesi için zaman vermek istemedim. Sarhoş olur ve fikrini değiştirir. Ama onu gafil avlarsam, oraya götürürsem ve onu kurutup programa alırlarsa, bir şansı olabilir."

"Tam olarak bir tane," diye vurguladı.

"Evet, eğer nüksederse bunu bir daha asla yapamam. O yüzden oraya gidiyorum. Senin kamyonetini alacağım ve Hummer'ı hastalara bırakacağım."

"Jack'in kamyoneti daha iyi bir araç olurdu," dedi.

"Bunu yapamam," diye ısrar etti. Jack ve Cheryl'in bir geçmişi vardı.

Bir zamanlar, Mel'den çok önce, Cheryl Jack'e şiddetli ve utanç verici bir şekilde aşık olmuştu ve Jack onu oldukça sert bir şekilde bastırmak zorunda kalmıştı. "Jack'i ya da kamyonunu bile bu işe karıştıramam. Yanlış bir mesaj verebilir. Ayrıca, kamyonetinin arkasında bir hastayla hastaneye giderken başımın üzerinde bir torba Ringer's tuttuğum o kabusu yeniden yaşıyorum. Senin kamyonetini alacağım ve Hummer'ı sana bırakacağım."

dedi ve anahtarlar için elini uzattı. "İyi

şanslar," dedi ve anahtarları uzattı.

Brie çocukları karavanına geri götürdükten sonra Mel, Chreighton'lara ait olduğunu bildiği eve doğru birkaç blok sürdü. Ev bakımsızdı, bu bloktaki evlerin birçoğu da öyle görünüyordu. İnsanlar soyulan boyalar, sarkan çatılar gibi şeylere alışmaya meyilliydi. Ayrıca, burası bir parası olan bir aile. Babam dışında kimse çalışmıyordu ve o da sadece iş olduğunda, parça parça, muhtemelen hiçbir faydası olmadan çalışıyordu.

Kapıyı çaldı ve hastalık derecesinde obez bir kadın kapıyı açana kadar uzun bir süre geçti. Cheryl Chreighton'ın annesini daha önce hiç görmemişti, bu büyüklükteki bir kasabada bu son derece garipti ama nedeni belliydi; kadın muhtemelen aylardır, belki de yıllardır evden dışarı çıkmamıştı. Sararmış parmaklarında bir sigara vardı ve yüzünde çatık bir ifade vardı. Kapıyı havlayarak açtı. Mel ona hırıltılı nefesini tutması için zaman verdi.

"Cheryl evde mi?" diye sordu. "Sen kimsin?"

"Benim adım Mel Sheridan," dedi. "Pratisyen hemşire ve ebeyim. Doktor Mullins ile birlikte çalışıyorum."

"Aradığım sensin," dedi Mel'e yukarıdan aşağıya bakarak. "Jack'in kadını."

"Evet, o benim. Eee. O burada mı?"

"Uyuyarak uyuyarak," dedi kadın ve paytak adımlarla eve dönerek Mel'i takip etmesi için bıraktı.

"Onu benim için kaldırabilir misin?" Mel davet edilmemesine rağmen içeri girerek sordu.

"Deneyebilirim," dedi kadın. Mel kadının peşinden küçük mutfağa girdi; belli ki kadın mutfağı burada kurmuştu. Kamp. Gazete ve dergi koleksiyonu, lekeli kahve fincanları ve boş kola kutuları, taşmış bir küllük, açılmış bir kutu çörek, üzerinde duran küçük bir televizyon vardı.

Tezgâha. Bayan Chreighton mutfağın dışındaki bir odaya girdi, evin arka tarafındaki derme çatma bir eklenti. Kapı kapanmıyordu, kapanmak için bir mekanizması yok gibiydi - kapı kolunun olması gereken yerde bir delik vardı.

Mel onun içeride bağırdığını duydu, "Cheryl! Cheryl!

Cheryl! Cheryl! Cheryl!

Burada seni görmek isteyen bir kadın var! Cheryl!" Bir süre böyle devam ettikten sonra boğuk bir protesto sesi duyuldu. Bayan Chreighton mutfağa geri döndü, ağırlığının altında sarkan sandalyesine geri döndü.

Mel'e göre bu bir bağımlılık eviydi. Annesi yemek ve sigara bağımlısıydı, Cheryl alkol bağımlısıydı ve babasının hangi uyuşturucuyu seçtiğini kimse tahmin edemezdi.

Babam

Muhtemelen bu iki kadına ve onların sorunlarına bağlanmışlardır.

Cheryl yatak odasının kapısında belirdi, üzerinde dünden kalma giysiler vardı, dağınık saçları yüzüne dökülüyordu, gözleri şişmiş ve zar zor açılıyordu. Mel bir nefes aldı. "Bir dakika?" diye sordu.

"Ne için?" Cheryl sordu.

"Hadi dışarı çıkıp konuşalım," dedi Mel. Cheryl'ı takip etmesi için bırakarak ön kapıdan çıktı. Mel kapının önünde

durdu.

Cheryl dışarı çıkana kadar evin önündeki kaldırımında n basamakta duruyordu. "şu anda ne kadar sarhoşsun?" Mel ona sordu.

"İyiyim," diye cevap verdi, parmaklarını kafa derisinde gezdirdi, gevşek ve yağlı saçlarının arasından parmaklarını geçirdi.

"Ayık kalmakla ilgileniyor musun? Ayık kalmak?" "Bazen içiyorum. Çoğu zaman içmiyorum..."

"Seni tedaviye sokabilirim Cheryl. Detoks yaptırıp temizlenmeni ve bir programa katılmanı sağlayabilirim. Yirmi sekiz günlük ayıklık terapisi alırsın ve içkiyi bırakıp düze çıkma şansın çok yüksek olur. Ama hemen şimdi karar vermelisin."

"Bilmiyorum..."

"Bu senin tek şansın Cheryl. Seni götüreceğim, girişini yapacağım.

İlçe hesabı ödeyecek, ama sadece bir şansınız var. Eğer şimdi hayır derseniz, bu kadar. Yapabileceğim tek şey bu."

"Bunu yapmanı kim söyledi?" diye sordu.

"Kimse bana söylemedi. Biraz yardıma ihtiyacın olabileceğini düşündüm ve senin için buldum. Tek başıma. Ve hayır, ben bile Jack'e bahsetmiştim. Bunu deneyebilirsin. Bunu tek başına yapamayacağını biliyorsun."

"Anneme mi sordun?"

"Kimseye sormadım. Yirmi bir yaşından büyüksün, değil mi? Yardım mı istiyorsun? Git duş al ve çantayı hazırla, fazla bir şeye ihtiyacın yok. Yıkama ve kurutma makineleri var. Temiz çarşaflar ve havlular. Sağlıklı yiyecekler. Ve sizin gibi ayılmaya çalışan bir sürü insan. Herkes için zor ama onlar uzman ve size yardım edebilecek biri varsa o da onlar."

Ayaklarına, kirli, bağcıkız botlarına baktı. "Bazen çok fena titriyorum," dedi.

"Hemen hemen herkesin var. İlk günleri atlatmanızı sağlayacak ilaçları var." Mel saatine baktı. "Sen bunu düşünürken ben burada takılmayacağım."

"Burası neresi?" diye sordu.

"Eureka."

Cheryl ayaklarını biraz karıştırdı. Sonunda başını

kaldırdı. "Tamam," dedi.

"Tamam. Git duş al ve eşyalarını topla. Otuz dakika içinde seni almaya geleceğim."

Geri döndü ve eşyalarını kahverengi bir market poşetinde taşıyan Cheryl'i aldı. Temizlenmişti; saçları yıkanmış ama sadece havluyla kurulanmıştı. Muhtemelen fön makinesi yoktu. Sabun ve biraz da likör kokuyordu.

-Mel, kamyonu binmesine yardım etmek için küçük bir yudum aldığından şüpheleniyordu. "Ailene nereye gittiğini söyledin mi?" Mel sordu.

Cheryl omuz silkti. "Anneme söyledim. Anneme söyledim." "Peki gideceğin için memnun mu?"

Cheryl omuz silkti. Cevap verirken gözlerini Mel'den kaçırdı. "Bunun muhtemelen zaman ve para kaybı olacağını söyledi."

Mel, Cheryl'in kendisine dönüp bakmasını bekledi. Sonra, "Hayır, değil." dedi. Derin bir nefes aldı. "Hadi, gidelim."

Eureka'ya giden uzun yolda pek konuşmadılar ama Mel, Cheryl'in bir kuzeninin evinde olduğunu öğrendi. Babası onu eve getirene kadar geçen bir yıl boyunca başka bir dağ kasabasında yaşamış. Ve Cheryl'in bazı hayalperest ve görkemli özlemleri vardı - Barış Gücü'ne katılmak, yabancı ülkelere seyahat etmek, hemşire, öğretmen, veteriner olmak istiyordu. Bunun yerine, hayallerini içerek tüketti. Artık Virgin River'da hiç arkadaşı yoktu, sadece annesi ve babası vardı.

"Konuşmak istemediğin hiçbir şeyi bana anlatmak zorunda değilsin," diye başladı Mel, "ama merak ediyorum. Jack'in yerine gitmediğini biliyorum. İçki almayı nasıl başardın?"

"Hmm," diye başladı Cheryl. "Garberville'de bir içki dükkânı var ama genelde babam kamyonetini sürmemi engellemek için bana bir şeyler alırdı."

"Ah. Anlıyorum," dedi Mel.

"Her zaman durmaya çalışıyorum," dedi Cheryl. "Ama titrer ve çıldırırsam, babam icabına bakıyor. Sadece bana yetecek kadar düz."

Mel'e göre, babam teşvik ediciydi.

Mel, tedavi sonrası bakımın büyük bir sorun olacağını fark etti. Çünkü Cheryl'in eve, onu sağlıklı olma konusunda destekleyemeyecek gibi görünen ailesinin yanına dönmekten başka gidecek bir yeri yoktu. Bu onun sponsorunun görevi olmalıydı- Belki Eureka'da onun için çalışabileceği, yaşayabileceği, toplantılara gidebileceği ve Virgin River'a geri dönmeden önce ayık kalabileceği bir yer bulurlardı.

Mel kasabaya döndüğünde öğleden sonra olmuştu. Doktora anahtarlarını vermek için kliniğe gitti. "Görev tamamlandı mı?" diye sordu.

"Hepsi halledildi."

"Kocanız sizi arıyordu." "Harika. Ona ne söyledin?"

"Bir görevde olduğunu. Tıbbi bir görev."

"Eminim bu onu heyecanlandırmıştır. Sanırım gidip Jack'in etrafında step dansı yapacağım ve Brie'den çocukları alacağım. Bugünlük bu kadar, Doktor."

"Heyecan verici bir şey çıkarsa seni ararım." Kadın gitmek için döndü ve adam onu geri çağırdı. Kadın ona döndü.

"Yaptığın iyi bir şeydi. Onun şansını sevmiyorum ama bu gerçekten iyi bir şeydi."

"Teşekkürler, Doktor."

"Burada geçirdiğim onca yıl, onun yokuş aşağı gidişini izlediğim onca yıl, ona hiç bu kadar umut vermemiştim. Birinin vermesine sevindim. İyi ki yapmışsın."

Dudaklarına küçük bir gülümseme geldiğini hissetti.

Önceki üç gün boyunca Luke, Sean'ı birkaç sabah gezintisi için Booth'ların evine götürmüştü. Bunu kesinlikle Sean için yapmamıştı. Ama Shelby için yapmıştı, çünkü gezintileri paylaşabileceği birinin olması onu mutlu ediyordu. Luke'u kızdırsa da Sean'ı eğlenceli buluyordu.

Zamanın geri kalanında Luke ve kardeşi birlikte çalıştılar. Evin zeminini bitirdiler, sonra

Luke'un yeni kiracısı için bir numaralı kamaraya yoğunlaştı. "Bunu birkaç gün içinde sizin için hazır hale getiririz,

Art," dedi Luke ona. Bu Art'ı heyecanlandırdı, kendi küçük evine sahip olacaktı. "Daha önce hiç kendi evin oldu mu?" Luke ona sordu.

"Tek başıma mı?" diye sordu Art. "Tek başıma değil." "Kendi küçük evin için hazır olduğunu düşünüyor musun?" "Hazırım," dedi başını sallayarak.

"Peki sana sorayım Art, grup evinde çamaşırları kim yıkıyordu?"

Omuz silkti ve "Bunun için kaydolmak zorundaydık" dedi. Luke'un kafası karışmıştı. "Kayıt mı? Anlamıyorum."

"Panoda," dedi Art sabırsızlıkla. "Çamaşır makinesi ve kurutma makinesini kullanmak istediğinizde panoya kayıt yaptırmanız gerekiyor."

"Şaka mı yapıyorsun? Yani kendiniz mi yaptınız?" "Biz kendimiz yaptık."

"Peki grup evinde başka işlerin de var mıydı?" Sean ona sordu.

"Yatağı topla, kıyafetleri kaldır, odayı temiz tut. Bulaşıklar. Vakum. Banyo temizliği."

Luke kaşlarını kaldırdı. "Sanırım kendi evin için hazırsın. Çamaşır makinesinde biraz OJT ile..."

Art kaşlarını çattı. "OJT MI?"

Sean onun sırtına bir tokat attı. "İş başında eğitim, Dostum. Benimle gel. Sana bu kulübenin dışındaki ölü boyayı nasıl kazıyacağını göstereceğim, böylece onu astarlayabiliriz."

"OJT mi?" diye sordu. "Aynen öyle."

Art dışarıdaki işine yerleştiğinde Sean içeri girdi ve Luke'a, "Art ile ne yapacaksın?" diye sordu. onu?"

"Buraya daha yeni geldi, Sean. Şu anda sadece kendini güvende hissetmeye ihtiyacı var."

"Sana bağlanacak."

"Belki." Luke omuz silkti. "Bak, adamın bir işi vardı. Ve söylediğine göre, kendi başının çaresine bakıyormuş. Görünüşe göre tek ihtiyacı biraz gözetim. Ben bir yere gitmediğime göre, burada takılmasından ne zarar gelir ki?"

Art kafasını kapıdan içeri soktu. "Sean? Biraz daha OJT alabilir miyim?"

Luke kardeşine baktı. "Ona bağlanacak Sen."

"Burada yeterince uzun kalmayacağım."

Üçü birlikte pek çok işi halletmeyi başardılar. Günün sonunda Luke, Art'a ızgara peynir ve biraz çorba hazırladı ve sonra Luke'un ısrarıyla Sean'ı akşam yemeği için Jack'lere götürdü. Shelby ve amcasının yanı sıra Booth'ların yeni komşusu Muriel de oradaydı. Ayrılmadan önce, kısa bir süre ve harika bir şekilde onun dudaklarına sahip oldu. Ama Sean ne yazık ki dudaklarıyla konuşmaktan başka bir şey yapamıyordu.

Ertesi gün Sean şöyle dedi: "Bu gece sahile ya da en azından Fortuna'ya gidiyoruz. Sadece bir gün daha buradayım ve senin için kız arkadaşını eğlendirmekten yoruldum."

"O benim kız arkadaşım değil, ama bunu yapmandan da bıktım."

"Eminim başka bir yerde bir kız bulmuştundur, kız arkadaşları olan bir kız. Kardeşine bir iyilik yap ve ara."

"Bunu yapmayacağım, dostum. Sen git. Keyfine bak."

"Senin olayın ne Luke?"

Derin bir nefes aldı. Bu konu hakkında konuşmamayı başarmışlardı ama bu durum bağırsaklarına inen bir yumruk kadar açıktı. "Anlaşmamın ne olduğunu biliyorsun, Sean. Ve şu anda beni sıkıştırmaya ihtiyacım yok."

"Hadi Luke. Ben gittikten sonra iplerini toplayabilirsin."

"İlgilenmiyorum. Aklımda başka şeyler var."

"Evet-Shelby şeyleri. Kızı paylaşamayacağımıza göre, gidip biraz aksiyon bulalım. Ayrıca, amcası onu bir şahin gibi izliyor."

"O açıdan bakıyorum," dedi Luke. "Kardeşim, senin yolumdan çekilmeni istiyorum. Kızla yapmam gereken şeyler var." "Pek de iyi olmayan bir şeye doğru gidiyorsun," dedi Sean.

"O genç ve masum, bunu herkes görebilir. Tatlı bir kız. Ve kolayca çürüyebilecek bir görüntüsü var. Bunu düşünsen iyi olur."

"Her şey kontrol altında," dedi. Ama değildi. Kendini hiç olmadığı kadar kontrolden uzak hissediyordu. Şu anda bunu durdurabilmesinin hiçbir yolu yoktu. Shelby söz konusu olduğunda kaçak bir tren gibiydi.

"O savunmasız. Belki de muhtaç," diye vurguladı Sean.

Luke bunu biliyordu. Normalde yirmi beş yaş çok genç sayılmazdı ama Shelby her şeye rağmen yirmi beş yaşındaki ortalama bir kadından çok daha hassas görünüyordu. Belki de on dokuzdan yirmi dörde kadar rehin tutulduğu yılları annesine bakarak geçirmiş olması ve sınırlı dünya deneyimi vardı. Ve onun kırılganlığının, Luke gibi bir adamın dikkatsiz tavırlarıyla zarar verebileceği o yumuşak alt tarafının biraz daha farkındaydı. Ve yine de, tüm bunları bildiği halde, Luke'u elde etmekte başarılı olamıyordu.

kendini soğutuyor.

"Gidip biraz malzeme almam gerekecek," dedi Luke. "Art'ın kulübesi için bir sıcak su ısıtıcısı ve yeni bir lavabo alacağım. Sen ne istersen yap ve bu akşam seni Jack'in yerine güzel bir akşam yemeğine götüreyim," dedi Luke, çünkü Sean'ın Shelby'yle daha fazla etkileşime girmesini bekleyecek havada değildi. "Ama ben kadınlarla ilgilenmiyorum. "Ama kadınlarla ilgilenmiyorum. iki araba."

"Kulağa bir plan gibi geliyor," dedi Sean. "Acınası bir plan ama bir plan..."

Tam olarak bu şekilde gerçekleştirildi. Ferndale'deki Brookstone'da bir biftek yemeği yediler ve Sean bara çekilirken Luke da eve gitti. Sean, Luke'un evine döndü. sabahın erken saatlerinde. Özel olarak gülümsüyordu ve Luke'un evden ayrıldığı zamankinden daha rahat olduğuna şüphe yoktu.

Bir gece önce barda. Riordan erkekleri perhizin gerginliğini boyunlarında ve omuzlarında taşıyorlardı.

Luke hâlâ başını çevirebildiğine şaşırmıştı.

Sean, "Söylememde bir sakınca yoksa, seni hiç böyle görmemiştim," dedi.

"Ne gibi?"

Sean gözlerini devirdi. "Ah, kardeşim. Bebeğin peşinden gidiyorsun ve o kadar gerginsin ki azı dişlerini dümdüz edeceksin. O sadece senin için iyi değil, sen de onun için zehirlisin."

Luke'un aklına haftalardır başka bir şey düşünemediğini ve bunun en son ne zaman başına geldiğini hatırlayamadığını açıklamak geldi. O zaman kollarını ona doladığında, aklını kaçırmıştı. Ama uzun zamandır kardeşleriyle birlikte koşuyordu ve hepsi de kadınlara karşı aynıydı; hızlı ve gevşek. Onlar böyle değildi.

Sean elini Luke'un omzuna koydu ve sıktı. Neredeyse üzgün bir ifadeyle başını salladı. "Sana iyi şanslar, dostum."

"Düşündüğünüz gibi değil."

"Ben de öyle düşünüyorum. Bu kadına o kadar düşkünsün ki, işin bitti. Bunun nasıl sonuçlanacağını görmek için sabırsızlanıyorum."

"Evet. Ben de."

Sekiz

Eylül ayının son hafta sonu Jack'in barı kapanmak zorunda kaldı çünkü Jack, Vaiz, Paul, Mike ve eşleri oğullarından birinin düğünü için Grants Pass, Oregon'a gidiyordu. Tüm evlerini tasarlayan ve Paul ile Oregon'da yıllarca birlikte çalışan denizci ve mimar Joe Benson evleniyordu. Joe'nun Vanni'nin uçuş günlerinden en iyi arkadaşlarından biriyle evleniyor olması tesadüf değildi; Nikki Vanessa'yı ziyaret ederken Virgin River'da tanışmışlardı. Düğünleri Vanni'nin en yakın arkadaşlarından birkaçını bir araya getirdi.

ama aynı zamanda küçük bir uçuş görevlisi birliği idi.

Bir aydan biraz fazla bir sürede bir araya getirilen bir düğün için güzel ve şıktı. Virgin Nehri'nde yapılan sıradan ve gösterişsiz düğünlerin aksine, bu düğün şehir merkezindeki büyüleyici bir şapelde ve şehrin prestijli oteli Davenport Hotel'in balo salonunda şık bir resepsiyon yemeği ve dans eşliğinde yapıldı. Düğün smokinler ve limuzinlerle dolu, muhteşem çiçek aranjmanları ve akşam yemeği menüsünden bahsetmiyorum bile. Vaiz'i bile etkiledi. Nikki, Vanessa'nın iki kez baş nedimesi olmuştu ve Vanni de bu iyiliğe mutlulukla karşılık veriyordu. Yanlarında diğer iki en iyi arkadaşları Abby ve Addison da vardı.

Dört kadın birlikte uçmaya başladıklarında, Abby ve Addison Los Angeles'ta bir daireyi paylaşıırken, Nikki ve Vanni de San Francisco'da oda arkadaşı olmuşlardı. Dördü tüm seyahatlerini birlikte planlıyordu, böylece her hafta üç ya da dört gün boyunca aynı şehirlerde aktarma yapıyorlardı.

Aynı otellerde. Birlikte alışveriş yapmışlar, parti yapmışlar.

Birlikte, birbirimizi bir sürü çürük erkek arkadaştan kurtardık, zor zamanlarda birbirimizi ayakta tuttuk, güzel zamanlar boyunca güldüler. Şimdi, Nikki'nin evliliğiyle, dördü de evlenmiş olacaktı.

Ama Vanessa Addison'a, "Abby biraz fazla mı sessiz?" diye sordu. "Bu konuda konuşmak istemiyor ama kocası Evlendikten hemen sonra, yani yaklaşık bir yıl önce, grubuyla birlikte yollara düştü."

"Durumun kötü olduğunu anlayabiliyordum," dedi Vanni. "Hiç eve gidiyor mu? Kız ona gidiyor mu?"

Addison başını salladı. "Hiç sanmıyorum. Onun hakkında bir şey söylemesini sağlamak dış çekmek gibi bir şey. Ve tabii ki burada yalnız."

Abby ve kocası çok kısa süren bir flörtün ardından evlendiler ve Abby'nin romantizm ve mutluluk ateşiyle birlikte Ross da hemen ortadan kayboldu. Gittikçe daha sessiz ve mesafeli oldu.

"Abby, iyi misin? Ross'la her şey yolunda mı?" Addison ona fısıltıyla sordu.

"Şışt," dedi Abby. "Bugün Nikki'nin günü. Şu anda bu konular hakkında konuşmak istemiyorum."

Abby kendini oldukça iyi topladı, fotoğraflar için gülümsedi, kadeh kaldırırken kadehini kaldırdı, ancak dans başladığında resepsiyondan kayboldu. Addison Vanessa da hemen fark etti. Onun peşinden gitmekten, kötü bir dönemden geçerken onunla konuşmaktan bahsettiler.

Ama sonunda

onu rahat bırakmaya karar verdi. Evliliğinde olup bitenler hakkında konuşmak istememişti, özellikle de en yakın arkadaşlarından birinin düğününde. Belki de işine karışan bir grup kız arkadaşı olmadan iyi, güçlü, arındırıcı bir ağlamaya ihtiyacı vardı.

Davenport Otel'deki Steak House, Grants Pass'in en güzel restoranlarından biriydi ve Dr.'un favorisiydi. Cameron Michaels'ın. Ayda bir kez arkadaşıyla akşam yemeği yedi.

ortakları ve eşleriyle birlikte çalışıyordu ve çoğu zaman bu restorani seçiyorlardı. Bir kadın ve iki erkek çocuk doktoruyla aynı muayenehaneyi paylaşıyordu, hepsi de mükemmel doktorlardı ve hepsi de evliydi. Son zamanlarda tipik hale geldiği üzere, Cam'in bir randevusu yoktu. Kendisine eşlik edecek bir kadın bulabilirdi. Kadınlar onunla dışarı çıkmaktan hoşlanıyordu ve ortakları her zaman bir şeyler ayarlamayı teklif ediyordu.

Bu görevi üstlenecek bir sürü güzel hemşire vardı.

Ama otuz altı yaşındaydı ve kalbi kırıktı. Uzun zamandır doğru kadını arıyordu ama görünüşe göre onu bulamayacaktı. Hatta birkaç ay önce güzel Vanessa'ya aşık olmaya başladığını hissetmişti ve Vanessa kalbini başka bir adama verdiğini söylediğinde bu ona çok acı vermişti. Sadece sevmekle kalmamıştı başka biriyle, hemen onunla evlendi. Geçen bahar; çok uzun zaman önce değil.

Bir meşale taşımıyordu, hatta evlendiği adama -Paul Haggerty- hayrandı. İyi bir adamdı, güçlü ve terbiyeliydi. Cam'in yaşadığı sorun kırık bir kalpten çok yorgun bir kalpti. Yakışıklı bir adamdı - koyu renk saçları ve mavi gözlerinin üzerindeki kalın kaşları, gamzeleri, parlak bir gülümsemesi vardı. Başarılıydı, erkeksi ama yufka yürekliydi - kadınlar ona çekiliyordu. Şimdiye kadar onun kadar çekici bir kadın bulmuş olmalıydı. Aşık olmak istiyordu; Birini, onu karısı yapacak kadar derinden sevmek istiyordu. Bir aile hekimi ve çocuk doktoruydu; bir eşe ve çocuklara sahip olmak onun için çok şey ifade ediyordu.

Ona aşık olan kadınlar hep yanlış kadınlardı. Ona çocuklarını getiren genç annelerin çoğu büyük, savunmasız, geyik gözlerini ona dikti; genç, güzel, evli kadınlar. Bir eş arayışındaydı, peşinden gelen öfkeli bir koca değil.

Bir kaç ciddi ilişkisi olmuştu ama uzun sürdü. Zamanı doldurmak için pek çok kadın olmuştu - kısa, yüzeysel ilişkiler. Açıkçası, istediği zaman bir kadına sahip olabilirdi ama bu uzun ilişkilerden o kadar sıkılmıştı ki

Anlamsız ilişkiler silsilesi, hemşirelerin playboy çocuk doktoru hakkındaki şakalarından bıkmış ve bakmaktan yorulmuş.

Böylece yalnız yedinci tekerlek olarak kaldı, son zamanlarda

Arkadaşlarının tanıştırma ve buluşma tekliflerini reddediyordu. Tüm bunlardan sıkılmıştı ve biriyle birlikte olamamasının onu gerçek bir ruh haline soktuğunu fark etmişti. Ve herhangi bir bağlılık duygusu olmadan seks yapmak onu içten içe boş bırakıyordu. Yalnız kalması daha iyiydi.

Ortaklarıyla akşam yemeği bittiğinde, kendisi çok büyük, çok sessiz evine giderken, onların evlilik yataklarına ve çocuklarına gitmelerini izledi.

Bu ihtimal onu, bir içki içmek için otelin barına gidecek kadar kasvetli hissettirdi. Saat geç olmuştu ve bar neredeyse terk edilmişti; görünüşe göre otel misafirlerinin çoğu balo salonunda gürültülü ve rahatsız edici derecede mutlu bir düğün resepsiyonunda. Barda, sek bir Chevis istedi. Canının içki içmek istemediğinden değil, henüz eve gitmek istemediğinden, içkisini yudumlamaktan çok içine bakarak zaman geçirdi. Otuz dakika geğmişti ve evinin yalnızlığıyla yüzleşmeyi düşünmeye başladığında bardağında hâlâ içkinin çoğu vardı. Ayağa kalktı ve bara bir fatura koymak için cüzdanını çıkardı, o sırada kadını fark etti. Karanlık bir köşede küçük bir masada oturan bir kadın. O da içkisine bakıyordu, o da yalnızdı.

Cam onunla konuşmayı düşündü ama kendine bu tür karşılaşmaların genelde nasıl sonuçlandığını hatırlattı. Başka bir boş bağlantı ya da daha kötüsü, hoşlandığı birini bulup hayal kırıklığına uğramak istemiyordu. Ama kız güzeldi ve biraz üzücü.

Barmen yanlarına geldi. "Başka bir şey var mı doktor?" diye sordu Cam'e.

"Hayır, teşekkürler. Uzun zamandır mı burada?" diye sordu, başını köşedeki masaya doğru eğerek.

"Senden daha uzun." "Yalnız mı?"

Barmen omuz silkti. "Sana söyleyemem. Sanırım."

Ah, ne olacak ki... Cameron hesabı bıraktı ve içkisini aldı. Kızın masasına doğru yürüdü. Cameron kıza bakarken, kız yumuşak kahverengi gözlerini ona doğru kaldırdı. Klasik, sofistike bir görünümü vardı, parlak kül sarısı saçları omuzlarının altında kıvrılmıştı. Yüksek elmacık kemikleri, oval bir yüz, saçlarıyla aynı tonda kemerli kaşlar ve tatlı pembe bir ağız. Ama gülümsemedi. "Size bir içki ısmarlayabilir miyim?" diye sordu.

"Sadece maden suyu içiyorum," dedi. "Çok iyi bir arkadaş olacağımı sanmıyorum."

"Bu gece ben de ödül değilim, bu yüzden barda vakit öldürüyordum. Bahse girerim iki zavallı insan olup olmadığımızı beş dakika içinde anlayabileceğiz."

Sessiz bir kahkaha atarak omuzlarını hafifçe kaldırdı.

"Oturabilir miyim?" diye sordu.

"Gerçekten, sanırım yalnız kalmayı tercih ederim..." dedi.

Yine de onun karşısına oturdu ve "Sana biraz daha güçlü bir şey getiremeyeceğime emin misin? İçimden bir ses bunu kullanabileceğini söylüyor."

"Hayır. Gerçekten gitmelisin."

Hafifçe kıkırdadı. "Dostum, ben de kendimi kötü bir ruh hali," dedi. "İyi bir funk çalışıyorsun. Sorun ne, ufaklık? Ne oldu?"

İç çekti. "Lütfen bunu yapmasak olur mu? Alınacak ya da dertlerimi anlatacak havada değilim, tamam mı?"

"Tamam," dedi. "Seni almayacağım ya da sorunlarını sormayacağım." İçkisinin son yudumunu da bitirdi ve ayağa kalktı. Cameron bara gidip bir Chevis ve bir şampanya kokteyli daha sipariş etti ve masasına döndü. Kokteyli onun önüne koydu ve tekrar yerine oturdu.

"Bu nedir?" diye sordu.

"Şampanya kokteyli. Tatlı ve seksi bir şey istersin diye düşünmüştüm."

Gülümsemesi alaycıydı. "Harika bir cümle," dedi alaycı bir tavırla.

"Teşekkür ederim." Gülümsedi. "Belli ki kendine nasıl acıyacağın konusunda birkaç derse ihtiyacın var. Bir kere bunu maden suyuyla yapamazsın."

Bardağı kaldırdı ve bir yudum aldı.

"İşte böyle," dedi tekrar gülümseyerek. Küçük masaya uzandı ve elini onunkinin üzerine koydu. "Bunun hakkında konuşmak istemediğine emin misin?"

"Eminim," dedi elini çekerek. "Konuşmak mı istiyorsun? Senin hakkında konuşalım. Kötü bir ruh halinde olduğunu söylemiştin."

"Yeterince adil. Arkadaşlarımla yemekteydim ve onlar restorandan ayrıldığında eve gitmeye hazır olmadığımı karar verdim. Bak, her şeyi berbat ettim. Bu evi aldım. Güzel ev ama çok büyük. Çok sessiz ve boş."

"Mobilya al," dedi.

Ona sıırttı. "Mobilyalarla dolu, ah... adın ne senin?"

Abby bir an için düşündü ve bunun bir şey olup olmadığına karar vermeye çalıştı. iyi bir fikir olduğunu düşündü. Ondan uzaklaşıp bara doğru baktı, sonra geri döndü. Sonunda "Brandy" dedi.

"Memnun oldum Brandy. Ben Cameron. Arkadaşlarım bana Cam der. Bir sürü mobilyam var. Eksik olan bu değil."

"Anlıyorum. Bir kadın arıyorsun. Sarı Sayfalar'da bir şeyler olmalı..."

Bu onu güldürdü. İçkisini aldı ve bir yudum içti. "Hayır, Brandy. Aslında, bu gece peşinde olduğum son şey bu." Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Sözümü geri alıyorum, belki de aradığım şey budur. Ama düşündüğün gibi değil. Bir randevu aramıyorum. Yeterince randevum oldu. Kendimi otuz altı yaşında ve hâlâ bir kadınla bekar."

"Hiç evlenmedin mi?"

"Yakınından bile geçmiyor," dedi.

Başını bir yana eğerek onun yüzüne baktı. "Neyin var senin?"

"Sana söyleyemem. İyi bir işim, iyi arkadaşlarım, güzel ve büyük bir evim var, dişlerimi fırçalıyorum ve diş ipi kullanıyorum..."

"O kadar da kötü görünmüyorsun," dedi. "O kadar da kötü görünmüyorsun.

seninle evlenmek isteyecek, paranı harcayacak bir kadın bulmakta zorlanmazsın." Ağzının kenarları hafifçe kalktı.

"İnanılmaz. Anneme benzemiyorsun ama sadece onun sesine benziyordu."

"Sen kaçak bir mahkûm musun? Seri katil falan mı?"

"Grants Pass'te mi?" diye sordu gülerek. "Oradan zor çıkarsın

Bu şehirde ödenmemiş park cezaları ile kaçmak. Hayır, ben sıkıcı bir şekilde yasalara uyarım. Hız bile yapmam."

Abby içkisini dudaklarına götürdü. "Sanırım maden suyu konusunda haklıydın," dedi. "Pek acınacak bir içki değil." Bir yudum daha aldı. "En son ne zaman, bilirsin, bir ilişkiye girdin?"

Onun karşısındaki sandalye yerine yanındaki sandalyeye kaydı. "Hmm. Uzun," dedi. "Birkaç ay önce oldukça iyi bir aşk yaşıyordum, ama daha kapıyı kapatamadan anlaşma, o başka biriyle evlendi. Hem de çok hızlı. Baştan çıkarma oyunumu sahnelediğim süre boyunca aklında o vardı."

"Oh," dedi. "Kırık kalp."

"Hayır, hiç de değil. Biz dahil olmadık. Ben dahil olmayı umuyordum ama bittiğinde gerçekten hiç başlamadığını gördüm. O hiç ilgilenmedi. Peki ya siz? Nasıldı? uzun mu?"

"Tanrım," dedi gözlerini indirerek ve başını sallayarak. "Bunu söylemek oldukça zor. Sanırım bu belki de bizim Ben de işin içindeydim. O değildi."

Adam kızın eline tekrar dokundu ve kız bu sefer izin verdi. "Sadece ayrılmak mı?" diye sordu.

"Hayır. Uzun zaman önce bitti. En az altı aydır başka biriyle birlikte."

"Yine de canın yanıyor mu?" Cameron ona sordu.

Derin bir nefes aldı. "Az önce bir düğündeydim. Düğünler yalnız kadınlar için berbat yerlerdir. Trajik derecede komik olduğu için piliç filmlerinin olay örgüsünde

harika işliyor."

"Bir düğünden kaçmış gibi görünüyorsun," diye gözlemledi.

"Gelinin o buketi fırlatacağını düşünmek ve onu yakalamak için bekar kadınlarla sıraya girmeye hak kazandığımı bilmek bile beni bara doğru koşturdu."

"Yaralarını bir maden suyu ile yalamaya mı? Tanrıya şükür ben geldim." Arkasını döndü, barmenle göz göze geldi ve birkaç parmağını kaldırdı. "Bana düğünden bahset," dedi.

"Tanrım," dedi ve başını eğerek yorgun bir şekilde elinin üzerine koydu. "Hiç sorma."

"Neden?"

"Çünkü o odada bir insanı kusturmaya yetecek kadar gerçek aşk vardı."

Güldü. "Öyle mi? Sen gelin tarafını mı temsil ediyorsun yoksa mide bulandırıcı damat tarafını mı?"

"Bride's," dedi, kendine rağmen gülerек. Barmen onlara iki içki daha getirdi. "Beni sarhoş etmeye mi çalışıyorsun?" diye sordu ona.

"Hayır, seni zor durumdan kurtarmaya çalışıyorum. Üzgünsün. Ve senin kadar güzel bir kadının üzgün olmaya hakkı yok.

İç bunu. Seni daha iyi hissettirecek." Sırıttı. "Ya da en azından daha aptal."

Ona güldü. "Evet. Sanki bu mümkünmüş gibi..."

"Bu kötü gecelerden bir sürü yaşadım," dedi. "İşler herkes için yolunda gidiyormuş gibi hissettirdiğinde. Ama seni sarhoş etmeye çalışsaydım, sen Chevis içiyor olurdun, ben de şampanya içiyor olurdum. Bu Kool-Aid. İyi olacaksın. Ancak ben yavaş yavaş acıdan kurtuluyorum. Bir de bana sor. Düğünü. Hadi, güldür beni."

Bir yudum daha aldı, ilk içkisinin dibine ulaştı ve bardağı kendisinden uzaklaştırdı. "Pekala, bir bakalım. Beş ay önce tutkulu bir ilk randevu gibi bir şeyde tanışmışlar, sonra iki ay birbirlerini görmemişler, sonra tekrar bir araya gelmişler. İki ya da üç aydır bir çiftler. İkisi de ilk görüşte aşk olduğunu iddia ediyor. Ellerini birbirlerinden zor uzak tutuyorlar.

Diğerini. O odada saçlarımı dümdüz yapacak kadar buhar vardı."

Eğer bu yeterince iğrenç değilse, ona tüm resepsiyonun, en beklenmedik yerlerde buldukları harika, sevgi dolu, seksi erkeklere delicesine aşık olan uzun süredir kız arkadaşlarıyla dolu olduğunu söyledi. Ancak onun karşı cinsle şansı hiç yaver gitmemiştir. Dördüncü sınıftan beri.

Bu onları hayal edilebilecek en kötü randevular ve ilişkiler hakkında konuşmaya ve gülmeye başlattı. Felaket randevuların, sapığa dönüşebilecek gibi görünen ilişkilerin, en utanç verici tuzakların üzerinden geçtiler. Bir Korku randevusu gibi bir şeydi ama ikisini de daha iyi bir ruh haline sokmaya başladı. Birinin tüm bunların içinde mizah bulması yardımcı oldu. İki insan gibi görünüyordardı hiçbir zaman iyi bir eş bulamamışlardı. Adam otuz altı, kadın otuz bir yaşındaydı ve ikisi de doğru kişiyi bulamamıştı. Onlar konuşurken, adam ara sıra onun elini, masanın üzerinde duran elini tutuyordu. İkisi de pek farkında olmadan bir saatten fazla zaman geçmişti ve bu süre, ondan çok onu şaşırtan kahkahalar ve zevkle geçmişti. Adam iki parmağını kaldırdı; iki içki daha teslim edildi.

"Onlara ne tür oranlar veriyorsunuz?" diye sordu. "Gelin ve damada mı?"

"Bunu sormanız gereken son kişi benim," dedi. "Görünüşe göre pek de iyi bir yargıç değilmişim."

"Kulübe katılın," dedi. "Onlara en iyisini diliyorum." Ona sırtıttı. "Ben de senin için en iyisini diliyorum Brandy. Yaşadığın bu şey geçecek. Sadece sana bakıyorum, birkaç içki içip seninle konuşuyorum, ayaklarının üzerinde duracaksın, doğru adamı bulacaksın. Bana bir şey söyle. Senin gibi bir kadın bir erkekte ne arar?"

"Bir randevudan mı bahsediyoruz? Yoksa bundan daha fazlası mı?"

"İkisine de ne dersin?" dedi. "Randevu ile başla."

"Tamam, bir randevuda iyi davranışlar. Dışarıda bir akşam geçirmek için tek şartım bu, yeter ki erkek sempatik olsun ve bana çekici gelsin. Geri kalanı için bir listem var. Sıralanmış on şey var."

Bir kahkaha patlattı. "Dalga mı geçiyorsun benimle?"

"Yapmıyorum," dedi kızgınlıkla. "Kate Teyzem uzun zaman önce bana bir liste yapmamı söylemişti. O her zaman her konuda haklıdır, ben de bir liste yaptım. Harika bir liste. Tek bir sorun var. Bazen listedeki niteliklere sahip olup olmadığı konusunda kendime yalan söylüyorum. Bunu yaptığımda, bedelini ödüyorum. Büyük bir bedel."

"Bilmem gerek, Brandy. Bana listeyi ver." "Veremem. Bu çok özel bir konu."

"Dinle," dedi Cam. "Bir listeye ihtiyacım olabilir. Belki de benim sorunum bu, liste yok. Anlat bana. Söz veriyorum, kimseye söylemeyeceğim. ruh."

"Şey," dedi isteksizce, "bazı sıraları karıştırmış olabilirim. Dörtten yediye kadar olanlar birbirinin yerine kullanılabilir. Ve bir numara hakkında konuşamam, bunun peşini bırakmanız gerekecek."

"Tamam," dedi. "Git."

"İki numara mizah. Sonra dürüstlük. Kendini adanmış olmalı. Güvenilir olmalı. Düzenli. Anal ve telaşlı değil, sadece dayanılmaz bir pasaklı değil. İyi görünümlü, yani bana göre. Hayır.

ille de ateşli bir sert vücut, ama çekici bulduğum bir adam, anlıyor musun? Ve unutmayın, Liam Neeson'ın seksi olduğunu düşünüyorum," diye ekleyerek Cam'i güldürdü.

"Çocukları seviyor olmalı. I

Bunu yeni bir erkek arkadaşına söylemenin ölüm öpücüğü olduğunu bildiğim için kendime saklamaya çalışıyorum ama çocuk istiyorum. Otuz bir yaşındayım, fazla zamanım kalmadı. İyi bir yaşam sürmeli. Ve beni karşı konulmaz bulmalı."

Biraz şaşkınlıkla arkasına yaslandı. "Bu çok iyi bir liste. İyi düşünülmüş bir liste."

"Teşekkür ederim. Bunun için çok zaman harcadım."

Başını iki yana salladı. Eğer bir liste yapacak olsaydı

yeterli olacağını düşündü. Aslında, o listedeki hiçbir şeyi düşünemiyordu.

Eğer kadın onu çekici bulursa, yerine getiremezdi. Yine de hâlâ yalnızdı. "Mükemmel bir liste."

"Ben bunları temel şeyler olarak görüyorum."

"Peki, hayatınızdaki erkekler nerede yetersiz kalıyordu?"

İçkisinden düşünceli bir yudum aldı. "Hmm," diye mırıldandı. "Açıkçası, çocuklar ve beni karşı konulmaz bulma bölümlerinde. Biraz da düzenli olma konusunda. Ve şimdiye kadar güvendiğimi düşündüğüm erkekler umurlarında bile olmadı. Peki ya şu bağlılık meselesi? Uzun bir aldatma çizgisinden geçtim. Sanırım bu da onların dürüst olmadığını gösteriyor."

Ona gülümsedi. "Bu Kool-Aid değil. Biraz başım dönüyor."

"Güzel. Bu aklını düğünden uzaklaştırır. Ee Brandy, karşı listeni

Gereksinimler mi? Çok para kazanan ve bir numarada iyi olan yakışıklı, komik erkeklerle aşık oluyorsunuz." O

Kızın şok olmuş yüz ifadesine gülümsedi; yaptığı çıkarım tamamen doğrudu. "Göründüğümden çok daha zekiyim."

"Hiç de sarhoş değilsin. Bu çok keskindi."

Gülümsemesi kayboldu ve onun gözlerinin içine baktı.

"Buket için beklemediğine gerçekten çok sevindim."

"Sanırım ben de öyleyim," dedi.

"Güldüğün zaman çok güzel oluyorsun."

"Bana asılıyorsun," dedi. "Daha önce belli belirsizdi."

"En az üç kadeh içmişimdir," dedi. "Kurnazlığım pencereden dışarı çıktı."

"En azından?"

"Yemekte şarap vardı."

Elini kaldırdı, ters çevirdi ve bileğine küçük bir öpücük kondurdu. Kızın yüzündeki ifade şaşkınlık, belki de endişeydi. Elini çekmeye başladı ama adam elini tuttu. Diğer elini kolundan yukarı kaydırarak dirseğini kavradı ve dudaklarını yumuşak bir şekilde dirseğinin iç kısmına koydu. Başını kaldırıp onun bakışlarıyla buluştuğunda, o sıcak kahverengi gözlerin daha da koyulaştığını fark etti. Gözlerine bir

elini onun beline koydu ve dudaklarını yumuşak bir şekilde çıplak omzuna bastırdı; onun yavaşça nefes aldığını duydu. Daha yakına eğildi, dudakları onunkilerin hemen üzerinde geziniyordu. Onun nefesini ağzında hissedebiliyordu.

"Brandy," diye fısıldadı. Göz kapakları yavaşça düşerken küçük bir ses çıkardı ve adam dudaklarını nazikçe onunkilere bastırdı. Dudakları onunkilerin altında titredi, bu yüzden biraz daha sıkıca bastırdı, ama uzun süre tutmadı. O zaman

"Mükemmel terbiyem var." dedi.

"Öyle görünüyorsun," diye kabul etti. "Sarhoş olmalıyım. Bir barda bir yabancıyı öpüyorum."

"Sanırım oldukça iyi arkadaş olduk," dedi. "Birbirimizin en karanlık, en utanç verici sırlar."

"Birbirimizi öpüşecek kadar iyi tanımıyoruz. bar."

"Dinle," dedi. "Bu gece burada kalacağımı söylemiş miydin?"

Muhtemelen araba kullanmamalıyım. Kontrol ettikten sonra buraya geleceğim. Birlikte bir içki ya da maden suyu içebiliriz ya da istersen seni yukarı çıkarabilirim. Film falan izleyebiliriz. Konuşuruz. İçki içeriz ve hiçbir şey için endişelenme. Nasıl istersen. Daha az yalnız ol." "Bu tamamen delilik olurdu," dedi. "Bunu yaparsan bu tür şeyleri çok yapar mısınız?"

Başını iki yana salladı. "Yaş olarak değil. Gençken pek çok aptalca şey yapabilirdim ama sonunda biraz büyüyorsun. Buraya gelip sana bir içki ısmarladığımda böyle bir şey aklıma gelmedi. Ne düşünüyorsun?"

"Bence yalan söylüyorsun," dedi. "Ve bu iyi bir fikir değil."

"Doğruyu söylüyorum. Sarhoş değilim ama araba kullanmamalıyım. Bir oda tutacağım."

"Peki ya geri döndüğünde ben burada olmazsam?"

"Akıllıca davranmış olursun sanırım. Ama gitme. Beni bekle ve yukarı çıkmamayı tercih edersen, burada bir süre kalalım.

biraz daha kal, mekanı kapat, sonra sana bir taksi çağırırım,

Sadece güvende olmak için. Senden hoşlanıyorum. Burada oturup konuşacağız. Glşrz. Belki pşrz."

"Bir barda mı?" diye sordu ama gülümsedi.

Güldü. "Etrafına bak. Burada kimse yok," dedi. Elini sıktı ve masadan kalktı. Ona doğru eğildi ve dudaklarının yanağını sıyırmasına izin verdi. "Hemen döneceğim. Beni bekle, seni yukarı çıkmaya zorlamayacağım, tamamen güvendesin." Başını omzunun üzerinden barmene doğru salladı. "İzliyor ve Beni tanıyor, seni kesinlikle buradan sürükleyerek çıkarmayacağım." Gülümsedi. "Dediğim gibi, çok terbiyeliyimdir."

Bardan ayrıldı ve tam olarak söylediği gibi yaptı, otele giriş yapıyordum. Geç bir saatti, kayıt masasının etrafında başka kimse yoktu ve sadece birkaç dakika sürdü. Ona jakuzili küveti ve ıslak barı olan, sigara içilmeyen bir odada büyük boy bir yatak verdiler. Tıraş takımı istedi ve Küçük karton kutunun kapağını açtığında temel malzemeleri buldu: tek kullanımlık tıraş bıçağı, tıraş kremi, diş macunu, fırça, tarak, prezervatif. Sonra bara geri döndü ve içeri baktı. Tabii ki kadın gitmişti, zerre kadar aklı olan her kadının yapacağı gibi. Tam anlamıyla hayal kırıklığına uğramıştı; bardan bu kadar çabuk, tek başına ayrılmamalıydı. Ama bunu beklemesi gerekirdi; kadının zeki ve klas biri olduğunu beş dakika içinde anlamıştı; böyle bir kadın bir yabancının otel odasına gitmezdi.

Ama onun barda bir süre daha kalacağını ummuştu.

Cam, komik, seksi ve güzel bir yabancayı otel odasına sokma girişiminin reddedildiğini görünce odayı iptal edip eve gidebilirdi ama nöbetçi değildi ve sabah çalışmak zorunda değildi. Yine de odayı tutmaya karar verdi, belki bir film açıp burada uyuyakalırdı.

Çok büyük evindeki sağır edici sessizlik. Asansörlere doğru yürüdü ve orada, tam önlerinde, yumuşak, altın rengi ipek bir kokteyl elbisesi içinde güzel, mkemmek bir kadın duruyordu

Yabancı. Brandy. Gözleri sıcaklıkla parlıyordu.

Gülümsemesinin göğsüne kadar ulaştığını hissedebiliyordu.

Cameron ona doğru yürüdü ve elini kendi elinin içine aldı. Eğildi ve alnına yumuşak bir öpücük kondurdu. Asansörün kapıları açıldı ve Cameron onu yavaşça kollarına alarak içeri çekti. "Titriyorsun," diye fısıldadı. "Korkuyor musun?"

"Ölümüne," dedi. "Bunu yapmaya hiç niyetim yoktu."

"Korkmana gerek yok. Benimle gelersen çok sevinirim ama kesinlikle gelmek zorunda değilsin" dedi.

"Bu hayatımın en büyük, en aptalca hatası olabilir." Sonra güldü. "Ya da en azından ikinci en büyük," diye ekledi usulca.

"Göreceksin, her şey yolunda. Beni istemeyen bir kadın istemiyorum. Konuşacak çok şeyimiz olduğunu zaten biliyoruz.

hakkında...." Çenesini kaldırdı ve çok yumuşak, kısa bir öpücükle dudaklarına hafifçe dokundu. Onu bir kez daha öptü, hafifçe, dudaklarıyla oynayarak. "Fikrini değiştirip istediğin zaman gidebilirsin. Başına bela açmayacağım."

"Ya bu hayatının en büyük hatasıysa?" diye sordu ona.

"Endişelenmiyorum. Güzel ve tatlısın ve senden hoşlanıyorum. Umurumda değil." Onu tekrar öptü, biraz daha derinden. Sonra kapılar açıldı ve onu odaya götürdü. İçeri girdikten sonra tıraş takımını bir kenara bıraktı ve ellerini kızın yüzüne koydu, parmaklarını kızın saçlarına geçirerek onu

nazikçe ağzına götürdü. Duygusal bir şekilde dudaklarının üzerinde gezindi,

Diliyle onları çekiştiriyor, dilini etraflarında gezdiriyordu.

Kadının dili de onunkine katılınca, adam zevkle inledi ve kadının ağzının içini tatmak için dilini içeri itti;

Tadı şampanya ve çilek gibiydi. Sonra onun dilinin ağzına girdiğini ve kaydığını hissetti. Cennet gibi. Nefes alamıyordu.

"Viski," dedi.

"İsterseniz bu tadı Crest olarak değiştirebilirim," diye teklif etti.

"Viskiyi severim," dedi ve tekrar öpücüğüne doğru eğildi. "Tadın çok güzel."

Kollarını ona doladı. "Tanrım," diye fısıldadı dudaklarına karşı. "Şimdiden daha iyi hissediyorum. Sen nasıl hissediyorsun?"

"Çılgın. Tamamen çılgınca," dedi.

"Evet," diye kabul etti gülerek. "Bu oldukça çılgınca. Ama şu ana kadar hoşuma gitti."

Kendini ona doğru şekillendirdi, kolları onu tutmak için boynuna dolandı. Adamın elinin sırtından aşağı, poposunun üzerinden kayarak orada durduğunu ve onu daha da yakınına çektiğini hissetti. Kolları güçlüydü, sıkıydı ama hapsetmiyordu. O da yapabiliirdi

En ufak bir mücadele vermeden adamın elinden kurtuldu. Korkmak yerine kendini güvende hissetmeye başladı.

Sevmiş. Elbette bunun aşk olmadığını, insani temastan başka bir şey olmadığını biliyordu. Ama hayatı kontrolden çıkarken, bu yakışıklı yabancı ona bir dayanak noktası gibi gelmişti.

Aklına gelen tek düşünce onu kendine getirmeli, bu kollardan, bu odadan dışarı fırlatmalıydı. Ama tam tersi oldu. Bir kocası olduğunu hatırladı. Ve evlilik öncesi bir anlaşma.

sadakat sözü verdi. Boşanma durumunda, evlilik süresince sadakatsizlik yapmışsa nafaka alamayacaktı. Elbette, adam böyle bir söz vermemişti ve altı aydır başka bir kadınla yaşıyordu. Dokuz ay önce boşanmak istemişti ama kadın boşanmamıştı.

kağıtları imzalamış ya da arkadaşlarına söylemiş.

Nafaka umurunda değildi; kalbi paramparçaydı. Hiçbir para onu tekrar bir araya getiremezdi. Cam'i itti.

"Bu yanlış," dedi.

"Birçok şey var tatlım ama yanlış değil," dedi. "Biz bekar, rızası olan yetişkinleriz ve biz"

"Değilim," dedi.

Bir an için donup kaldı. "Tamam, bu kesinlikle rızaya dayalı gibi geliyor, bu yüzden bekar olmadığını kastettiğini tahmin ediyorum."

Başını salladı ve gözleri parladı.

"Aman Tanrım," dedi, biraz geri çekilerek, yine de onu tamamen bırakacak gibi görünmüyordu. "Umarım kapının önünde elinde büyük bir silahla durmuyordur..."

"Altı aydır başka bir kadınla yaşıyor. Bana dokuz ay önce hizmet etti. Kaçınılmaz olanı erteliyordum. Onu geri istediğim için değil, çünkü..."

Yere baktı. "En başta onunla evlenmemem gerektiğini bilmeliydim. Aylar süren bir evlilikten sonra kendimi asla boşanmış olarak görmedim. Terk edilmiş, birkaç haftalık evlilikten sonra..."

Ona sempatik bir şekilde baktı. "Ah, Tanrım... İçinin parçalanmasına şaşmamalı. Özür dilerim tatlım. Bu berbat bir tamirattan biraz daha kötü, kimsenin başına gelmemesi gereken bir şey. Alyans takmadığını fark ettim."

"Düğünde arkadaşlarımla önünde takmıştım. Bara gittiğimde artık yeter dedim. Buna daha fazla dayanamayacağım, bu rol yapmaya. Çantamda. Sizi yanlış yönlendirdiğim için özür dilerim. Bu senin sorunun değil. Şimdi gitmeliyim-"

"Sakin ol. Normalde evli bir kadından deli gibi kaçırdım ama o orospu çocuğunu boynuzlamıyorum. Kal. Koy bir sürelğine aklından çıkar." Sonra onu kendine çekti ve tekrar, derinden öptü.

Adamın kucağında sallanıyor, ellerini adamın sırtında gezdirirken kendini onun ağzında, derin öpücüğünde kaybediyordu. Adamın kızın üzerindeki elleri büyük, şefkatli ve kendinden emindi, göğsü kızın göğüslerine karşı sertti. Bacaklarının arasında bir karıncalanma hissetti ve çizgiyi aşacağını, bunun olmasına izin vereceğini biliyordu. Bir şeyler hissetmeye ihtiyacı vardı; çok uzun zamandır acı içindeydi ya da uyuşmuştu. Ve sabah olmadan gitmiş olacaktı. Gidecekti

Evrakları imzalayacak ve hayatını yeniden düzene sokmak için çalışmaya başlayacaktı. Hayatına devam etme zamanıydı.

Onun öpücüğünü o kadar gerçek, o kadar sıcak ve cesur bir açlıkla karşıladı ki, neredeyse kendisini o bara getiren her şeyi unuttu ve kendine acıdı. Birbirlerini tükettiler

Bir dakika, sonra iki, sonra dört dakika boyunca birbirlerini öptüler, o kadar güçlü ve içlerine işleyen öpücükler arasında kayboldular ki dizlerinin bağı çözüldü. Yeniden hissetmeye başlamıştı, iyi bir şeyler hissediyordu.

Sonra ayakkabılarını tekmeledi. Kalıyordu.

Elini tutarak onu yatağa götürdü ve orada oturdu. kenarına oturmuş, ona bakıyordu. Elini nazikçe çekerek onu kucağına indirdi. Adamın kolları kadının beline, kadının kolları adamın boynuna dolandı ve sonsuza dek süren derin, ıslak öpüşmelerin içinde kayboldular. Adamın elinin göğsüne değdiğini hissetti.

ve bu onun içinde ürperti yarattı. Adam onu orada, elleri belinde tutarken, elleri boynunun arkasında elbisesinin fermuarına doğru ilerledi ve yavaşça aşağı indirdi. Adam ellerini onunkilerle buluşturmak için kaldırdı ve fermuarı sonuna kadar çekti. Yumuşak, altın rengi ipeği öne doğru çekerek

omuzlarına ve beline kadar inerek onu sadece küçük, dantelli sütyeniyle bıraktı. "Tanrım, çok güzelsin," diye fısıldadı, yüzünü saten ve dantelin içine gömdü, iç çamaşırının içinden onu öptü.

Onun yüzünü kendine doğru tuttu, yanağını yumuşak saçlarına yasladı. "Aklımı kaybettim," dedi kulağına doğru. Ellerini aşağı kaydırıp ve gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı, gömleği açtı, ellerini onun sert, tüysüz göğsünde gezdirdi. "Aklımı tamamen kaybettim."

"Durabilirim," dedi. "Eğer istediğin bu değilse, tek yapman gereken bunu söylemek. Nezaketen, bunu çok yakında söylemek isteyebilirsin."

"Durma," dedi. Altında, ipek elbisesinin şeffaf kumaşı ve küçük, ince külotunun arasından, onun kendisine karşı sertleştiğini hissedebiliyordu ve ona karşı hareket ettikçe içinden zevk fısırlıyordu.

Ellerini kızın poposuna koyarak onu kendine doğru çekti, ereksiyonu hâlâ pantolonunun içindeydi. Kadın kendini onun kucağına daha sert bastırarak boğazının derinliklerinde hırlamasına neden oldu. Sütyenini çıkarırken bir kez daha ağzına sahip oldu ve göğüslerini çıplak göğsüne bastırdı. Göğüsleri ağır ve muhtaç hissediyordu ve şimdiden

Uzun zamandır boş ve tatminsiz olan yeri ağrımaya başlamıştı. Tek düşünebildiği iyi hissetmek, sevildiğini hissetmek ve doyduğunu hissetmektir.

Cameron yatağa uzandı ve onu dikkatlice yanına indirdi. Ellerini kızın elleriyle doldururken onu öptü. Göğüslerini. Dudaklarını meme uçlarına indirip öptü, sonra dilini her birinin üzerinde gezdirdi, ardından nazikçe emdi ve ondan alçak, harika bir zevk iniltisi çıkardı. Dudaklarına geri döndü, Dilinin ağzına girdiğini hissedince inleme sırası ona geldi. Kadın çok lezzetliydi. Ağız kaygan bir kadifeydi ve adam içini uzun, yavaş bir şekilde taradı.

Bir elini kalçasında gezdirdi ve elbisesinin altından geçirdi. Sonra elbiseyi aşağı çekti ve kadın da yardım etmek için kalçalarını kaldırdı. Elbise dizlerinin üzerine kadar indi ve kız elbiseyi tekmeleyerek yerde bir altın ipek yığını haline getirdi. Altında sadece minicik bir külot vardı ve adam nazikçe elini yumuşak tümseğinin üzerinde gezdirdi. "Bu külotu aşmak istiyorum. Bana sorun olmadığını söyle," dedi sesi titreyerek.

"Evet," diye fısıldadı.

Elini kumaşın içine kaydırды. "Bir süredir canın yanıyor, değil mi bebeğim?" diye sordu.

"Bunu mahvetme."

"Yardım etmek için ne yapabileceğimi konuşalım," dedi, külotunu çekiştirerek çıkardı ve eliyle bacaklarını ayırdı. Uzun, nazik parmakları karanlık ve ıslak yeri bulana kadar uzandı ve bu onun yumuşak, derin bir şekilde inlemesine neden oldu. O

aşağı kaydı. Parmaklarıyla sert, hassas düğümü buldu ve kızın nefesi kesildi; adam kızın açık ağzını kendi ağzıyla kapattı ve o savunmasız küçük nokta üzerinde çalışmaya başladı. Anında tepki verdi, çok hoşuna gitmişti. Bir parmağını onun içine sokarken dilini ağzına çekti ve başparmağının klitorisinin etrafında yavaş daireler çizmesine izin verdi. "Tanrım," dedi kadın, adamın elini iterek.

"Sen mükemmelsin," diye fısıldadı dudaklarına. "Devam

et, tatlım. Al, bedava. Daha iyi hisset."

Kalçaları adamın eline karşı sallanmaya başladı ve adam parmağını daha derine sokarken, başparmağı ona daha sert bastırdı. O hassas küçük düğümün üzerinde hareket etti ve hiç vakit kaybetmeden kalçaları yükseldi, nefesi kesildi ve tüm poposu sıkıştı, elini en harika spazmlarla yıkadı. Anında orgazm. Hem de güçlü bir orgazmdı ve kadın tekrar kucağına düşene kadar uzun, ürpertici bir an boyunca onu elinde tuttu. Adam elini bıraktı ama çekmedi. Onun soluk soluğa kalmış dudaklarını öptü, yumuşak, tatlı ve yavaşça, o nefesini tutarken dudaklarını duyusal bir şekilde emdi. Ve sonunda, nefes alış veriş normalle döndüğünde, elini yavaşça çekti.

"Sanırım buna ihtiyacın vardı," dedi.

"Ohhhh," diye cevap verdi.

Kıkırdadı. "Daha iyi mi?" "Hiçbir fikrin yok."

"Oh, oldukça iyi bir fikrim var," dedi yumuşak bir kahkaha atarak. "Bunu neden yaptın?" diye sordu ona.

"İhtiyacın olan buydu. Daha fazlası senin istediğin şey olmalı. Senden faydalanmayacağım."

"Yapmadınız," dedi.

"Pantolonumu çıkarmama izin vermeye hazır mısınız?"

Ellerini göğsünden karnına doğru gezdirdi. Elleri kemerine gitti, kemerini çözdü, pantolonunun düğmesini açtı ve fermuarını indirdi.

"Tanrı seni korusun," dedi minnettar bir nefesle. Kadın onu avucunun içine aldı ve adam istemsizce titredi, çok iyi hissettiriyordu. "Brandy, bizim için koruma almam gerekiyor. Bana bir

saniye." Hızla tıraş takımına gitti, dönerken ayakkabılarını tekmeledi. Kutudan bir prezervatif aldı, gömleğini omuzlarından indirdi ve pantolonunu indirdi, onlardan kurtulmak. Kılıfını kuşanmış ve hazır bir şekilde yatağın üzerine diz çöktü. Dudaklarını onunkilere bastırmak için eğildi ve "Ne istersen. Nasıl istersen. Hâlâ senin sıran."

Kadın ona açılarak cevap verdi. Bacaklarının arasına diz çöktü ve ağrıyan ereksiyonuyla onu nazikçe doldurdu,

yavaşça içeri itti. Kadın onunla birlikte hareket etti, ona doğru eğildi ve adam kendini tutmak için harcadığı çabayla inledi. Onun için çok uzun bir zaman olmuştu.

onu şaşırtıcı bir aşıktan daha az yapma dezavantajı.

Mücadele etti ve mücadeleyi memnuniyetle karşıladı.

Önemli olan tek şey, bu geceyi onun için pişmanlık duymayacağı bir hale getirmektir. O içindeydi

Bir tür trans halinde, ne kadar saf ve doğru hissettiğine, ne kadar tanıdık olduğuna, sanki daha önce bu yerde bulunmuş gibi hissettiğine hayret etti. Yol

Onunla buluştu, itiş için itiş, doğaldı ve sanki bu birleşmeyi yıllarca çalışmışlar gibi hissettim.

Daha önce böyle hissettiğini hatırlamıyordu ve aklını yitirip yitirmediğini merak etti. Sonra düşündü, her erkek için gerçekten tek bir gerçek eş olması mümkün müydü? Her kadın için? Yıllarca aradıktan sonra doğru kişiye mi rastlarsınız? Kokusu, tadı ve hissi mükemmel olana?

Derinlemesine itti, uzun yavaş vuruşlarla hareket etti, ona doğru noktada olduğunu söyleyen küçük mırıltıları ve iç çekişleri dinledi. Kalçaları onunkilerle aynı ritimde hareket etmeye başladı ve sonra onun hızı arttıkça, adam daha sert, daha hızlı, daha derine itti. Hayatını kurtarmak için asılıyordu, kendini paraya çevirmesine izin vermeden önce ona başka bir orgazma tutunma şansı veriyordu. Çok uzun sürmedi; cinsel olarak şarj olmuştu. Kalçalarını adama doğru kaldırdı, nefesi kesildi ve adam onun etrafında titreştiğini hissetti. "Oh, evet," diye fısıldadı. Bir ürperti ile kendini bıraktı, gürleyen bir dorukta ona katıldı.

Kadın adamın altına yığılırken, adam onu tuttu ve iyileşene kadar ellerini yumuşak bedeninde gezdirerek şefkatle okşadı. Onu bırakmaya isteksizdi, bırakmaya isteksizdi.

vücudunu terk etti. Uzun bir süre orada kaldı, ağırlığını onun ince gövdesinden uzak tuttu ve sonunda dışarı kayd, ama kollarını bir süre daha onun etrafında tuttu.

"İyi misin, tatlım?" diye sordu.

"Hmm. İyiyim."

"Bir numaradan nasıl puan aldım?" diye sordu ona.

Kendine rağmen hafifçe kıkırdadı. "Öğrendiğim bir şey varsa, o da bir erkeğin yataktaki performansını övmenin hata olduğudur."

"Harikaydın," dedi. "Olağanüstü. Bir fırın gibi, bir yüksek fırın. Sıcak ve güçlü. Tanrım. Bayılacağımı sandım," dedi.

Güldü. "O kadar da kötü değildin."

"Teşekkürler. Sadece meraktan soruyorum, neden bir numara?"

Omuz silkti. "Sanırım bir uzlaşma düşünemedim. Bu, çift olmanın çok önemli bir parçasıdır."

"Öyle," diye kabul etti. Yanağına bir öpücük kondurdu ve "Bana bir dakika izin verir misiniz?" dedi. Banyoya doğru geri çekildi. Geri döndüğünde kaşları çatıktı ve kalçalarında bir havlu vardı. Onun yanındaki yatağa oturdu. "Brandy, sana bir şey söylemek zorundayım. Prezervatif kırıldı."

"Tanrım," dedi zayıf bir nefesle.

"Sorun değil, sana tam olarak ne yapman gerektiğini söyleyeceğim. Ben bir doktorem."

Tam da bu tür bir sorun için acil doğum kontrolü vardır. Pazartesi günü doktorunuzu görürseniz, hamileliği önlemek için size bir reçete yazabilir. Eğer randevu alamazsanız, Pazartesi günü ofisime gelebilirsiniz ve ben de size bir reçete yazarım."

"Doğum kontrol hapi kullanıyorum," dedi.

"Bu içimi rahatlattı," dedi. "Kahretsin, üzgünüm tatlım. Oteli dava etmeliyiz." "Her şey yoluna girecek, değil mi?"

"İyi olmalısın. Kendime çok iyi bakıyorum, hiçbir şeye maruz kalmadın." Kızın alnındaki saçları geriye doğru taradı. "Çok özür dilerim. İstediğim son şey senin herhangi bir konuda endişelenmendi. Özellikle de yaşadığın her şeyi bildiğim için."

Ona gülümsedi. "Bir şeye maruz kaldığından endişelenmiyor musun? Beni tanıımıyorsun."

"Endişelerimin icabına bakabilirim." Gülümsedi. "Eğer gerekli olduğunu hissedersem, laboratuvar testleri için gerçekten iyi bir anlaşma yaparım."

"Bana inanmanız için bir neden yok ama benim... O taşındıktan sonra tamamen kontrol edilmem gerekiyordu. Uzun bir süre önce."

"Bunu bana söylediğin için teşekkürler Brandy." Kendini yatağa bıraktı ve onu kollarının arasına aldı. "Sen iyi olduğun sürece, şu anda beni ilgilendiren tek şey bu. Endişelendiğim kadarıyla listedeki her şeyi halletmişsin. Çok güzel."

"Bu hiç bitmemeli," dedi.

"Öyle olmak zorunda değil," dedi boynunu öperek. "Tanrı biliyor ya, olmasını istemiyorum."

"Ama olacak," dedi, ses tonunda bir parça hüzün vardı. "Bu sana bağlı. Seni daha yakından tanımak isterim." "Bunu düşünmem gerekecek," dedi.

"Siz düşünün," dedi. "Teşvik etmeye çalışacağım." Elleri hareket etmeye başladı ve kadın inledi, dokunuşuna anında tepki verdi. Adam tekrar yükselişe geçmişti ve kadının kalçasına karşı açıkça belli oluyordu.

"Bir sonraki prezervatifin tutacağını düşünüyor musun?" dedi. "Çok önemli olduğunu sanmıyorum. Şimdi."

Uyumadan önce çok uzun bir süre geçti. Onunla tekrar tekrar sevişti, her seferinde daha tatlı, daha tatmin edici önceki zamandan daha fazla. Bu kadar zahmetsiz, bu kadar doğru olmamalıydı ama öyleydi. Gergin ve korkmuş biri için, çekingenliğini çabucak üzerinden atmış ve dokunuşuyla ortaya çıktı, ona onu şaşırtan ve heyecanlandıran bir sıcaklık ve tutkuyla karşılık verdi. Fiziksel yakınlığın seviyesi beklediğinden daha büyük, hayal ettiğinden daha derindi. Tek gecelik ilişkilerden payına düşeni almıştı ama böyle hissettiren bir tanesini hatırlamıyordu. Bu kadından daha fazlasını istiyordu, sadece yatakta değil.

Sabah erkenden, güneş henüz yeni doğmuşken uyanmış ve ona dokunmuştu. "Artık gitmeliyim," diye fısıldadı.

"Henüz değil," dedi ona doğru uzanarak. "Henüz değil."

Elini adamın şakağındaki saçlarda gezdirdi. "Çok güzel bir geceydi ama gitmem gerek."

"Seni tekrar görmek istiyorum," dedi. "Sana nasıl ulaşabileceğimi söyle."

"Hayatım şu anda çok berbat durumda," dedi. "Bu kadarını anlamak zorundasın, yoksa dün gece oldu..."

"Biraz dağınıklıktan korkmuyorum..."

"İzin ver gidip yapmam gereken işleri yapayım, işleri biraz yoluna koyayım, sonra seninle temasa geçeyim. Bunu yapabilir misin?"

Onu derinden öptü. "Bence birlikte daha fazla zaman geçirirsek aşık olabiliriz. Bunun olup olamayacağını bilmek istiyorum. İkimiz hakkında gerçekten iyi hislerim var."

Ona gülmekten kendini alamadı. "Cameron, beni bir bardan aldın..."

"Biliyorum. Ne şans ama. Ne zaman böyle harika bir şey olur ki? Gitmene izin vermek istemiyorum."

"Beni gitmekten alıkoymaya çalışmayacaksın, değil mi?"

"Tabii ki hayır, ama kahvaltı için aramak istiyorum. Eğer kalmayacaksan, en azından seni tekrar görmek istiyorum. Seni dışarı çıkarmak, seninle konuşmak..."

"Numaranızı yazın. Ya da bana bir kartvizit verin" dedi.

"Bana soyadını söyle. Adres değilse bile bir numara ver. Benden korkmana gerek olmadığını biliyorsun."

İçini çekti ve yumuşak bir elini onun yanağına koydu. "Şu anda kontrolün bende olduğunu hissetmem gerçekten çok önemli. Lütfen Anladın mı?"

Kısa bir süre düşündü, sonra ona gülümsedi. Ona bir öpücük verdi.

küçük bir öpücük verdi ve yataktan kalktı. Yerde sutyenini ve külotunu buldu ve ona vermek için aldı. Pantolonu bir sandalyenin üzerine fırlatılmıştı ve o iç çamaşırsız olarak pantolonun içine girerken, kadın da elbisesini giydi. Sonra onun için yumuşak, altın rengi elbisesini tuttu ve içine girmesine yardım etti, onu çevirdi

arkadan fermuarını çekti. Sonra arka cebinden cüzdanını çıkardı, çevirerek açtı ve bir kartvizit çıkardı.

"Kendini güvende ve kontrol altında hissetmeni istiyorum, tıpkı dün gece olduğun gibi. Bütün gece. Devam et, beni kontrol ettir." O eline sıkıştırdı.

"Belki beni kontrol ettirmek istersiniz," dedi yumuşak bir gülümsemeyle.

"Hayır," dedi başını sallayarak. "Bilmemi istediğin her şeyi bana anlatmana izin vereceğim. Bu başlamak için daha iyi bir yer."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Beni çok bekletme Brandy," dedi. "İşlerini yoluna koyana kadar seni göremeyecek olsam bile, seninle konuşmak istiyorum. Sadece temas kurmak, hepsi bu. İyi olduğunu bileyim. Söz veriyorum, gerisi için sabırlı olacağım."

Gülümsedi ve "Elbette. Nasıl yapmam?" dedi.

Dokuz

Ekim ayı dağlara doğru uçtu ve ilk birkaç hafta içinde Virgin River çevresinde bir gökkuşağı renk cümbüşü yarattı. Mel, Jack ve arkadaşları Joe'nun Grants Pass'taki düğününden döneli iki hafta olmuştu ve havada sonbaharın tazeliği vardı, geceler soğuktu ve yamaçlar tam bir sonbahar çiçeğine bürünmüştü, yükselen yeşil çamların arasına serpiştirilmiş rengârenk yapraklar.

Mel mutfaktan içeri girdiğinde Doktor resepsiyon masasının arkasındaki bilgisayarın başındaydı. "Çocuklar uykuya daldı," dedi. "Sen ne yapıyorsun?"

"Oyalanıyorum," dedi. "Ben de sana sormak istiyordum. -Cheryl Chreighton'dan haber var mı?"

Mel başını salladı. "Bu gizli bir tedavi. Cheryl bizi onu arayabileceğimiz listeye koymadıysa, ulaşamayız, bilgi alamayız. Nasıl olduğunu sormak için aradım ve bana listede olmadığımı söylediler - bu da bana muhtemelen hala orada olduğunu söylüyor. Gidip annesiyle konuşabilirim ama bunu bilmiyorum. Annesi-"

"İyi değil ve komşulara da hiç iyi davranmıyor," dedi Doc. "Bana sorarsan bir yılan kadar huysuz. Cheryl'ın yerinde olsaydım, annesi listemde olmazdı."

Mel gülümseyerek, "Ben de tam olarak bunu söyleyecektim, ama çok daha kibarca," dedi. Doktor nadiren lafı dolandırırdı. "Bir ya da iki saat buralarda olacak mısın?"

Gözlüklerinin üstünden ona baktı. "Bir süreliğine buradan uzaklaşmak mı istiyorsun?"

"Seni dışarı çıkarmak istemem ama mutfakta uyuyorlar..."

Doktor tekrar bilgisayara baktı. "Çocuklar beni hiç rahatsız etmedi. En iyi çalışmalarından bazıları bunlar."

Ona güldü. "Eğer aynı fikirde olmasaydım, gerçek uygulayıcı çalışmalarım için bana bu kadar kredi vermediğiniz için biraz sinirlenirdim."

"Kafan yeterince büyük," diye bağırdı. "Git. Biraz ara ver. Uyandıklarında seslenirim."

"Emin misiniz? Çünkü artritiniz veya reflünüz sizi rahatsız ediyorsa..."

"Senden başka beni rahatsız eden pek bir şey yok," dedi. "Jack'e söyle, nehre gitme zamanı geldi."

"Barın verandasında sinek bağılıyor. Sanırım senden çok önde."

Klinikte randevu günü olmadığına, Mel çocuklarla birlikte işe gidiyordu. David çok daha hızlı ve telaşlı hareket ettiği için babasıyla annesinden çok daha fazla zaman geçiriyordu. Jack, bar için malzeme almak üzere ayak işlerine giderken oğlunu da yanında götürüyor, hatta servis yaparken onu sırt çantasında tutuyordu, ancak öğleden sonra erken saatlerde klinikte annesiyle birlikte içki içiyor, ardından Doktor'un mutfağındaki oyun parkında. Emma, emzirdikten sonra, kardeşi ile aynı saatte, yine mutfakta bulunan küçük Port-a-Crib'de uyurdu.

Elbette Doc, Mel'in çocuklarını rahatlatmaktan, üstlerini değiştirmekten ve oynatmaktan büyük mutluluk duyuyordu. Onlara tapıyordu. Bebek bakıcılığı konusunda biraz homurdandı ama bir kez bile reddetmedi. Aslına bakılırsa, başka birini bulmaya çalıştığında hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. Belki de kırılmıştı. çok yaşlı.

İşte böyle sıradan bir gündü, güzel bir Ekim ortası öğleden sonrasındı. Mel saat bir buçuk gibi uyuyan çocukları Doc'ın sorumluluğuna bıraktı ve Jack'i barının verandasında buldu, güzel, tüylü sinekler bağılıyordum. Balık sezonu başlıyordu.

Sonbahar somon, mersin balığı ve alabalık için mükemmeldi. Jack harika bir balıkçıydı.

Mel, "Küçük barınızda işler gerçekten ilginçleşti," dedi.

"Biraz gergin ve buharlı." Güldü. "Sence biri Luke'u kenara çekip burası hakkında uyarmalı mı?"

"Sonunda dersini aldığını sanıyordum," diye alay etti onunla. "Bu şehirdeki neredeyse her romantik ilişkinin içinde bulundun...."

"Evet, ama bu seferki farklı. Shelby onu gördüğü anda hedefe kilitlendi. Onu istiyor. Yüzündeki mücadeleyi görebiliyor musun? Çizgiler oluşuyor."

"Evet, ne hakkında?" Mel sordu. "O çok sevimli. Çok heyecanlanacağını düşünebilirsiniz."

"Şey, onunla tanıştığı ilk gece ona bir kez baktığını ve tutuklanacağını düşündüğünü söyledi. Belki de yaşıyla ilgili küçük bir sorun yaşıyor olabilir."

"Vay canına," dedi Mel. "Yaşlarımız arasında oldukça güzel bir fark var." Onun kalçasını tuttu. "Yine de sana yetişiyorum."

"Bir de general var," dedi Jack. "Biraz göz korkutucu..."

"Oh, Walt tam bir kedici," dedi. "Ve sanırım Luke'tan hoşlanıyor. Ortak noktaları ordu."

"Luke ya pes edecek ya da patlayacak," dedi Jack.

"Teslim olmadığını nereden biliyorsun? Teslim oldu."

"Ona iyice baktınız mı? Duruşuna, gözlerine? İnanın bana, çok daha gevşek olurdu. Uzun zamandır yükünü boşaltmadı."

"Jack!" dedi.

Jack, karısının azarlamasını tamamen görmezden gelerek, "İşin komik yanı, Shelby düpedüz sakın," dedi. "O çok sıradışı bir kadın."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bizim için uzun zaman geçtiğinde aynada kendine baktın mı?" diye sordu. "Yüzünüzün her yerinde

seninle ilgilenilmesi gerekiyor." Ona sırttı.

"Öyle değil!" dedi, koluna bir şaplak indirerek. Ama kadın ona güldü ve içten içe onun haklı olduğunu biliyordu. Kadın Shelby'nin neden öyle görünmediğini de biliyordu. Shelby, bakire, henüz bir erkek tarafından tatmin edilmemişti. Sevgilisini özliyordu. "Bizim için neredeyse hiç uzun bir zaman olmadı," diye belirtti.

"Ben de böyle seviyorum," dedi. "O zaman generali al," dedi. "Memnun bir adamdan bahsediyoruz..."

"Bunu bilmeniz mümkün değil. Walt her zamankinden ne farklı görünüyor ne de farklı davranıyor," diye ısrar etti.

"General sanki güzel bir kadın yan daireye taşınmış ve o da iyi bir komşu olmak için elinden geleni yapıyormuş gibi görünüyor. Gözlerinde bir pırıltı ve sinsi bir sırıtış var."

Mel ona doğru döndü ve gözlerini kıstı. "Gerçekten de bir erkeğin yatağa atılmasıyla hangi yüz ifadelerinin tam olarak örtüştüğünü bildiğini mi sanıyorsun?"

"Biliyorum," dedi gülümseyerek. "Aslında kendimi bir uzman olarak görüyorum."

Onunla bir saat boyunca oturdu ve çoğunlukla yeni filizlenen aşklar hakkında konuştu. Aslında, pek çok insan bununla meşguldü. Kimse neler olduğunu bilmiyordu. Ama Shelby ve Luke sık sık bira içmek, bazen de akşam yemeği yemek için oraya gidiyorlardı.

ayrılmazlardı. Birbirlerine sanki günlerdir sadece o kısa süre için birlikte olmayı bekliyorlarmış gibi bakıyorlardı.

Buna karşılık, general şehirde biraz daha az görülüyordu ve bu da insanların onun zamanını yolun aşağısındaki film yıldızıyla geçirip geçirmediğini merak etmesine neden oluyordu.

Boş okul otobüsü kasabadan hızla geçtiğinde saat üçtü, Molly çocukları almaya gidiyordu. Bölgedeki tüm küçük kasabalarda olduğu gibi, Molly'nin de ilkokul, ortaokul ve lisede okuyan çocukları okul bitiminde toplayıp kasabaya geri getirmesi gerekiyordu. Aileleri tarafından otobüsle buluşmak üzere kasabaya getirilen çiftlik ve çiftlik çocukları için uzun bir gündü.

öğleden sonra onları toplar. O da Barı geçtikten sonra otobüsün kornasını çaldı ve verandadaki Mel ve Jack'e el salladı.

"O kadın cennete gidecek," dedi Mel. "Benim cehennemden anladığım, günde iki kez gürültücü, şımarık çocuklarla dolu bir okul otobüsünde sıkışıp kalmak. Bunu nasıl başarıyor bilmiyorum."

Mel saatine baktı; Molly'nin otobüs seferine göre ayarlayabilirdiniz. Çocukları uykularından uyanmak üzereydi ve o

Caddenin karşısındaki kliniğe doğru yürüdü. Yavaş adımlarla yürüyordu; mükemmel bir sonbahar günüydü.

Verandaya yaklaştığında çocuklarının ağladığını duydu.

Kendi başına bu kötü bir işaret değildi; yeni uyanmış olabilirlerdi. Ama Doktor

Genellikle yakınlarda olduklarını bilirse onları uyarırdı. Bu olmadığında, küçükleri teselli ederdi.

Bir şeyler ters gidiyordu. Bunu hemen anladı, içinde hissetti ve Doc'un verandasına on adım kala ölü gibi koşmaya başladı. Merdivenleri çıktı, kapıdan içeri girdi ve gördüğü şey onu paniğe sürükledi. Doc yüzüstü yere yığılmıştı. Henüz beş aylık olan küçük Emma hemen yanında, sırtüstü yatıyordu, yüzü acıdan, korkudan ya da her ikisinden de kıpkırmızıydı. David, hâlâ mutfaktaki oyun parkındaydı.

yüksek sesle çığlık atıyor.

Açıkçası önce kime uzanacağını bilmiyordu, Doktor'a mı Emma'ya mı? Emma ağlıyordu, yani en azından bilinci yerindeydi, Doc ise hareketsizdi. İçgüdüleri ne diyorsa onu yaptı.

onu her zaman yapmaya teşvik ediyor gibiydi-açılan ön kapıya döndü ve "Jaaaacccckkkk!" diye bağırdı.

Onun koşarak verandaya çıktığını ve içeri girdiğini görmüştü. Çoktan yola çıkmıştı. O sırada

Emma onun için çığlık attığında, o oradaydı, onunla tamamen uyum içindeydi, onu hissediyordu. Onun geldiğini görünce Emma'yı kollarının arasına aldı. Sonra Doktor'a gitti, sol elini

Böylece onu sırt üstü yatırıp yatar pozisyona getirebildi. "Bak

bakalım Emma iyi mi?" diye bağırdı Jack'e. "Düşerken onu düşürmüş olabilir."

Doktor'u sırt üstü yatırdığında gözleri açtkı ve görmüyordu. Hızlıca kontrol etti; nabız yok, nefes almıyor. "Kahretsin," dedi başlamadan hemen önce kardiyopulmoner resüsitasyon. Başını arkaya yatırarak başladı, hava yolunun açık olduğundan emin oldu ve ciğerlerine iki kez üfledi-iki uzun nefes. Daha sonra ellerinin avuç içlerini göğüs kafesine bastırarak kalbini çalıştırmaya çalıştı.

başladı ve Jack'e "O iyi mi?" diye sordu.

"Sanırım öyle," dedi Jack çaresizce. "Kızgın ama morarmış ya da kanıyor değil."

Mel, Doktor'un ağzını kendi ağzıyla kapattı ve tekrar ciğerlerine üfledi. Sonra, otuz kez daha kalp masajı yaparken sordu. "Başında herhangi bir şişlik var mı?"

Jack elini Emma'nın pürüzsüz, kel kafasında gezdirdi. "Hiçbir şey görmüyorum."

Mel pompalamayı bitirdi ve tekrar solunum şişirme işlemine başladı. Sonra nefes nefese, "David'i kontrol edin ve eğer iyiyse birini arayın. Mercy Air," dedi. "Defibrilatöre ihtiyacım var. Çantama ihtiyacım var."

Jack mutfağa doğru kaçtı. David oyun parkında durmuş çığlık atıyordu. Jack'i görür görmez çığlıkları küçük soluklara dönüştü ve elini ona doğru uzattı. "Baba!" diye bağırdı. "Baba!"

"Dayan dostum," dedi Jack, Emma'yı beşiğine yatırırken. Kliniğin önüne koştu, Mel'in çantasını resepsiyon masasının arkasında buldu ve açık bir şekilde yanına koydu. Sonra tedavi odasına koştu, defibrilatörün bulunduğu çantayı aldı ve ona götürdü. Geri döndüğünde kadın Doktor'un gömleğini yırtmıştı.

"Ah, Tanrım, Doktor," diye inledi ve tekrar ona doğru nefes aldı.

Jack telefonu açarken ağır, koşan ayak sesleri duydu ve Vaiz açılan kapıda kısa bir süre durdu. Hızlıca bir göz attı, değerlendirdi ve koştu.

Kliniğe girip Mel'in karşısında diz çöktü. Kadın sayıyordu. "Yardım edebilirim," dedi ve göğüs kompresyonunu devralmak için ellerini Mel'den uzaklaştırdı.

Mel hemen defibrilatör kutusunu çevirerek açtı ve düğmeyi çevirdi. Taşınabilir defibrilatör Tıpkı ticari hava yolu şirketlerinde taşınan ve kürek yerine yama bulunan türden. Yamaları Doc'un göğsüne taktı ve "Şok için dikkatini ver Preach" dedi. Makine mırıldandı ve içinden mekanik bir ses geldi. Hasta değerlendiriliyor. Beklemede kalın. Şok için hazır. "Hazır!" Mel söyledi. Vaiz ellerini geri çekti ve Mel düğmeye basarak şoku verdi. Nabız hissetti. Yanıt gelmedi. "Kahretsin, Doktor," diye mırıldandı.

Vaiz yaşlı adamın ciğerlerine hava basarken Mel çantasını karıştırdı ve ardından kalp masajına devam etti. O da hızlı bir şekilde serum taktı ve bir torba Ringer'ı yüksekte tutarak bağladı. Torba, otomatik olarak yardım eden Jack tarafından elinden alındı. Ardından iki şişenin etiketlerini inceledi ve iki şırınga çekti. Seruma epinefrin ekledi.

Sonraki,
atropin.

Jack onun yanındaydı, çömelmiş, Ringer'ı başının üzerinde tutuyordu. "Hava ikmal aracı yolda. Yardım etmesi için Shelby'yi aradım. Ve June Hudson Grace Valley'de."

"Yapabileceğin tek şey bu," dedi Mel, Ringer'ın çantasını alarak. "Tedavi odasından bana bir serum standı getir, böylece çocuklarla ilgilenebilirsin." Geri dönüp torbayı kapattığında, makineyi tekrar çalıştırdı. "Şok edici, Preach." Mekanik ses onları uyardı. Hasta değerlendiriliyor. Beklemede kalın. Şok için hazır. "Temiz!" Vaiz ellerini geri çekti ve Mel düğmeye tekrar bastı. Doktorun Sarsıntıyla vücudu kamburlaştı.

Mel steteskobu kulaklarına götürerek göğsünü dinledi. "Tanrım, Doktor, bunu yapma," dedi. "Tanrım, sana ihtiyacım var!" Vaiz'in ellerini uzaklaştırdı ve kendi göğüs kompresyonları. Vaiz'e "Onun için otuz iki büyük nefes al," dedi. "On, on bir, on iki..."

Mel çocukların ağlamayı bıraktığının farkında bile değildi. Jack onun arkasında durmuş, ikisini de kendisine doğru tutuyordu. Mel başka bir eppie denedi, iki kez daha şok verdi, onun

Göğsünden. Tamamen tepkisizdi. Rotor kanatlarının sesini duyabildiğinde, gözyaşları akıyordu

Yanaklarından aşağı, Doktor'un göğsüne düşüyor ve sıkışmayı bırakmıyordu. Vaiz topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu. "Yapma!

Dur!" diye bağırdı ona. İri adam yavaşça öne doğru eğildi ve yaşlı adama iki işe yaramaz nefes daha verdi.

"Bunu nasıl yaparsın?" Mel ellerinin altındaki cansız forma doğru ağıladı.

Sağlık görevlileri kliniğe koşarak girdiler ve Vaiz ile Mel'i yollarından çekerek Doktor'un iki yanında yerlerini aldılar. Mel, hangi ilaçların verildiğini, kaç kez uygulandığını ve hangi ilaçları kullandığını sayarken onlar da hızlı bir değerlendirme yaptılar.

defibrilatörü kullanmıştı. Kalp masajına devam edilirken taşınabilir bir elektrokardiyogram için elektrotlar göğsüne takıldı.

Mel geri çekildi ve Jack ile çocukların karşısına çıktı. Her iki kalçasında birer tane tutuyordu. Onun göğsüne doğru döndü. Bu şekilde ölemez, diye düşündü çaresizlik içinde. David o kadar çok ağlıyordu ki, nefesi duygu dolu küçük hıçkırıklar halinde geliyordu ve ıslak yüzünü babasının omzuna gömdü. Mel Emma'yı kollarının arasına aldı, ona baktı iyi olduğundan emin olmak için kısa bir süre bekledikten sonra dikkatini tekrar sağlık görevlilerinin resüsitasyonuna verdi.

Onun üzerinde çalışırken dakikalar geçti. Shelby koşarak verandanın merdivenlerinden çıktı ve kliniğe girdi. "Al şunu Bebek," dedi Jack. "Onu Doc'un yanında yerde bulduk. Sanırım düşerken onu düşürmüş olabilir. İkimizin de onu soyup yakından bakma şansı olmadı ama iyi görünüyor."

Shelby bebeği resepsiyon alanından çıkardı ve birkaç dakika sonra geri döndüğünde artık sessiz olan bebeği omzuna yaslamıştı. "Tüm kıyafetlerini çıkardım ve iyi görünüyor. Herhangi bir şişlik, iz ya da başka bir şey yok."

"Geldiğini hissetmiş ve onu yere yatırmış olabilir," dedi Mel. "Onun üstünde değildi." Sulu gözlerini Jack'e çevirdi. "Bu da onu öldürebilirdi."

Jack onun omzunu sıktı.

Yirmi dakika sonra sağlık görevlilerinden biri topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu ve omzunun üzerinden Mel'e baktı. "DNR'si olup olmadığına dair bir fikrin var mı?" Bu, hayata döndürmeme anlamına geliyordu.

"Bu konu hakkında hiç konuşmadık," dedi.

"O düz, Mel. Telaﬀuz etmemiz gerekecek," dedi. "Hayır!" Mel öne doğru bir adım atarak bağırdı.

Jack onun omzuna asılarak daha ileri gitmesini engelledi. "Mel, o gitti. Gitti."

"Hayır," dedi daha sessiz bir şekilde, başını sallayarak.

"Herhangi bir yanıt almadınız. Biz de almadık," dedi adam. "Adli tabibiniz kim?"

"Onun üzerinde çalışıyorsun," diye burnunu çekti. "Eğer bu bir cinayet değilse, Doktor ilgilenir ve ölüm belgesini imzalar."

Diğer sağlık görevlisi, "İlaç ve elektrikle dolu, hanımefendi," dedi. "Nakletmemizi ister misiniz?"

Nefesini içine çekti. "Otopsi için onu Redding'e götürün. Ona ne olduğunu bilmek zorundayım."

"Evet, hanımefendi. Ama eminim biliyoruzdur."

Başını sallıyordu. "Kalp sorunu yoktu."

Sağlık görevlisi ayağa kalktı. "Evet, mesele de bu. Kalp sorunlarını tedavi edebilirsiniz. Sadece bir kalp krizini atlatamazsınız.

Eğer sorunun varlığından haberdar değilseniz büyük bir koroner, ölümcül inme ya da anevrizma geçirebilirsiniz. Bazı evrak işlerim var. Burada bekleyin."

İlk sağlık görevlisi helikoptere geri dönerken, ikinci sağlık görevlisi eşyalarını toplamaya başladı. Mel Doktor'un yanına gitti, yanına diz çöktü ve nazikçe gözlerini kapattı. Defibrilatörün elektrotlarını göğsünden çıkardı ve sonra, dalgınca, şefkatle, seyrek, beyaz göğüs kıllarını düzleştirdi. Parmak uçlarını vahşi beyaz kaşlarının üzerinde gezdirerek onları yumuşattı. Ona doğru eğildi ve dudaklarını alnına koydu, gözyaşları oraya damladı. "Tam bir baş belasısın," diye fısıldadı. "Ne cüretle

Beni böyle mi bırakacaksın?" Yanağını kısa bir süreliğine onun başına yasladı. Adam şimdiden üşümeye başlamıştı.

Sağlık görevlileri cesedi dışarı çıkardığında, o da peşinden gitti. Dışarıda küçük bir kalabalık toplanmış, bekliyordu. Bazı arkadaşları-Paige ve Brie, Connie ve Ron, Lydie Sudder ve diğerleri. Onlara baktı ve yanağından büyük bir gözyaşı süzüldü. "Özür dilerim," dedi. "Çok üzgünüm. Denedim. Gerçekten denedim."

Ve sonra Jack yanındaydı, onu kendine doğru çekiyordu.

Doc'un öldüğü gece, Jack çocukları yatağa yatırdıktan sonra mutfağa gitti ve kendine bir bardak su doldurdu. ve karısına birer yudum konyak verdi. Mel'in şöminenin önündeki kanepenin köşesine kıvrılmış olduğu büyük odaya geri döndü. İçkileri yan masaya koydu ve Mel'in karşısındaki büyük deri koltuğa oturdu. "Buraya gel, Bebeğim," dedi bir kolunu kaldırarak.

Kadın koltuktan kalkıp adamın yanına gitti ve kucağına yerleşti. Adam ona bir konyak uzattı, sonra bir kolunu onun sırtına dolayarak kendisi için ikinci konyağı aldı.

"O hazırды," dedi Jack. "Kibarca gitmesine izin vereceğiz, böylece kasabayı daha yüksek bir yerden izleyebilecek."

"Gerçekten zor zamanlar geçiriyorum," dedi.

"Biliyorum. Bu yüzden birbirimize sahibiz." Bardağından bir yudum aldı. "Doc'un kim olduğunu ve ne yaptığını hatırlamalıyız.

bizden beklerdi. Kadehinin kaldırılmasını, yaptığı iyi işler için nazikçe teşekkür edilmesini ve en az duygusallıkla uğurlanmayı isterdi. Sert bir ihtiyardı. Duygusallıktan hiç hoşlanmazdı."

"Keşke ona onu sevdiğimi söyleseydim," dedi buğulanarak.

Jack kıkırdadı. "Onu sevdiğini biliyordu, ama eğer ona bunu yapmaya çalışsaydın, kafanı koparırdı."

"Kasaba için veda etmek çok zor olacak," dedi.

"Yine de o hayatına devam etti, biz de edeceğiz."
Dudaklarını Mel'in şakağına bastırdı. "Yarın hastaneyi ara Mel. Onlara otopsiye gerek olmadığını söyle. Onu kesmeyelim."

Bilmemiz gereken başka bir şey yok."

"Onu kurtarabilir miydim bilmek istiyorum," dedi usulca.

"O bu konuda ne derdi?" Jack ona sessizce sordu.

"'Nefesini boşa harcama' derdi." "Nefesini boşa harcama" derdi.

Başını kaldırıp Jack'e baktı ve yanağından aşağı büyük bir gözyaşı süzüldü. Jack dudaklarını gözyaşına bastırdı.

"Tamam," dedi. "Yapacak çok şey var. Eşyalarını gözden geçirmek için." Sonra çok yumuşak bir sesle, "Doktor olmadan ne yapacağız?" diye sordu.

"Bir süreliğine Shelby sana yardım edecek. Biz de araştırmaya başlayacağız. Yarın sabah seninle birlikte kliniğe gideceğim ve kişisel eşyalarına bakacağız.

Bir tür günlük ya da son dilekler. Ayarlamaları yapacağız ve bu kasabanın eski bir dostuna mümkün olan en kısa sürede veda etmesine izin vereceğiz, böylece hepimiz iyileşebileceğiz."

"Haklısın," dedi. "Devam etmemizi istemezdi."

"Yapmaz," dedi Jack.

"Sensiz ne yapardım bilmiyorum," dedi ona.

Tatlı tatlı gülümsedi. "Perişan olursun." Kadehini onunkine dokundurdu. "Doktor'a," dedi.

"Doktor'a. Üç ilçedeki en büyük baş belası taşra doktoruna." Hıçkırdı. "Tanrım, onu özleyeceğim."

Mel ve Doktor, ona bir şey olması durumunda kliniğe ne olacağını hiç konuşmamış olsalar da kasabayı ya da ebe hemşiresini zor durumda bırakmaya hiç niyeti yoktu. Mel'in iki yıl önce Jack'le evlenmesinden kısa bir süre sonrasına tarihlenen belgelerde Doktor, kliniği, veraset işlemlerini atlatacak şekilde, yaşayan bir tröst olarak, özgür ve temiz bir şekilde ona vasiyet etmişti.

Onun bu kadar akıllıca, bu kadar modern bir şey yaptığını düşünmek komikti; bir avukat tuttuğunu düşünmek ise imkânsızdı. Ayrıca masanın en üst çekmecesinde, eğer bakmaya zahmet etseydi görebileceği bir yerde, eski, yıpranmış bir banka cüzdanı duruyordu. Doc kırk beş yıl boyunca küçük küçük paralar biriktirmişti ve ölümünden yaklaşık bir yıl önce hesaba Mel'in adını yazdırmıştı. Kendisine maaş bağlayabilmesi için belgeleri imzaladığını düşünürken, bilmeden hesaba imzasını atmıştı. Bunun yerine büyük bir Alaska balık avı gezisine çıkmalıydı, çünkü Mel'in

Para. Ama Doc bir ya da iki günden fazla şehri terk etmeyecek kadar kendini şımartmazdı. Yine de, o inanılmaz derecede etkilendim. Tek kelime bile etmeden ve aslında

övgülerinde biraz cimri davranarak, Virgin River'a gelişinden sonraki altı ay içinde onu bir ortak olarak görmüştü.

Bir mektup bile değil, banka cüzdanının içine sıkıştırılmış yaşlı eliyle yazılmış birkaç cümle bırakarak yakılmasını ve küllerinin Virgin Nehri'ne serpilmesini rica etti. Mel, Grace Valley'den vaiz Harry Shipton'ı aradı ve külleri Virgin'in en geniş kıvrımına serptiklerinde birkaç kelime söylemesini ayarladı. Bildirimler yapıldı

Barda ve Valley Hastanesi'nde asılı.

Ölümünden dört gün sonra Mel ve Jack barı ve kliniği kapatıp nehre doğru yola çıktılar.

onları şaşırttı, yolda zorlukla ilerleyebildiler.

Virgin River'dan, komşu kasabalardan ve Valley

Hastanesi'nde çalışan sağlık personelinin yüzlerce insan nehrin her iki yakasında toplanmıştı. Onlar nehre doğru yürürken

Nehirde yollarının üzerinde park etmiş bir pikap vardı; kamyonetin kasası çiçeklerle doluydu - glayöller, karanfiller, bebek gülleri, papatyalar ve anneler. Bir adam Mel ve Jack'e tutmaları için uzun çiçek sapları uzattı.

Grace Valley kliniğinden June Hudson, kocası Jim Post ve June görevi devralmadan önce Grace Valley'de doktorluk yapan babası Elmer Hudson, June'un iş ortağı John Stone ve karısı Susan'ın yanında nehrin kenarında durdular. Mel

yanlarına gidip sarıldı ve başsağlığı dileklerini kabul etti. June, "Klinikte yardıma ihtiyacınız olursa Mel, John ve ben size yardımcı olabiliriz," dedi.

"Teşekkürler. Bir süre size hasta göndermem gerekebilir. Bir doktor için ne yapacağımızı bilmiyorum."

"Buradaki pek çok küçük kasaba tek bir hasta olmadan idare ediyor - hastalar sadece biraz daha uzağa gidiyor. Bu arada, onlar hala sana sahipler."

"Şu insanlara bak," dedi biraz gözyaşı dökerek. "Doc gibi huysuz bir adamın böyle bir kalabalığı çekemeyeceğini düşünürsünüz."

"O da her zaman huysuzdu," dedi Elmer Hudson. "Benim durumumda yaşla birlikte geldi, ama Mullins kırk yıl önce onunla tanıştığımdan beri berbat bir ruh halindeydi."

Mel gözyaşları arasında bir kahkaha attı. "Virgin River'daki ilk gecemde arabamı bir çukurdan çıkardı. Yepyeni üstü açık BMW'mi. Bana söylediğı ilk şefkatli söz, 'O hurda yığını buralarda sana pek iyi gelmeyecek' oldu." Başını iki yana salladı. "Kahretsin, o yaşlı adamı özleyeceğim. Çocuklar için bir büyükbaba gibiydi."

Elmer Hudson, "Öldüğümde cenazemde en az şu kadar, artı yirmi kişi istiyorum, sadece ona gününü göstermek için," dedi. Kızına baktı. "Gerekirse onları kirala, June."

"Elbette baba," dedi.

Harry Shipton nehrin kenarına doğru yürüdü. Kalabalık onun geçebilmesi için ayrıldı. Sade, açık mavi bir şambray gömlek ve haki pantolon giymiş, elinde İncil'i, "Bugün burada iyi bir dostu veda etmek için toplandık. Doktor Mullins, Virgin River ve ötesinin tıbbi ihtiyaçlarına kırk yıldan fazla bir süre hizmet etti ve anladığım kadarıyla Onu en uzun süredir tanıyan insanların anlattığına göre, hiçbir zaman kendisine teşekkür edilip edilmeyeceğı ya da ödeme yapılıp yapılmayacağı konusunda endişelenmemiş. Onun için önemli olan tek şey, kasabasının, ailesinin, sağlayabileceğı her türlü tıbbi ilgiye sahip olmasıydı. Hayatlar kurtardı, hastaları besledi, dünyaya yeni bir hayat getirdi ve

geçenlerin gözleri. Dua edelim." Assisili Aziz Francis'in duasını okurken başları eğildi, ardından Yirmi üçüncü Mezmur ve son olarak Rab'bin Duası.

"Ayinimiz hakkında söylenebilecek daha pek çok şey var.

Dostum Doc, ama fazla telaşlanırsak bizi bir yıldırımın çarpmasından korkuyorum. Doc hayatta bazı şeylere değer verirdi; dürüst, doğrudan sözlere, sıkı çalışmaya, iyi arkadaşlara ve günün sonunda bir yudum iyi viskiye."

Doktor'un küllerinin bulunduğu vazoyu aldı ve suyun üzerine serpti. Küllerin ardından bir shot bardağı kehribar rengi sıvı -biraz Jack Daniel's- geldi. "Tanrı'nın yanına git, eski dostum. Barış ve sevgi."

Küller nehrin aşağısına doğru süzölmeye başladığında, son geçişine eşlik etmek için kıyılardan çiçekler savruldu. İnsanlar yavaş yavaş, belki de isteksizce nehirden uzaklaşmaya başladı.

Ve sonra Jack, ölen arkadaşları için kadeh kaldırmak isteyen herkese barı açtı.

Kasaba halkı eski doktorlarının vefatının üzüntüsünü yaşarken, Jack'in denizci arkadaşlarının birkaç hafta sonra gelişini dört gözle beklemek herkes için hoş bir eğlenceydi. Her zaman geyik avı sezonunun sonunu yakalarlardı. Tam bir ekip değildi, özellikle de tüm kalabalık

Temmuz sonunda Virgin River'a gitmiş ve orman yangını kasabayı tehdit ettiğinde yardım eli uzatmıştı. Reno'dan Josh ve Tom geldi. Joe Benson ve yeni eşi Nikki, Grants Pass'tan gelerek Vanni ve Paul ile birlikte generalin evinde kaldılar. Mike Valenzuela, Vaiz ve Jack ile birlikte sadece Corny ve Zeke eksikti.

Ziyaretlerini dört gözle bekleyen ama yine de her zamanki gibi tam anlamıyla keyif alamayacak kadar meşgul olan bir kişi de Mel'di.

Shelby'nin yardımıyla aynı anda kliniği yönetiyor, ev ziyaretleri yapıyor ve Doktor'un evraklarını ve kişisel eşyalarını düzenliyordu. Kırk yıldan fazla

Birikim yorucu ve duygusaldı. Odasını boşaltıyor, giysilerini, kitaplarını ve mobilyalarını dağıtıyor ve yatak odasını ya bir misafir odası ya da eğer bulunabilirse yeni bir doktorun odası olarak hazırlıyordu.

Onu çok özlemişti. Doc'la evlendikten sonra ufak tefek pürüzleri giderdikten sonra, onun huysuz kaşlarına değer vermeye başlamış ve huysuz davranışlarında mizah bulmuştu.

Sonunda bir korna sesi duydu ve başını kaldırdı. Doc'un eski takvimlerini okuma işinden başını kaldırdı. "Geldiler," dedi Shelby'ye.

"Kim?" diye sordu genç kadın.

"Çocuklar. Jack'in takımı. Bugünlük işimiz bitti. Onların kahkahalarına ihtiyacımız var. Güven bana." Ve bu emirle, Mel

bebeği kaptı ve Shelby de David'i kaptı. Caddenin karşısındaki bara doğru ilerlediler.

Mel kendini bir anda Tom Stephens'in etrafında dönerken bulduğunda daha kapıdan yeni girmişlerdi ki Josh David'i hemen Shelby'nin kollarından yakaladı ve ağırlığını kontrol etmek için havaya kaldırdı.

"Shelby, Josh Phillips'le tanış," dedi Mel biraz soluk soluğa. "Reno'dan bir sağlık görevlisi. Ve bu vahşi adam da Tom Stephens, aynı yerden bir haber helikopteri pilotu."

Tom kolunu Mel'in omuzlarına dolayarak, "Kötü birkaç hafta geçirdiğini biliyorum tatlım.

Daha iyi olması için yapabileceğim bir şey var mı?"

Onun göğsünü okşadı ve "Sadece onu benimle özle Tom. Şu anda elimizde kalan tek şey bu."

"Bebeğim, biliyorsun kimse yaşlı adamın gittiğini görmek istemez. Bahse girerim her neredeyse, balık avı iyidir."

"Huysuz davranışlarına bakılırsa, balıklar olduğu yerde kızarmış olabilir," diye şaka yaptı. "Burada olmanıza sevindim. Sizde ne varsa bize de lazım. Bu bar gerçekten çok sessiz. Vurma sesleri dışında."

"Sessizlik konusunda pek de uzman sayılmayız." Güldü ve Emma'yı onun kollarından aldı. "Kızımıza bir bakalım. Vay canına, biraz kilo almış. Tanrı'ya şükür.

sana benziyor, Mel. Senin evlendiğin o çirkin surat gibi bir yüze sahip olmasını hiç istemem."

"Bence çok yakışıklı," dedi.

Gelişlerinin alarmı bir şekilde, muhtemelen Jack tarafından mutfaktaki telefonda verilmişti. Mike, Vaiz ve generalin evinden Walt, Joe ve Paul dışarı çıktılar. Saat beşe doğru tüm erkekler toplanmış, komşular da yüzlerini göstermeye başlamıştı: Marangozlar, köşedeki dükkândan Connie ve Ron, Joy ve Bruce, Harv, ilçe hat görevlisi, Hope McCrea ve son olarak Muriel St. Claire.

Mel'in keyfi normalde olduğu kadar saf değildi ama onların varlığıyla keyfi yerine gelmişti. Bir anda Beşi biraz geçte Luke Riordan ortaya çıktı ve Mel, Shelby'nin gözlerinin çok tanıdık bir ışıltıya büründüğünü fark etti. Akşamın erken saatlerinde barda yapılan toplantılar son derece

Doc'un ölümünden sonra Shelby bile kederlenmişti. Ama denizcilerin varlığıyla her şey biraz daha iyi görünüyordu.

Luke kardeşler tarafından karşılandı ve dostça bir onay ile içeri çekildi. Sohbet hızla şu konulara döndü Ortak arkadaşları olup olmadığını ya da aynı zamanda ortak savaş alanlarında görev yapıp yapmadıklarını anlamaya çalışarak notları karşılaştırırken görevler ve komutlar. Sonra daha fazla kadın gelmeye başladı ve Luke merakla erkekleri izledi

Her birini kız kardeşi ya da kız arkadaşı gibi selamladı.

Paige yeni bebekle odasından çıktığında, bebek erkekten erkeğe dolaştırıldı, her biri onu yakınına alıp sevgiyle kucakladı, güzelliğini övdü ve

Her düşkün amcanın yapacağı gibi onu kucakladı. Oğlu Christopher, Paige kucaklanırken kısa süre sonra çeşitli omuzlara biniyordu.

Brie barın arkasındaki karavandan içeri girdi, evi bitene kadar onun eviydi ve o adamlardan her biri sanki o bebeği oraya koyan kendisiymiş gibi ellerini karnının her yerinde gezdirmeyse lanet olsun. Hızlı bir dokunuştan sonra

Mike'a mükemmel gücü için iltifat etti. "Onu yakaladın Burada iyi bir yemek pişiriyorsun kardeşim," dedi Josh. "Bebeğim, her zamankinden daha güzelsin!" dedi Tom.

Ardından Vanessa ve Nikki geldi ve tüm bu süreç, kemik titreten sarılmalar ve özensiz öpücüklerle tekrarlandı. Bu Luke için yepyeni bir deneyimdi. Kendi evinde bile Biyolojik kardeşlerden oluşan bir ailede böyle bir şey görmemişti. Ama bu erkeklerin birbirlerinin kadınlarına karşı davranışları ilgisini çekiyordu, sanki beklenen bir şeymiş gibi. Sanki onlar

Birbirlerinin eşlerini de kendi eşleri kadar putlaştırmışlar, onlara pek de yüzeysel olmayan bir düşkünlükle davranmışlardır.

Hem derin hem de tamamen saygılı bir samimiyet. Güven örtüktü; şefkat gerçek görünüyordu. İlişkilerinde hissettikleri güvenlik çok açıktı.

Luke hiç böyle bir dünyada yaşamamıştı.

Vaiz balık haşlıyor, pirinç ve sebzeleri buharda pişiriyor, atıştırmalıklar hazırlıyordu. Adamın her zamanki ciddi ifadesi yerini mutluluğa bırakmıştı ve sırtışı Luke'un hiç görmediği kadar büyüktü. İçkiler ve yiyecekler servis edildi, akşam ilerledikçe gürültü de arttı. Sonra yavaş yavaş kadınlar çocuklarıyla ilgilenmek için ortadan kaybolmaya başladı.

Luke kardeşliğin içine çekilmesine minnettarlıkla izin vermişti. Bir süredir içinde olan bir kaşıntıyı gidermişti; kendi asker kardeşlerini özliyordu. Ama kadınların ayrılmaya başladığını fark ettiğinde, bir bakış atıp Shelby. Mel ceketini giydi ve Jack'in çocuklarla ilgilenmesine yardım ederek bardan çıktı. Shelby bir an yalnız kaldı.

Doc öldüğünde ilişkileri daha yeni ısınmaya başlamıştı. O zamandan bu yana geçen birkaç hafta içinde ara sıra kollarını ona dolamıştı, ama o sadece başını göğsüne koymuştu

yorgun ve üzgün bir şekilde derin derin iç çekti. Doc'un vefatının yükü hem duygusal hem de iş açısından ağır olmuştu. Bu, onun için ciddi bir baştan çıkarma olabilecek şeyi raydan çıkarmıştı.

Luke, o gitmeden ya da başka biriyle konuşmaya dalmadan önce yanına gitti. Yaklaştığında

onun gülümsediğini görmek onu neşelendirdi.

"Seni istediğim kadar çok göremedim," dedi. "Zor bir dönemden geçiyoruz. Sen iyi misin?" sordu.

"Meşgulüm. Sen dikkatimi dağıtmadan çok şey yaptım. Bana kendinden bahset."

Omuz silkti. "Doktor'un eşyalarını gözden geçiriyorduk. Mel için hiç kolay olmadı. Sanırım kalbi kırılıyor ama o çok güçlü."

"Peki ya kalbin?" diye sorduğunu duydu.

"Ona Mel kadar yakın değildim. Anladığım kadarıyla ilişkileri yoğun, esprili, çatışmalı ama güvene dayalı bir ilişkiydi. Birbirlerine o kadar çok saçmıyorlardı ki ilk bakışta anlaşılıyordu ama birbirlerini seviyorlardı. Günlerdir bana onun hakkında hikayeler anlatıyor; taşraya, tehlikeli olabilecek geçici insanlarla dolu kamplara gittiğini, kendi boynunu düşünmeden onlara yardım etmeye çalıştığını anlatıyor. Kasabası ve halkı için her şeyin yolunda gideceğinden emin olmak için kuralları nasıl esnettiğini. Gerçekten, o bir ikundu. Çok şey öğreniyorum."

"Yorgunsun," dedi parmağını kızın yumuşak yanağında gezdirerek.

"Zor bir iş. Mel şu anda bensiz ne yapardı bilmiyorum, iyi ki buradayım. Ev nasıl gidiyor?"

"Çatı akıyor, Paul yardım etmek için geri gelecek," dedi gülümseyerek. "Ama yerleri zımparaladım ve vernikledim, duvarları dokuladım ve boyadım, eve yeni kapılar, pencereler ve süpürgelikler koydum, yeni dolaplar ve tezgahlar yerleştirdim. Sundurma sağlam ve kulübelerin hepsinin yeni çatıları var, Paul'ün bana verebileceği ekipler sayesinde." Sırtışı daha da genişledi. "Geceleri ateş yakabilirim ve

Banyo işlevsel ama güzelleştirmek için çok şey yapmam gerekiyor. Art'ın yan tarafta güzel bir evi var. Bununla gerçekten gurur duyuyor. İlk defa kendine ait bir evi var. ev."

"Doktor'un eşyalarını aldıktan sonra gelip kontrol edeceğim."

"Biraz zamana ihtiyacımız var, sen ve ben."

"Bu iyi hissettirirdi. Ama avcılık var..."

"Avlanma var," diye onayladı. "Sonra avcılık bitecek ve bir şeyler düşüneceğiz."

"Haftanın her günü Mel'e ve kliniğe kendimi adadım," dedi.

"Kaybınız için üzgünüm."

"Teşekkürler," dedi. "Ama ben iyi olacağım."

"O zaman beni verandaya kadar takip et," dedi.

"Gitmeden önce bir dakikalığına kollarımı sana dolamama izin ver."

"Günümün en güzel kısmı bu," dedi ve onunla kol kola kapıdan çıktı.

Bütün kadınlar gittiğinde, kartlar ve purolar ortaya çıktı. Masalar birleştirildi ve eller dağıtıldı. Luke bir sandalye çekti ve hevesle kalın bir puro aldı. Jack dışında herkes oturdu. "Ben eve gidiyorum, Çocuklar," dedi. "Mel kalmamı söyledi ama Doktor'dan beri zor bir dönemden geçiyor..."

"Evet," dedi birisi.

"Kızın canı yanıyor," dedi bir başkası.

"Ona onu sevdiğimizi söyleyin," diye ekledi üçüncü bir kişi. "Bu saçmalık kalp için çok zor."

"Ona söylerim," dedi Jack. "O gerçekten sert biri, ama benim yanımda olmamın yardımcı olduğu zamanlar oluyor. Sabah dörtte mi?" diye sordu.

"Sabahın dördü. Dolu," dedi Vaiz.

"Dinle, eğer burada değilsem..."

Jack söyledi.

"Açıklamana gerek yok dostum," dedi Paul. "Mel önce gelir." "Hayvanlara ateş etmemden nefret ediyor. Ve normalde, ben

Yine de onlara ateş et..."

"Açıklamaya gerek yok, Çavuş," dedi Joe. "Bu o zamanlardan biri..."

Jack ceketini almaya giderken, "Burayı yakmayın," dedi.

Birlikte geçirdikleri geceden sonra Brandy'den haber alamayan Cameron için birkaç gergin ve hayal kırıklığı yaratan hafta geçti. Hayatımın hikâyesi, diye düşündü. Ne zaman kollarında hayat bulan bir kadın bulsa, aşık olabileceği bir kadın, onu yakalayamadan ortadan kayboluyor gibiydi.

Aynı barmen görevdeyken Davenport'a geri döndü. Cameron barmenin adını bilmiyordu ama barmen ona şahsen hitap etti. "Nasılsınız? Doktor? Sana bir şey getireyim mi?"

"Evet, umarım öyledir. Birkaç hafta önce burada tanıştığım kadını hatırlıyor musun? O zamandan beri buraya gelmemiştim."

"Hayal meyal," dedi omuz silkerek ve bu çok anlamlıydı. Cameron, bar neredeyse boş olduğu için tam olarak hatırladığından emindi ama onun işi bir şeyleri görmemektir.

"Onu bulmaya çalışıyorum. Adını öğrenemedim."

"Üzgünüm, Doktor. Ben de anlamadım."

"Peki, ben gelmeden önce içkisinin parasını nasıl ödedi?"

"İmzaladı. O bir misafirdi."

"Tanrıya şükür! Faturalarına bakabilir misin? Herhangi bir şey?"

"Bu," dedi ciddiyetle, "beni kovdurur."

"Bir düğünde olduğunu söyledi. Hangi düğün olduğunu bulma şansım nedir?"

"Müdür size faturadaki isimleri verebilir. Lobide bir tabela vardı. Soyadları size pek bir şey söylemez ama eminim gazeteyi ararsanız bir duyuru yayınlayıp yayınlamadıklarını öğrenebilirsiniz."

Cameron'ın bir sonraki arayışı buydu ve yeterince kolay olduğunu kanıtladı. Elbette arayışını sonlandırmak için kadın hakkında herhangi bir bilgi bulamadı, ancak öğrenmeyi başardı

Jorgensen-Benson düğünüydü. Joe Benson, Grants Pass'te mimardı.

Joe'nun şirketine gitti, ona bir kartvizit uzattı ve "Düğününüzün olduğu gece Davenport'un barında düğün konuklarınızdan biriyle tanıştım. Adı Brandy'ydi ve soyadını öğrenemedim. Ona çıkma teklif etmek istiyorum. Bana yardımcı olabilir misiniz?"

"Brandy? Bu isimde birini tanımıyorum."

"Emin misin? Güzel bir kadın, beş-üç yaşlarında, koyu sarı ya da gerçek açık kahverengi saçları ve iri, koyu renk gözleri var. Otuz bir yaşında, altın bir elbise giyiyor..."

"Dostum," diye güldü. "Az önce düğündeki kadınların yarısını tarif ettin. Nedimeler altın takıyordu. Karım uçuş görevlisiydi ve orası o yaşlarda muhteşem kadınlarla doluydu. Onun izini nasıl kaybettin?"

"Bilmek istemezsin," dedi Cameron, kısaca yere bakarak. "Görünüşe göre artık kadınlar konusunda pek de becerikli değilim."

"Doktor, özür dilerim. Kartınızı saklayacağım ve karıma soracağım. Bunun yardımı olur mu?"

"Yeterli değil ama kabul ediyorum. Düğününüzdeki insanların çoğu Grants Pass'ten mi geldi?"

"Hayır, aslına bakarsanız çoğu şehir dışından geldi. Benim ailem burada ama Nikki'nin ailesi San Francisco'dan. Kız arkadaşları da her yerden. Kelimenin tam anlamıyla."

Cameron bir dakika sessiz kaldı. "O ve ben gerçekten çok iyi anlaştık."

"Yine de adını ve numarasını almadın mı?" Joe sordu.

Cameron espri yapmadan güldü. "Benimle temasa geçmesine izin vermemi istedi. Ama ulaşmadı. Nedenini hiç bilmiyorum. Gerçekten..." Yutkundu. "Neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yok," diye tekrarladı.

Joe ellerini ceplerine soktu, yere baktı ve başını salladı. "İnan bana, dostum. Acını hissediyorum. Sadece yardım edebileceğimden emin değilim."

"Ama karına soracaksın?"

"Elbette."

Cameron, "İrtibatta olacağım," dedi.

Birkaç gün sonra Joe'yu aradı ve ona Mrs. Benson'ın partide Brandy adında bir arkadaşı yoktu. Aradığı kadının tarifi, hepsi de evli olan üç kız arkadaşına uyuyordu.

Olasılıklar sonsuzdu. Adını uydurmuştu, belki de kocasıyla kavga etmişti, gerçekten karmaşık bir boşanma olabilirdi. Ya da belki boşanmayı yeniden düşünüyordu. Ya da adam. Eğer bir beyni olsaydı, o herif gitmesine izin vermezdi.

Gerçek her neyse, temasa geçmeye niyeti yoktu, yoksa geçerdi.

Bu kadar, dedi Cameron kendi kendine. Benden bu kadar. İşim bitti.

Artık barlarda güzel, yalnız kızlarla konuşmak yok.

Bunun onu kaygısız bir ruh haline sokmadığını fark etti. Ortaklarından biri son zamanlarda depresif görüldüğünü söyledi. Bir şey olmadığını söyleyerek onu başından savdı ama ne olduğunu biliyordu. Kız ortadan kaybolmuştu. Kendi kendine nedenini sorup duruyordu. O geceyle ilgili hatırladığı her şey ona birlikte bir şansları olduğunu söylüyordu. O

ona yaşayan en özel insanmış gibi davranmaya odaklanmıştı ve aslında bu hiç çaba gerektirmemişti. Öyleydi.

Muayenehaneden en son ayrılan kişi olduğu bir akşam, bekleme odasını toparlamayı kendine görev edindi. Oyuncaklar ve dergiler her yere saçılmıştı ve şu anki resepsiyonistleri bu işi pek iyi yapmıyordu. Günün sonunda ortalığı toparlıyordu. Sadece on beş dakika daha geçerse, temizlik görevlilerinin kapsamlı bir temizlik yapabilmesi için burayı boşaltabilirdi. Oyuncakları yerleştirdikten sonra, ebeveynler için çocuk kitaplarını ve dergileri istiflemeye başladı.

Ve işte oradaydı - yüzü People dergisinin kapağındaki küçük bir köşe fotoğrafından ona bakıyordu. Oturdu. bekleme odasında çocuk boyunda bir sandalyeye oturmuş, bakıyordu. Eğer

O değildi ama ona benziyordu. Kid Crawford üçüncü karısından boşanıyor.

Hikayeyi okudu. O kadındı. Kötü şöhretli bir rock yıldızı olan Kid Crawford, üçüncü eşi olarak seyahat ederken tanıştığı bir hostesi seçmişti. Evleneli bir yıldan az olmuştu. Biraz hesap yaptı; kadın dokuz ay önce boşanma evraklarının kendisine tebliğ edildiğini söylemişti, bu da gerçek evliliklerini üç yıldan daha az bir süreye indiriyordu. Aylar. Ahh. Şu anki somurtkanlığının kaynağı düşünüldüğünde, bunun egosu için ne kadar zor olacağını tahmin edebiliyordu. Depresyonda olmasına şaşmamalı.

Haberin devamında daha fazla fotoğrafın yanı sıra ilk ve ikinci eşinin ve boşanmadan önce altı ay birlikte yaşadığı söylenen yeni kız arkadaşının fotoğrafları da vardı. Belki de kabul edilmesi en zor olan şey, bu Çok temiz ve tatlı olan klas genç kadın, yırtık kot pantolonlu, koyu renk gözlüklü, şatafatlı dövmeleri ve zincirleri olan bu berbat, sakallı, yağlı adamla evliydi.

Bu onun acısını ve yalnızlığını açıklıyordu. Dergiyi de yanına alarak Joe Benson'ın mimarlık bürosuna gitti. Joe ayağa kalktı, elini uzattı. "Hey, Doktor. Kusura bakma, şu gizemli düşün hakkında sana söyleyecek başka bir şeyim yok.

Misafir."

Cameron dergiyi gösterdi. "Onu tanıyor musun?" diye sordu.

Joe'nun yüzündeki ifade her şeyi anlatıyordu. Yüzündeki ifadeyi gizleyemedi.

"Abby," dedi sonunda. "Özür dilerim doktor. O olabileceğine dair bir his vardı içimde."

"Ama bana söylemezdin."

Joe omuz silkti. "Bunu yapamam, Doktor. Doğruyu söylemek gerekirse, seni anlıyorum, gerçekten anlıyorum. Ama kadınları tanımadığınız erkeklere karşı savunmasız bırakma konusunda dikkatli olmalısınız.

Çok iyi biri olduğunuzdan emin olsam da sizi tanımıyorum."

"Anlıyorum," dedi.

"Karıma göre, Abby gerçekten kötü bir yıl geçirmiş. Ben olsam daha da karmaşık hale getirmek istemem." Joe dergiyi karıştırdı. "Her şey berbattı."

Cameron kaşlarını çattı ve başını salladı. "Nasıl oldu da böyle bir ezikle birlikte oldu?"

"Oh, o bir ezik, ama bunların hepsi tiyatro. O böyle görünmüyor. Eminim hayranlarının yarısı onu tanı mıyordur bile. Adı Ross ve onunla hiç tanışmadım, ama karım onların küçük gizli düğünündeydi ve onun iyi görünümlü, temiz, çekici bir adam olduğunu söylüyor. Sanırım uzun sürmeyecek."

Cameron bir an için başını öne eğdi. "Anladım. Kartım hâlâ sende mi?" diye sordu ve cüzdanını bulmak için arka cebini karıştırdı.

Joe elini kaldırdı. "Ben hallederim," dedi.

"Eğer ona bir ara kendisinden haber almak istediğimi iletebilirseniz...."

"Bunu deneyebilirim."

"Eğer sizden haber alamazsam, konuyu kapatmış sayacağım." "Elbette. Eşimden onunla temasa geçmesini isteyeceğim."

Birkaç gün geçmesine rağmen hiçbir telefon gelmedi. -Öyle bir şey olmayacaktı. Eğer herhangi bir ilgisi varsa, onu önemseyen, böyle olmayan bir ilişkiye başlamak isteyen birine ulaşması için iyi bir zamandı. kaçık rock yıldızı şeyi. Kendini gerçekleri kabullenmeye zorladı - bu tek gecelik bir ilişkiydi. Bitmişti.

On

Abby MacCall Crawford, nam-ı diğer Brandy, Los Angeles'a döndüğünde çok basit bir planı vardı.

Grants Pass'teki düğün. Boşanma belgelerini imzalayacak, iki sallantıda özgür olacak ve hayatını yeniden inşa etmeye çalışacaktı. Ne de olsa Ross Crawford'la evliliği neredeyse başlar başlamaz sona ermişti ve teknik olarak dokuz aydır Bayan Crawford olsa da, adam altı aydan fazladır başka bir kadınla yaşıyordu ve on aydır onu görmemiş ya da onunla konuşmamıştı. Bu sadece bir formalite olmalıydı. Çok gecikti.

Abby için o kadar kolay olmayacaktı.

Her şeyden önce bir avukat tutmak zorundaydı çünkü Ross'un uzlaşma teklifinde "şartlar" vardı. Kocasını, çoğu ayrıldıkları dönemde olmak üzere, kredi kartlarına yüklü miktarda borçlanmıştı ve geliri kocasının onda biri bile olmamasına rağmen kendi payına düşeni ödemek zorunda kalmıştı. Ross'un talep ettiği miktarın üçte birine inmek için pazarlık yapmak bile ona

büyük avukatlık ücretleri ve yine de onu asla ödeyemeyeceği bir faturayla baş başa bıraktı. Ve kendine milyonuncu kez bu belaya nasıl bulaştığını soruyordu.

Ross Crawford onun ayaklarını yerden kesmişti. flörtler uyguladı ve o sert ve hızlı bir şekilde düşmüştü. Adam müzisyendi, birkaç popüler albümü olan bir grubun bas gitaristiydi. Onunla uçakta tanışmıştı. Birinci sınıftaki görüntüsü sahnedeki görüntüsünden çok farklıydı. Hakileri ve bembeyaz gömleğiyle tertemizdi, saçları düzgünce kırılmıştı, yüzü sinekkaydı traşlıydı, gülümsemesi göz kamaştırıcıydı. Öyle bir karizması vardı ki Mizah! Sahnede yırtık kotlar, zincirler ve etkilenmiş

Sadece sahneye çıkmadan önce uzamasına izin verdiği üç günlük kirli bir sakal ve kendisine ait olmayan uzun, dağınık saçlar.

Grubu tanıyordu; aynı adam olduğunu düşünmek onu güldürüyordu. Abby yarı ünlü bir rock yıldızına aşık olmuş ve hatta kendi yüzünü birden fazla kez bir magazin dergisinin kapağında görmüştü.

Onunla tanıştığında, Ross uyuşturucu tedavisi gördükten sonra Los Angeles'a dönüyordu ve bu sırrı halktan özenle saklıyordu. Ama bu sır Ross'un uyuşturucu kullanmış olması değil, bırakmış olmasıydı.

Rock yıldızlarını daha sinirli ve tehlikeli, daha popüler gösteren bir uyuşturucu gizemi vardı. İyileşme sürecinde olması onu görmekten alıkoymuyordu; onunla gurur duyuyordu. Her gün toplantılara gidiyor ve programından başka bir şey hakkında konuşamıyordu. Samimiyeti çok etkileyiciydi. Gruptaki diğer elemanların kullanmadığını söyledi. Aslında, müdahaleyi yapanlar onlardı, Onlarla kalacaksa hayatının değişmesini talep etti. İncil'den konuşuyordu; düzenli idrar testleriyle kanıtlandığı üzere tertemizdi. İstikrarlı bir hayat, bir eş, bir aile, eve dönmek için gerçek bir şey istiyordu.

Abby onunla çok çabuk evlenmişti çünkü zaten her gün ve gece onunla birlikteydi. Sadece birkaç haftalık evlilik saadetinden sonra Ross grupla turneye geri dönmüştü. Günlük telefon görüşmeleri sadece birkaç hafta sürdü ve uçuş programını turnesine göre kolayca ayarlayabileceğini, ancak grupla, provalarla, seyahatlerle ve yorucu performanslarla çok meşgul olduğunu söyledi. Ama o biliyordu ki

-Hemen tekrar kullanmaya başladı. Bunu onun sesinden duyabiliyordu - önce alkolün bulanıklığı, sonra alkolün keskin coşkusu.

Kokain de. Sonra telefonlarını açmayı bıraktı; telefonlar doğrudan telesekretere düşüyordu.

Kendi saflığı onu o kadar utandırmıştı ki, haftalar boyunca her şey yolundaymış gibi davranmaya çalışmış, o grupla turnedeyken ayrı kalmanın zor olduğunu söylemişti. Sonra onun fotoğrafı

Medyada başka kadınlarla görünüyormuş. Sonra avukatı onu aradı; kağıtlar ona tebliğ edildi. Ross kendisi arama zahmetine hiç girmemişti. Nikki'nin Grants Pass'teki düğününde bazı kız arkadaşlarıyla bir araya geldiğinde, herkes bu ilişkinin uzun zaman önce bittiğini biliyordu ve Acıdım. Bu yüzden resepsiyon bitmeden oradan uzaklaşmış ve sabah ilk iş olarak şehirden ayrılmıştı.

Onun için dönüm noktası, bir yabancıнын kollarında harika bir aşk gecesi olmuştu. Tamamen bir kazaydı.

Adam oda ayırtmak için onu barda bıraktığında, geceyi onunla geçirmeye hiç niyeti yoktu. Masasından kalktı ve kendi odasına gitmek için asansörlere gitti. Ama adam onu orada gördüğünde, kendisini beklediğini düşünerek, yüzündeki ifade o kadar tatlı ve seksiydi ki, kadın eridi. Elini tutup onu dikkatlice kollarına çektiğinde, sarılma ve sevgiyle muamele görme ihtiyacı sahip olabileceği her türlü sağduyuyu aştı.

O anda o geceyi geçirdiği için mutluydu. Bununla ilgili bir şey ona hayatın bitmediğini, boşandıktan sonra bir gün gerçekten mutluluğu bulabileceğini göstermişti. Niyeti sadece işine geri dönmek, herhangi bir çapkın yolcuyla yakınlaşmamaya dikkat etmek ve iyileşme sürecine devam etmekte.

Aşka dair beklentileri paramparça olmuştu. Sonra yeniden başlayacaktı. Boşanma ve iyileşme süreci tamamlandığında, o güzel yabancıyla temasa geçebileceğini ve belki onu daha yakından tanıyabileceğini düşündü.

Ancak Ekim ayının sonlarının soğuk günlerinde, boşanması hala sonuçlanmamışken, doktorunun muayenehanesinde oturuyor, gözyaşları yanaklarından aşağı dökülüyordu. "Bunun nasıl olabileceğini anlamıyorum. Uzun zamandır doğum kontrol hapı kullanıyorum ve daha önce hiç..."

Dr. Pollock onun elini iki elinin arasına aldı. "Size tam olarak nasıl olduğunu anlatabilirim" dedi. "Kulak enfeksiyonu için antibiyotik alıyordunuz ve bu da doğum kontrol hapınızı etkisiz hale getirdi. Klinikte sizi bu konuda uyarmadılar mı? Antibiyotiği reçete ettiklerinde?"

"Olabilir," dedi burnunu çekerek. Aslında ne dediklerini kim bilebilirdi ki? Çarpışan birçok gerçek vardı - birincisi, kulaklarını iyileştirmek için bir şey alması gerekiyordu - o uçuyordu. Acı çekmeden kulaklarını temizleyemeyeceğini ve üç gün içinde göreve başlayacağını fark ettiğinde hemen havayolu şirketinin polikliniğine gitti. Eğer doğum kontrolünün işe yaramayacağı hakkında bir şey söyleselerdi bunu hiç düşünmemişti - doğum kontrolünü kullanmıyordu. Kocasını gitmişti; avukatları boşanma hakkında her hafta onu aradı. Ve sonra, bir Yakışıklı genç doktor onu bir otel barında üzgün ve yalnız bulmuş, ona birkaç şampanya kokteyli ısmarlamış, onu üst kata çıkarmış ve onunla inanılmaz, unutulmaz bir aşk yaşamıştı.

Tamamen yabancı biri. Tamamen yabancı birinden hamile kalmıştı.

"Yüce Tanrım," diye fısıldadı. "Ne yapacağım ben?" diye ağladı.

Doktoru "Birkaç seçeneğiniz var" dedi. "Ama tedaviye devam edip etmeme konusunda bir karar vermelisiniz.

mümkün olan en kısa sürede hamilelik. Ne kadar uzun süre ertelerseniz o kadar karmaşık hale gelir."

Cameron Michaels'la temasa geçmek bir an için aklından geçti. Nikki onu arayıp adamla tanışıp tanışmadığını sormuştu; Joe'nun ofisine gitmiş, onun tarifine uyan bir kadınla temasa geçmenin bir yolunu arıyordu. Abby aptalı oynadı; bir plan yapmadan önce olanları en yakın arkadaşlarına bile anlatacak değildi. "Tanrım," demişti arkadaşına, "otelin barında birkaç iyi adamla karşılaştım ama bu isim bana bir şey çağrıştırmadı."

Artık çok geçti. Şimdi onu tekrar görürse, çocuğunun babası olduğunu bilecek ve sadece bebeğin babası olarak bile olsa ömür boyu ona bağlı kalacaktı. Peki ya onunla kalıcı bir ilişki istemediğini öğrenirse? Bu riski göze alamazdı. O bir gecede mükemmel olması hiçbir şey ifade etmiyordu! Ross bile ondan daha uzun süre Bu!

Sonra her şey korkunç bir karmaşaya dönüştü; boşanma yetmezmiş gibi, çirkin ayrıntılara aç kameralı insanlar tarafından sürekli takip edilmek her şeyi çok daha kötü hale getirdi. Ross kendini mükemmel bir magazin malzemesi haline getirmişti.

Ve bir de diğer yapışkan şey vardı, evlilik sözleşmesi. Ross'un avukatı ona her ay on bin dolar göndermeye başlayacaktı.

Evlilikleri boyunca. Kadın anlaşmayı imzaladığında, neredeyse aptalca görünüyordu - eğer kadın evliliği boyunca tamamen sadık kalacağına söz verirse, boşanma durumunda, yeniden evlendiği tarihe kadar ona bu miktarı ödeyecekti.

Zengin adamlar böyle anlaşmalar yapmak zorundaydı, bu yüzden kısa süreli eşler milyonları alıp gitmiyordu. Kısa süreli bir eş olmayı beklemiyordu.

Hamileliği ortaya çıkarsa, Ross'un ya da avukatlarının boşanmadan bir ay önce başka bir erkekle seks yaptığını kanıtlaması mümkündü. Nafakadan vazgeçmek onun için bir şey ifade etmiyordu; bu umurunda bile değildi. Ama Ross'un ona bıraktığı faturalar çok büyüktü. Onu nafaka konusunda kandırmak aklının ucundan bile geçmiyordu ama kırk binden fazla borcu olduğunu iddia ettiği faturalar ona aitti, ona değil.

Hamileliğini ya da en azından gebe kaldığı zamanı gizlemenin bir yolunu bulabilirse bu bebeği doğurabilirdi. Grants Pass'ten ayrılmış, Los Angeles'a dönmüş, bir avukatı aramış ve birkaç hafta içinde evrakları imzalamıştı ama bekâr bir kadın olmasına daha bir ay vardı ve iyi bir kadın doğum uzmanı ultrason kullanarak doğum tarihini son derece yakın bir şekilde belirleyebilirdi. Herhangi bir şüphe onu mahkemeye götürecekti, bu da daha pahalıya mal olacaktı. Abby milyoner bir rock yıldızı değildi, bir uçuş görevlisiydi.

Geliri geçim masrafları tarafından tamamen tüketilmiş, birikimleri ve küçük kasaba evindeki özsermayesi yasal ücretler tarafından yok edilmişti. Gizlenmek zorundaydı; teslimatı beklemek için Seattle'daki ailesinin yanına bile dönemezdi.

Çabucak karar verdi. Doğum yapacaktı ama doğum bitene ve bebek umarım en azından birkaç aylık olana kadar kimsenin bundan haberi olmayacaktı.

Paul Haggerty inşaat şirketinin bir bölümünü Grants Pass'tan Virgin River'a taşımaya karar verdiğinde, annesinin tek şartı torunlarını ayda bir kez ziyarete getirmesiydi. Tek çocuk

Vanessa'yla birlikteliğinden bu yana küçük Matt, Marianne'in önceki evliliğinden olan oğluydu ama Marianne Haggerty için küçük Matt, Paul'ün kendi çocuğu olduğu kadar onun da torunuydu. Ve Vanessa için Paul'ün ailesine yapılan bu küçük geziler keyifli bir soluklanmaydı. Aslında bu geziyi, Mattie'nin biyolojik büyükanne ve büyükbabası Carol ve Lance Rutledge ile de en azından bir öğleden sonra geçirmesini sağlamak için kullanıyordu.

Kasım ayının başlarındaki bu hafta sonunda Matt ziyareti her zamanki kadar keyifli bulmuyordu. Bir süredir Diş çıkartıyordu, ishal ve kötü bir soğuk algınlığı vardı. Cumartesi sabahı göğsüne korkutucu bir öksürük yerleştiğinde, Vanni ve Paul acil servise gitmeyi şiddetle düşünüyorlardı.

Ama Paul bebeğin güvenebileceğini bildiği bir doktor tarafından tedavi edilmesini istiyordu. Bir anlık dürtüyle telefonu eline aldı ve Cam'i aradı. "Ben Paul Haggerty, Cameron. Selam dostum, seni evde rahatsız ettiğim için gerçekten üzgünüm ama kasabadaki ailemi ziyaret ediyoruz ve bebek hasta. Ateşi var, ishal ve korkunç bir öksürük. Nöbetçi olma ihtimaliniz var mı? Ya da onu götürebileceğimiz birini önerebilir misiniz?"

"Meşgul değilim Paul. Bebeği ofise getir de bir bakalım," dedi Cameron. "Kapıyı açmak için yarım saat içinde orada olacağım."

"Hey, dostum, bunu ne kadar takdir ettiğimi bilemezsin. Sanırım Vanni kendini heyecanlandırıyor. Kahretsin, ne diyorum ben, ben de heyecanlanıyorum."

Cameron onları pediatri ofisine kadar geçirdi ve Vanni ile Paul bebekle birlikte geldiklerinde Vanni endişeden gözyaşlarına boğulmuştu. "Hey şimdi," dedi Cameron, bir kolunu

Omuzları. "Neye üzüleceğimizi öğrenene kadar üzülmeyelim, olur mu? Hey, koca adam," dedi ve bebeği kollarından çıkardı. "Vay canına, neredeyse iki kat büyümüşsün!"

"Cameron, sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum," dedi. "Öksürmeye başlayana kadar gayet iyiydim." Tam zamanında, Mattie, yüzünü kıpkırmızı yapan büyük, derin, çakıllı bir öksürükle bıraktı.

Cameron bebeği muayene masasına yatırdı ve önce göğsünü dinledi. Ateşini ölçtü, kulaklarına baktı. ve boğazını ve tombul küçük bedenini yokladı. "Hâlâ memede mi?" Cameron sordu.

"Günde birkaç kez. Belki üç kez; sabah, öğlen uykusu, yatma zamanı."

"Tamam, yapacağımız şey şu. Bunu sevdim. Bu krup olabilir. En azından bronşit. Rengi hala iyi ve nefes almakta zorlanmıyor, ama bu karga gibi havlayan öksürük ölü bir işaret. Röntgen çektirmem gerekecek ama sizin için önceden ararım. Bir oda dolusu hasta insanın etrafında dolaşmak ya da bir oda dolusu burkulmuş bilekli insana hastalık bulaştırmak. Ben ona

Buradan ayrılmadan önce antibiyotik ve biraz oksijen, ateşi için de büyük bir doz bebek Tylenol'u. Onu berrak sıvılarla beslemeniz gerekecek. Pediolit işe yarar. Hayır.

anne sütü, mama yok, meyve suyu yok, yemek yok. Antibiyotikler ishale neden olma eğilimindedir ve sizde zaten biraz var.

Daha da kötüleştirmek istemeyiz. Eve döndüğünde, göğsünü gevşetmek için buharlı bir duşta çok zaman geçirmeni istiyorum. Bunu dayanabildiğin kadar sık yap."

"Tamam," dedi.

"Onu yakından izleyin. Eğer nefes almakta zorlanırsa ya da rengi mavimsi bir renk alırsa, beni ara.

Sana cep numaramı vereceğim. Ama sanırım onu

Zaman. Bol bol temiz sıvı, Vanni. Her dört saatte bir Tylenol. Ateşi yükselirse ne yapacağınızı biliyor musunuz?"

"Soğuk banyo mu?" diye sordu.

"Soğuk değil, sıcak değil. Ilık," dedi. "Onu orada uzun süre bırakmayın, sadece güzelce suya daldırın, üzerine bir bez örtün.

küçük vücudunu kurulayın. Tylenol'den önce şu anda sadece 101.4. Yaşına göre korkutucu bir yükseklik değil. Eğer 103'e yaklaşırsa hemen beni arayın. Normal Tylenol ile kontrol altında tutabilirsiniz."

Cameron ilaç dolabından bebeğe ilaç verdi. Sonra oksijeni bağladı ve bebeği kucağına aldı, kıvrınmasına rağmen kanülleri bebeğin burun deliklerine sokmayı başardı. Oksijen içeri girerken onu tuttu ve bebek onun deneyimli ellerinde sakinleşti. "Virgin River'a ne zaman dönmeyi planlıyorsun?"

Paul, "Yarın öğleden sonra gidecektik," dedi.

"İyileştiği belli olana kadar yakınımda kalmanı istiyorum. Yola çıktığınızda bu şeyin çirkin yüzünü göstermesini istemezsiniz. Bundan daha olası bir şey düşünemiyorum. araba koltuğunda saatlerce sırt üstü yatmasından daha iyidir. Krup atakları genellikle gece gelir; bu gece ya da yarın gece fazla dinlenemeyebilirsiniz. Geri dönmek için Salı gününü ayarlayabilir misiniz?"

Paul bir kolunu Vanni'nin beline dolayarak, "Sen ne dersen onu yaparız," dedi.

"Tamam, eğer onu daha önce bana geri getirirseniz gerekmiyorsa, Salı sabahı ona bir bakmama, göğsünü dinlememe izin verin. Eğer iyi görünüyorsa yola çıkabilirsiniz. Virgin River'a döndüğünüzde Doktor Mullins'e bir baktırsanız iyi olur. Orada geçirdiği yıllar boyunca muhtemelen bir kova dolusu krup tedavi etmiştir."

Paul ve Vanni şaşkın bakışlar attılar, sonra döndüler Bu ifadeler Cameron'a geri döndü. "Tanrım, Cameron, özür dilerim," dedi Paul. "Sanırım bunu bilmenin hiçbir yolu yok. -Doc Mullins bir aydan biraz fazla bir süre önce öldü."

"Ne?" Cameron şaşırarak sordu. "Ne oldu?"

Paul omuz silkti. "Tam olarak emin değilim. Mel onu klinikte yerde yüzüstü yatarken bulmuş ve kalp masajıyla hayata döndürmeye çalışmış ama kendine gelememiş. Yeni bebek, küçük Emma, onun hemen yanında yerde yatıyordu, belki de kalp krizi geçirdiğinde onu tutuyordu."

"Ah, Tanrım," dedi Cameron. "Bu korkunç. Emma?"

"İyiym. Tanrı'ya şükür."

"Kasaba nasıl gidiyor?"

"Biraz titrek," dedi Paul. "Mel klinikte elinden geleni yapıyor. Vanni'nin kuzeni Shelby bir süredir ziyarete geliyor ve her gün kliniğe giderek çocuklara, hastalara ve evrak işlerine yardım ediyor. Grace Valley'den Doktor Stone ve Hudson, Mel'in bakamadığı hastalara bakıyor. Ancak Doktor'un kırk yılı aşan eşyalarıyla uğraşmak Mel'e gerçekten çok ağır geliyor. Yas tutuyor ve çok çalışıyor ve küçük Emma daha altı aylık bile değil."

"En azından Shelby yanında. Şimdilik," dedi Vanessa. "Ama Shelby sadece ziyarete geldi. Tatilden sonra gitmeyi planlıyordu. Tanrım, Cameron, aramak aklımıza gelmediği için üzgünüm. sen."

"Neden yapasın ki Vanni?" Cameron söyledi. "Adamla bir kez tanıştım, bir saatten az konuştum. O kısa sürede ondan çok etkilendim ve halkını önemseyen çatlak bir küçük kasaba doktoru olduğu belliydi.

Siz ikiniz dışında ortak arkadaşımız yoktu. Ama lanet olsun, bu Virgin River için büyük bir kayıp." Matt onun kollarında kendinden geçmişti ve iyi nefes alıyordu, oksijen sayesinde daha az öksürüyordu. "Bunu duyduğuma çok üzüldüm."

"Mel kasaba için yeni bir doktor ilanı verdi ama O büyüklükte bir kasabaya kim gelmek ister ki? Ücretin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok - sanırım ne alırsan o. Mel ve Jack'in bara pek çok ürün, şarap ve et koyduklarını biliyorum, hastalar topraktan kazandıklarıyla ödeme yapıyorlar."

Cameron kıkırdadı. "Aslında kulağa hoş geliyor. Sigorta şirketleriyle boğuşmaktan iyidir."

Paul güldü. "Virgin River'da bu bir sorun değil. Pek çok kişinin sağlık sigortası yok."

Cameron stetoskopu kulaklarına taktı ve Matt'in göğsünü kısa bir süre dinledi. "Bu biraz daha iyi," dedi. O da

bebeği bir süre daha tuttu. "Lütfen Mel'e başsağlığı dileklerini iletin," dedi. Gözleri bebeğe odaklanmıştı, "Doc biraz hırçındı ama eminim altın gibi bir kalbi vardı." Sonra Vanessa ve Paul'e baktı ve küçük bir gülümseme verdi. "Siz ikiniz nasılsınız?"

"Güzel," dedi Paul. "Virgin River'da inşaat yapıyorum. Birkaç başka mülkün yanı sıra Vanni için de inşaatı devam eden bir evim var." Kadının şakağına bir öpücük kondurdu. "Bence Vanni

Beni seçerek büyük bir hata yapmadığına seni ikna edeceğim." Paul'e gülümseyerek mutlu olduğunu teyit etti.

"Hâlâ babamla birlikte yaşıyoruz," dedi. "Ama ev Noel'den önce hazır olacak ve babamın arazisi üzerinde olduğu için yakın olacağız ama çok da yakın olmayacağız."

"Kulağa mükemmel geliyor."

"Bir sonraki bebeği düşünmeye başlıyoruz," dedi.

"Düşünmelisiniz. Yapabiliyorken yapın," dedi Cameron.

"Paige geçen yaz doğum yaptı, küçük bir kız. Brie'nin doğum zamanı

Noel civarında."

"Gelmeye devam ediyorlar," dedi Cameron kıkırdarak başını sallayarak.

Vanni gülerek, "Virgin River'ın bereketli bir yer olduğunu duymuştum," dedi.

"Balık mı tutuyorsun, Cameron?" Paul sordu.

"Uzun zamandır doktorluk dışında pek bir şey yapmadım," dedi. Paul, "Aşağı gel ve balık tut," diye davet etti. "Birkaç tane al

günler. Seni Virgin'e götüreceğim. Somonlar akmaya başladı. Mersin balıkları şişmanladı."

"Kulağa hoş geliyor. Çok balık tutuyor musun?"

Cameron sordu. "Hayır, evlere gidiyorum. Ama aşağı gelersen

Birkaç sabah ara ver. Artık iyi amirlerim var. Ya da Jack'i seninle birlikte gönderirim. Jack nehre çıkmak için her bahaneyi sever."

"Bunu düşüneceğim," dedi. Kanülleri bebeğin burnundan çıkardı. "Tamam, şimdi beni dinle Vanessa.

Ne kadar telaşlanırsa telaşlansın, sadece berrak sıvılar. Üst solunum sorunlarıyla birlikte ishali de tedavi etmezsek susuz kalacak. Ve buhara gir, tamam mı?"

"Tamam," dedi, bebeği ondan alarak. "Sana ne borçluyuz?"

"Hadi ama." Cameron güldü. "Nehirde bir güne ne dersin?"

"Anlaştık," dedi Paul gülümseyerek. Elini uzattı. "Gerçekten işe yaradın dostum. Sana ne kadar minnettar olduğumuzu anlatamam."

"Beni aradığına sevindim. Bu küçük adamın daha iyi hissetmeye ihtiyacı var."

Cameron Michaels Virgin River'da kimseyi aramadı. Üç gün izni vardı ve arabayla geldi. Önce kliniğe gitti, içeri girdi ve Mel'i bilgisayarın başında buldu. "Selam," dedi.

"Hey," diye karşılık verdi, masadan kalkarak. "Seni buraya getiren nedir?"

"Paul ya da Vanni bahsetti mi bilmiyorum ama Doc'tan yeni haberim oldu. Birkaç gün iznim vardı ve başsağlığı dileklerimi bizzat iletmek istedim."

"Teşekkürler. Kaybetmesi zor biri."

"Yeni bir doktor arayışınız nasıl gidiyor?" diye sordu. "Yanıt yok," dedi omuz silkerek. "Ama bu bir sürpriz. Aramaya daha yeni başlamıştık. Ayrıca, Hope Yıllardır Doc'a yardım edecek bir doktor arıyordum ama kimse cevap vermedi. En yakın kişi bendim ve dürüst olmak gerekirse, özel koşullarım olmasaydı Virgin River'ı da düşünmeyebilirdim."

"Özel durumlar hakkında bir şey sorabilir miyim?" "Elbette," dedi. "Bir fincan kahveye ne dersin?" "Bu harika olur," dedi gülümseyerek.

"Sıkı dur, hemen döneceğim."

Shelby mutfaktaydı, masada oturuyordu.

Çocuklar uyurken, biri oyun parkında, diğeri portatif beşikte bazı evrak işlerini hallediyordu. Mel kahve doldurdu ve çocukları uyandırmamak için Shelby'yi Doktor'un ofisinde onlara katılmaya davet etti.

Oraya vardıklarında onları tanıştırdı ve Cameron tekrar başsağlığı diledi.

"Los Angeles'ta geçirdiğim yıllara dair hikâyelerle Shelby'nin canını sıkıyordum," dedi Mel. "Jack'le tanıştığım da buldum. Benim

Kocası acil servis doktoruydu. Öldürülmeden önce yıllarca birlikte çalıştık. Yeni bir başlangıç arıyordum.

L.A. Virgin River'ı özgeçmişimi bıraktığım hemşire kayıt bürosunda buldum. Görmeden buraya geldim."

"Ve senin için mükemmel mi buldu?" Cameron sordu.

"Hiç de öyle değil," dedi. "Kasaba yanlış tanıtıldı, maaş berbattı, kira ödemedem kalacağım kulübe Ev yıkık dökük bir kulübeydi ama tam canımı kurtarmak için kaçarken Doc'un verandasına bir bebek bırakıldı ve ben de bir süre kaldım." Omuz silkti. "Kısa sürede bağlandım. Sonra Jack'e aşık oldum. Şimdi de kendimi adadım. Burada tıp, şehirde alıştığım dan tamamen farklı bir sahne. Bir aileye bakmak gibi. Bu insanlar benim arkadaşlarım. Ve tabii ki Jack buradaysa ben de buradayım."

"Peki burada doktorluk yapmak nasıl bir şey?"

Cameron sordu. "Yaratıcı ve esnek olmak zorundayız.

Evlat," dedi,

gölerek, "Bir çocuk doktoru işimize yarayabilir, değil mi Shelby?"

"Mel'in dediği gibi, "Boy howdie". Bebekler bu kasabaya akın ediyor."

"Yeni bir doktor bulma şansımızı beğenmiyorum ve dürüst olacağım, bu yüzden uykularım kaçıyor. Kötü bir kaza gibi büyük bir şey olursa tek kaynakları olmak istemiyorum," dedi Mel. "Üzgünüm Shelby," dedi. "Bu bir motorlu taşıt kazası." Cameron'a dönerek, "Ya da bir av kazası. Ama burası bir doktorun mali açıdan başarılı olabileceği bir yer değil. Hasta ücretlerimizin büyük bir

kısmı

çiftliklerden ve üzüm bağlarından alınan hizmetler ve ürünler. Yiyebileceğimden daha fazla yiyecek, geçinmek için gerekenden daha az nakit. Malpraktis sigortasını karşılamak için bir hibe teklifi yazdım. İlçe benimkini karşılıyor - buralarda sertifikalı bir ebe olmasının yararını görüyorlar. Ve eğer yapabilirsen

İnan bana, Doc hiç sigortalanmadı. Asla dava edilmedi, asla korunmadı. Biri sinirlenir ve onu işinden ederse, ne olacaksa olsun diye düşündü hep." Omuz silktilti. "Eğer bir doktor bulunabilirse, eyaletin devreye gireceğini umuyorum. Tıp fakülteleriyle temasa geçtim, yepyeni bir aile hekimliği asistanının kırsalda çalışması için bir yer önerdim.

John Stone ya da June Hudson'ın yanında staj yapabilir. Eğer tanıdığınız biri varsa..."

"Olabilir," dedi. "Bunu konuşacağım."

"Shelby'yi kaybettiğimde ne yapacağımı bilmiyorum."

Cameron genç kadına baktı.

"Geçici olarak buradayım," dedi Shelby. "ALS hastası anneme uzun süre baktım ve şimdi kendi hemşirelik okuluma geçmeden önce Walt amcamın yanında kalıyorum."

"Walt Booth?" diye sordu.

"Uh-huh. Ben Vanni'nin kuzeniyim."

"Bodega Bay'den," dedi. "Evet, adınız geçiyordu."

"Şaka mı yapıyorsun? Onları tanıyor musun?"

"Tanıştırıldım," dedi basitçe. "İyi insanlar."

"Mel'e bir süre daha yardım edebilirim ama başvurularımı gönderiyorum. Bakıcı olarak geçirdiğim yıllar göz önüne alındığında hemşirelik benim için doğal bir ilerleme. Zor olacak," dedi. "Yıllardır okula ve işe gitmiyorum."

Mel onun elini tutarak, "Ama yaptığınız şey olağanüstü," dedi.

"Sana iyi şanslar," dedi Cam. "Mel-şimdi nasıl gidiyor? Hastalarla aran nasıl?"

"Şu anda birçoğunu Grace Valley'e gönderiyorum ve bazen June Hudson ya da John Stone

Yarım gün burada hasta bakıyorum," dedi Mel.

"Burası yaşamak için çok güzel bir yer," dedi.

"Evet, muhteşem. Ama insan hayatını kazanmak zorunda. Burada başsağlığı dilemekten başka ne yapıyorsun?"

"Paul ve Vanni'nin Grants Pass'teyken hasta bir bebekleri oldu ve Paul hizmetlerimin karşılığı olarak bana nehirde bir gün geçirmeyi teklif etti. Sorun şu ki, onlara geleceğimi söylemedim, bu yüzden onu tutmayacağım. Nasıl olduğuna bakıp bir ev ziyareti yapayım dedim."

"Mattie'nin krup hastalığını duydum," dedi.

"Neyse ki antibiyotiklere iyi geldi, hemen atlattı. Kliniğinizi gezme şansım var mı?" diye sordu.

"Emin olabilirsin. Oldukça işlevsel küçük bir yer," dedi Mel gururla. Ayağa kalktı. "Bu taraftan, Doktor." Yaptığı ilk şey buzdolabını açmak ve Cameron'a ellerinde yiyecek kadar kan ve plazma bulundurduklarını göstermek oldu. Mel Cameron'a muayene odasını ve tedavi odasını gösterirken Shelby mutfaktaki evrak işlerine geri döndü. Doktorun odasında

Eski ofisin köşesine birkaç kutu yığılmıştı. "Doktor'un kişisel eşyaları," dedi. "Bunları üniversite kütüphanesine geri gönderiyorum. Yukarı gel."

Ona şehirdeki tek hastane odasını gösterdi.

Geniş bir banyo ve Doc'un eski yatak odası, tamamen boş ve yeni boyanmış. "Doc'un mobilyaları neredeyse kendisi kadar eskiydi," dedi. "Onları dağıttım ve yenilerini alacağım. Eğer bir doktor bulamazsak, burada bir doğum olduğunda uyumam için iyi bir yer olacak."

"Güzel küçük bir operasyon," dedi Cameron. "Ama iki yakanızı nasıl bir araya getiriyorsunuz?"

"Benim için çok zor değil. Jack'in geliri var - asker emeklisi ve bar bizi zengin etmeyecek ama para getiriyor. Birikimim var ve artık maaş almıyorum. Birikimim var ve artık maaş almıyorum.

Doc'un cömertliği sayesinde klinik artık benim. Ücretsiz ve temiz. Sigortasız hastalar neredeyse her zaman laboratuvar, röntgen ve ilaç masraflarını karşılayabiliyor.

sonra da yirmi dolarlık bir fatura alıyoruz. Sosyal yardım veya Medicaid alan hastaların ücretleri ödeniyor.

Buradaki insanlar çok minnettar ve ellerinden geleni yapıyorlar.

-Noel kartında genellikle nakit para olur. En önemlisi de hiç para kaybetmiyoruz. Ve tüm ekipmanların parası ödendi. Aslında, bir keresinde Jack barı açmıştı, neredeyse tüm yemeklerini Doc'a verirdi. Jack bunu yapar - orman itfaiyecileri, polisler, av bekçileri ya da korucular, burada çalıştıklarında Jack onlara ücretsiz hizmet eder. Şerif yardımcısı ve adamları ara sıra ücretsiz yemek için uğrarlar. Ziyarete gelen bir otoyol devriyemiz var. Kasabanın ihtiyaçlarına hizmet eden herkese Jack ve Vaiz hizmet ediyor."

Cameron güldü ve başını salladı. "Bunu yapmaya nasıl güçleri yetiyor?"

Mel sıırttı. "Hastalar hasta ücreti olarak ürün getirdiklerinde, bunlar doğrudan Vaiz'in mutfağına gidiyor ve biz de daha sonra bunları yiyoruz. Kasabadaki insanlar sadece hasta olduklarında bir şeyler getirmiyorlar, sürekli olarak ayırabildiklerini getiriyorlar, bir nevi bize hizmet ediyorlar. Bir kile elma, birkaç litre çilek, kocaman bir çuval domates, bir kile taze fasulye... Vaiz pişiriyor, konserveliyor, donduruyor ve her saniyesini çok seviyor. Büyük bir hasta ücreti yarım dana kadar olabilir. Ya da birkaç aylık krema. Ayrıca Jack'in ihtiyacı olan her şey var Cameron." Sonra biraz daha ciddileşti. "Bu kasabaya geldiğim ilk gece Jack'i bir bar ve restoran sahibi olarak gördüm. Bundan çok daha fazlası olduğunu öğrenmem uzun sürmedi. Araba ve kamyon tamirinden inşaat işlerine kadar her şeyden biraz yapıyor. Yarım düzine kişiye danışmadan asla malzeme almaya gitmez.

küçük yaşlı kadınlar ya da doğum sonrası anneler neye ihtiyaçları olduğunu görmek için. Ve eğer bir bebek doğurtuyorsam Jack bir şeye ihtiyacım olabilir diye bütün gece ayaktaydı. Avlanmasından nefret ediyorum ama avlandığında, hayal edebileceğiniz en iyi geyik eti yemeklerinden bazılarının tadını çıkarıyoruz. Barda servis edilen balıkların çoğunu o, Preacher ve hatta belki Mike

nehirde yakalıyor. Hepsi

eşitlenir." Omuz silkti. "Burası çok basit bir yer Cameron. Bazen bir kasabadan çok bir komün gibi hissettiriyor. Ama Jack... Kime sorarsanız sorun, Jack bu kasabanın merkezinde, buradaki insanlarla ilgileniyor."

Gülümsedi. "Eminim sorarsam senin de öyle olduğunu söyleyeceklerdir." "Elimden geleni yapıyorum. Kadınlar benim uzmanlık alanım." "Buraya aşık olman uzun sürmedi."

"Bu ödüllendirici bir şey," dedi. "Los Angeles'taki hastaneden eve oldukça iyi bir maaş çeki götürdüm ve çok

Orada çalışmak zor ama L.A. yaşamak için çok pahalı bir yer. O yüksek maaşla daha fazla ilerleyebileceğimden emin değilim.

Klinik beni besleyebildiği ve benzin masraflarımı karşılayabildiği sürece, bana başka bir şey sağlamasına gerek yok. Ve burada yaptığım iş konusunda kendimi çok daha iyi hissediyorum. Bu insanların bana gerçekten ihtiyacı var."

Bir süre sessiz bir şekilde ona baktı. "Kendine bir yer bulmuşsun," dedi.

"Var. Her şeyim var." Sonra güldü. "Bir doktor dışında. Kesinlikle bir doktora ihtiyacım var. Burası küçük bir kasaba, ama biz tıbbi hizmete ihtiyacı var."

"Belki de seni kıskanıyorumdur."

"Hiç şaşırmadım." Gülümsedi. "Bu farklı bir hayat."

"Evet, sadece hayal edebiliyorum." Onun kolunu sıktı. "Pekâlâ. Booth'ların evini kontrol etmeliyim. Burada olduğumu bilsinler. Bu akşam barda yemek yiyecek misin?"

"Beşte oradayım. Sadece bir saat kadar. Şimdi su kuşu avı var, bu yüzden Jack geç saate kadar kalıyor ve ben de çocukları yatırmak için eve gidiyorum."

"Saat beşte görüşürüz," dedi Cameron. "Ve tekrar, kaybınız için üzgünüm."

"Teşekkürler," dedi elini uzatarak. "Tam bir baş belasıydı ama Tanrım, onu özleyorum."

Cameron Booth'ların evine gitti ama evde kimsenin olmadığını gördü. Önce ahıra baktı, sonra da inşaat halindeki eve gitti. Etrafta çok fazla hareketlilik vardı, bu yüzden ön kapıya giden tahtadan yukarı doğru yürüdü ve Paul'ü büyük odanın ortasında, elleri kalçalarında, neredeyse bitmek üzere olan odaya bakarken buldu. "Hey," dedi Cameron.

Paul döndü. "Cam! Burada ne işin var?"

"Birkaç günüm vardı ve gerçekten Mel'e başsağlığı dileme ihtiyacı hissettim. Size herhangi bir bildirimde bulunmadığının farkındayım, bu yüzden bu teklifimi balıkçılık."

Paul elini uzattı. "Saçmalama. Ben bir sabah yakalayabilirim."

"Hayır, merak etme, balık tutmaya gitmek için bolca vaktimiz var. Seninle konuşmam gereken bir şey var."

"Elbette, dostum. Aklında ne var?"

"Çok çılgınca bir şey yapmak üzereyim. Ve sen gerçekten açık olmazsan bunu yapamam - bunun Vanessa ile bir ilgisi yok."

Bruce postayı getirdiğinde çocuklar klinikte uyukluyor, Shelby barda soda içiyor ve Mel de ön bahçenin merdivenlerinde oturuyordu. "Herhangi bir numune Valley Hastanesi bugün mü?" diye sordu.

"Hayır," dedi, postaları karıştırırken. "Harika. Erken paydos edeceğim. İyi günler."

Mel ayağa kalktı, kazağını üzerine daha sıkı çekti ve içeri girdi. Bugün güneş çıkmıştı ama hava iyice soğumaya başlamıştı. Cameron Michaels'tan gelen bir zarf buldu ve yırtarak açtı. İlk düşündüğü şey onun ne kadar Muhtemelen bir taziye mektubu ya da teşekkür notuydu. Birbirine zımbalanmış birkaç sayfa çıkardı. En üstte, italik harflerle şöyle yazıyordu: Cameron Michaels, M.D., ABFM, ABP için özgeçmiş. Ağzı açık kaldı.

Adamın kimlik bilgilerini okudu. Aile hekimliği ve pediatri alanında sertifikalı ve yılların deneyimine sahipti; hayalindeki doktordu. Telefonu eline alıp Grants Pass'teki muayenehanesini aradığında ağzı henüz kapanmamıştı. Adam merhaba dediğinde, kadın "Sen aklını mı kaçırdın?" dedi.

Güldü. "Muhtemelen. Ama bil diye söylüyorum, ben tamamen delice, sana bir yıl vermeyi düşündüm. İşime yarayıp yaramadığını birkaç ay içinde anlayacağım, bu yüzden seni ortada bırakmayacağım. Muayenehanemden izin aldım."

"Ama Cameron, senin orada bir evin yok mu? Ekler?"

"O evden nefret ediyorum, zaten satılık. Eğer buraya geri dönersem, çok daha farklı bir şey arıyor olacağım."

"Peki ya arkadaşlar? Aile? Özel... Biliyorsun... Cameron, hayatında bir kadın yok mu?"

"Beni burada tutacak bir şey yok, Mel. Kendi yatak odası mobilyalarımı da getirebilirim."

"Ücret hakkında konuştuk..."

"Bu gerçekten benim ilk endişem değil. Klinikte yaşıyacağım, yemeklerimi barda yiyeceğim ve maaş konusunda adil olacağınızı biliyorum."

"Vay anasını," dedi. "Bu gerçekten oluyor mu?"

"Dinle Mel, bir değişikliğe ihtiyacım var. Geçici de olsa

Kalıcı bir iş. Eğer beni uygun bulursanız Noel'den hemen sonra görüşürüz."

Bir dakika suskun kaldı. Sonra "Ho-ho- ho." dedi. O da güldü.

On bir

Kasım ayının soğuk ve rüzgarlı günleri yerini mevsim normallerinin dışında sıcak, açık ve parlak güneşli bir

Cumartesi gününe **bıraktı;** Luke'un evinin ya da kulübesinin dış cephesinde çalışması için mükemmel bir gün. Ya da başka bir şey için mükemmel bir gün.

Deri kayışlarını giydi, süveterinin üzerine iyice yıpranmış deri bombardıman ceketini geçirdi ve günün çoğunda onu meşgul edecek yeterince işi olduğundan emin olmak için Art'ı kontrol etti. Shelby'nin klinikten bir gün izin alması gerekiyordu. Harley'siyle generalin evine doğru yola çıktığında saat hâlâ erkendi. Elinde sürücünün kaskıyla kapıya gitti. Shelby kot pantolonu ve kazağıyla kapıyı açtı, çorap ayaklı, saçları açık. "Değişiklik olsun diye benim arabamı denemek ister misin?" diye sordu ona. "Bugün hava çok soğuk değil."

Etrafına bakındı. "Bunun üzerine mi?"

"Sadece sen ve ben, Shelby. Şansını denemek ister misin?"

Ona yumuşak bir gülümseme verdi. "O şeyin üzerinde seninle güvende miyim?" diye sordu.

Sürücünün kaskını takdim etti. "Pekala, dikkatli süreceğim. Bir ceket ve boynuna saracak bir şey almalısın. Bot ve eldiven. Saçını da toplamak isteyebilirsin."

"Neden olmasın," dedi. "Ben hazırlanırken içeri gel." Eve adımını attı ve etrafına bakındı, Etkilendim. General emekliliği için burayı yeniden düzenleyerek iyi bir iş çıkarmıştı. Koridorda, Shelby'nin gittiği yönde bir bebeğin mızızlandığını duydu. Luke karşıya geçti. Büyük odadaki geniş resim penceresinden generalin arazisine baktı. Atlar ağıldaydı ve

Paul'ün kendisi ve karısı için inşa etmekte olduğu ev çok uzakta değildi. Binanın etrafında hâlâ bir sürü inşaat pisliği vardı ama dışarıdan bitmek üzere gibi görünüyordu. Ayrıca ahırdan çok uzak olmayan küçük bir tepenin üzerinde mezar taşına benzeyen bir şey gördü. Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Günaydın, Luke."

Arkasına döndüğünde Vanessa'yı gördü, bebeği kalçasındaydı. "Hey," dedi. "Görünüşe göre ev harika gidiyor."

"Umarım Noel'den önce burada oluruz. Bir ara gelip bir göz atmalısın. Paul bir dahi."

"Bunu yapacağım."

"Evin nasıl gidiyor?"

"Beklediğimden daha iyi," diye cevap verdi. "Ben alıyorum Shelby Harley ile gezintiye çıktı. General bunu sorun etmeyecektir, değil mi?"

Vanessa gülümseyerek, "Shelby büyük bir kız," dedi.

"Hazır," dedi Shelby odaya girerken. Kollarının alt tarafında püskülleri olan taba rengi süet bir ceket giymişti, rüzgârda savrulan püsküller. "Bu yeterince sıcak tutar, değil mi?"

Ona gülümsedi; o kadar güzeldi ki. "İyi olacaksın."

Vanessa'ya, "Ne zaman döneceğim hakkında hiçbir fikrim yok," dedi. "Umarım kimsenin bana bir şey için ihtiyacı yoktur."

"O kadar çok çalıştın ki, sadece git. Keyfine bak," dedi Vanni. "Ve o şeyin üzerinde dikkatli ol."

Shelby'yi uyarmakta ne kadar haklı olduğunu bilmiyor, diye düşündü Luke. Tehlike motosiklette değil.

Shelby saç örgüsünü kaskın içine soktu ve onun arkasına tırmandı. Kollarını onun beline doladı ve yola koyuldular, otoyola doğru ilerlediler ve kızılçamların arasından geçtiler. En yüksek ağaçların arkası soğuktu ama ağaçları aştıklarında, güneşli dağ eteklerine, koyunların otladığı sarp tepelere doğru ilerledi.

sıyrıldı. Bisiklet Luke'u her zaman neşeli hissettirirdi; yüzüne vuran soğuk rüzgâr onu tazeler ve enerji verirdi.

Luke onun küçük kollarının kendisini sarmasından hoşlanıyordu; bu kollar ona sarılıyken ülke çapında bir yolculuk yapmak

Tek başına olmasından kesinlikle daha iyi. Bazen onu yatırdı Onları kırlara, kışın nadasa bırakılan üzüm bağlarının, meyvelerinden arınmış meyve bahçelerinin yanından geçirirken başını sırtına yasladı. Tepeler şimdi kahverengiydi ama baharda burası göz alıcı bir yeşillikle canlanacaktı. Havalar ısındığında, onu sahile ve okyanusun üzerindeki sarp tepelere götürmek istiyordu. İlkbaharda burada olacak mıydı? Kendini merak ederken buldu. Ya o?

Hayvanların otladığı küçük bir tepenin etrafından dolanan toprak yola çıktığında bir saatten biraz fazla bir süredir sürüyorlardı. Harley'i oraya park etti, bacağını salladı ve sehpanın üzerine kaldırdı. Kaskını çıkardı ve onunkine uzandı. Kadın kaskı çıkardı ve örgüsü sırtından aşağı yuvarlandı. İki gidonun her birine birer kask takarak sabit bisikleti geriye doğru sürdü onunla yüzleşmek için. Yanakları soğuk rüzgârdan kızarmıştı ve gözleri parlıyordu. Ellerini dizlerinin arkasına uzattı. ve onu kendine doğru çekerek bacaklarını kalçalarına doladı. Sonra kollarını onun beline dolayarak ona doğru eğildi ve dudaklarını usulca onunkilere bastırdı. Kız onun öpücüğüne doğru eğildi, Dudaklarını hemen ona açmıştı, o kadar güveniyordu ki. Jack'in evinin dışındaki birkaç çalıntı öpücük dışında çok az temasları olmuştu.

Son zamanlarda. Doc'un ölümünden beri Shelby'nin zamanına olan talep çok fazlaydı.

"Bisikleti beğendin mi Shelby?"

"Bayıldım," dedi.

"Hızlı gitmeyi sever misin?" diye sordu.

Güldü. "Her zaman çok temkinli olmuşumdur," dedi. "Bu iyi hissettiriyor."

"Seni çok hızlı götürmemeye çalışıyorum," dedi ve sesi fırçalanmış kadife gibi boğuklaştı. O bir koştu Elini sırtından aşağıya, uzun örgüsüne doğru indirdi. Onu

çeki

Ağzını onunkine dayadı ve büyük bir eliyle başının arkasına bastırarak onu daha derinlemesine öptü. Kadın ona doğru eridi, kolları ceketinin içine girdi ve sırtına dolandı, Onu daha yakın tutuyor, küçük dili ağzına giriyordu. Dünyası altüst oldu. Güçlü bir öpücükle ağzının içini yokladı, onu kendine daha sıkı çekti, ta ki

kucağına oturdu. Ellerini kızın poposuyla doldurdu ve onu sıkıca tutarak iç çekişlerinden ve inlemelerinden ziyafet çekti. Kızın leğen kemiğini kendisine doğru salladı ve anında tahrik oldu. Eğer aralarında kot pantolon engeli olmasaydı, bu şey

Kendini vazgeçirmeye çalıştığı şey gerçekleşecekti. "Ah, Shelby," diye fısıldadı onun dudaklarına karşı. Onun ağzını serbest bıraktı. "Dinle, konuşmamız gerek."

Ona gülümsedi. "Elbette. Ben de bunu bekliyordum. Konuşmayı."

"Shelby, canını kurtarmak için kaçmalısın, şaka yapmıyorum. Kadınlar söz konusu olduğunda hiçbir zaman güvenilir olmadım. Frenler konusunda da pek iyi değilimdir. Tanrım, seni gerçekten incitmek istemiyorum."

"Beni yine korkutmaya mı çalışıyorsun Luke?"

"Evet, seni korkutmaya çalışıyorum. Seni uyarıyorum. Kafanı kullan Shelby. Sen gençsin, tatlısın ve ben sorumsuz, azgın bir piçin tekiyim. Hata yapmış olursun, benimle karışıyor."

Bir parmağıyla onun kulağını yokladı. "Luke, zaten seninle biraz kafam karışık. Sen de kendini benimle karıştırdın."

"Shelby, ben en iyi ihtimalle geçiciyim. Burada kalmayacağım." "Ben de kalmayacağım. Bu kadar mı?" İçini çekti ve başını salladı. "Kadınları köpekbalıklarının dalgıçları ezip geçtiği gibi ezip geçtiğim bilinir. Senin için iyi olmazdım."

"Şu anda çok kadınla yatıyor musun?" diye sordu.

O kadar uzun zamandır bir kadınla birlikte olmamıştı ki, sonuncusunu hatırlamakta zorlanıyordu. Sadece bu gerçek bile onu

Shelby'nin inanılmaz baştan çıkarıcı cazibesine karşı daha da savunmasızdı. "Aklımda sadece bir kadın var. Beynim lanet olası bir füze gibi ve eğer Korkarım daha sonra benden nefret edebileceğin şeyler yapacağım. Ve sonra Walt amcan beni vuracak."

Bu onu sadece kıkırdattı. "Her zaman kadınlarınızı, üzerlerine çullanıp onları yutmadan önce sizinle ilişkiye girmemeleri konusunda uyarır mısınız?"

"Asla. Bu beni biriyle yatmaktan alıkoyabilir. Ama senin için endişeleniyorum. Aşık olman lazım, kokusunu alabiliyorum. Ve ben aşık olmam. Ben kök salmam ve taahhütler."

"Biliyor musun Luke?" diye sordu gülümseyerek. "Bence sen bana aşık olmaktan daha çok endişeleniyorsun."

"Bak, böyle düşünmemelisin-"

"Sadece belki dedim. Beklediğim gibi değil." "Beklemiyor musun?"

"Ben seyahat edeceğim ve okula gideceğim. Sen de kulübelerini onarıp satacaksın. Çok açık konuştun. Beni yüzlerce kez uyardın. Ve şimdi, ben sadece uyarıyorum sen."

"Bir kaçamak mı istiyorsun? Benim gibi bir adamla mı? Senin için çok yaşlı biriyle mi?"

Kadın sadece güldü ve adam onu sarsmak istedi.

"Oldukça yaşlısın," dedi kadın. "Çok yakında tüm bu uzun uyarılara gerek bile kalmayacak." Başını arkaya yatırdı ve güldü.

Ellerini kızın poposuna koyarak onu kendine doğru çekti ve hafifçe salladı. Onun gözlerinin içine baktı ve gözleri çakmak taşı kadar sıcaktı.

"Görünüşe göre henüz çok yaşlı değilsin," dedi, Bir öpücük daha almak için ağzına doğru eğildi ve ondan derin, sefil bir inilti çıkardı.

"Bunu çok daha ciddiye almalısın. Geçmişim pek iyi değil. Pek çok kadınla birlikte oldum ama hiçbirisiyle uzun süre birlikte olmadım."

"Özür dilerim Luke. Eminim çok tehlikelidir," dedi ama sesi mizah doluydu. "Sadece seni vazgeçirmek için içimde bir şeyler bulamıyorum. Beni öpme şekline bayılıyorum." Pelvisini onunkine doğru hareket ettirdi. "Peki ya bu...? Hmm. Bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum."

Adam, ısı ve güçle tekrar kızın ağzının üzerine çullandı. Kolları tekrar ona sarıldı. Ağzının tadı o kadar lezzetliydi ki neredeyse bu dünyanın dışına çıkmasına neden olacaktı. Çok sayıda kadınla birlikte olduğundan ve hiçbir şey yapamadığından bahsetse de, hiç kimseyle böyle bir heyecan hissettiğini hatırlamıyordu. Daha önce de tahrik olmuş, neredeyse kırıma noktasına kadar heyecanlanmıştı ama bu şey Shelby'nin başına gelenler o kadar yoğunlu ki, aklını kaçırmak üzereydi. Hayatını kurtarmak için asıldı, iki dakika boyunca onun ağzını yuttu, sonra dört, sıkı genç göğüslerinin süveterinin içinden bile göğsünü deldiğini hissetmek onu uçuruyordu.

Onunla sonuna kadar buluştu, ona sarıldı, ağzına karşı yumuşakça mırıldandı, dil oyununa katıldı, onun içinde titreşen heyecan üzerine heyecan gönderdi. Üzerindeki tüm korku ve utangaçlık gitmişti. Adam çok rahatsız olmaya başlamıştı. Yine de onu bir süre daha öptü.

"Kahretsin, Shelby," dedi. "Seni uyarmadığımı söyleme."

"Ve beni uyardı, beni uyardı ve beni uyardı..."

"Seni koruyacak ve sana bakacak ciddi bir genç adamla birlikte olmalısın, benim gibi biriyle değil."

"Belki bir gün. Şu anda tek bir şartım var. Her seferinde bir kadın, tek istediğim bu. Bir hareme katılmak istemiyorum. Bunu yapabilir misin?"

İç çekti. "Ben yapıyorum. Denememe bile gerek yok. İstedğim tek kadın sensin. Ve seni gerçekten çok istemeye başladım."

"Biliyorsun, bu umurumda değil," dedi, parmaklarının arkasını nazikçe onun sert yanağında gezdirerek.

"Bunu düşünsen iyi olur."

"Başka bir şey düşünmedim. Bunu sen de biliyorsun."

"Tamam," dedi elini omzunda gezdirerek ve parmaklarını onunkilere geçirerek eline uzandı. "İşte seçimleriniz. Akıllı olmaya çalış. Seni şimdi eve götürebilirim ya da benimle eve gelebilirsin. Çünkü ya bunu burada ve şimdi durdurmalıyız ya da bu işi bitirmeliyiz."

Ona gülümsedi. Ona doğru eğildi ve dudaklarını usulca onunkilere bastırdı. "Hadi şu işi bitirelim," diye fısıldadı.

Luke bisikleti evinin önüne çekti, indi ve sehpasının üzerine koydu. Kızın kaskını ondan aldı ve gidona astı. Sonra onu bisikletten indirip kollarına alırken dudaklarını onunkilere değdirdi. Onu içeri taşıdı, kapının kilidini açtı ve hızla ve sabırsızlıkla yatak odasına doğru ilerledi.

Beyni uyuşmuştu; tek düşünebildiğı yakında iyileşeceğıydi. Ona sahip olduğunda, delilikten kurtulacaktı. Ama çaresizliğine rağmen, bunun çok hızlı olmayacağına kararlıydı. Yavaş ve tatlı olacaktı ve ona kendini o kadar iyi hissettirecekti ki bayılacaktı. O zaman iyileşmiş olacaktı.

Onu nazikçe yatağa oturttu. Ceketini omuzlarından indirdi ve onunkini alarak odasındaki sandalyeye fırlattı. Pantolonunun düğmelerini çözdü ve çizmelerini çıkardı. Önünde yere diz çöktü, botlarını yavaşça çıkardı ve kazağını dikkatlice başının üzerine çekti, göğsüne, omuzlarına, göğsüne, boynuna küçük öpücükler yerleştirdi. Kadın titredi ve bir an için onu kollarının arasına aldı, Kendisine acele etmemesini, ağırdan almasını, şu anda köpekbalığı olmayacağına dair ona güvence vermesini hatırlattı.

Sütyeni kayboldu ve dili meme uçlarını canlandırdı, sertleştirerek zirveye çıkardı. Yavaşça onu itti

yatağa geri döndü ve kot pantolonunun düğmelerini açarak çekiştirdi. Yardım etmek için poposunu kaldırdı ve kot aşağı kayarak indi. Adam, belden aşağısını zar zor örten küçük, şeffaf bir kumaş parçası dışında çıplak olan inanılmaz bir vücuda bakmak zorunda kaldı. Bir parmağını yavaşça Elastik.

Kendi giysilerini hızla çıkararak boxer'ına kadar indi. Kadının üzerine eğilerek boynundan dizlerine kadar tüm vücuduna öpücükler kondurmaya başladı. Sonra onun üzerinden kayarak, kalçalarını kalçalarına, göğsünü göğüslerine dayadı ve ağzını yalayıp yuttu. Onun iniltisini duydu, kendisine doğru eğildiğini hissetti ve ereksiyonu karnında zonklamaya başladı. Dudaklarını ısırdı ve "Fikrini değiştirmek için yaklaşık on saniyen var" dedi. Onun yumuşak, ela gözlerine baktı ve küçük bir gülümseme verip başını salladığını gördü. "Emin misin?" diye sordu, eğer kız fikrini değiştirmeye çalışırsa ne yapacağını merak ediyordu. onu şimdi durdurabilirdi. Kaçan bir tren gibiydi, kan beyninde kükrüyordu.

"Prezervatifin var mı Luke?" "Onu kullanıyorum," dedi.

"O zaman eminim."

Boxerını çıkardı ve komodinden bir prezervatif aldı. Soyut bir şekilde, eve hiç kadın getirmediği halde onları orada tutmasının garip olduğunu düşündü. Yuvasında kadın olmasından hiç hoşlanmamıştı. Ama Shelby buradaydı ve bu son derece doğal görünüyordu. Prezervatifi rekor bir sürede taktı ama ellerini Shelby'nin üzerinde yavaşça gezdirdi. O

O küçük dantel parçasını çekiştirerek çıkardı; çıkarırken bir gözyaşı duyduğunu sandı. Ona bir çift külot borçlu olabilirdi. Elini karnından aşağıya, kasıklarının üzerinden aşağıya doğru gezdirdi,

Bacaklarını ayırdı ve ortasındaki küçük, erojen düğüme özel bir dikkat göstererek ona masaj yaptı, bu temas onun inlemesine ve eline karşı itmesine neden oldu.

Parmaklarının aşağıya inmesine ve dalmasına izin verdi, onu ıslak ve gitmeye hazır buldu. Ve ona hayatının yolculuğunu yaşatmaya hazırdı.

Sakin ol, dedi kendi kendine. Bu onun için iyi olmalı. Kendini onun üzerinde tuttu ve nazikçe yokladı, kendini ona doğru bastırdı. Yolu buldu ve kadın kalçalarını yukarı kaldırdıkça daha da ilerledi ama dirençle karşılaştı. Yavaşça biraz itti ama kadın sıkıydı. Belki de yeterince almamıştı Onu buna hazırlamak için çok zaman harcadı. Onun gözlerinin içine baktı ve saçlarını geriye doğru taradı. "Tatlım, çok küçüksün."

"Sorun yok," diye fısıldadı.

Ama sorun değildi; onu öperken uyarmak için biraz daha zaman harcadı, kaygan ve uyarılmış olduğundan emin oldu. Kız hazır olduğu halde içine girmiyordu. Zorlamak istemiyordu. Bununla ilgili herhangi bir rahatsızlık olmamalıydı. Her şey yolunda gitmeliydi.

Avucunu onun yanağına dayadı. "Sorun yok Luke. Sadece yap."

"Doğru olmayan bir şeyler var," dedi başını sallayarak. "Bu ilk kez oluyor," diye fısıldadı.

İçgüdüsel olarak geri çekildi. O kadar afallamıştı ki bu neredeyse onu söndürecekti. "Bu mümkün değil," dedi soluk soluğa. "Sen yirmi beş yaşındasın!" Ama o sadece başını salladı ve gözlerinin hafifçe kapanmasına izin verdi. Bunu yaptığında, şakaklarındaki saçlarına akan birkaç damla gözyaşını sıktı ve bu onun kalbini parçaladı. Nasıl olur da bu kadar güzel bir kadın Seksi mi, bakire mi kalayım? Tek düşünebildiği buydu.

Kendini o gözyaşlarını nazikçe öperken buldu. "Ah, Shelby. Bu hiç iyi değil."

"Sorun yok," diye tekrar fısıldadı. "Zamanı geldi. Senin olmanı istiyorum."

"Ama seni çoktan ağlattım ve henüz hiçbir şey yapmadım bile."

"Luke, yemin ederim, ben hazırım," dedi. Küçük elini bedenlerinin arasına soktu ve onu kavradı, keskin bir nefes almasına neden oldu. "Bunun olması için uzun zamandır bekliyordum. Lütfen beni daha fazla bekletme."

İyi tarafından bakacak olursak, sağlam olduğu haberi Yavaşlamasına yardım etmenin avantajı. Hem de çok.

Aslında, bu

Neredeyse devam edemeyecek hale gelmişti. Ama onun için deli oluyordu ve açıklamaları daha sonra keşfetmeye ve şimdilik ona iyi bakmaya karar verdi. "Tamam bebeğim," dedi dudaklarına yumuşak öpücükler kondurarak. "Her şeyi yoluna koyacağım. Senin için güzelleştirmeye çalışacağım. Bana güven ve işi yapmama izin ver, tamam mı?"

"Tamam," diye cevap verdi.

Kadın vücudu konusunda tam bir uzman sayılmazdı ama bir iki şey biliyordu. Gerçekten yumuşak ve gevşek olmadığı sürece onun içine acı çekmeden giremeyecekti ve bunu sağlamanın tek bir yolu vardı. Ortasına gelene kadar vücudunu öptü ve oraya vardığında diliyle erojen noktayı yokladı. İnledi

zevk; tatlıydı, sarhoş ediciydi. Altında kıvranırken elleri onun omuzlarını kavradı ve doğru yolda olduğuna ikna eden küçük sesler çıkardı. Ellerini kaburgalarından göğüslerine doğru kaydırды ve başparmaklarını meme uçlarında gezdirerek nazikçe yoğurdu. Kadının iç çekişleri pantolonuna, pantolon da küçük çıgıllıklara dönüştü ve adam titremenin kasılmalara dönüştüğünü hissedene kadar kendini ona gömdü. Parmaklarını onun omuzlarına geçirdi ve dizlerini ona doğru kenetledi, onu sonsuza dek tutacak gibi görünen güçlü bir orgazma ulaşırken onu orada kilitledi. Sonunda onu serbest bırakana ve altına yığılana kadar kıpırdamadı.

Sonra yavaşça, biraz isteksizce kalktı, dudaklarına ulaşana kadar vücudunu öptü. "Daha iyi," diye fısıldadı.

"Gerisini istiyorum," diye yalvardı nefes nefese.

"Oraya varmak üzereyiz, tatlım. Bunun için biraz zamana ihtiyacımız var."

Önce onu birkaç dakika nazikçe öptü. parmaklarının güneye doğru gitmesine izin verdi. Beklemediği şey, tüm amacının değişmesiydi, ölmek yerine doymak bilmeyen arzusundan kurtulmak için onun içinde Bunu onun için unutulmaz kılmak, onun için doğru olanı yapmak istiyorum, Özellikle de bu onun ilk seferiyse. O ne buldu

Bacaklarının arasına gireceğini biliyordu; dokuları dolgun, yumuşak, nemli ve gevşekti.

Çoğunlukla iyileştiğini hissettiğinde, parmaklarının o değerli küçük düğümü çalıştırmasına izin verdi ve onu tekrar heyecanlandırdı. Kadın istekli sesler çıkarmaya ve eline karşı hareket etmeye başladığında, kendini hislerin içinde kaybederek, yavaşça ona girmek için kendini nazikçe konumlandırdı. Onun üzerine çıktı ve yüzünü izledi, irkildiği, soluduğu ya da rahatsızlık belirtisi gösterdiği anda durmaya hazırdı. Ona zarar vermesine imkân yoktu. Hâlâ biraz direnç vardı ama

Neredeyse daha önce hissettiklerine yakındı. Bir kadının vücudu mucizeviydi; onu açmak için gürleyen bir doruk noktası gibisi yoktu. Dikkatlice hareket etti, her seferinde birazcık, ta ki içine girip onu doldurana kadar. Kıpırdamadan durdu, onun içinde olma hissine alışmasına izin verdi ve kısa süre sonra yavaş, memnun gülümsemesinin dudaklarını şekillendirdiğini gördü.

"Bana söylemeliydin," dedi yumuşak öpücükler arasında.

"Hayatını kurtarmak için kaçardın."

"Daha iyi hazırlanmış olabilirdim."

"Görünüşe göre yeterince hazırlıklıymışsınız. Ve bunu bilmek istiyorum. Bana göstermeni istiyorum."

Hareket etmeye başladı, derin, yavaş, eşit vuruşlar, yüzünü izliyor, tatlı gülümsemesinden zevk alıyordu. Aşağı uzandı ve bacaklarını dizlerinden bükerek yukarı çekti, sonra elleri kalçalarına gitti. "Kalçalarını biraz oynat tatlım. Doğru noktayı bulmama yardım et. Onu bulmak zorundayız birlikte...."

Soluk soluğa kalmış ağzını tekrar tekrar öptü. Kadın biraz kıpırdandı, sonra birden başını arkaya attı ve "Tanrım, Tanrım, Tanrım, Tanrım" diye mırıldandı.

Onun gözlerinin içine gülümsedi. "İşte böyle," diye fısıldadı. "Ben de bundan bahsediyordum. Aşk noktası." Dudaklarına karşı söyledi. Hareketlerini onunkilerle eşleştirdi, onunla aynı hızda. Kıkırdadı, derin ve şehvetli bir ses. "İşte benim kızım. Ne istediğini biliyorsun, değil mi bebeğim?" diye sordu boğuk bir fısıltıyla.

"Evet," dedi. "Oh, evet."

"Acımıyor mu?"

"Hayır," diye fısıldadı. "Oh Tanrım..."

Kısa süre sonra küçük mırıltılar bir kez daha tutkulu ve vuruşları daha hızlı ve daha derin. Tempo arttı ve kalçaları ona doğru hamle yaptı, sonunda leğen kemiğini ona doğru kaldırdı, içgüdüsel olarak topuklarını yatağa saplayarak ona doğru itti ve fırtına onu başka bir çılgın yolculuğa çıkardı. Dondu kaldı, nefesi kesildi ve öylesine yoğun bir sıcaklık ve güçle etrafını sardı ki beyni dondu kaldı. Tekrar, uzun, harikulade bir an boyunca onu pençesinde tuttu, o kadar kör edici bir zevk ve o kadar şiddetli spazmlar ki, doruk noktasını içinden çekip çıkardılar. Aklını kaybedeceğini düşündü, o kadar iyiydi ki. Hiç böyle hissetmemişti.

daha önce böyle bir şey görmemiştim.

"Oh! Luke!" diye tutkulu bir fısıltıyla bağırdı. Adının dudaklarında yankılanması yaşadığı deneyimi daha da inanılmaz kılıyordu.

Ve sonra onun kollarında yavaşça gerçekliğe geri döndü ve adam bunun en hassas kısım olduğunu fark etti. Ona sarıldı, nefesini tutup sakinleşirken ellerini onun yumuşak, mükemmel vücudunda uzun, yavaş okşamalarla gezdirdi.

Ona bir şeyler oldu. Gerginlik gitmişti, fiziksel rahatlama memnuniyet vericiydi ama tam olarak tatmin olmamıştı. Onun bedeninden ayrılmak istemiyordu. Kendini, hiç kimsenin bulunmadığı bir yerdeyim ve burası hayal edilebilecek en tatlı yer, diye düşünürken buldu. Bir kadına nasıl doğru davranacağını bildiğini kanıtlamak için genellikle yaptığı şeyi, sevişmeden sonra onu uzun, değerli bir an boyunca tutmak, şimdi yapıyordu. Çünkü onun gitmesine izin veremezdi. Onun yatağını terk ettiğini düşündüğünde, içinde bir boşluk hissediyordu. Ona sarılmak, onu öpmek, ona dokunmak doğru geliyordu. Mükemmel ve normal.

Sonunda derin ve tatmin olmuş bir iç çekti.

İsteksizce kendini onun bedeninden dışarı bıraktı. Başını kaldırdığı eline dayadı ve boş boş ona baktı

Şakağındaki saçlarla oynuyordu. "Düşündüğün her şey oldu mu?" diye sordu.

"Oh, adamım," dedi, sesi küçük bir kahkahayla titriyordu. "Şimdi kızların neden bahsettiğini anladım. Hayal ettiğimden bile daha iyiymiş."

"Tamam, daha önce seks yapmadığına inansam bile, beni hiç orgazm olmadığına ikna etmek çok zor olacak. Ben on iki yaşında kendi başıma orgazm olmaya başladım."

"Evet, ben de oradaydım. Ama onunla bunun arasında kesin bir fark var. Whew."

Dudakları onun boynunu, omzunu, kulağını buldu. "Bunu anlamama yardım etmen gerekecek."

"Bu ilginç değil Luke. Eğer düşünürsen zaten biliyorsun. Annemi. Ben on sekiz yaşındayken hastalandı. Onu hiç uzun süre yalnız bırakmadım." Omuz silkti. "Arkadaşlarımla biraz dışarı çıktım ama hiçbir erkekle ilişkim olmadı. Hatta Bazı randevular, çok sıkıcı randevular. Son birkaç yıl tamamen anneme sonuna kadar yardım etmekle geçti."

Dokundu

kulağının üstündeki kısa saçları. "Geç çiçek açan biriyim, ha?"

Başını sallayarak ona baktı. "Bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum. Bodega Bay'deki herkes kör mü? Seni gördüğüm ilk gece beni neredeyse komaya sokuyordun. Onlar

kapıyı kırıyor olmalıydı..."

Onun yüzünü okşadı. "Bu benim için yepyeni bir dünya Luke. Böyle bir özgürlüğe sahip olmak. Kendim hakkında düşünmek. Bir erkekle flört etmek." Gülümsedi. "Tehlikeli bir adamla." Sonra gülümsemesi soldu. "Ben evde annemin iyi olup olmadığından endişe ederken böyle bir şey olamazdı."

"Bu benim için yeni bir bölge Shelby. Bunu asla planlamazdım."

Sırıttı. "Öyle mi? Bundan şüphelenmiştim, bu yüzden bundan bahsetmemeye karar verdim. Ta ki geri dönmen için çok geç olana kadar."

"Ben böyle şeylere girmem. Seninle yatakta çıplak olmamam için yüzlerce neden var."

Şimdi." Şakağına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Artık bakire olduğumu bildiğim için yüz bir."

"Öyleydi," diye düzeltti. "Daha önce kimse içime girmemişti ve sen... Shew." Başını iki yana salladı.

"Neyim ben?" diye sordu, bir elini kulağının üzerindeki saçlarda gezdirirken.

Yumuşak bir şekilde güldü. "Erkekler hakkında pek bir şey bilmediğimi kabul ediyorum ama senin ortalama bir erkekten biraz daha kutsanmış olduğundan şüpheleniyorum. Ayrıca, inanılmazsın. Hep duymuşumdur ilk sefer rahatsız edicidir." Gülümsedi. "Bu harikaydı."

"Sanırım bilseydim taşınırdım. Kasabayı terk ederdim. iyi için."

"Yapmadığına gerçekten sevindim. Mükemmeldi."

"Oldukça mükemmeldi. Ama kahretsin, kızım. Bunu daha önce hiç yapmamıştım."

"Ne?"

"Otuz sekiz yaşındayım. Sen birlikte olduğum ilk bakiresin. Neden ağladın?"

Göz kapaklarını indirdi. "Bu kadar yaşlı olmak biraz utanç verici ve..."

"Ah, bebeğim," dedi, onun kapalı gözlerini öperek. "Çok tatlıydı. Şimdiye kadar yaşadığım her şeyden daha tatlıydı."

Sırt üstü yuvarlandı ve tavana baktı. Kafasını çılgınca düşünceler doldurmaya başladı, bunların başında hayatında, bedeninde başka bir erkeğin olabileceğini hayal bile edememesi geliyordu. Hiç bu kadar sahiplenici olmamıştı,

tescilli duygular. Bunun Shelby olduğu için mi, yoksa onu sahiplenene kadar içine hiç dokunulmadığı için mi olduğundan emin değildi. "Sana karşı dürüst olacağım," dedi. "Bu beni sarsıyor."

"Fark ettim," dedi gülerek.

"Ben ciddiym, Shelby. Seni tekrar istiyorum. Bu yataktan ayrılmanı istemiyorum."

Karnının üzerine yuvarlandı ve dirseklerinin üzerinde doğruldu. "Eninde sonunda eve gitmem gerekecek. Bir arama ekibi gelmeden önce."

"O kapıya dokunan herkesi vururum," dedi. "Kimıldamayın. Hemen döneceğim." Yataktan kalktı ve prezervatiften kurtulmak için banyoya yöneldi.

Adam tekrar odaya girdiğinde, kadın ilk kez çıplak bir erkeği tam formunda gördü. Gülümsedi. Adam çok güzeldi. Muhteşem, şehvetli bir adamın ona doğru yürümesi müthiş bir şeydi. Yanına uzandı, onu tekrar kendine doğru çekti ve yumuşak tümseğinin üzerine nazik bir avuç yerleştirdi.

"Nasıl hissediyorsun? Burası nasıl?"

"Yemyeşil," dedi daha da sokularak. "Biraz kan var."

"Evet. Sürpriz yok. Endişelenecek bir şey yok," dedi.

"Ağrın var mı?"

Başını salladı. Onu kalçasında hissetti.

Büyüyor. "Buradan yürüyerek çıkabilecek miyim?" diye sordu, sesinde mizah vardı.

Dudaklarını kendi dudaklarıyla kapattı. "Yakında değil," diye fısıldadı. "Ama endişelenme. Sana karşı iyi olacağım."

Luke onu kamyonetle eve götürdü. Motosiklet onun hassas bölgelerini çok zorlayabilirdi. Generalin evinin önünde durduğunda kız ona doğru eğildi. Luke onun çenesini büyük eliyle kavradı ve dudaklarını kendi dudaklarına doğru çekti.

Hepsi öğrenecekti. Yüzü onun aşkıyla damgalanmıştı. Yanakları adamın sakalından dolayı kızarmıştı. Dudakları saatlerce öpüşmekten pespembe morarmıştı ve gözlerindeki bakış bütün bir öğleden sonrayı en güzel aşkla yansıtıyordu şimdiye kadar yaptığı. "Tüm silahları ve keskin nesneleri saklamalısın," diye fısıldadı ağzına doğru.

"Çok fazla endişeleniyorsun," dedi. "Ben bir yetişkinim." "Seni bir daha ne zaman göreceğim?" diye sordu ona. "Yakında."

"Sadece seni bir ay boyunca sırt üstü yatırmak istiyorum."

Ona güldü. "Luke, kimsenin sana romantik olmadığını söylemesine izin verme." Dudaklarına bir öpücük kondurdu ve

içeri girmek için kamyonundan indi.

Etrafta kimse yok gibiydi, bu da ona uyuyordu. Vanni, Paul ve Walt Amca ile devam etmekte olan akşam yemeğine girmeyi hiç istemiyordu. Aslında mutfakta hiçbir hareketlilik yoktu ve herkesin Jack'lere gidip gitmediğini merak etti.

Odasına gitti, ceketini ve botlarını çıkardı ve yatağa uzandı. Hülyalı bir şekilde tavana baktı. Yaklaşık on dakika sonra koridorda bir kapının açıldığını duydu.

Uykulu görünen Vanessa, Shelby'nin odasına göz attı. "Eve birinin geldiğini duyduğumu sandım."

Shelby, "Burada kimsenin olduğunu sanmıyordum," dedi.

"Oh," dedi Vanni esnemeye çalışarak. "Matt'in bir Ekstra uzun bir şekerleme yaptım ve bunu onunla paylaştım." Gözlerini ovuşturdu, sonra Shelby'ye baktı. "Oooohh," dedi. "Bu oldu."

"Ve oldu ve oldu ve oldu," dedi Shelby ve yatakta bacaklarını tekmelerken güldü.

Vanni odaya girdi ve yatağının kenarına oturdu. Yumuşak bir gülümsemeyle "Aramıza hoş geldiniz," dedi. "Nasıl hissediyorsun?"

"Sanki bütün öğleden sonra yepyeni bir vajinayla seks yapmışım gibi. Küvette uzun bir duş almam gerekebilir."

"İyi miydi?"

"Tarif edilemez. Sanki bugüne kadar hiç yaşamamışım gibi. Vanni, bana karşı çok iyiydi..."

"Ona aşık olmuyorsun, değil mi?" Vanni sordu. "Çünkü Luke hakkında kalbime biraz sert gelebileceğine dair bir his var içimde."

"Evet, benimle o konuşmayı yaptı. Bağlanmaktan ya da bağlanmaktan hoşlanmıyor." Tekrar güldü. "Benim için en önemsiz

Endişelenmeyin," dedi.

"Oh, bebeğim, gördün mü, bundan korkuyordum. Buna hazır olup olmadığını bilmiyorum."

"Sonsuza dek bakire kalmamı mı istiyorsun? Beni ağlatırsa üstesinden gelirim, ama sana söylemeliyim ki, bana kalbimi kıracak bir adam gibi davranmıyor. Ayrıca, eğer

Sen ve ben zaten çok daha kötülerini atlatıp iyileşmedik mi?" diye sordu.

"Evet, kesinlikle öyle," dedi Vanni. "Sanırım sana iyi davrandı."

"Kimseye söyleyip itibarını zedelemeyin ama o tanıdığım en tatlı adam. Walt Amca'nın onu vuracağından korkuyor."

"Babam çocukları çok endişelendiriyor." Vanni güldü, Pavlus'un da aynı şeyden korktuğunu hatırlıyorum. "Herkes nerede?" Shelby sordu.

"Paul henüz işten gelmedi ve babamın nerede olduğunu bilmiyorum. Akşam yemeğine başlamayı düşünüyorum. Bir fikrin var mı?"

"Evet," dedi, doğrulup otururken. "Bir saat küvette ıslanacağım ve sonra geri döneceğim."

"Bu kadar çabuk mu?"

"Elimde değil. Yapmak zorundayım. Sen ve Paul harika bir arkadaşsınız ama ben o adamın yanında olmak istiyorum." Sırıttı. "Sence Walt Amca küplere biner mi?"

"Merak etme, kendisi evde bile olmayabilir," dedi başını sallayarak. "Bu tür şeyler hakkında oldukça bilgilidir. Paul koridordan gizlice odama girdiğinde fazla bir şey söylemedi. İstersen sen çıkabilirsin. Ev sahibi takımı ben hallederim."

"Teşekkür ederim, Vanni," dedi.

Geri dönmek zorundaydı. Daha fazla seks için değil; daha fazla dayanamazdı. Onu nasıl karşılayacağını bilmek istiyordu. Hoş karşılanacak mıydı? Artık onunla işi bitmiş miydi, en azından

Bugün mü? Adamın dünyasına dair pek çok merakı vardı; adam onu kendisine güvenmemesi konusunda uyarmış, sonra da ona bir kraliçe gibi davranmıştı. Onu seveceğine söz vermemişti, ama ona öyle şefkatli, öyle güzel şeyler söylemişti ki... çok güzel olduğunu, daha önce hiç bu kadar tatlı bir deneyim yaşamadığını, gitmesini istemediğini söylemişti. Bunları söyleyip de umursamaması mümkün müydü?

Uzun bir ıslanmadan sonra, Vanni'nin ocağın başında, Matt'in de mama sandalyesinde olduğu mutfağa gitti. Paul oturuyordu önünde gazeteyle mutfak masasına oturdu.

Hâlâ tozlu iş kıyafetlerini giyyordu.

banyoda. Ona baktı ve selamlama gülümsemesi yavaşça şaşkın bir tanıma ifadesine dönüştü, ağzı hafifçe açıldı. Yüzü gülüyor olmalıydı.

Şarap rafını karıştırdı ve bir şişe çıkardı. "Sence Walt Amca bunu verebilir mi?" diye sordu Vanni'ye.

"Tabii. Al."

"Beklemeyin," dedi.

"Shelby," dedi Paul. Masadan kalkıp Shelby'nin yanına gitti ve kolunu onun omuzlarına doladı. "Bir şeye ihtiyacın olursa, herhangi bir şeye, beni arayabileceğini biliyorsun." Kızın alnına bir öpücük kondurdu.

"Vay canına. Buralarda pek fazla sır yok."

"Kimse bir şey söylemedi," dedi Paul. "Kimsenin söylemesine gerek yoktu." "Sen gizlice içeri girerken Vanni'yi uyaran oldu mu?

Gece yatağında mı?" diye sordu usulca. "Paul, o harika biri ama ben saf değilim. Onun nasıl bir adam olduğunu anlıyorum." Omuz silkti. "Şu anda istediğim kişi o. Ve bana karşı çok iyi."

"Öyle olsa iyi olur. Ona söyleyebilirsin, eğer değilse bana hesap verecek."

"Bunu ona söylemek zorunda kalacağımı sanmıyorum." Ayak parmaklarının üzerinde yükseldi ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Şimdi beni rahat bırak. Hayatımda bir erkek var. Sonunda." Belki de uzun sürmeyecek, diye hatırlattı kendine. Ama şu anda iyi bir adam.

Tamam, şaka benim üzerimde, diye düşündü Luke.

Shelby yatağını terk etmiş ve saat dört sularında onu eve götürmüştü ve bundan nefret etmişti. Onu bırakmaya henüz hazır değildi. Ondan kurtulmak şöyle dursun, onu her zamankinden daha çok istiyordu. Sadece vücudunu değil, her şeyini; tatlı gülüşünü, yumuşak saçlarını, ona karşı nazik ve güvenli tavrını ve hayatındaki diğer her şeyi. Kendisini bu kadar masum biriyle ilişki kurmaması konusunda uyarmıştı ve masum olanın kendisi olduğu ortaya çıkmıştı - böyle bir şeyi hissetmeye hazır değildi

duygu seli. Onun sesini her hatırladığında, "Göster bana Luke. Seni neyin iyi hissettirdiğini öğrenmek istiyorum," diyen sesini her hatırladığında, içinden neredeyse onu alt edecek, dizlerinin bağına çözecek bir arzu dalgası fırlıyordu.

Bu gece bira içmek için Jack'e gitmemiştir. Shelby dışında kimsenin yanında olmak istemiyordu. Şu anda onu düşündüğünde gözleri şehvetle buğulanıyordu. Elektrik şoklarının tüm vücuduna yayıldığını hissetti. Onunla aynı odada bulunamaz ve ellerini kendine saklayamazdı. Bu yüzden, bu şeyleri özel olarak, dikkati dağılmadan hissetmek için evde kalmıştı.

Art'ın kulübesine gitti ve konserve sebzeli tavuk ve köfte hazırlamasına yardım etti. Bir süre sabah kulübelerde ne yapacakları hakkında konuştular, sonra Luke eve geri döndü. Kendine bir sandviç yaptı, bir bira içti, duş aldı ve yalnız kalmaktan memnun oldu. Zihni ona sarılma, ipeksi tenine dokunma, sıcak ve güzel kokulu nefesini göğsünde hissetme anılarıyla dolup taşıyordu. Biradan sonra bile hâlâ onun kokusunu ve tadını alabiliyordu.

Hayatında daha önce hiç böyle hissetmemiştir. Hiçbir zaman.

Üzerinde sadece bir kot pantolon vardı, ayakkabısı ya da gömleği yoktu, küçük oturma odasında şöminenin önündeki kanepeye oturmuş, ayaklarını sedirin üzerine uzatmış, şişenin ağzından bir bira tutuyordu, Onun muhteşem vücudundan, tatlı dudaklarından ve çoğu zaman içinde hissettiklerinden başka bir şey düşünmüyordu. Onu, kendisine karşı dikkatli olması konusunda, kalp kırıcı olduğu konusunda uyarmış mıydı? Tanrım, tam bir aptaldı. Asla bağlanmak isteyeceği bir kadın olmayacağını düşünmek. Tadını alıp yoluna devam edeceğini düşünüyordu.

Bir motor sesi duydu ve farlar ön camdan içeri girdi. Nefesini tutarak ayağa kalktı. Bir an için Walt'un onun için geldiğinden emin oldu; Shelby'ye dokunmak için onunla uğraşmaya gelmişti. Kapının hafifçe vurulduğunu duydu. Kapıyı açtığında, Shelby orada duruyordu, sırt çantası

ve dudaklarındaki o çekici gülümseme. Göğsünün tanımadığı bir şekilde genişlediğini hissetti ve gözlerinin eriyip karardığını anladı.

"Buradasın," dedi.

Adam kollarını açtı ve kadın onun kucağına adım attı. "Nerede olacağımı sanıyordun?"

"Bilmiyorum." Başını kaldırıp ona baktı. "Akşam için dışarıda mısın? Sinsice dolaşıyor musun?"

"Bebeğim, bu sefer içimdeki tüm sinsiliği çıkardın. Öğleden sonra." Onu bırakmadan kapıyı iterek kapattı.

"Muhtemelen geri dönmemeliydim."

"Neden dönmemeliydin?"

"İyi bir şeyi biraz fazla kaçırmış olabilirim. Lekelerim var ve ağrım var" dedi.

Elini kızın yanağında gezdirdi, çenesini kaldırdı ve dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Ben sadece seni tutacağım. Herhangi bir zarar vermek istemeyiz. Seni üzdüysem özür dilerim."

"Sorun sende değil, yeniliğindeydi Luke. Dikkatliydin. Ama ben sadece kollarını biraz daha etrafımda hissetmek istedim." Güldü ve yüzünü onun göğsüne gömdü. "I göğsünü koklamak istedim."

Derin bir iç çekti ve kollarını sıktı. Bunu kendine daha yeni itiraf etmeye başlamıştı; ona aşıktı. Tamamen gitmişti. "Ailen senin nerede olduğunu sanıyor?"

"Seninle birlikte. Bu gece için, eğer kalmamı istersen."

Onu kendisinden uzak tuttu ve kaşlarını çatı. "Onlara söyledin mi?"

"Bu iyi mi?"

"Kimin bildiği umurumda değil ama ya sen?"

"Kimseye söylemek zorunda değildim," dedi. "Paul ve Vanni bana şöyle bir baktılar ve dikkatli olmamı söylediler. Hepsi benim çok kırılgan olduğumu ve senin de bir haydut olduğunu düşünüyor. Ama değilim." Gülümsedi. "Ve değilsin."

Sırt çantasını omzundan çekip aldı ve kahvaltı barının üzerine koydu. "Daha önce sana çok sert davrandım Shelby. Seni uzaklaştırmaya, korkutmaya çalıştım. Özür dilerim."

Başını iki yana salladı. "Luke, ben kararımı vermiştim. Anlayamadın mı?"

Her şey yeni yeni kafasına dank etmeye başlamıştı. "Ne zaman karar verdin?" diye sordu ona.

"Hemen değil. Seni biraz tanımam gerekiyordu. Ve-" diye güldü "-bir de şu alet kemeri vardı."

"Benim için yapman gereken bir iş vardı, değil mi Shelby?"

"Yaptım." Gülümsedi. "Karşı konulmaz ve deneyimli biri olmalıydı."

"Bazen düşünmüyorum. Duyarsız olabiliyorum. Duygulara karşı dikkatsiz," dedi. "İncitebileceğimden korkmadın mı? Sen?"

"Bir saniye bile olmaz," dedi başını sallayarak. "Bir şişe şarap getirdim..."

"Senin için açacağım, sana bir bardak dolduracağım ve biramı bitireceğim."

Ceketini aldı, bir sandalyenin arkasına astı ve gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. "Hadi yatağa girelim."

"Şaka yapmıyorum," dedi. "Biraz abartmış olabilirim. Bak, gelmemeliydim..."

"Sadece seni bana karşı hissetmek istiyorum. Sadece sana biraz dokunmak istiyorum. Seni acıtacak hiçbir şey yapmayacağım. Seni iyileştirmek istiyorum." O lezzetli ağzını öptü. "Birkaç güne ihtiyacın olabilir ama senden uzak kalmak istemiyorum."

"Ama bu onu çok cazip hale getirmez mi? Yatakta cırılçıplak?"

"Hayır. Sen benim için önemlisin. Sana çok iyi bakacağım." Gömleğini açtı ve dudaklarını göğsüne indirdi.

"Tanrım," dedi nefes nefese. "Bu benim için çok cazip olabilir."

Başını kaldırdı ve onun gözlerinin içine gülümsedi. "Merak etme tatlım. Bununla nasıl başa çıkacağımı biliyorum." Onu çevirdi

Yatak odasına doğru. "Sana bir kadeh şarap getireyim."

Luke inanılmaz bir rüyaya dalmış, coşku onu ele geçirmişti. Tüm vücudu çılgınca titriyordu, Rüyasındaki kadın onun üzerinde çalışırken delicesine. Yatağı sarsacak kadar büyük bir doruğa ulaşmaya çok yakındı, kendini bırakmaya hazırdı. Kendi iniltisinin sesi onu uyandırdı ve bunun bir rüya olmadığını anladı. Bal rengi saçlarına baktı ve nefesi kesildi. "Shelby!" Uzandı, omuzlarından tuttu ve onu kendine doğru çekti. "Shelby, buraya gel." Kızın yüzünü kendine doğru çekti. "Tatlım, ne yapıyorsun?"

"Seni incittim mi?"

"Beni incitmek mi? Yüce İsa!"

"Bunu daha önce hiç yapmadım, o yüzden emin olamadım..." "Bunu neden şimdi yapıyorsun?"

"Daha önce hiç bir erkekle yatmamıştım ve sen beni uyanık tutup sırtımı dürtüyordun." Ona gülümsedi. "Benimle ilgilenmekten çekinmiyorsun..."

"Shelby, neredeyse ne olduğunun farkında mısın?"

Ellerini adamın göğsünde gezdirdi ve dudaklarını kendi dudaklarıyla hafifçe çekiştirdi. "Ben deneyimsizim Luke. cahil."

Onu kendine çekti, yakın tuttu. "Ah, bebeğim."

"Berbat mıydım? Belki de bana ne yapmam gerektiğini söylemelisin." "Berbat mı?" Güldü.

"Neredeyse uykumda kaybediyordum!" "Bu iyi olduğu anlamına mı geliyor?"

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Bunların hepsi senin için çok yeni..."

Ona gülümsedi. "Görünen o ki, neredeyse Seni memnun etmek, senin tarafından memnun edilmek gibi." Ona küçük bir öpücük verdi. "Rahatla." Ve onun vücudundan aşağı kaydı. Dudakları Karnına sürtündü ve istemsizce ürperdi. Başı geriye düştü ve inledi. Bir gün içinde hayatı kavrayamayacağı kadar değişmişti. Hiçbir şekilde bu kadını ve onun bencil olmayan tutkularını hak ediyor.

Hiçbir zaman

dünyası patladı ve yıldızları gördü. Sonra gözlerinde yaşlar hissetti ve bunun orgazmdan olmadığını anladı.

Yukarı kaydı ve onun vücudunun üstüne uzandı. Onun dudaklarını gagaladı. "Sanırım bu hoşuna gitti."

"Tanrım," dedi nefesini tutamayarak. "Ben öldüm, olan bu. Ve her şeye rağmen cennete gönderildim."

"O kadar iyi, ha?"

"Sadece o değil. Her şeyi. Hayatımda hiç böyle bir gün geçirmedim."

"Böyle günlerin çok olduğunu sanıyordum," dedi. "Asla.

Bebeğim, asla. Korkarım uyanacağım." O

Kadının ağzını kendi ağzına götürdü ve onu sıkıca kendine doğru çekerek derinden öptü. Hayatının en akıl almaz seksini ve dünyanın en tatlı kadınına beklemiyordu. dağıtıyor.

"Ve sanırım şimdi biraz uyuyabilirim," dedi yumuşak bir kahkaha atarak. Sonra dudaklarını onun kulağına dayayarak fısıldadı: "Luke, teşekkür ederim. Her şeyi çok harika, çok iyi yaptın. Sarıl bana," dedi. "Kollarında, sana karşı uykuya dalmama izin ver."

Onu orada öylece tuttu, vücudunun üzerinde gerilmişti, başı omzuna yaslanmıştı. Onun seksen kilosuna karşılık yüz on kilo ağırlığında olabilirdi ve göğsüne mükemmel bir şekilde oturuyordu. Elini sırtından aşağıya ve yumuşak poposunun üzerinde gezdirdi, onu okşadı, sesini dinledi Uykusunda iç çekerken nefes alış verişini düzleştirdi.

Bu başıma gelen en iyi şey, diye düşündü. Umarım bunu mahvetmem.

On iki

Walt sabahın erken saatlerinde ahıra gitti ve Shelby'yi orada bir ahır temizlerken buldu. Onu görünce şaşkınlıkla sıçradı. "Günaydın," dedi parlak bir sesle.

"Buraya ne zaman geldin?" diye sordu ona.

"Çok uzun zaman önce değil. Belki yarım saat. O kadar güzel bir sabahtı ki, hemen buraya gelip ne yapabileceğime bakmaya karar verdim. Sonra ahırda duş alıp kahvaltı edeceğim."

Kaşlarını çatarak ona doğru bir adım attı. "Shelby, dün gece evde değildin."

"Bu sabah demek istiyorsun, değil mi? Çünkü dün gece de evde değildin."

"Shelby-"

"Luke'la birlikteydim. Ama merak edersin ya da endişelenirsin diye Vanni'ye nereye gittiğimi söyledim."

"Bütün gece mi?" diye sordu.

"Bütün gece," dedi kararlı bir şekilde, çenesini kaldırarak. Uzun bir süre sessiz kaldı, o sert, kapüşonlu kaşlarının altından ona baktı. Sonunda küreğine yaslandı ve onun gözleriyle korkusuzca, bakış bakışa karşılaştı. "Bana söylemek istediğin bir şey mi var?" diye sordu.

"Kısa bir gezintiye çıkalım... Bazı şeyler hakkında konuşalım..." "Gezintiyi pas geçeceğim, Walt Amca.

Benim biraz

Bu sabah yapmak istediğim şeyler var. Ama bunu içinizden atmanız için birkaç dakikanızı ayırabiliriz."

"Nereden başlayacağımı bilmiyorum." Yüz ifadesi yumuşadı. "Shelby, tatlım-"

"Walt," dedi, bilerek amcasını söylemedi. "İzin ver Sana yardım edeceğim, çünkü bu işi çabucak bitireceğiz. Ondan hoşlanıyorum. Bana karşı çok nazik. Aceleci davranmadım. Luke'u çok düşündüm. Aklımda hiç şüphe yok. -O iyi bir adam. İlk bakışta bu kasabadaki pek çok erkek gibi umursamaz, sert bir adam gibi görüldüğünü biliyorum ama bana karşı öyle değil. Çok düşünceli ve anlayışlı biri. Ancak senin için gerçekten endişeleniyor."

"Adamdan hoşlanmıyorum. Sadece onu çok iyi tanııyorum. Luke gibi adamlar hakkında çok şey bilirim. yüzlercesine komuta etti."

"Senin ve Luke gibi askerleri kastediyorsun. Savaşlarda çarpışan, savaşa giden, biraz hırpalanan, çok az vicdanla idare ediyor gibi görünen adamlar..." Başını eğdi. Kısaca. "Benimle bu konuşmayı yaptığı için Vanni'ye teşekkür edebilirsin - askerler, nasıl eğitildikleri, nasıl yaşadıkları, orduda öğrendikleri o sinirli, orospu çocuğu kişilikleri hakkında. Sende de biraz var, değil mi Walt Amca? Yumuşak duygularını örtbas etmek? Sert ve dirençli olmak ve verdiğin zararlardan dolayı kendini suçlu hissetmemek? Sanırım bu da işin doğasında var." Ona bir adım daha yaklaştı. "Büyürken senin etrafında çok uzun yıllar geçirdim. Sen yanlarından geçip gittiğinde genç istihbaratçıların tir tir titrediğini gördüm ama sen her zaman Peg Teyze ve Vanni'ye değerli mücevherler gibi davrandın. Tıpkı senin gibi Luke'un da tatlı bir tarafı var."

"Annene sana göz kulak olacağıma, seni koruyup kollayacağıma söz verdim..."

"Ve sen de öylesin," dedi. "Eminim evde kalsaydım şu anda benimle daha rahat olurdun. Kiliseden hoş bir gencin eve gelip beni dışarı çıkarmak için senden izin istemesini bekledim. Ama öyle olmayacak, Tanrı'ya şükür. Luke Riordan'dan hemen etkilenmişim. Bu çekim karşılıklı. Bir aşk yaşıyorum, Walt Amca. At

Son olarak, bir romantizm yaşıyorum. Çok geciktim ve sen beni suçlu hissettiremeyecek ya da onu sinirlendiremeyeceksin. Endişeni takdir ediyorum ama bu bana bağlı."

Whew, diye düşündü Walt, geriye doğru bir adım atma dürtüsüne direnerek. "Eğer endişeleniyorsam, bunun tek nedeni... Ah, tatlım

-Sadece mutlu olmanı istiyorum... İncinmeni istemiyorum. Boyundan büyük işlere kalkışıyor olabilirsin...."

Ona doğru bir adım daha attı ve ona baktı. Gözlerinde mutlak bir inanç vardı. "Kendimi evliliğe saklayacağımı mı sandın?" diye sordu tek kaşını kaldırarak.

"Ben pek çok şeyim ama kimsenin beni aptal ya da eski kafalı olmakla suçlayabileceğini sanmıyorum." Kadın sadece başını eğerek onu sorguladı. "Ya da pratik olmamakla," diye ekledi isteksizce.

Yumuşak bir sesle de olsa ona güldü. "Luke'un bana zarar vereceğinden pek emin değilim," dedi. "Ne olursa olsun, çok fazla

kimse bu konuda bir şey yapamaz. Yapabilir misin bilmiyorum.

Bunu anlıyorum, ama sonunda kendi işimi yapabildiğim için mutluyum.

Tıpkı diğer tüm kızlarda olduğu gibi romantik yumrular." Ciddiyetle ona baktı. "Neden herkes benim böyle bir Korkak mı? Son beş yılın kolay geçtiğini mi sanıyorsun? Aşırı korumacı amcam evde tüfeğini doldurmuş volta atarken geceyi bir erkekle geçirmek için cesur bir kız olmak gerekmiyor mu sanıyorsun? İnanın bana, Luke Riordan kalbimi kırsa bile, sonunda son birkaç yılda yaşadığım bazı şeylerden çok daha kolay olacak. Bu benim için yeni bir macera ve sen beni bundan vazgeçiremeyeceksin. Bunu hak eden biri varsa, o da benim!"

"Peki tüm planlarınız?" diye sordu. "Seyahat mi? Okul? Yeni bir hayat?"

"Bunu sormanın bile saçma olduğunu düşünüyorum," dedi. "Kadınlar bir ilişki ile eğitim arasında seçim yapmak zorunda değil, Walt Amca. Ben hiçbir şeyden vazgeçmek

zorunda değilim."

Walt bir elini uzatıp kadının kalın örgüsünü omzundan kaldırdı ve başparmağıyla işaret parmağı arasında okşadı.

"Buraya sana kabadayılık yapmaya gelmedim ve senin korkak olduğunu da düşünmüyorum. Aslında, bence sen oldukça sağlam birisin. Sanırım kendimi bu konuda akıllı olduğuna ikna etmem gerekiyor. Bazen bu tür maceralar kalbi yaralayabilir."

"Bundan korkmuyorum," dedi başını sallayarak. "Ben ilk olmayacağım. Vanni kalbinin yüzlerce kez kırıldığını söylemişti."

Walt omuz silkerek, "Çoğunu annesi halletti," dedi. "Sen bana kaldın."

"Birlikte olmak için kötü bir adam değilsin."

"Sadece dikkatli ol." Uzandı ve usulca yanağına dokundu. "Senin ne kadar iradeli olduğunu unutup duruyorum. Luke Riordan kendini bu işe bulaştırdığı için pişman olabilir... bu..."

"Romantizm," diye cevap verdi sonunda. "Gerçekten, bu konuda bu kadar zorlandığına inanamıyorum. Ben de senin gibi biriyle görüşüyorum Walt. Evli ya da rahip falan değil." Tek kaşını kaldırıp ona baktı.

"Bu ailedeki herkesin bir sevgilisi var, on sekiz yaşındaki Tom'un bile. Benim de diğerlerinden farklı olmadığım fikrine alışmanız iyi olur."

"Sen biraz farklısın," dedi gülümseyerek. "Muhtemelen daha iyiyim."

"Phooey. Sadece normal olmak istiyorum. Uslu duracak mısın?"

"Nereye varmaya çalışıyorsun?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Tam olarak biliyorsun neden bahsettiğimi."

"Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum," dedi. "Sen yetişkin bir kadınsın. Eğer kararını verdiysen, tüm bunların en iyi şekilde sonuçlanmasını umacağım." Eğildi ve onun alnına bir öpücük kondurdu. "Bu gece evde olacak mısın?" diye sordu.

"İçtenlikle öyle olmasını umuyorum," dedi. "Size haber veririm."

Generalin Tahoe'su yanaştığında Luke merdivene çıkmış,
üç numaranın saçaklarındaki eski boyaları kazıyordu.

evine kadar. Bunu bekliyordu ama nasıl ya da ne zaman olacağından emin değildi. Luke merdivenden yavaşça indi. Gömleğini içine soktu ve bir bezle yüzünü sildi.

"Luke," dedi general. Her zamanki elini uzatmadı.

"Efendim."

"Yeğenim son birkaç gündür sabaha kadar eve gelmiyor."

"Silahlı değilsiniz, değil mi efendim?"

"Nerede olduğunu biliyordum elbette. Endişelenmeyelim diye ailesine söyleyecek kadar düşünceli davrandı. Ama seninle biraz konuşmamız gerektiğini düşündüm."

"Devam edin efendim," dedi Luke. Karnının döndüğünün belli olmamasını umuyordu. Generalden korktuğu için değil -Walt'ın onu gerçekten vurmayacağını biliyordu- ama Çünkü generalin bir şekilde Shelby'yi büyük bir hata yaptığına ikna etmesinden korkuyordu. Onunla bu işe daha yeni başlamıştı; ondan vazgeçmeye hazır olmaktan çok uzaktaydı.

Walt'un yanakları al bir lekeyle karardı, "Her gece seninle birlikte ve hiç ata binmedi. Ne düşüneceğimi bilemiyorum - ata binmediğini."

Luke yere baktı ve kendi yanaklarının da ısındığını gördü. "Efendim, dürüstçe söyleyebilirim ki, daha önce hiç bu kadar hayatımda rahatsız edici..."

"Sırtının onu rahatsız ettiğini söylüyor..."

"O zaman belki de sırtı onu rahatsız ediyordur..."

"Bir şeyin anlaşılmasını istiyorum. Shelby utangaç görünebilir ve bazen kendinden pek emin olmayabilir ama çok inatçıdır. İstedikini yapar. Her zaman da öyle olmuştur. Sessizce devam edebilir, ama bir kez karar verdi mi, o kadar. I

annesine bakmak için hayatını askıya almaktan vazgeçirmek için çok uğraştı. Midge bir bakımevine gidebilirdi, en azından son zamanlarında. Ama hiç ilerleme kaydedemedim.

Çünkü Shelby kararını vermişti." Bir nefes aldı ve başını salladı. "Senden hoşlanmıyor olmama rağmen seninle ilişkiye girmenin iyi bir fikir olduğundan emin değildim."

"Ben de onun bana bulaşmasını istemedim efendim. Ama dediğiniz gibi, o inatçı biri."

"Bu bizi doğrudan konuya getiriyor, sizi yeğenimi zorlamakla ya da ondan faydalanmakla suçlayamam. Seni hedef tahtasına oturttuğunun az çok farkındaydım ve çok istekli olduğunu görebiliyordum."

"Görünüşe göre haklısınız, efendim."

"Görünüşe göre karar verildi. Kendini açıkça ifade etti - sizin çatınız altında epey zaman geçirmeyi planlıyor. O buradayken, Riordan, bir centilmen olsan iyi edersin."

"Kesinlikle, General."

Walt, "Yeğenimle ilgili ne tür planlarınız olduğunu merak ediyorum," dedi.

"Saygısızlık etmek istemem efendim, ama bu konuyu tartışmak benim için yanlış olur.

Shelby ile konuşmadan önce seninle herhangi bir planım yok. Ve kaba olma riskini göze alarak, Shelby ve ben çok az-

"Bu kadar yeter," dedi elini kaldırarak. "Bu cümlelerin nasıl biteceğini biliyorum. Öyle kalsın."

Luke nefes aldı. "Demek istediğim, biz sadece birbirimizi tanımak." Luke bir adım öne çıktı. "Efendim, muhtemelen bir baba ya da amcanın tercih edeceğinden daha fazla etrafta bulundum, ama Shelby'ye çok iyi davranıldığını bilmenizi isterim.

benimleyken mutlak saygı duyuyorum. Bunu benim onun korunduğunu, benim yanımda güvende olduğunu görme sorumluluğum var. Ona büyük bir özenle davranıyorum."

"Kesinlikle daha iyi. O kızı seviyorum. O çok özel biri."

"Evet, efendim. Çok özel."

"İlişkiler konusunda aptal değilim evlat. İki çocuğum var, birkaç tanesini yaşadım.

Genç yaşında bir koca gömdü..."

O mezar, diye düşündü Luke. Shelby'ye bunu sormayı unutmamalıydı. Luke, Paul'ün Vanessa'nın

İlk kocası.

"İşlerin her zaman yolunda gitmediğini anlıyorum," diyordu Walt. "Bazen bu işler yolunda gitmez, bu konuda saf değilim. Yeğenimle aranızdaki bu şey kalıcı olur ya da olmaz, bunu henüz göremedik. Ama eğer ona kötü bir şey yaparsan..." Nefesini içine çekti. "Neden bahsettiğimi biliyor musun?"

Luke kaşlarını çatı. "Anladığımdan emin değilim..."

"Onu taciz edersiniz, ona vurursunuz, onu aldatırsınız ve ona bir şey verirsiniz, ona zalimce davranırsınız ya da-"

"Tanrı aşkına!" Luke onun sözünü kesti ve öfkeyle sertleşti. "Sen neden bahsediyorsun? Benim nasıl bir adam olduğumu sanıyorsun?"

Walt omuz silkti ve şöyle dedi: "Henüz senin kötü davranışlarından şüphelenmek için bir nedenim yok ama ne de olsa çok şey gördüm. Emrimde pek çok farklı türde adam oldu. Birbirimizi anlamamız gerektiğini düşündüm."

"Birbirimizi anlıyoruz! Ben hiçbir kadına böyle şeyler yapmam! Tanrım!"

"İyi o zaman. Çünkü seni öldürmek zorunda kalırdım."

"Sana izin vermek zorundayım!" Luke tutkuyla söyledi. Bir nefes aldı. "Saygısızlık etmek istemem ama bir ya da iki tane boktan general tanıdım. Efendim."

"Birkaç konuyu açıklığa kavuşturma ihtiyacı hissettim."

"Temizlenmiş say!" Bir eliyle sırtını ovuşturdu boynundan.

"Buraya sizi yeğenimle görüşmekten vazgeçirmeye çalışmak için gelmedim. Kısa bir süre önce vefat eden annesinin durumu göz önüne alındığında, Shelby'den biraz daha korumacı hissediyorum.

rahat. Bunu bilmenin sana zarar vereceğini düşünmedim. -Sınırlarım var."

Luke sakın ama sert bir sesle, "Ben de öyle," dedi.

"O zaman sanırım temiziz." Gidecekmiş gibi döndü.

Luke onun gidişini izledi ve bir an için Shelby'yi bir başkasına teslim etmek zorunda kalırsa nasıl hissedeceğini düşündü.

Bir adam.

"Efendim," diye seslendi Luke. General geri döndüğünde Luke şöyle dedi: "Bu konuda karşı karşıya geldiğimize ve ikimiz de Shelby'nin iyiliğini en önemli şey olarak gördüğümüze göre, bazı şeyleri bilmenizi isterim. Shelby benden çok daha iyisini yapabilir, bunu ikimiz de biliyoruz. Onu yanlış yönlendirmedim, ondan kaçındım ve cesaretini kırdı. Ona karşı tamamen dürüst oldum; iyi bir av değilim ve kalıcı bir ilişki aramıyorum. Eminim Shelby buna inanmakta zorluk çekmemiştir. Ama niyetim ona kötü davranmak değil. Tanrım, elimden gelenin en iyisini yapacağım. Eğer beni rahatlatacaksa, bir kadını taciz edersem annem beni öldürür. Beni öldürmeyi başaramazsa, bu işi kardeşlerim yapardı."

"Güzel," dedi Walt, ağzını bir gülümseme kapladı. "Yakın bir aileyi takdir edebilirim."

"Bir alçak olabilirim ama oldukça medeni bir alçağım." Luke elini uzattı. "Keşke arkadaş olabilseydik. En azından Shelby için."

Walt tereddüt etti ama Luke'un elini tuttu. "Terbiyeli ol," dedi Walt.

"Evet, efendim," dedi Luke. "Sen de öyle."

Kulübeler üzerinde uzun bir gün çalıştıktan sonra Luke, güneş gökyüzünde alçalırken evine gitti. Ocakta yeni bir ateş yaktı ve duş aldı. Tam dışarı çıkarken ön kapının açıldığını duydu. Beline bir havlu sararak banyodan çıktı ve Shelby'nin elinde kahverengi bir çuvala içeri girdiğini gördü. "Vay canına," dedi ona bakarak. "Zamanlama nasıl?"

"Ne var orada?" diye sordu, elleri kalçalarında. "Klinikten çıktıktan sonra bara uğradım ve bize Bu gece evde kalabilmemiz için biraz akşam yemeği. Ben yorgunum. Art isterse bizimle tatlı yiyebilsin diye biraz turta getirdim."

"İsteyecektir. Art bir dilim turtayı asla geri çevirmez."

Onun vücuduna baktı ve güldü. "Luke," dedi başını sallayarak. "Daha ceketimi bile çıkarmadım ve sen havlunu çıkarıyorsun."

"Peki o zaman, ceketini çıkar," dedi. "Yemek biraz daha sürecektir mi?"

Çuvalı masanın üzerine bıraktı, ceketini silkti ve adamın kollarına doğru yürüdü. "Uzun bir gün geçirdim ve klinik çok yoğun, bebeklerin ve hastaların etrafındaydım. Kendime gelmem için bana biraz zaman verir misin?"

Dudaklarına kendi dudaklarıyla hafifçe dokundu. "Elbette. Keyfine bak." "Çok uzun sürmez," dedi ve onun yanından geçip

botlarını ve kıyafetlerini çıkarmak için yatak odasına gitti.

Luke mutfağa gitti ve paket yemek çuvalının içine baktı. Turtayı çıkarıp buzdolabına koydu, sonra da içindekileri kokladı. Lezzetli kokuyordu ama Vaiz asla vasat bir yemek hazırlamazdı. Birkaç tabak indirdi, çekmecedeki çatal bıçak takımı çıkardı ve iki bira açtı. Sonra su sesi duydu. küvete koştu ve banyoya doğru yöneldi. Kadınsı bir şeyin kokusunu aldı. Shelby birkaç gece önce yanında birkaç eşyasını getirmişti-

şampuan ve losyon gibi şeyler. Ona bırakmasını söyledi- Daha önce hiçbir kadını davet etmediği bir şey. Bu tür şeyler onu her zaman klostrofobik yapardı ama bu sefer sanki onu çok yakında bırakmak zorunda kalmayacakmış gibi son derece iyi hissettirdi. Sanki şampuanını ve losyonunu rehin tutması bir süre daha onunla kalacağı anlamına geliyordu.

Banyoya tam zamanında girmiş ve kadının kendini küvete bıraktığını görmüştü. Uzun saçları üzerinde toplanmıştı.

kafasında baloncuklar vardı. Aklında ona bir bira uzatmak ve kapalı tuvalet kapağının üzerine oturup onunla konuşmak vardı.

banyodaydı ama sonra aklına başka bir düşünce geldi. Luke hayatında hiç köpük banyosu yapmayı düşünmemişti. Birayı lavabonun üzerine koydu, havlusunu bıraktı ve içine girdi.

"Sel yapacaksın!" dedi gülerek.

"Bu küvet yeterince büyük değil," diye yakındı, yüzünü ona dönerek oturdu, musluk sırtına batıyordu. Uzun bacaklarını kadının kalçalarından geçirdi, bacaklarını kaldırıp kalçalarının üzerinden geçirdi ve onu kendine doğru, kollarının arasına çekti.

"Deli gibi davranıyorsun," dedi gülerek.

"Sabırsızım," dedi, dudakları onun boynundayken. "Seni bekleyerek günü zor atlatıyorum."

"Henüz tam olarak kendime gelemedim," dedi.

"Ben de yardım edeyim," dedi ve sabunu eline aldı. Sabunu omuzlarından, sırtından, göğüslerinden, kollarının altından yumuşak bir şekilde geçirdi ve onu köpürttüğünde kızıdan alçak, keyifli bir mırıltı çıkardı. Sonra yüz bezini aldı ve onu nazıkçe duruladı. "Sana bir şey söylemek istiyorum."

"Şu görüşmelerden biri daha mı? Daha fazla koşul mu?"

"Hayır. Eureka'da bir kliniğe gittim. Birlikte geçirdiğimiz ilk geceden hemen sonra. Cinsel yolla bulaşan hastalıklar için tarama yaptırdım. Emin olmak için, gerçi zaten oldukça emindim. Karanlık geçmişime rağmen iyi olduğumu bilmeni istedim. Sana bir şey bulaştırma tehlikem yok."

"Ah," dedi, onu daha yakına, göğüs göğüse çekerek. "Bu çok düşünceliydi."

"Benden önce hiç kimse senin içine girmedim," dedi. "Seni tamamen güvende tutmak istiyorum."

"Bunu takdir ediyorum."

"Sonuçları tam zamanında aldım. Bu küvette prezervatifim yok," dedi. "Ama bir de şu mesele var..."

"Doğum kontrol hapi kullanıyorum.

Bunun icabına baktım." "Bana söylememiştin," dedi.

"Özür dilerim. Sizin endişelerinizi düşünmedim, ben kendi endişelerimle ilgileniyordum."

"Benim için iyi haber," dedi. Sonra, derin bir öpücük için eğildikten sonra, "Sana başka bir şey daha söyleyecektim - amcan beni ziyaret etti," dedi.

"Öyle mi yaptı? Bunu yapmamalıydı. Ne dedi?" "Her gece nerede olduğunu bildiğini. Ve senin ata binemiyor olmandan pek hoşlanmadı."

"Oh Tanrım," diye inledi.

"Hayatımın en kötü anlarından biriydi." "Özür dilerim Luke. Onunla konuşacağım-"

"Hayır, yapma. Bunu hallettik."

"Nasıl?"

"Şey," dedi, onu kendine doğru çekerek ve nazikçe kendisine doğru sallayarak. "Açıklamayı reddettim, seni istismar edersem ya da sana zalimce davranırsam beni korkunç sonuçlarla tehdit etti, konsantre olursam medeni olabileceğime dair ona güvence vermeye çalıştım ve sonunda gerçekten el sıkıştık."

"Tanrım," dedi. "Luke, Walt Amca ve ben bu konuda çoktan tartıştık. Bana sana dikkat etmemi söyledi ve ben de Ona beni seçtiğim ilişkiden zorbalıkla çıkaramayacağını söyledim. Uslu duracağına söz verdi."

"Ona karşı mı geldin?" Luke gülümseyerek sordu. "Beni savundun mu?"

"Bu seni şaşırttı mı? Kendimi savunabilmem mi? Gerçekten, herkes benim omurgasız küçük bir budala olduğumu mu düşünüyor?" "Hayır, sen sadece çok tatlısın. Ve Walt da senin benimle güvendesin."

"Ona gerçeği söyledin mi? Öyle olmadığımı mı? Tehlikeli, kötü ve kadınlar konusunda gerçek bir köpekbalığı olduğunu mu?" diye sordu şakacı bir şekilde, dişleriyle adamın alt dudağını çekiştirerek.

"Kimsenin bilmesine gerek yok, değil mi?" diye sordu ona. "Bunu ilk yapan bendim-"

Arkasına yaslandı ve ona baktı. "Neden? Bunun bir sır olarak kalmasını mı istiyorsun?"

"Bu bize ait olsaydı hoşuma giderdi. Sana ve bana. Özel. Kişisel. Bu çok özel." Sırıttı. "Hayatımda hiç böyle bir deneyim yaşamadım," dedi. "Ve bir sürü deneyimim oldu."

"Ve benim hiç olmadı," dedi.

"Ama senin gibi biriyle hiç birlikte olmadım," dedi ona. "İnanılmazsın. Beni deli ediyorsun. Tanrı aşkına, beni evcilik oynamaya zorluyorsun. Ben böyle şeyler yapmam."

"Gördün mü? Seni uyarmaya çalıştım. Belki de sana vermeliydim konuşma."

"Evet, bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim," dedi. "Amcan da seninle ne gibi planlarım olduğunu öğrenmek istedi. Ona bunu seninle konuşmam gerektiğini söyledim."

"Luke, yalan söylememelisin..."

"Yapmadım. Şu anda sen durmam için yalvarana kadar seninle sevişmeyi planlıyorum."

"Aw. Bugünlük bu kadar. Muhtemelen iki hafta içinde benden bıkmış olacaksın. Unutma, uzun süre bu işin içinde kalamazsın."

Bir elini göğsünden aşağıya, bir göğsünün üzerinden geçirdi ve avucunu yumuşak tümseğinin üzerine koydu. "Aşağıda nasılsın?"

"Güzel. İyi."

"Ağrın yok mu? Seni iyileştiriyor muyuz?"

"Çok düşünceli davrandınız. Bu kadar az uykuyla çalışabileceğimi bilmiyordum ama hoşuma gitti." Güldü. "Düşündüğümde daha fazla. Her gün döneceğimi hiç düşünmemiştim. Sanırım bu konuda tam bir domuz gibi davranıyorum."

"Devam et. Domuz gibi davran. Dayanabilirim." Onu nazikçe okşadı. "Açılıyorsun. Çiçek açıyorsun."

"Mmm."

Onu kaldırıp düzgünce kucağına aldı ve zorlanmadan içine girdi. "Tanrım," diye fısıldadı. "Tatlı cennet." Sonra ağzıyla meme ucunu çekerek, parmaklarıyla masaj yaparak ve kalçalarını hafifçe pompalayarak onu derinden ve yumuşak bir şekilde sevdi. Kadın adamın başını göğsüne yasladı ve onunla birlikte sallandı, adamın sevdiği tüm o harika küçük sesleri çıkardı. Birkaç kısa ve nefes nefese dakika içinde, zevkin doruğuna yükselmişti. iç organlarının sıkışmasına ve nabzının atmasına neden oldu. Adamın başını kendine doğru daha sert çekti ve adam daha derine itti, Bir an için gözlerini kör eden bir ısı patlamasıyla kendini bıraktı. Nefes nefese ona sarıldı. Toparlanıyordu. Bu anın hiç bitmemesini istiyordu.

Ve sonra onun kıkırdadığını duydu. "Birinin yerleri silmesi gerekecek..."

"Hmm."

"Luke Riordan, köpük banyosundasın."

"Evet," dedi nefes nefese.

"İnsanlar ne düşünür? İri, sert, çapkın Kara Şahin pilotu, köpük banyosunda."

"Söylemesen iyi edersin yoksa cezalandırılırsın," dedi, hâlâ nefesini tutarak.

Yine kıkırdadı. "Bu ilginç olabilir. Bir sonraki adımda ne bulacağını asla bilemem."

Gecenin ilerleyen saatlerinde, akşam yemeğinden ve ateşin karşısında geçirilen zamandan çok sonra Luke yatağında uzanmış, başını bir elinin üzerine koymuş, Shelby'nin uyuyan bedenine bakıyordu. Shelby yan yatmış, güzel, pürüzsüz sırtı ve mükemmel poposu ona yaslanmıştı ve Luke onun profilini görebiliyordu. Bir bebek gibi uyuyordu, memnun, huzurlu ve seks sarhoşuydu.

Onu gördüğü andan beri tehlikeli olduğunu biliyordu ama ne kadar ölümcül olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Kontrol altında tuttuğunu sandığı duyguları yüzeye çıkarmıştı ve şimdi buradaydı - hepsini hissediyordu ve tamamen kaybolmuştu. Dehşete düşmüştü. Ona tapıyordu. Bu sonun düşüncesine katlanamıyordu.

Daha önce bir kez, çok daha gençken neredeyse bu kadar derin ve güçlü bir şey hissetmişti. Kuzguni saçlı güzel kadını bulduğunda yirmi dört yaşındaydı. Felicia. Onun kollarında, onun bedeninde canlanmıştı. Daha önce hiç bu kadar sert düşmemişti ve kesinlikle o zamandan beri de düşmemişti. Hissettiği tutku ve bağlılık onu şaşırtmıştı ama bunun kendisini sürükleyip götürmesine izin vermişti. Onu bir yıl boyunca çok sevdi ve sonra bir görev için ayrılmak zorunda kaldı. Somali'ye gitti. Çatışmanın en kötü olduğu zamanlarda, zihninde ona yardımcı olan, ona bir amaç veren onun yüzüydü, Uğruna savaşıacak güçlü ve kuvvetli bir şey. Hayatını ona adamıştı; ölene kadar onu sevecekti.

Eve döndüğünde her şeyin bir yalan olduğunu öğrendi; kız hiçbir zaman onun olmamıştı. O gitmeden önce de onu aldatmıştı; döndüğü ilk gün onunla ilişkisini kesmişti. Bu, başta kendisi olmak üzere herkesi yaralayan çirkin ve acı bir ayrılık olmuştu.

Kalbinin paramparça olduğunu söylemek ona dokunmuyordu. En azından birkaç yıl boyunca acı o kadar kötüydü ki onu öldürebilirdi. Acı dindiğinde içi bomboştu. Kesin bir karar verdi: Bu bir daha asla başına gelmeyecekti. O andan itibaren kadınlarla ilişkisi tamamen eğlence amaçlıydı. Bir kadına karşı savunmasız olmak, kendini bu tür bir acıya açmak istemiyordu.

Yine de yanında, nazik ve tatlı, inanılmaz bir kadın vardı. Onu kollarının arasına almak, onu ne kadar sevdiğini, onu mutlu etmek için ne kadar ileri gidebileceğini söylemek, planlarını değiştirmesi ya da onu da dahil etmesi için yalvarmak istiyordu.

Ama yapmazdı. Bu çok riskliydi. Sonuncusu gibi bir anlaşma daha onu öldürebilirdi. Kalbini vermeyecekti.

Sorun şu ki, istemedenden de olsa bunu yapmıştı.

Walt Booth neredeyse altı ay boyunca Muriel'in tadilatının gelişimini izlemişti; bir kısmına yardım etmişti ama Muriel yaptığı işe karşı son derece korumacıydı ve bunu kendi başına yaptığı için övgü almak istiyordu. Tanıklık ettikçe birkaç şey öğrendi. Birincisi, tadilat, yenileme ve modernleştirme pahalı olabilirdi ama kolaydı. Ve onunki gibi bu tür evlerin sayısı bir düzine kadardı. İhtiyacınız olan tek şey para ve bir inşaatçıydı. Muriel'in yaptığı şey -evin eski bozulmamış güzelliğine kavuşturulması- bir sanattı. Büyük ölçüde restore edilmişti. Yeni aletleri vardı ve cılız koltuklarda oturmak ya da yüz yıllık bir şiltede uyumak üzere değildi. Hepsi antika dolaplarda saklanacak olan düz ekran televizyonunu, müzik setini ve DVD ekipmanını almak için sabırsızlanıyordu.

Onu arayıp "Ne yapıyorsun?" dediğinde Kasım ayının ortalarıydı.

"Vanni kasabaya giderken ona bakıcılık yapıyorum. Yakında dönecek. Neden?"

"Buraya gelmeni istiyorum," dedi Muriel. "Mümkün olduğunca çabuk."

Ona ikinci kez sormak zorunda kalmadı. Adam arabasını çektiğinde, kadın sımsıkı giyinmiş, büyük evin verandasında dikilmiş bekliyordu. Ellerini ceplerine sokmuştu, Çizmeli ayaklarını yere vuruyor ve nefesi buhar halinde etrafında dönüyordu.

Tahoe'dan indi. "Sorun nedir?" diye sordu, ona doğru yürürken.

Yüzü o parlak gülümsemesiyle aydınlandı. "Madde mi? Tanrım, hiçbir şey! Walt-it's done. Bitti."

Muriel üst katı en az birkaç ay önce kendi istediği şekilde tamamlamıştı ama yenilenmiş yataktaneden hiç taşınmamıştı; bulunduğu yerde gayet rahatken mobilyaları dışarı çıkarıp çoğunlukla boş bir evde yaşamak istememişti. O sadece çalışıyorum.

"Hazır mısın?"

"Hazırım," dedi.

Ön kapıyı açtı ve adam tam oturma odasında duruyordu - eski çiftlik evlerinde süslü fuayeler yoktur. Koyu ahşap zemin parlıyordu; süpürgelikler ve taç pervazlar aynı koyu, vernikli renkteydi. Ağır kartonpiyer parçalarını kaldırmak için onun yardımına ihtiyacı vardı ama Kendi dairesel testeresini kullanarak kendisi monte etmişti. Kendi elleriyle doku verdiği duvarlar yeşile boyanmıştı. Tırabzan, ceviz kaplama ve pervazlarla uyumlu olması için boyanmış ve verniklenmişti; açık merdivenin duvarı koyu bej, tavanı ise daha açık bir bejdi. Hemen ileride, oturma odasıyla aynı renk düzenine sahip yemek odası ceviz bir kemerle çerçevelenmişti. Dantelli perdeleri kısa süre önce takmış olmalı ki, perdeler

pencereler. Ocak, orijinal kalın koyu renkli ahşap şömineyle çerçevelenmiştir.

Mutfak parlak sarıydı, bir kısmı eski moda sarı güllerden oluşan bir tasarımla kaplanmıştı. Dolaplar ve tezgahlar orijinaldi, zımparalanmış ve boyanmıştı ama kadın dolap kapaklarını sökmüş ve eski, buruşuk ahşabın yerine koyu renkli cam paneller yerleştirmişti. Lavabo ve aletler yeni beyazdı ama lavabo pompasını değiştirmemişti.

sapı olduğu yerdeydi. Hatta zımparalamış ve boyamıştı. pencere pervazları ve çerçeveler. Mutfak, yemek odası ve kahvaltı köşesinde asılı duran aydınlatma armatürleri de yeniden döşenmiş antikalar. Kiler için bir kapı vardı. mahzene.

"İnanılmazsın," dedi.

Üst kat da aynı derecede etkileyiciydi; pırıl pırıl koridor döşemeleri, hepsi farklı renklere boyanmış üç yatak odası, en büyük yatak odasının koridorunun sonunda bir film yıldızı için fazla küçük ve kompakt bir banyo. Burada ebeveyn banyosu ya da gömme dolap yoktu. Ama orijinal evin her detayı cilalanmış, verniklenmiş, boyanmış, kâğıtlanmıştı. Çok güzeldi. Bir müze parçası gibi görünüyordu.

"Burası benim odam olacak, merdivenlerin başında," dedi. "Bir sürü yorgan aldım, ama onları gerçek bir yorgancıdan aldım, bu yüzden sadece biraz hile yapıyorum. Ve petit point yastıklar - gerçek antikalar. Onları yıllardır topluyorum. Yeni bir çiçek desenli yorganım ve ona uygun çarşaf larım var - fazladan on tane üst çarşaf aldım. Duvar kağıdı yerine birkaç duvara çarşaf yapıştırıyorum. Merdiven duvarına asmak için anne babamın, büyükanne ve büyükbabamın ve büyük büyükanne ve büyükbabamın eski resimlerini aldım. Aile ağacımızda bazı Amerikan yerlileri var ve dikkat çekici bir şekilde onların bazı resimleri var. Ayrıca bir de

Yıllar önce aldığım ve bu an için saklamaya özen gösterdiğim birkaç eski taşra suluboyası."

Başını salladı ve kıkırdadı. "Oscar'a aday gösterilen bir kadın böyle yaşamak istememeli."

"Phooey. Benim için Oscar'dan çok daha fazlası var. Yine de itiraf etmeliyim ki hiç Oscar alamamış olmak beni gerçekten kızdırıyor." Ona gülümsedi ve kollarını onun beline doladı.

"Depoda bazı özel mobilyalarım vardı. Yarın nakliyeciler geliyor. Yatak hazırlanırken benimle kalır mısınız?"

"Seninle çiçekli yatak odanda memnuniyetle kalırım. Ve eğer evimdeki çocuklarımdan kurtulursam, benimle cesur ve erkeksi ana yatak odamda, kullanışlı ana banyomda ve büyük kapısız duşumda kalacaksın."

"Yapacağım." Sırıttı.

"Muriel, bu ev... En çılgın beklentilerimin bile ötesinde. Sen yeteneklisin. Yeteneğin eşsiz. Ne kadar etkilendiğimi anlatamam. Ve gurur duyuyorum. Seninle çok gurur duyuyorum."

"Teşekkür ederim. Ben de kendimle gurur duyuyorum. Bir içki ve puro içmeliyiz."

"Puro getirmeyi hiç düşünmezdim," dedi. "Merak etmeyin. Bize bir şişe Pinch ve bir kutu Puro. Evdeki tüm ışıkları açık bırakacağım. Ranzanın verandasında oturur, soğuktan donar, bir viski ve Küba purosunu içer ve evi seyrederiz. Şu kahverengimsi lavanta rengi sundurma en iyisi mi?"

"Kübalılar mı? Kübalılarınız mı var?"

"Evet. Mike V.'nin beni tutuklayacağını düşünmüyorsun, değil mi?" "Eğer öğrenirse, yerel deniz piyadelerini verandandan."

Kıkırdadı. "Mobilyalar yerleştirildikten ve resimler asıldıktan sonra bir eve taşınma partisi vermek istiyorum. Sence kimse gelir mi?"

Kaşlarını çattı. "Siz Muriel St. Claire'siniz. Sanırım bütün kasaba gelecek."

"Gerçekten mi?" diye sordu şaşırarak. "Bu çok Harika." Sonra düşünürken alını kırıştı. "Yemek için ne yapacağım?"

Luke ve Shelby, Shelby'nin neredeyse her gece yatıya kalmasıyla yeni aşıkların güzel küçük düzenine girdiler. Sonra güne çok erken başlar, önce Walt'un evine giderdi. Atlara yardım etmek, belki onunla bir gezintiye çıkmak ve kahvaltı etmek, duş almak ve kıyafet değiştirmek için kararlı. Daha sonra Mel'in iş hayatını idare edilebilir kılmak için ana sektörü olan kasabaya gitti. Klinikte yardım ediyor, dosyaları düzenliyor ve dosyalıyor, çocuklara bakıyordu. Luke onun enerjisine, işine hayran kalmıştı.

Luke ve Art her gün kabinler üzerinde birlikte çalışıyorlardı ve Luke, Art'ın oldukça işlevsel olmasından büyük gurur duyuyordu. Gurme bir aşçı değildi ama haftada birkaç gece mikrodalgada besleyici bir akşam yemeği ısıtabiliyordu,

Diğer geceler Luke ve Shelby ile yemek yiyordu. Her gün duş alıp tıraş oluyor, dişlerine iyi bakıyor, giysilerini yıkıyor ve her sabah yatağını düzeltiyordu. Luke dolaplarını iyi yiyecekler ve toksik olmayan temizlik malzemeleriyle doldurmuştu. Art'ın kahvaltısına ve öğle yemeğine eklediği meyveleri vardı. Banyosunu ve küçük mutfağını sprey temizleyicilerle tertemiz tutuyordu.

Art, tavsiyeye ihtiyaç duyduğunda veya bir sorunla karşılaştığında ya da "Çarşafı ve havluları yıkama zamanı, Art" gibi şeyleri ona hatırlatacak güvenilir biri yanında olduğu sürece kendi başına yaşayabilecek yeterlilikteydi. Luke ona, kulübeler bittiğinde Art'ın bekçi. Çöplerin toplandığından, her şeyin düzenli olduğundan emin olur ve bakım, temizlik, bahçe bakımı, tamir edilmesi veya boyanması gereken her şey için birlikte çalışıyorlardı.

"Grup evindeki eski arkadaşlarını özlüyor musun?" Luke ona sordu.

Omuz silkti. "Netta ve Payne'i özlüyorum," dedi. "Annemi özlüyorum." Sonra gülümsedi. "Ama burayı, nehir kıyısını seviyorum. Çamaşır makinesini kullanmak için kaydolmak zorunda olmadığım kendi evimi seviyorum."

"Benim için harika bir iş yapıyorsun, Art. Teşekkür ederim." "Rica ederim Luke," dedi gururla gülümseyerek.

Günün sonunda Shelby ya Luke'la Jack'in evinde buluşur ya da akşam yemeğini alıp doğruca onun evine giderdi. Her gün birlikteydiler. Dışlanmışlardı. Onlar bir çift ve kasabadaki herkes bunu biliyordu.

Bu Luke'un hiç düşünmediği bir şeydi. çift statüsü. Ancak onu gece boyunca tutmanın bedeli bu kamusal tanınırlıktı. Virgin River'in suyu hakkında pek çok şaka yapılmasına rağmen, insanlar çok fazla istilacı yorum yapmayacak kadar nazikti. Görünüşe göre pek çok erkek huzur ve sessizlik, belki biraz avlanmak ve balık tutmak için bu küçük kasabaya gelmiş ve kendilerini bir kadına bağlanmış olarak bulmuşlardı. Luke kıkırdayıp onları görmezden gelebiliyordu çünkü ona bu şekilde bağlı olmak ona garip bir tatmin veriyordu; herkesin içinde kolunu ona dolayabilmekten, verandada öpüşürken yakalanmaktan endişe etmemekten garip bir şekilde memnundu. Shelby onu öylesine gevşetmiş ve rahatlatmıştı ki şikâyet edecek hali yoktu.

Luke ve Shelby'nin birlikte olduğu tüm kasaba için aşikar olduğunda, Art'ı dolaptan çıkarmanın, onu etrafta tanıtmanın, ona bir şans vermenin zamanı gelmişti. arkadaşlar, sıradan arkadaşlar olsalar bile. Art kulübeye geleli iki aydan az olmuştu ve Virgin River'da yaşayanlar arasında onu sadece Shelby ve Paul görmüş, tanımıştı. Luke gazetelerle ilgilenirken onlar sessiz kalmak konusunda işbirliği yapmışlardı,

Art'ın aranıp aranmadığını öğrenmek için radyo ve televizyona baktım. Herhangi bir kayıp bülteni yok gibiydi.

Art Shelby'yi zaten seviyordu. Eğer kısa bir gün geçirirse Klinikteyken ve hava güzelken, yanında Plenty olduğu halde kulübelere gider ve Art'ı ata bindirirdi. Art yüz doksan kiloluk on yaşında bir çocuk gibiydi ve adamın bu durumdan duyduğu heyecan Luke'u güldürüyordu, ta ki onu kırmamak için arkasını dönmek zorunda kalana kadar. Luke arada bir Art'ı bara götürüp ona soğuk bir içki ısmarlamaya başladı, belki bir akşam yemeği

Shelby. Çok nazik bir şekilde kabul edilmesi hiç de sürpriz olmadı.

Art'ı o atın üzerinde görmek Luke'u Adam için birkaç olta takımı, kulübesinde saklayabileceği ucuz bir olta ve makara satın aldı. Art'a önce olta atmayı öğretti. Olta atmak daha zordu ama Art yeni şeyler öğrenmeyi seviyordu. Nehir, Art'ın balık tutabileceği kadar yakındı.

Çalışmadığı zamanlarda biraz balık tutardı. Bu işi hemen benimsedi.

uzakta. İri adamın nehre doğru tek başına, bağımsız ve mutlu bir şekilde yürüdüğünü görmek Luke'u mutlu etti.

Muriel St. Claire'in evinde Luke, Shelby ve Art'ın birlikte katıldığı küçük bir kasaba partisi vardı. Parti ya da generalin ısrarla belirttiği gibi, yeni tadilattan geçmiş, restore edilmiş. Gerçekten de yüz yıllık yepyeni bir ev gibi görünüyordu. Israr ettiği resimler bile aile üyeleri, antikaydı. En eskileri tenekeydi. Modern bir koltuk ve sandalye dışında her şey eskiydi, hatta televizyonunu ve müzik setini gizleyen devasa antika gardırop bile.

Luke yaptığı iş karşısında şaşırmış, etkilenmişti ama kasaba halkından bazıları, özellikle de kadınlar çok daha Hollywoodvari bir şey arıyorlardı. Çoğunda zaten o eski eşyalar vardı - nesilden nesile aktarılmıştı ve onlar da bunu doğal karşılıyordu. Elbette onların eski eşyaları Muriel'inki gibi şımartılıp restore edilmemişti ama onlar küçük kasaba halkıydı ve daha modern mobilyalar arzuluyorlardı. Bilmek istedikleri şey şuydu, Clint Eastwood ya da Jack Nicholson ile çıkmış mıydı? Onları pek tanımadığını, ancak onlarla filmlerde oynadığını söylediğinde, hayal kırıklığına uğramış görünüyorlardı. Bir film yıldızına göre, o kadar da kışkırtıcı değildi.

Açık evini en az yüz kişi gezdi ve bu eski çiftlik evini büyük bir mermer eve tercih edeceğine dair her şaşkınlık ifade edildiğinde gülümsedi.

Hollywood'daki saray.

Hayat tam da istediği gibiydi. Bir erkek olarak, bunun hakkında derinlemesine düşünmek için zaman kaybetmedi; duygular tam olarak

Erkeklerin düşünmek için çok zaman harcadığı bir şey. Tek istediği hiçbir şeyin değişmemesiydi.

Bu amaçla annesini aradı ve Şükran Günü için Phoenix'e gelemeyeceğini açıkladı. Zaten bu yıl sadece Sean gelebilecekti; Colin Irak'taydı, Paddy denizdeydi ve Aiden da Şükran Günü'nde hastanede nöbet tutarak Noel'den izin alacaktı. Annesi hayal kırıklığına uğramıştı; onu Ağustos'tan beri görmemişti. O da ona Art'tan bahsetti. Tabii ki Maureen Riordan Luke'a Art'ı da yanında getirmesini söyledi. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum anne," dedi Luke. "O bir gruptan kaçıyor.

Çünkü biri onu taciz etmiş. Ona barınak sağlayarak yasaları çiğnemediğimden oldukça eminim, ama bunun onu eyalet dışına çıkarmanın iyi bir fikir olacağını düşünüyorum. En azından onun durumunu biraz çözme şansım olana kadar, ki bu biraz araştırma ve muhtemelen yasal yardım gerektirecek. Bu sadece bir Şükran Günü. Muhtemelen Noel'de görüşürüz. Büyük bir kız ol. Dırdır etme."

"Ben dırdır etmem," dedi.

"Oh, seni dırdırcı." Güldü. "Bunda merhamet yok."

"Şükran Günü'nde yalnız kalmanı istemiyorum," dedi.

"Ben iyi olacağım anne. Merak etme."

Ama Luke yalnız olmayacaktı. Generalin evine gidecekti ve Art'ı da getirecekti. Davetiye Shelby aracılığıyla gelmişti ve bunun zorunlu olduğunu hemen anlamıştı. Aileyle daha fazla içli dışlı olmamayı tercih ederdi ama bundan kaçınmak imkânsızdı. Ne zaman

Virgin River gibi bir yerde yaşamaya geldiğinizde

Şehre indiğin gün birbirinize bağlandınız. Her şey

yolundaydı, bir tatil yemeği çok şey istemiyordu. Sanat hoş karşılandı ve Luke

General ve Haggerty'lerden hoşlanıyordu. Shelby onun genç kuzeni ya da yeğeni olsaydı, en az onlar kadar korumacı hissedebileceğini inkâr edemezdi.

sanki onun seçimine saygı duyuyorlarmış ve ona iyi davranıyorlarmış gibi davranmayı başardılar.

Tam her şeyi kabullenmeye başlamıştı ki, Luke'un kuy-organize hayatı, kardeşi Sean'dan gelen bir telefonla raydan ıktı.

"Demek hindiye gelmedin," dedi Sean. "Ne var bunda? Sen Amerika'dasın, o kadar da uzakta değilsin...."

"Burada yapacak işlerim var, Sean," dedi. "Ve ben Anneme Art'ı bırakamayacağımı ve onu seyahate götüremeyeceğimi açıkladım."

"Ben de öyle duydum. Tek nedeniniz bu mu?" "Başka ne olabilir?"

"Oh, bilmiyorum," dedi, sanki başka ne biliyormuş gibi. "O zaman bunu duyduğuna çok sevineceksin, annemi Şükran Günü için Virgin River'a getiriyorum."

Luke bir an için sessizliğe gömüldü. "Ne!" Luke neredeyse telefona bağıracaktı. "Bunu neden yaptın ki?"

"Çünkü Phoenix'e gelmeyeceksin. Ve o da üzerinde çalıştığınız bu mülkü görün. Ve yardımcıyı. Ve kızım."

"Bunu bana yapamazsın," dedi Luke tehditkâr bir ses tonuyla. "Bana bunu yapmadığını söyle!"

"Evet, anneme gelemeyeceğin için biz sana geliyoruz. Bunun seni çok mutlu edeceğini düşündüm," diye kıkırdayarak ekledi.

"Tanrım," dedi. "Senin için yerim yok. Şehirde otel yok."

"Seni yalancı bok çuvalı. Odan var. İki tane Üç aydır üzerinde çalıştığın fazladan yatak odaları ve altı kabin. Ama doğruyu söylediğin ortaya çıkarsa, Fortuna'da bir motelde yer var. Annem evde iyi bir yatağa, temiz çarşafıara sahip olduğu ve fareler olmadığı sürece her şey yolunda gidecektir."

"Güzel. Sen gel," dedi Luke. "Ve sonra seni öldüreceğim."

"Sorun nedir? Annemin kızla tanışmasını istemiyor musun? Yardımcıyla mı?"

"Ölmeden önce uzuvlarını koparacağım!"

Ama Sean güldü. "Annem ve ben Salı öğleden sonra orada olacağız. Büyük bir hindi alırsın, ha?"

Luke bir an için felç oldu. Sessiz ve düşünceli.

Geçici olarak evcilleştirildiği Felicia ile geçirdiği birkaç yılı saymazsak, oldukça vahşi bir hayat yaşamıştı. Savaşta helikopter uçurmuş ve kadınlarla serbestçe oynamış, rızasıyla teklif edilen her şeyi kabul etmişti. Bekârlığı macera dolu geçmişti. Kardeşleri de tıpkı onun gibiydi; belki de onlardan önce otuz iki yaşına kadar evlenmemiş olan babaları gibiydiler.

Tam olarak eski sayılmazlardı ama kendilerinden önceki kuşak için beş çocuklu bir aile kurmak için biraz olgun sayılırlardı. Kıpır kıpırdılar.

İrlandalı erkekler. Hepsi çok şey üstlenmişti: çok cesurdular, pişmanlıkları yoktu, hızlı hareket ediyorlardı.

Ancak hiçbirinin yapmadığı bir şey vardı ki o da eşleri olmayan bir kadını yatakta yanlarında bulundurmaktı. anneleri ile aynı çatı altında.

"Otuz sekiz yaşındayım ve dört kez savaşa gittim. zamanlar," dedi kendi kendine, küçük oturma odasında volta atarken, bir elini ensesinde gezdirerek. "Bu benim ve o bir misafir. İsteddiği kadar karşı çıksın, elleri su toplayana kadar tespih çeksın ama bu ona bağlı değil."

Tamam, o zaman her şeyi anlatacak, diye düşündü bir sonraki düşüncesi.

Beş yaşından beri benimle ilgili her küçük şey, her büyük umutlar beslediği genç bayan, her patavatsızlığım, hapisanede geçirdiğim gece, lise müdür yardımcısının kızıyla çırılçıplak kaçamağım.... Hız cezalarından aşklara kadar her şey. Çünkü tipik işlevsiz İrlandalı aileler böyle çalışırdı; sırları takas ederlerdi. Ya annesinin beklediği gibi davranacaktı, ki annesi bunu uygun ve centilmence bulurken, o cimri ve işe yaramaz bulacaktı, ya da tedbiri elden bırakıp

ve annesinin tüm hikayelerini daha sonra Shelby'ye açıklayacaktı. Felicia hakkındaki hikaye de dahil.

Luke'un annesinden namuslu olmasını beklemesi gerçekten mantıklı değildi. Belli ki bunun için fazla istekliydi. Altmış bir yaşında güzel, heykelsi bir kadındı ve Luke henüz elli üç yaşındayken dul kalmıştı.

Otuz yaşındaydı, bekârdı ve kendini asker oğullarına adamıştı. Saçlarını hâlâ gençliğinin alevli kızılına boyatıyordu. Biraz kararsızlıkla, bazen annesinin aklını oğullarından ve onların özel hayatlarından uzaklaştıracak romantik bir ilgi alanı bulmasını diliyordu.

Maureen Riordan zeki, enerjik ve komik biriydi. Korkusuzdu; Katolik inancına olan bağlılığına rağmen bazı asi fikirleri vardı. On yıl içinde beş erkek çocuk sahibi olduktan sonra, rahip ona inancını korumasını ve doğum kontrolünü reddetmesini söylemiş, o da kendisine bir daha asla tekrarlanmayacak bir şey yapmasını söylemişti. Ama altıncı çocuk olmamıştı. Aslında çok fazla kusuru yoktu, sadece talepleri yerine getirildiği takdirde sessiz kalmaya zorlanabileceği katı ilkeleri vardı. Bir de oğullarının başarılı bir evlilik yapamamasından ve ona torun verememesinden duyduğu amansız memnuniyetsizlik vardı. Bu da Gerçekten yaşılanıyorum.

Çocuklar şu şekilde sıralandı: Luke, Colin, Aiden, Sean, Patrick.

Otuz sekiz yaşından otuz yaşına kadar. Hepsi bekar. Maureen biraz şaşkın ve umutsuz olabilir.

Bu haliyle, sert kavgalarla gelişen sağlam bir aile hukukları vardı - kimse utanç verici veya aile sırlarını yeni gelenlere para ödemedi ve pahalıya ödemedi anlatmıyordu.

Açıkçası Luke, annesinin doğum kontrolü konusunda rahibe karşı çıkmasıyla ilgili hikâyenin çok komik olduğunu düşünmüştü ama annesi bunu komik bulmamıştı. Ve takas takastı. Prensiplerine saygı göstererek ve onun hakkında hikâyeler anlatmayarak annesini sessiz tutabilirdi. O da annesinin ağzını kapalı tutabilirdi.

Shelby şehirdeyken onunla yatıyordum. Beş gece boyunca.

Sean'ı öldürmek zorunda kalacaktı.

"Shelby?" Luke, bir başka muhteşem cinsel deneyimin ardından kollarında rahatlariken başladı. "Şükran Günü'yle ilgili bir sorun var."

"Hmm?" diye sordu uykulu bir şekilde.

Bir nefes aldı. "Kardeşim Sean geliyor. Annemi de getirecek."

Başını kaldırdı. "Harika," dedi gülümseyerek ve tekrar uzandı.

"Harika değil," dedi sefilce.

Güldü. "Sorun nedir Luke? Bu kötü bir haber değil. Annenle tanışmak beni çok mutlu ederdi."

"Evet, ama... Bakın, o biraz katı bir yapıya sahip..."

Shelby yine güldü. "Tamam. Sanki Walt Amca biraz sertleşmedi mi? İki yer daha ayarlayacağız. Eğlenceli olabilir.

Sert Walt Amca ve katı... Annenin adı ne?" "Maureen, ama bunu yapmayacağız. Biz

Hepsini bir araya getirmek, büyük mutlu bir aile gibi. Böyle şeyler hakkında ne hissettiğimi biliyorsun. Bu tür beklentiler yaratmayı sevmiyorum.... Bu değil... Bu olamaz..."

Biraz daha güldü. "Lütfen bu kadar paranoyak olmayı bırakır mısınız? Bu bir nişan partisi değil, Şükran Günü. Bizim için önemli olan insanları bir araya getiriyoruz. Art'ı da getiriyorsun ve o kesinlikle tüm aile olayını karmaşıktırmıyor. Tanrım, Luke. Neşelen biraz."

"Ailelerimizi bir araya getirmeyi düşünmek kafamı karıştırıyor. Belki sen beni olduğum gibi kabul ettin ama ben amcanın kabul ettiğine ikna olmadım. Annemin de kabul etmediğini biliyorum."

"Ama bu bir sorun değil. Bu onların sorunu. Bunu konuşmuştuk, en büyük gizemim olma çabalarına rağmen seni gayet iyi tanıyorum."

"Öyle, ha? Yine de, tüm bu aile meselesi... Aklımdaki bu değildi."

"Biliyorum," dedi. "Aklındaki şey, şehir dışından bir kız almak, onu geceleri yatağına almak ve geri kalan zamanlarda günlük hayatınla hiçbir bağlantısı olmadan uzakta tutmaktı. Ne yazık ki şu anda aynı şehirdeyiz. Ve hepimizin aynı arkadaşları var."

Bunu nereden biliyordu? diye merak etti. Başlangıçta bunun ne olmasını umduğunu hiç açıklamamıştı.

"Ama sakın olursanız her şey yoluna girecek," dedi. "Hepimiz iyi arkadaş ve komşuyuz. Sana bir şey sorayım- Annen, seninle, kardeşinle ve arkadaşlarınla baş başa güzel bir hindi yemek yerine bizim eve gelmenin bir sakıncası var mı?

Sanat mı?"

Bir an sessiz kaldı ve sonra suratını asarak, "Hayır. Buna bayılırdı."

Kıkırdadı. "Oh, anlıyorum. Benden hoşlanacağından korkuyorsun...."

"Shelby, kes şunu. Benim sorunumun ne olduğunu biliyorsun." "Sanırım senin sorunun annenle, çünkü Sana kesinlikle sorun çıkarmadım. Sen ve ben, kendimizi neyin içine soktuğumuzu biliyorduk. Benim planlarım var, senin planların var, bu geçici. Böyle dememiş miydin? Geçici olarak. Yani. Sadece birkaç aile Şükran Günü için bir araya geliyor." Ona sırtıttı. "Sean'ı severim. Sean'ı severim. sevimli."

"Bence o çirkin, aptal bir pislik."

Shelby ona güldü. "Bir rahatsızlık olacak," dedi.

"Öyle mi? Neymiş o?"

"Annen buradayken geceyi seninle geçiremeyeceğim."

Bir dirseğinin üzerinde doğrulup ona baktı. "Sen değil misin?"

Omuz silkti. "Özür dilerim. Biraz eski moda ama bu benim için biraz fazla. O senin annen. Walt amcam koridorun sonundayken seni evime getiremeyeceğim gibi burada da kalamam. Umarım anlıyorsundur."

"Ama Shelby, bizim... ne olduğumuzu biliyorlar."

"Tam olarak aynı şey değil," dedi. "Bunu onlarla aynı çatı altında yapmıyorum. Belki gerçekten birlikte yaşasaydık, yani ev tutsaydık, adres değiştirseydik, vesaire. Ama hayır, biz seks yapan bir çiftiz. Bunu annenle aynı evde yapmayacağım."

"Eğer yapamazsan..."

"Üzgünüm. Yapamam. Saygımdan dolayı. Sadece bu kadar. Yapmayacağım." "Beş gece kalacak," dedi adam, bir elini

omzuna düşen saçlarını okşadı. "Beş."

"Sanırım o gidene kadar bir çeşit manyak olacaksın. Belki Mel'e aklını kaçırmaman için bir ilaç yazdırabilirim."

"İstedğin bu mu?" diye sordu. "Beş gece ayrı kalmamızı mı?"

"Hayır, böyle olacak Luke. Hepimizin temel kuralları var. Şimdi rahatlamayı istiyorum. Bu sadece bir akşam yemeği. Eğlenceli olacak."

"Elbette," dedi.

Annesiyle bu çizgiyi neden geçemediğini açıklamanın bir yolunu bulamamasının da iki nedeni vardı. Shelby'nin bu fırsatı onu daha ciddi bir ilişkiye çekmek için kullanmamış olması onu hayrete düşürmüştü.

Ve korkak bir ana kuzusu gibi görünmek istemiyordu.

Ama, diye düşündü, böyle olmaması gerekiyordu. Kadınlar böyle davranmaz. Çok soğukkanlıydı. Sanki ona deliler gibi aşık değilmiş gibiydi. Kız onu tuzağa düşürmek için bir fırsatı kasten kaçırıyor.

Muriel ve Walt bütün bir günü dağlarda araba sürerek, garaj satışları ve antika dükkanları arayarak geçirdiler. Hayatında hiç böyle bir şey yapmamıştı. Ne bir kadın için yemek pişirmiş ne de bir evi restore etmesine yardım etmişti.

Elindeki Garberville gazetesini katlayıp yeniden katlıyordu. "Tamam, bir sonraki yolda bir ahır satışı var.

yarım mil...."

"Bir ahır satışından ne isteyebilirsin ki?"

"Elli kez açıkladığım gibi, asla bilemezsiniz. Bir keresinde bir ahır satışından yüz elli yıllık inanılmaz bir çam kuru lavabo satın almıştım."

"Evinizin daha fazla mobilyaya ihtiyacı yok gibi görünüyor." "Ama benim işim bu! Bazı kadınların martini içmesi gibi, ben de antika ve koleksiyon alışverişi."

"Ayrıca martini içiyorsun."

Ona sırtıttı. "Çok yönlü olduğum için kendimle gurur duyuyorum."

Arabayı yolun kenarına çekti. Dönüp ona baktı, sol kolunun bileğini arabanın direksiyonuna dayadı. Direksiyon. "Muriel, Şükran Günü için davetiye aldın mı?"

"Birkaç tane," dedi.

"Tatil için güneşe mi gidiyorsun?"

"Henüz karar vermedim," dedi. "Birkaç arkadaşım beni düşünerek çok düşünceli davrandılar."

"Sormamın sakıncası var mı?"

"Hangi arkadaşlar?" "Tanıdığın"

kimse yok, Walt." "Aynı"

şekilde..."

Bir nefes aldı. "Susan Sarandon ailesine katılması için bir davetiye gönderdi. Güzel bir aile. Çocukları çok seviyorum. Arkadaşım George'un birkaç arkadaşı için güzel bir restoranda rezervasyonu var-"

"George?"

"Erkek arkadaş değil. Clooney, George Clooney. Çok iyi bir adam. Şu anda çok bağlı ve benim için biraz genç. Otuzlu yaşlarında bir kadınla çıkıyor, annesi olabilirim. Aslında George'la yıllar önce teyzesi aracılığıyla tanışmıştım. Rosemary. Ve çok eski bir dostum Ed Asner'dan bir telefon geldi. Evinde küçük bir aile toplantısı varmış. Ve tabii ki Mason benim de ona, dördüncü eşine, onun yetişkin çocuklarına ve torunlarına katılmamı istiyor." Kıkırdadı. "Çok moderniz, değil mi? Eski karısı da davet edildi."

her zaman akşam yemeği. Elbette, yüzde yirmim ona çok çekici geliyordur, eminim." Walt şaşkın şaşkın baktığında, güldü. "Onun komisyonu, Walt. Ben çalıştığımda aldığı şey bu."

"Hmm. Peki nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Emin değilim. Neden?"

Biraz rahatsızdı. Kısa bir süre gözlerini kaçırdı. "Luke Riordan ve ailesini ağırırıyoruz. Eğer bize katılmak isterseniz, bu harika olur."

"Walt?"

Ona doğru döndü, gözleriyle ve gülümsemesiyle karşılaştı. "Ne?"

"Reddedeceğimi mi umuyorsun?" "Neden böyle söylüyorsun?"

"Bana sorduğunda gözlerimin içine bile bakmadın."

"Oh," dedi. "Özür dilerim. Sadece, bizi... sıradan tutmak istediğini biliyorum."

"Bunu ne zaman söyledim?" diye sordu gülerek.

"Beş kez evlendiğini ve bu saçmalıkla işinin bittiğini söylediğinde. Sanırım bu doğrudan bir alıntı."

Bu onu eğlendirdi. Uzandı ve elini onun kalçasına koydu. "Walt, bir daha evlenmeyi düşünmem için çok şey gerekir. Evlilikler konusunda çok sıkıntı çektim. 'Evet' diyorum ve kozmik bir patlama oluyor.

muhteşem, seksi erkekleri iflah olmaz hayvanlara dönüştürmek ya da

tam bir aptal. Ben lanetliyim, bunu kimseye yapmam. Ama iyi bir ilişkiden kaçınmıyorum. Ve bu çok iyi bir ilişki olacak gibi görünüyor. Ben olsam

Şükran Günü yemeğinde size katılmayı çok isterim. Ama ikimiz de benim sınırlarımı bildiğimiz için, temizlikten ben sorumlu olacağım."

Kara kaşları kalktı ve gülümsedi. "Gerçekten mi?"

"Neden olmasın?"

"Bir kere ben Susan Sarandon ya da George Clooney değilim."

"Ya da benim için çok özel olan Ed Asner. Ama sen Walt Booth'sun ve bu konuda en üst sıradasın. Ama dikkatli ol, Walt.

İnsanlar ciddi olduğumuzu düşünecek."

Ona sıırttı. "Seni ölümüne korkutma riskini göze alarak söylüyorum, senin hakkında çok ciddiym Muriel. Ve iyi bir ilişki tam da aradığım şey. Bir de düzgün bir bulaşık makinesi."

On üç

Sean ve Maureen Salı öğleden sonra geç saatlerde geldiklerinde Luke onlar için hazırdu. Ev baştan aşağı temizlenmişti ve tamamlanması gereken pek çok tadilat olmasına rağmen, duvarlar dokulandırılmış ve boyanmış, zeminler zımparalanmış, boyanmış ve verniklenmiş ve mutfak yeniden inşa edilmişti. Mobilyaları iyiydi; evi daha iyi gösteriyordu. Annesini kendi odasına, kardeşini de üst kata yerleştirirdi. Üst kattaki ikinci yatak odasında mobilya olmadığı için kanepayı alacaktı. Şöminede kütükler, buzdolabında soğuyan şaraplar, satın aldığı küçük ızgaraya koyacağı biftekler vardı... ve Shelby'ye annesiyle tanışacağını söylemişti.

Maureen Çarşamba gecesi çünkü önce annesini ziyaret etmek için biraz zaman istiyordu. Sebep bu değildi elbette. Shelby'den hemen sonra gelmesini isteyebilirdi. Salı günü şehirdeki işlerini bitirdi, ancak bu istekli görünebilirdi ve Maureen'in herhangi bir teşvike ihtiyacı yoktu.

Bu davetsiz misafirliğe ne kadar içerlese de, aslında Annesini göreceği için heyecanlıydı. Yaklaşık iki gün içinde daha az heyecanlanmıştı, ama Sean'ın SUV'undan indiğinde yüzü güldü. Lanet olsun, altmış bir yaşında ve hem tansiyon hem de kolesterol ilacı kullanan biri gibi görünmüyordu. Ve onu asla evde oturan bir anne olarak düşünemezsiniz. çok bakımlı beş oğul yetiştiriyor. O baktı Kot pantolon, bot ve deri ceket giymesine rağmen sofistkeydi. Onu gerçekten eriten şey annesinin gülümsemesi ve gözleriydi. Gülümsemesi çok çarpıcı ve parlaktı; büyük, güçlü, beyaz dişleri vardı. Ve Luke annesinin

Bir zamanlar yeşil gözleri parıldamazdı; şimdi sırtıttığında köşeleri biraz kırışıyordu.

"Luke! Tatlım!" diye seslendi ve verandaya koşup onu kucakladı.

Uzun bir dakika boyunca onu kollarında tuttu. "Nasılsın anne?"

"Buraya yeterince hızlı gelemedim, işte böyle." Onu kendisinden uzak tuttu. "İyi görünüyorsun. Zayıf ve solgun olmandan korkuyordum."

"Şimdi, neden zayıf ve solgun olayım ki?" diye sordu. Omzunun üstünden bakınca, Sean'ın bir şeylerle boğuştuğunu gördü.

cipin arkasından birden fazla bavul çıkardı. "Tanrım, ne kadar kalacaksın?"

"Sadece Pazar gününe kadar - ama böyle bir yer için ne getireceğimi bilmek zordu."

"Yani her şeyi getirdin mi?"

"Komik," dedi. "Peki Art nerede? Ve Shelby?" "Shelby mi?" diye sordu.

"Onun hakkındaki her şeyi Sean'dan duydum. Güzel küçük şey, bir generalin tek yeğeni, genç, at üzerinde harika, senin için deli oluyor, vesaire..."

"Anne, o burada değil. Evde. Yarın akşam seninle tanışmak için gelmesini istedim ve Şükran Günü için amcasının evine davet edildik."

"Oh," dedi, sesi hayal kırıklığına uğramış gibi çıkıyordu. "Senin için yemek yapmayı dört gözle bekliyordum."

"Bunu yapabiliriz," dedi umutla. "Eminim anlayışla karşılayacaklardır - birbirimizi çok sık görmüyoruz."

"Saçmalama. Yemek pişirmek ve size yemek artıkları bırakmak için bolca vaktim var. Peki Shelby'nin ailesine yemek için ne götüreceğiz?"

Kaşlarını çattı. Ne de olsa bu heyecanın geçmesi iki gün sürmeyebilirdi. "Şarap. Ben aldım."

"Başka bir şey almamız gerekecek," dedi. "Turta, fasulye, ekmek, bir şeyler."

"Bavulları alayım anne."

"Peki. Sonra da bana bu harika yeri göster."

Luke merdivenlerden inerken annesi etrafa bakmak için doğrudan eve girdi. Luke'la ilgili bir şey var.

Katı bir babaya ve beş erkek çocuğa sahip olan Maureen, onlar etraftayken parmağını bile kıpırdatarak onlara hakaret edemezdi. Onlar varken alışveriş yapmasına ya da bavul taşımaya izin vermiyorlardı. Bu yüzden Luke, Sean'ın beş gece için gereğinden fazla valiz boşalttığı cipin arkasına gitti. "Sanırsın lanet olası bir gemi seyahatine çıkıyor."

"Ölümün yavaş ve acı verici olacak."

"Ah, hadi ama! Kışında ne var şimdi? Bu fikre alışmak için yeterince zamanın oldu. Ve burada olduğu için çok heyecanlı, bunu görebilirsin."

"Ona Shelby hakkında her şeyi anlattın mı? Shelby ile neler olduğunu sana söylemedim bile! Hiçbir konuda çenenin kapalı tutamaz mısın?"

"Affedersiniz, ben bir casus uçağı uçuruyorum. Çok geniş bir güvenlik iznim var. Seni kızdırmak için ona Shelby'den bahsettim." Sırıttı. "Doğru mu duydum? General'e yemeğe mi gidiyoruz?"

"Beni dikkatle dinle, çünkü eğer bu işi batırırsan seni gerçekten öldürürüm. O genç ve deneyimsiz, benim tipim değil, ben onun için çok yaşlıyım ve ciddi bir şey değil.

Amcası

Göğüs göğüse dövüş eğitimi almış ve benden hoşlanmasından hoşlanmıyor. Bu olağan bir şey değil, o yüzden koca çenenin kapalı tut. Anladın mı beni?"

Sean sırtarak, "Vay canına, bu seni sinirlendiriyor," dedi. "Demek ki ortalık kızışıyor. Art nerede?"

"Kulübesinde. Bu çantaları eve götürür götürmez onu almaya gideceğim." Luke iki tanesini kaldırdı. "Tanrım, nerede olduğunu sanıyordu? gidiyordu?"

"Yeni arkadaşlarınız için elinden gelenin en iyisini yapmayı planlıyor. Biliyorsun, bütün bunlardan sadece iki günlüğüne Phoenix."

"Yıllardır senden uzak durmaya çalışıyorum ama bir türlü gitmiyorsun," diye homurdandı Luke. "Bu senin fikrindi ve bunu biliyorsun. Benimle dalga geçme."

Sean sertleşti. "Üç saniye içinde yirmi yıl öncesine döneceğiz, toprakta yuvarlanacağız. Bunu ona yapmayalım, olur mu? Sana ne olduğu gerçekten umurunda. Ben umursamıyorum ama o umursuyor."

"Ah," dedi Luke, birkaç çanta daha kaldırarak. Onları verandaya çıkardı ve "Eşyalarını benim odama koy. Sen üst kata çık. Ben Art'ı almaya gidiyorum." Merdivenlerden inerek yandaki kulübeye gitti.

Luke iki kez vurdu ve kapıyı açtı. Art yatağının kenarında oturmuş, her sabah düzenli bir şekilde hazırlanarak bekliyordu. Üstünü başını temizlemiş, seyrek saçlarını arkaya taramış ve Luke'un ona aldığı yeni pantolonu giymişti. Elleri önünde kenetlenmişti ve korkmuş görünüyordu. "Art?" Luke sordu.

"Şimdi buradalar mı?"

"Geldiler. Gelip merhaba demeye hazır mısınız?"

Sinirli bir şekilde ayağa kalktı ve avuçlarını pantolonuna sürttü. Çok kuvvetli bir şekilde başını salladı.

"Sorun nedir? Sadece Sean ve annem. Sean'ı bilirsin. İyi anlaşıyordunuz. Sen endişeleniyordun. Bir şey mi?"

Başını sertçe salladı. Luke ona doğru bir adım attı. "Bak, bir şey yüzünden sarsılmışsın. Seni bu kadar üzen ne?"

"Yok bir şey. Duş aldım. Dediğin gibi sandviç yemedim."

Luke gülümsedi. Art sucuklu sandviçlerini çok severdi. "Harika görünüyorsun. Sadece akşam yemeğinde aç olmanı istedim ve sandviçle doyarsan aç olmazsın. Bizimle biftek yiyeceksin."

"Biftek zordur. Ben yedim. Bıçağı o kadar iyi kullanmıyorum çünkü çok fazla kullanmadım ve biftek çok büyük oluyor."

ağzım. Kafam büyük ama ağzım küçük, Stan'in söylediği buydu."

"Bunun için endişeleniyor musun?" Luke gülümseyerek sordu. "Bu konuda sana yardım edeceğim. Bıçağı iyi kullanacaksın, diğer her şeyi aletlerle gayet iyi yapıyorsun. Bifteği ağzına sığacak kadar küçülteceğiz. Bu arada, ağzının küçük olduğuna inanmıyorum. Bütün gün seni dinliyorum ve ben buna küçük ağız demezdim. Hadi ama, annemin sorduğu ilk kişi sensin."

"Annem artık yok," dedi.

"Biliyorum Art. Annemi seveceksin. O da seni sevecek." "Ben herkes gibi değilim."

"Ona Down sendromlu olduğunu söyledim, Art. Bu konuda her şeyi biliyor. Büyürken Down sendromlu iyi bir arkadaşımız vardı- kimseyi hayal kırıklığına uğratmayacaksın. Sen mükemmel birisin. Seni çok sevecek."

"Sence?" diye sordu.

"Endişelendiğin şey bu mu? Her şey yoluna girecek, annem çok iyi bir insandır. Diğer insanlara karşı Oğulları, her neyse. Hadi, şu işi halledelim de sakinleş. Seni hiç gergin gördüğümü sanmıyorum. Korkmuş gibi davranıyorsun."

"Duş aldım," dedi. "Ve sandviçleri yemedim. Bir, bir tane yedim."

"Sorun değil." Luke güldü. "Aç mıydın? Çünkü buralarda acıktığında yemek yersin. Bunun için başın belaya girmez."

"Biliyorum," dedi. "Biliyorum." Ve ellerini büktü.

"Tanrım, şu işi bitirsek iyi olacak," dedi Luke. "O bir İngiltere kraliçesi değil. Sakin ol."

Art yavaş hareket ediyordu. Luke evine doğru yürürken birkaç kez durup Art'ı beklemek zorunda kaldı ve çok uzak değildi. Tarafından Evinin kapısını açtığında annesi ve Sean şaraba doğru ilerliyorlardı.

"Merhaba," dedi Maureen parlak bir sesle. "Sen Art olmalısın."

Art kapının hemen içinde durdu, yere baktı ve başını salladı.

"O zaman içeri gel. Sonunda seninle tanışabildiğim için çok mutluyum. Umarım açsındır - sanırım Jack's adında bir yere gideceğiz."

Luke, Sean'a bir bakış attı ve kaşlarını çattı. Bu, Shelby ile ilişkisinin sıradan görünmesini sağlama planını gerçekten mahvedebilirdi. Sean omuz silkti ve gözlerini kaçırdı.

Art titreyerek, "Jack'ten hoşlanıyorum," dedi.

"Bifteklerim var," dedi Luke. "Evde kalırsanız diye düşünmüştüm." Maureen mutfaktan çıktı ve Art'ın yanına gitti.

"Biftekler kalsın, şehre gitmek istiyoruz. Biraz utangaç mısınız, Art?" diye sordu ona usulca.

Başını salladı, ama o kadar şiddetli değil.

"Bana karşı utangaç olmana gerek yok, çünkü seninle tanışmayı dört gözle bekliyordum. Luke'a çok yardımcı olduğunu duydum."

Art gözlerini kaldırdı ve "Siz İngiltere kraliçesi değilsiniz" dedi.

Maureen, Luke yedi yaşına geldiğinde mükemmelleştirdiği, kısık gözlerle ona sert bir bakış attı. Bu uyarıcı bir bakıştı. Çocuklar buna "benimle taşak geçme" bakışı diyorlardı ama Maureen hayatında hiç bu kelimeyi kullanmamıştı.

"Ama neredeyse öyleyim Art, bu yüzden çok tatlı ve nazik olacağına güveniyorum."

Başını salladı.

"Tabii ki yapacaksın," dedi. "Şimdi, Luke'un annesi için bir el sıkışma ya da kucaklaşmanız var mı?"

Orada öylece durdu, kararsızdı. Maureen kollarını ona doladı, kendine çekti ve onu salladı. "Ah, evet. Luke'a yardım etmen çok güzel. Sizinle tanışmak çok güzel."

Kadın onu bıraktığında, "Annem artık yok" dedi.

"O öldü mü, Art?" Maureen nazikçe sordu. O da başını salladı. "O zaman çok üzgünüm. Ve bir annenin şefkatine ihtiyacın olmalı."

Daha da çok sarıl." Sırıttı. "Bir tane daha alalım." Ve ona tekrar sarılmak için kollarını serbest bıraktı.

Luke tüm bu istila karşısında aşağılanmış gibi görünmeye çalışmasına rağmen kendini gülümserken buldu.

Herhangi bir erkeği, en azından normal bir erkeği mutlu edecek tek şey, Luke için iki dolarlık biftekten daha zor yutulur bir şeydi. Maureen onları kazandı. Sadece Shelby'yi değil, sadece Shelby'nin ailesini değil, tüm kasabayı. Dürüst olmak gerekirse, Maureen Virgin River'da yaşayan herkesle tanışmamıştı ama Luke'un yeni arkadaşları olarak gördüğü kalabalıkla tanışmıştı. Ve Sadece onları etkilemekle kalmadı, Luke'un iyi görünmesini sağladı.

Şehre geldiği ilk gece Jack'in yerinde akşam yemeği ile başladılar ve tabii ki Shelby de oradaydı. Böylece tanışma faslı erken başladı. Elbette, Shelby neden orada olmasındı ki? Yapacak daha iyi bir işi yoktu; Luke'un evine davet edilmemişti. Yüzü Luke'u suçlu hissettirecek şekilde aydınlandı; Sean onu yakaladı ve eski arkadaşarmış gibi sarıldı, sonra tanıştırma işini kendisi yaptı, çünkü o da böyleydi, önde olan, girişken olan. General elinde meşhur Muriel, Mel, Jack, Brie ve Mike ile birlikte her zamanki çete yemeğine kaldılar. Maureen mutfaktan uzak duramıyor, Vaiz ve Paige'e yemekle ilgili pek çok soru soruyordu. ve bunu yaparken de yeni bebeklerini kucağına alıyordu. Luke onun neyin peşinde olduğunu görmek için mutfaka göz attı ve başlamadan önce oradan uzaklaştı. Beş sağlıklı, yakışıklı, başarılı oğlu olduğunu ve hiç torunu olmadığını söyleyip duruyordu.

Maureen'in insanları tanımak, onları rahatlatmak ve en iyi niteliklerini göstermek konusunda bir yeteneği vardı. Örneğin, Art'ı yanından ayırmaz ve sık sık onun elini tutarken görülürdü; bu onun nezaketini ve şefkatini gösteren bir şeydi. Herkesi güldürüyor, Mel ve Brie'ye kendini sevdireyor, Shelby'yi besliyor ve ona kur yapıyordu.

Muriel dakikalar içinde. Generale attığı gizli bir bakış, onun Luke'un gen havuzundan heyecan duymaya yakın olduğunu gösteriyordu.

Ertesi akşamki yemek, Art ve Shelby'nin de dahil olduğu samimi bir aile yemeğiydi - bekletilen biftekler. İşte o zaman Luke, Shelby'nin hayatı hakkında sormaya vakit bulamadığı kadar çok şey öğrendi. Shelby'nin kuzeni Vanni'nin

İlk kocası Matt, Bağdat'ta hayatını kaybeden bir deniz piyadesiydi; Paul ise onun en iyi arkadaşı ve düşünlerinde sağdııcıydı. Matt öldükten sonra, çocuklarının doğumunda yanında olan Paul'dü ve bir sürü tökezlemeden sonra, Sonunda Vanni'ye onu ilk gördüğü andan beri sevdiğini itiraf etmişti ama Matt ondan önce davranmıştı. Kendine saygısı olan hiçbir erkek arkadaşının bölgesini işgal etmez. Ve şimdi birlikteydiler, Paul en iyi arkadaşının oğluna ebeveynlik yapıyordu. Hikâyenin romantizmi Maureen'in iç çekmesine ve gözlerinde biriken yaşları yelpaze gibi açmasına neden oldu.

Shelby kasabanın diğer hikayelerini de paylaştı; Mel'in ilk kocasının şiddetli ölümünden sonra Virgin River'a nasıl geldiği, Brie ve Mike'ın destanı, Preacher'ın Paige'i nasıl bulduğu ve hiç beklemediği bir hayat ve aile kurduğu. Maureen

Luke'un arkadaşlarının, Luke'un bile bilmediği geçmişi karşısında büyülenmişti. Luke, arkadaşı olan insanlar hakkında çok az ayrıntı biliyordu. Erkekler hikâyelerini kadınlar gibi paylaşmazlar.

Şükran Günü General'in evinde büyük bir başarıyla geçti. Maureen ailenin geri kalanıyla tanıştı, bol bol kahkaha atıldı ve aile hikayeleri paylaşıldı.

Güvenli biriydi, kimseyi kızdırmazdı. Annesiyle gurur duyuyordu. Güçlü yakışıklılığı, mizahı, şefkati ve enerjisiyle bir yaşam gücüydü. Ve onun katı yanından en ufak bir iz bile yoktu. Onu biraz tanıdıktan sonra bile doğru yolda olduğu belliydi,

ama o sadece oğullarını yargıladı, başka kimseyi değil.

Bir sarsıntıyla fark etti ki, ona güvenilirlik kazandırmıştı. Yeterince kabul görmüştü ama Booth ailesi ve kasaba için

bir gizem olarak kalmıştı. Bir kariyer olarak biliniyordu.

asker, bekar ama kadınlarla ilgileniyor, yalnız, o kendini öyle bir adam olarak sundu ki, onu elde etmek kolay değildi.

yakın. Maureen'le birlikte sevilen bir evlat, Art'ı üstlenecek türden cömert bir adam, Shelby için güvenli bir adam, kendisinden iyi şeyler beklenebilecek normal bir adam haline gelir. General ve Paul'ün ona bakışı yavaş ama fark edilir bir şekilde değişti; ona aileden biri gibi, güvenebilecekleri biri gibi davranmaya başladılar. Şüphelenilecek biri.

Her normal erkek minnettar olurdu. Rahatlardı. Ama Luke için bu durum sorun yaratıyordu. Shelby'nin beklentileri konusunda endişelenmek yeterince kötüydü ama bunu kontrol altında tutabilirdi. Shelby'nin ailesinin, onu son zamanlarda onurlu niyetleri olan güvenilir bir adam olarak görmeye başlayan bütün bir kasabanın beklentileriyle ne halt edeceğini bilmiyordu.

Bu onu sessiz bıraktı. Asık suratlı. Ve aynı zamanda, çok Maureen ve Sean'ın gitmesine, ona sarılmak, sevişmek için yanıp tutuştuğu Shelby ile özel hayatını geri vermeye hazırdı.

Ve nihayet Pazar sabahı geldi. Çantalar toplanmış, Art balık tutmak için nehre gitmeden önce onlarla kahvaltı etmiş ve Sean annesini havaalanına götürmeye hazırdı. Onu Sacramento'ya götürecek ve Phoenix'e giden bir uçağa bindirecek, sonra da kuzeye, görev yaptığı Beale AFB'ye geri dönecekti.

Luke bir fincan kahve alıp verandaya çıktı. Güneş parlıyordu ama hava soğumuştı. Ocakta sabah ateşi yanıyordu. Çok geçmeden Maureen ceketini giymiş, elinde kahve fincanıyla dışarı çıktı.

"Her şey hazır mı?" Luke sordu.

"Hazır. Sean senin düşünüy kullanıyor. On, on beş dakika içinde işi biter. Belki sen ve ben o kadar zaman geçirebiliriz diye düşündüm. Hiç konuşmadık."

"Beş gündür birlikteyiz," dedi omuz silkerek. "Neredeyse bir rekor." Ama onun bunu kastetmediğini biliyordu.

"Felicia'dan bu yana uzun zaman geçti Luke," dedi nazikçe. Ve fincanını dudaklarına götürdü.

"Uzun zaman oldu," diye kabul etti. "Bunu aştım."

Maureen, "O bir istisnaydı, kural değil," dedi. "Bir kadın size kötü davrandı diye ilişkilerin yürümeyeceğini düşünmemelisiniz."

Luke hiçbir şey söylemedi ama bağırmak istediği şey suydur

Kötü mü? Kötü mü? Benim bebeğimi doğurduğunu sanıyordum ve savaştan döndüğümde bebeğin benden olmadığını öğrendim!

"Shelby harika bir genç kadın. Birlikte çok iyisiniz."

"Anne..."

"Sadece o değil. Seni sevdiği çok açık. Ama bu Sen de öyle. O size yaklaştığı anda yüzünüzdeki tüm o gergin çizgiler gevşer ve yumuşarsınız. O huysuz, kendine Koruyucu kalkanınız düşer, sıcak ve sevecen olursunuz. O size iyi gelir, en iyi yönlerinizi ortaya çıkarır, sizi eğlendirir. Onunla özel bir şey yaşarsınız."

"Yirmi beş yaşında."

Maureen başını salladı. "Bunun konuyla ilgili olduğunu sanmıyorum. İkinizin nasıl birlikte olduğunuzla bir ilgisi yok gibi görünüyor. iletişim kurun..."

"Shelby hakkında anlamadığınız şeyler var," dedi.

"Sadece genç değil, çok fazla ilişkisi olmamış. Annesine bakıyor ve dünyaya gerçekten bakmamış. Pek çok açıdan o bir çocuk."

"Annesi hakkında her şeyi biliyorum ama o çocuk değil," dedi Maureen. "Yaptığı şeyi yapmak olgunluk ve cesaret ister. Yani genç erkeklerle çok fazla ilişkisi olmadı, bu onun dünya deneyiminden yoksun olduğu anlamına gelmez. Ve sizin yaşıınız onun için önemli değil."

"Olacak. Ben çok yaşlıyım. O yaşlanırken yerimde durmayacağım. O otuz beş yaşında olacak ve ben de neredeyse elli yaşında olacağım. Kendini yaşlı bir adamla bulur."

"Elli yaşında mı?" Güldü. "Elliye severdim," dedi. küçümseyici bir omuz silkme. "Elli yaş iyiydi. Babanla evlendiğimde sadece yirmi üç yaşındaydım ve onu hiçbir zaman benim için çok yaşlıydı. Aksine, olgun bir adamla, artık şüpheleri olmayan deneyimli bir adamla birlikte olmak beni pek çok açıdan daha iyi hissettirdi. O istikrarlı ve sağlamdı. Beni rahatlatı. Ve bana karşı çok iyiydi."

Luke omuzlarını dikleştirdi. "Evlenmeyeceğim. Shelby hayatına devam edecek anne. Bir kariyer istiyor. Genç bir koca. Bir aile istiyor."

"Bunu biliyor musun?" Maureen sordu.

"Elbette bunu biliyorum," dedi. "Konuşmadığımızı mı sanıyorsun? Onu ben yönlendirmedim. O da beni yönlendirmedim. Bir eş istemediğimi, çocuk istemediğimi biliyor..."

Maureen uzun bir süre sessiz kaldı. Sonunda, "Bir keresinde yapmıştın," dedi.

Luke içindeki öfkeyle karışık kısa bir kahkaha attı. "Bu konuda iyileştim."

"Bunu düşünmek zorundasın. Felicia'dan beri hayatınızı idare etme şekliniz size tam olarak huzur getirmedi. I Sanırım bir erkek yaralandığında bir süre riskli şeylerden kaçınması normal, ama on üç yıl boyunca değil, Luke. Eğer doğru kişi karşına çıkarsa, bu işin yürümeyeceğini düşünme.

Çünkü çok uzun zaman önce bir kez işe yaramamıştı. Bu genç kadını Felicia'yı tanıdığım kadar iyi tanıyorum. Luke'u,

Shelby ona hiç benzemiyor. Hiçbir şeye."

Luke dudaklarını büzdü, bir an için gözlerini kaçırdı ve sonra kahvesinden yavaşça bir yudum aldı. "Teşekkür ederim anne. Bunu unutmayacağım."

Ona doğru bir adım attı. "Felicia tarafından bir kenara atılmak seni ne kadar incittiyse, onun gitmesine izin vermek de o kadar incitecek.

Bunu unutmayın."

"Biliyor musun, burada varsayımlarda bulunan kişinin ben olduğumu sanmıyorum," dedi sabırsızlıkla. "Bütün

insanların derli toplu bir evlilik ve çocuk istediğini nereden çıkardın? Ha? Son bir düzine yıldır çok mutluyum. Bana meydan okundu ve

Kendi yolumda başarılı oldum, iyi vakit geçirdim, iyi arkadaşlar edindim, birkaç ilişkim oldu..."

"Suda debelenip duruyorsun," dedi. "Yılları işaretliyorsun, onları yaşıyorsun. Hayatta daha fazlası var Luke. Umarım görmene izin verirsin -şu anda çok iyi bir yerdesin -Her şeye sahip olabilirsin. Askerlik yıllarınızı geçirdiniz ve bu size hala gençken bir emeklilik maaşı bıraktı. Sağlıklı, akıllı, başarılı ve iyi bir kadının var. O sana sadık. Hayatının geri kalanında yalnız olman için hiçbir neden yok. Çok geç değil."

Konuşurken onun yumuşak bakışlarına karşılık vermişti ama şimdi tartışmak yerine ondan uzaklaştı. Olayı bu şekilde görmüyordu; artık çok geç olduğunu düşünüyordu. Gördüğü şey, genç ve güzel bir kadının onunla yaşamayı kabul etmesi, bir ya da iki çocuk sahibi olması ve bir sabah uyandığında henüz gerçekten yaşamadığını fark etmesiydi. Annesinin yanından ayrılıp

Luke'a hasta yatağında. Hâlâ genç, güzel, canlı olacaktı ve ona daha fazlasını sunacak birini bulmak için biraz daha ileriye bakmadığına üzülecekti. Maureen yanıyordu. Eğer böyle bir şey olursa, Shelby ona birkaç yıl verdikten sonra akli başına gelir ve çekip giderse, canı çok daha fazla yanacaktı. Çok daha fazla.

Onun arkasından sessizce konuştu. "Dinle, Felicia'yı o şeyleri yapmaya iten şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Seninle her şeye sahip olabilirdi -ne istediğini bilen ve her gün buna değer veren bir adam bulmak kolay değil. Ama o çok aptal ve dar görüşlüydü. Aptalca bir hevesle vazgeçti. Belki de mantıklı sebepleri olduğunu düşündü.

Her şeye sahip olma şansı vardı. Ama o iyi bir adamdan, iyi bir hayattan ve umut dolu bir gelecekte uzaklaştı."

Luke arkasını döndü ve gözlerinde öfke vardı. "Kes şunu," dedi. "Bana daha fazla resim çizmek zorunda değilsin. Shelby'nin Felicia'ya hiç benzemediğini biliyorum."

"Shelby'den bahsetmiyordum," dedi Maureen. "Ben senden bahsediyor. Bu durumda sen aptalca ve mantıksız bir hevesle aşık olup onu bir kenara atan kişi olacaksın.

Düşün, Luke.

Elinize geçebilecek en iyi mutluluk fırsatını tepmeyin."

"Kes şunu," dedi usulca, çaresiz bir yalvarışla.

Maureen'in gözü kolay kolay korkmazdı. "Bu öfkeyi çok uzun süre içinde tuttun. Kendini gerçekten istediğin hayata bırakmanın zamanı geldi."

Uzun saniyeler boyunca göz göze geldiler. Sonra Sean gülümseyerek evden dışarı fırladı. "Pekala, yola çıkmaya hazır mıyız?

Anne? Luke?"

Kendilerini toparlamaları bir saniye sürdü. "Elbette
"Maureen kahve fincanını Sean'a uzattı. "İzin ver de nehre gidip Art'a veda edeyim."

"Evet, bunu ben de yapmalıyım," dedi Sean, fincanı Luke'a uzatarak. "O zaman izleri takip edelim, ha?"

Luke onlar dönene kadar Sean'ın arabasının yanında bekledi. Annesi o kocaman gülümsemesini takınmış, yeşil gözleri parıltıyordu. "Luke, tatlım, her şey harikaydı. Evini, kulübelerini, kasabanı ve yeni arkadaşlarını çok sevdim. Bence eğer

burada kalmaya karar verdim, hoşuna gidebilir." Ona doğru gitti ve yanağına bir öpücük kondurdu. "Her şey için çok teşekkür ederim. Yakında konuşuruz."

"Çok yakında," dedi Luke. "Sean, dikkatli sür. Onu oraya tek parça halinde götür."

Luke, annesi ve kardeşi gittikten sonra uzun süre kara kara düşündü. Kadının ne demeye çalıştığını biliyordu. Hatta biraz mantıklı olduğu için ona hak bile verebilirdi ama anlamadığı şey, cesaretini toplayabilse bile Bu tür bir risk almak için Shelby'yi böyle bir mücadeleye sokması imkânsızdı. O genç ve tazeydi. O öyle değildi. Tecrübeliydi, yara bere içindeydi ve hissettiklerini saklamak artık bir alışkanlık haline gelmişti.

Kulübelerden birinde çalışabilirdi ama yapmadı. Oyalandı. Temizlemesi gereken kahvaltı bulaşıkları bile yoktu, onu annesi yapmıştı. Çarşafı yıkadı ve

Havlular. Evden verandaya kadar dolaştı ve tekrar geri döndü. Bir ara Art'ın nehirden geri geldiğini gördü. Luke'a el salladı ve bir süreliğine kulübesine girdi, sonra nehre geri döndü. Öğle yemeği molası mı? Luke, çanlarını çalması için ona biraz daha malzeme almayı düşündü; belki bir kanvas yelek, bir çağlık, süslü bir balıkçı şapkası.

Luke annesini çok severdi. Ona büyük saygı duyuyordu ve onu hayal kırıklığına uğrattığı için nefret ediyordu. Mesele ne istediği değil, hayatta kalma meselesiydi - bunu anlamıyor muydu?

Teorileriyle onu gerçekten kızdırıyordu. O da kendine onun nereden geldiğini hatırlattı. O, kendi kuşağındaki kadınlar gibi değildi. Manastıra gitmeyi düşünüyordu, ancak resimlerini görmüştü ve çok güzel bir genç kadındı; oğlanlar ve erkekler her zaman peşinde olmalıydı. Ama namuslu bir kadın olduğu için bir milim bile kaymamıştı. Her ne kadar bu konuda konuşmasa da Luke'un babası annelerinin sütten çıkmış ak kaşık olduğunu söylemişti. Luke bunu yirmi üç yaşında bir bakire olarak algılamıştı, bu günlerde nadir rastlanan bir durumdu. Luke böyle kadınlara pek rastlamazdı.

Son zamanlara kadar.

Ama bu tamamen farklı bir şeydi-Shelby. Kendini koruduğu için değil, hiç fırsatı olmadığı için bakireydi. İşte bu yüzden

Shelby'nin şimdi fırsatlara ihtiyacı var. Eğitim, kariyer, Tecrübe ve evet, birkaç erkek daha, böylece kendisi için neyin en iyi olduğunu öğrenebilirdi. Shelby'nin zekâsına, merakına ve yeteneklerine sahip genç bir kadın için bu iyi bir fikir değildi.

hayattaki iyi şeyler için minnettarlık duymak. Luke'un ilk olması onu en iyi yapmıyordu. Tanrım, o en iyisi bile sayılmazdı....

Yine de, bir parçası annesinin Fantezi gerçek olabilir - kazara bu kişiyi, bu ideal kişiyi bulursunuz ve bir dakikanızı bile boşa harcamadan dalar ve onu kendinizin yaparsınız. Ve sonraki otuz yıl boyunca her şey

kırk ya da elli yıl sadece büyük bir aşk festivalidir. Ne yazık ki, bu sadece kendi kötü tecrübelerinden kaynaklanmıyordu. Son yirmi yılda pek çok erkekle birlikte olmuştu ve bunların çok azının sağlam ilişkileri vardı; pek çoğu bir kadın tarafından becerilmişti. Sert bir adam olduğu için alışkanlıkla erkeklerle duygusal konuşmalara girmezdi ama aslına bakarsanız birkaç genç, hıçkıra hıçkıra ağlayan askeri

kayıp aşklarının yasını tuttular. Aynı adamlar Korkusuzca savaşı kanlılar, sözlerini tutamayan bir kadın tarafından dize getirilebilir.

Annesi neden bahsettiğini bilmiyordu. Annesi onu anlamıyordu, diye homurdandı. İyi niyetliydi, onun için en iyisini istiyordu ama hayalperestti.

Ve sonra Shelby arabasıyla onun evine gitti. Öğleden sonraydı ve Shelby annesiyle erkek kardeşinin sabah yola çıkacaklarını biliyordu. Geldi. O da verandadaki sandalyesinden kalktı ve onun Jeep'inden inişini izledi, saçları onun sevdiği gibi dolgun ve özgürdü. Dar kot pantolon ve botlar giymiş, balıkçı yaka kazağının üzerine bir yelek geçirmişti ve arabasının yanında durup ona gülümsüyordu. Onun Jack'e gelmesini ya da kendisini arayıp ortalığın sakin olduğunu söylemesini bekleyebilirdi. Ama beklemedi, geldi.

"Art nerede?" diye sordu.

"Balık tutuyor."

"Güzel," dedi sırtarak.

Üzerinde durduğu her şeyi unuttu. Ona gülümsedi ve yüzündeki, boynundaki ve omuzlarındaki tüm gerginliğin boşaldığını hissetmedi bile. Güldü ve başparmaklarını kot pantolonunun ceplerine soktu. Arabasının kapısını çarptı ve verandanın basamaklarını koşarak çıktı; kollarını boynuna, bacaklarını beline doladı, dudaklarını dudaklarına götürdü. Kadın

açık ağzına karşı güldü, ama sadece bir an için.

O tatlı ağzı yalayıp yuttu, onu ayakta tuttu. Verandadaki yerinden kıpırdamıyordu. Tüm bunlar

Ŗu anda onun için önemli olan, onu kollarının arasına almak, onu tatmak, koklamak ve ağzını onun ağzında hissetmekti. "Yavaşlayacağım," diye söz verdi dudaklarına karşı. "Biraz zaman ayıracağım."

"Sorun değil," dedi kendi nefessiz fısıltısıyla. "Benim için yavaşlamana gerek yok, çünkü çok acelem var."

"Tanrım," diye fısıldadı, zayıf bir sesle. "Emin misin?" "Elbette senin için lyorum Luke."

"Tanrım," dedi yine. Ve eve girmenin yolunu buldu. Onu bu şekilde doğruca yatak odasına taşıdı ve onunla birlikte yatağa düştü.

"Daha erken kaamazdım," dedi giysilerini çekiştirirken. Adam kadının giysilerini soymaya başladı. aynı anda. nce yelek ve kazak gitti; gömleği yataktan yere fırladı. "Ve tam olarak ne zaman-"

Ağzını onunkine dayayarak onu sakinleştirdi, a ve ağrıyordu.

Dudaklarından kurtuldu ve "izmeler, Luke. Botlardan kurtulmalıyız."

Yüksek sesle, şehvetli bir kahkaha attı. "Sadece botlarla yapmak ilginç olur. Hadi kotları çıkaralım ve botları tekrar giyelim..."

"Biri yaralanabilir," dedi. "Acele edin."

Onun böyle acele etmesine, ona ihtiyaç duymasına dayanamayarak öleceğini düşündü. "Bu acil bir durum mu tatlım?" diye sordu ona.

"Oh, adamım," dedi dudaklarını çekiştirerek. "izmeler. Botlara dikkat et!"

Gözlerinde şeytani, eğlenceli bir parıltı vardı. nce kendi botlarını, sonra da onunkileri yavaşça çıkardı. Eğlenceliydi, Shelby vahşi bir haldeydi. Onun yalvaran gözlerini sıcak bakışları arasında tutarak, bileklerini yakaladı, başının üzerinde tuttu ve vücudunu, styeninin üstünü, karnını, çenesini, boynunu nazikçe öptü. Kadın ona güldü. "Lütfen!"

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu alaycı bir tavırla.

"Bütün gün tahrik oldum, sadece senin tekrar yalnız kalmanı bekledim."

Kot pantolonunun düğmelerini yavaşça açtı ve elini düz karnının üzerinden aşağı kaydırđı.

"Luke!" diye azarladı. "Daha sonra oynayabiliriz!"

Bu onu güldürdü. Kadının kollarını bıraktı, sütyenini çıkardı, kot pantolonunu indirdi ve kendi pantolonundan kurtuldu. Dudaklarına karşı, "İki dakika dayanacağım." dedi.

"Sanırım bir dakikam var," diye cevap verdi.

Bacaklarını onun için kaldırdı, onunla biraz dalga geçti ve sonra öldürmek için içeri girdi. Ama Shelby ondan çok daha öndeydi, ondan daha açtı, ki bu ona imkânsız görünüyordu. Bacakları onun beline dolandı ve saniyeler içinde Sarsıcı bir dorukla onu şaşkına çevirerek başka bir dünyaya savurdu. Boğazında alçak sesle inledi

O da dayanmış, kızın atlatmasına izin vermiş. Ve kız bu deneyimin etkisinden kurtulmak üzereyken, adam onu bıraktı. Bir haftalık gerginlik, endişe, şüphe ve paranoya içinden atılmıştı. Olmak istediğı tek yerdeydi.

Bir de çok sevmeye başladığı kısmı vardı - dünyaya döndüğünde onu kucağında tutarken rahatlamış, yatışmış, kızarmış ve mutlu bir şekilde çevrelerine baktılar. Yumuşak bir şekilde güldü. "Bu utanç vericiydi," dedi. "Bana ne yaptın böyle?"

"Senin de bana yapmadığın bir şey kalmadı," dedi. Ona bir öpücük verdi. "Seni özledim."

"Evet, ama iyi bir haftaydı," dedi. "Vay be. Sanırım böyle ayrılıklar yaşamak için çok yeniyiz."

"Her gece annemden nefret ettim," dedi içinden çıkarken.

"Aw. O harika biri. Şanslısın, harika bir annen var."

Kendi tarafına yerleşti ve onu kendine çekti. Garip ama aklına ilk gelen şey, Shelby'nin annesiyle konuşmasını dinleyerek onun hayatı hakkında, birlikte geçirdikleri yoğun ve samimi zamandan daha fazla şey öğrenmiş olduğuydu. Bununla ilgili bir şey onu kötü hissettirdi.

"Bana annenden bahset," dedi ona sarılarak.

"O harikaydı. Annem yaşasaydı, annelerimiz birbirini çok severdi. Hastalanmadan önce çok enerji doluydu. Çok güzeldi, bir ara sana fotoğraflarını gösteririm. Her zaman çalışırdı. Çalışmak zorundaydı.

Tabii ki babam ben daha doğmadan bizi terk etmiş. Walt Amcam çok yardımcı oldu ama yine de... Tam zamanlı çalışmasına rağmen her konserime, maçıma ya da okuldaki her etkinliğime gelirdi. Sadece kız arkadaşlarımın gelmesi için zaman ayırmakla kalmadı, arkadaş gibiydik.

Herkes

Diğerleri annelerinden nefret ediyordu, sürekli kavga ediyorlardı ama ben annemle alışverişe ve sinemaya gidiyordum." O bir

biraz burnunu çekti ve "Ben gençken böyle bir şey olduğu için çok minnettarım. Her zamanki gibi değil, biliyorsun."

"Biliyorum," dedi, saçlarını yüzünden uzaklaştırarak.

"Biliyor musun? Ailenle kavga mı ediyordun?"

"Dört erkek kardeşim var. Herkes kavga ediyordu. Hâlâ kavga ediyoruz."

"Bunu nasıl söylersin? Sean çok tatlı...." "Onun hakkında güzel şeyler söylemeyi bırak," dedi Luke. "O bir baş belası. Bana biraz daha anlat."

"Emin misin? Çok sıkıcı."

"Benim için değil," dedi.

"O yavaşlayıp bana ihtiyaç duyduktan sonra artık birlikte pek dışarı çıkamıyorduk ama bu eğlenmemizi engellemiyordu. İkimiz de okumayı severdik, ben okurdum. gece geç saatlere kadar. Rüzgar Gibi Geçti'nin tamamını okudum.

Anna Karenina, ikimiz de daha önce okumuş olsak da. O eski, zengin, derin, karmaşık romanları severdik. Kız filmlerini izler ve ağlardık. Sonra onlar hakkında konuşurduk - kızların aptalca yaptıkları, erkeklerin yetersiz oldukları ve tabii ki

Tamamen haklısın. "Mükemmel erkek" fantezilerimizi geliştirdik.

o karakterlerin etrafında. Birbirimize benziyorduk. Onun da mükemmel bir erkeği olmamıştı. Onunla

Bir erkeğin söyleyebileceği en iyi şeyler sizi dize getirir. Jerry Maguire repliği gibi, bilirsiniz?"

"Jerry Maguire kim?" diye sordu elini kızın çıplak omzunda gezdirirken.

"Tom Cruise," dedi. "O kısa."

Shelby ona sıırttı. "Ben de öyle."

"Dur," dedi gülererek. "Ne dedi o? Repliği neydi? Her zaman iyi bir replik ararım."

"Beni tamamlıyorsun."

Luke'un kaşları kalktı. "Gerçekten mi? Bu ne anlama geliyor?" "Beni bir bütün yapıyorsun..." Kaşlarını çatı.

"Ben bir sensiz tam bir insan. Biliyorsun."

"Oh," dedi. "Bunu başarabileceğimi sanmıyorum." Kadın güldü. "Eskiden en iyi repliklerimizi kendimiz uydururduk."

Ve mükemmel erkeğin nasıl olacağı hakkında konuşun."

"Senin mükemmel erkeğin nasıl biriydi?" diye sordu.

"Sana hiç benzemiyor," dedi. "Ama sonra her şey değişti ve sen oldun...."

"Mükemmel repliğiniz neydi?" diye sordu.

"Sadece aptalca...."

"Hayır, söyle bana. Bilmek istiyorum."

"Bu sadece bir çizgi. Fantezi bir çizgi. Onu çalamazsın, sana yedirirsem aynı şey olmaz. Ve eğer bunu başka bir kadın üzerinde kullanırsan, Walt amcama bana korkunç bir şey yaptığını söylerim, o da seni öldürür."

"Shelby, çıplağız ve daha yeni inanılmaz bir seks yaptık- şu anda ölüm tehditleri kabalıktır. Terbiyeni takın. Bana mükemmel cümleyi söyle."

Bir dakika boyunca sessiz kaldı. Düşünmek için alt dudağını biraz çiğnedi. Sonra çok yumuşak bir sesle, "Tek ihtiyacım olan sensin. Mutlu olmak için." Sonra elini kaldırdı.

göz kapakları ve gözleriyle birleşti. Utangaç bir şekilde gülümsedi. "Sadece bir satır. Senaryo ya da romantik roman yazmak bir zamanlar yapılacaklar listemdeydi."

Elini onun bal rengi saçlarında gezdirdi. Şakağına bir öpücük kondurdu. "Shelby," dedi usulca, "sanırım mutlu olmak için ihtiyacım olan tek şey sensin."

Uzun bir süre ona baktı. Onun gözlerinin içine gülümsedi. "Benim fantezimde, 'Sanırım' demiyor." Sonra da Güldü ve "Annen seni Noel'de Phoenix'e gitmeye ikna etti mi? Deneyeceğini söyledi."

"Gidebilirim ama iki günlüğüne. Bu beş günlük şeyi tekrar yapmayacağım. Tekrar bir araya geldiğimizde bunu kaldıramam. Beni neredeyse öldürüyordun." Sırıttı. "Kendine güvenen küçük bir bakireden saldırgana dönüştüğünün farkında mısın? Shelby, kabuğundan çıkmışsın. Hem de çok."

"Belki de beni sen çıkardın, bunu hiç düşündün mü?"

"Hazır olmalıydın."

"Oh, ben hazırdım," dedi. Bir elini onun yanağına koydu. "Senin için."

Şükran Günü'nü takip eden Cumartesi günüydü ve Walt öğleden sonra çıplak bir kadınla yatakta yattığını hiç hatırlamıyordu. Genç bir adamken, ordu onu ölümüne çalıştırmakla kalmamış, Peg'le evlendikten kısa bir süre sonra ilk bebeği dünyaya gelmişti. Ve o noktadan sonra hayatları aile ve askeri bir subayın hayatının gereklilikleriyle iç içe geçti. Ne zaman ki General olduğunda, bir yaveri ve bazı ev personeli de vardı. Çekingen olduklarından değil, ikisi de çekingen değildi, ama bir şey denedikleri anda birlikte düş alırken, gençlerden biri gelip Beklenmedik bir anda evlerine girip kapılarına vurarak "Ne yapıyorsun orada?" diye bağırırlar.

kesinlikle söylenmesi gereken bir şey vardı. Belirli bir yaştaki yetişkinlerin rızası. Kendi kendine kıkırdadı. "Komik bir şey mi var?" Muriel daha da yaklaşıp sordu. "Evet. Sen ve ben. Öğleden sonra bir kadınla seks çalmak yatağın dibinde uyuyan bir çift tembel köpek. Bu

Güzel, Muriel. Güzel. Tavan aynası olmadığına da sevindim."

Kadın ona güldü. "Ben de öyle. Nasıl görünmemiz gerektiğini düşünmeyelim."

"Belki eskiden görüldüğümüz gibi değilsin ama hâlâ bir kızın vücuduna sahipsin. Sende var."

"Senin en çok neyini seviyorum biliyor musun?" diye sordu. "Zekanı. Bir yalancı olmana rağmen ne söyleyeceğini çok iyi biliyorsun."

"Bunu söylemek yanlış olabilir ama yine de söyleyeceğim. Peg öldüğünden beri seks yapmadım. Ta ki sen."

Çenesini yukarı kaldırarak ona baktı. "Walt, Peg öldüğünden beri seks yapmadım."

"Gerçekten mi?" diye sordu şaşırarak. "Bu inanılmaz. Sen seks için yaratılmışsın."

Kaşlarını çattı. "Muhtemelen orada bir yerde bir iltifat vardı."

"Ben ciddiylim. Sen harika bir aşıksın. Partnerim. Bu çok tecavüzkar değil, değil mi? Ortak mı?"

"Çizgiyi aşmıyor, ama ona doğru koşuyor." "Bizi sıradan biri olarak düşünmek istemezsin...."

"Bilmiyorum," dedi. "Gündelik olan kahve ya da içkidir. Samimi olan

."

Yatak odasındaki telefon çaldı. Açmak için yuvarlandı Walt kolundan tutup onu geri çekti. "Samimiyet ne demek?"

Ona gülümsedi. "Çok, çok güzel. Şimdi telefona bakabilir miyim?"

"Yakın arkadaşlarınızdan ya da aile üyelerinizden ölen var mı?" diye sordu.

"Bildiğim kadarıyla hayır." "O zaman yapmasak nasıl olur-"

"Walt, telefonuma cevap veriyorum," dedi ondan uzaklaşarak. "Alo?" dedi telefona. "Merhaba Jack, ne oldu? Gerçekten mi? Adı Mason mı? Evet, ona

Yönler, o benim menajerim. Ve Jack, önce sorduğun için teşekkürler. Çok düşüncelisin. O herhangi biri olabilir, biliyorsun."

Walt'a döndüğünde sadece iç geçirdi. "Bentley kullanan komik şapkalı bir adam Jack'in evine geldi ve nerede yaşadığımı bilip bilmediğini sordu. Mason."

"Onun burada ne işi var?"

"Biliyorsam ne olayım. Ama büyük bir fikri ya da senaryosu olduğundan şüpheleniyorum ve bana yüz yüze baskı yaparsa bir fark yaratacağını düşündü. Yaramayacak."

"Neden Jack'e ona yolu tarif etmesini söyledin?"

"Pekâlâ, şimdi dinleyin. Mason, ben filmlerden uzaklaşmaya çalışırken bile kariyerime odaklanmasıyla beni rahatsız edebiliyor ama otuz beş yılı aşkın süredir iyi ve sadık bir dost ve-"

Walt, "Ve eski bir koca," diye dikkat çekti.

"Bunu pek fark etmiyoruz," dedi. "Cidden, Mason'a borçluyum. Beni bazı zor durumlardan kurtardı. İşim gerçekten karmaşık bir hal alabiliyor. Ve o da biraz zooped olabilir

Göründüğü gibi olmayan projeler için üzülür, ama kariyerim için bir şeyin olması gerektiği gibi gitmediğini görürse, bir aslan gibi devreye girer ve halleder. O yüzden giyinelim ve samimi olalım. Hmm?"

"Bak ne diyeceğim," dedi Walt. "Onunla bizim evde buluşalım.

Doğum günü kıyafetleri, böylece bizimle nasıl olduğunu bilir. Buna ne dersin?"

"Bu çok zalimce. Bu manzaraya maruz bırakmayı planladığım tek kişi sensin. Şimdi Mason'a karşı nazik ol. Uslu durur ve onu benim halletmeme izin verirsen çok daha çabuk gider."

Walt, "Ben duşa gireceğim," dedi.

"Oh, hadi ama. Biraz belli ediyorsun, sence de öyle değil mi?" diye sordu kot pantolonunu yukarı çekerek.

"Duşta kimin olduğunu sorduğunda, Walt diyeceksin - benim rahat ve yasal olmayan erkek arkadaşım, yakın zamanda kavga etmeden gitmeyecek."

"Tamam." Güldü. "Aşağı indiğinde giyindiğinden emin

ol."

Muriel on dakika sonra Mason'ı ön kapıdan içeri aldı. Ona sarıldı; hiç makyaj yapmamasına ve aylardır manikür ya da pedikür yaptırmamış olmasına rağmen güzelliğine hayran kaldı.

Ondan daha kısaydı, kaşmir bir spor ceket giyyordu, Gucci ayakkabılar ve saçsız kafasında bordo bir bere. O tuzlu biberli sakalı ve biraz fazla canlı görünen kristal mavisi gözleri vardı. Ya özel bir senaryosu vardı ya da uyuşturucu kullanıyordu.

Yepyeni mutfağında ona bir fincan çay ikram ederken Walt çıkageldi. Giyinikti.

"Mason, seni Walt Booth'la tanıştırmak istiyorum, benim-

" "Önemli öteki," dedi elini uzatarak. O da

Muriel'e kaşlarını kaldırarak meydan okurcasına baktı. O sadece başını salladı ve kıkırdadı.

"Walt benim komşum ve çok iyi bir arkadaşım. Çok iyi.

İyi." Walt onun buzdolabından bir bira aldı, misafir olmadığını gösteriyordu.

"Şimdi Mason," dedi Muriel. "Bu gerilimi atlayalım. Sizi Virgin River'a kadar getiren nedir?"

"Tamam, işte burada. Şükran Günü'nde eve gelirsın de bu konuyu konuşuruz diye umuyordum ama gelmediğine göre... Senin için yazılmış bir Oscar senaryom var. Bu bir romantik komedi, ama ciddi dişleri var. Jack Nicholson başrolde oynamanı istiyor. Sadece seni. Eğer rolü kabul edersen kontratı imzalamaya hazır. Bu senin şansın, Muriel. İşte bu kadar. Sana bir sürü saçmalık teklif ettiğimi biliyorum, muhtemelen akıllıca geri çevirdin, ama Bu seferki. Yapımcıların eli dolu ve sektördeki en iyi Oscar ödüllü üç yönetmenle görüşüyorlar."

Ölü bir sessizlik ve hareketsizlik hüküm sürüyordu. Muriel hiçbir şey söylememesinin Walt'un gerilmesine neden olduğunu biliyordu. Hiç kuşkusuz onun hiçbir şey söylememesine alışkındı.

Hemen.

"Senaryoyu getirdin mi?"

"Evet. Oku. En azından onlarla konuş. Çalışmak hakkında ne hissedersen hisset, eğer bunu geri çevirmene izin verirsem

düşünseydim, sahtekâr olarak hapse atılırdım."

Ayağa kalktı. "Peki o zaman. Seni misafirhanede rahat ettirelim. Walt, olduğun yerde kal. Ben hemen döneceğim. Bu taraftan, Mason," diyerek mutfaktan çıktı ve onu ön kapıya doğru yönlendirdi.

Mason'ı ve birkaç bavulu eski evine götürdü. ve on dakika sonra elinde bir senaryoyla geri döndü. Walt masada oturmuş bekliyordu.

Giriş yapmadan şöyle dedi: "İşte bu tür bir genelde böyle olur. Bu projeyle ilgili her şeyi sevebilirim ve bir taahhütte bulunduktan sonra Nicholson ve yönetmenlerin hepsi ortadan kaybolur ve kiminle idare etmek zorunda kalırız?

bir adım öne çıktım. Aktif olarak çalıştığım zamanlarda bu tür riskleri göze alabiliyordum; sonunda her zaman iyi bir film kurtarırdık. Ama buna bakmadan bile,"

"Atlarımı, yeni evimi ya da seni taş a kazınmamış bir şey için terk etmeyeceğimden emin olabilirsin. Anlıyor musun, Walt?"

Walt'un tek söylediği "Kalıyor mu?" oldu.

Mason Fielding sadece bir gece kaldı ve ertesi gün sabahın erken saatlerinde Los Angeles'a dönmek üzere yola çıktı. Öğleden sonra Walt, Liberty'yi Muriel'in evine sürdü ve o Palomino kısırağı Sweetie'yi eyerlerken bekledi. Buff'ın Ama Luce öndeydi, onların izini sürüyordu. Muriel o delici ısıyla Laboratuvarı kendine getirene kadar nehir boyunca ilerledi.

Hava soğuktu; atların burun deliklerinden buhar yükseliyordu. Henüz kar yoktu ama bulutlar içeri girerse, hava güzel bir beyaz örtüyü destekleyecek kadar soğuktu.

"Senaryoya baktın mı?" Walt ona sordu. "Uh-huh. İki kez okudum."

"İki kez mi?" diye sordu hayretle.

"Bu bir çekim senaryosu değil. Sadece yüz otuz beş sayfalık bir diyalog. Ortasını okudum."

"İyi mi?"

"Çok iyi. Bir iki düzeltme gerekebilir ama ilham verici. Yazar ilerleme kaydediyor. Bu herkesin ondan beklediği şeydi."

"O mu?"

"Bir kadın, evet. Bu onun sadece ikinci uzun metrajlı filmi olacaktı ve ilk filmi çok beğenilmişti. O çok iyi bir kariyerine başladığında genç bir oyun yazarıydı. Şimdi benim yaşımda."

"Hmm," dedi, bu iş hakkında çok az şey biliyordu.

"Düşünmek için yeterince iyi mi?"

"Bunu düşünmek hakkında konuşmak için yeterince iyi. Mason'a henüz bir şey söylemedim. Hâlâ düşünme aşamasındayım."

"Bunu düşünmek hakkında konuşmak dediğinizde, bu neyi içeriyor?"

"Tüm müdürleri toplantılarda bir araya getirmek, ayrıntıları belirlemek, yıldızları ve yardımcı oyuncularını, yönetmenleri vs. belirlemek."

"Bu L.A.'e geri dönmek anlamına mı geliyor?" diye sordu.

"Olmayabilir. Oyuncular ve yönetmenler anlaşmalar yapılırken genellikle mekânda olurlar. Konferans görüşmeleri işe yarar. Bu öyle bir senaryo ki, iyi işlendiğinde her şey olabilir. Ama bazı şeyler gözden kaçarsa ya da doğru oyuncular prodüksiyon için bir araya gelemezse, sadece hafif eğlenceli bir film olabilir." "Pek çok senaryo böyle değil mi?"

"Pek sayılmaz, hayır. Çoğunun ne olacağını en başından biliyorsunuz. Bu gerçekten büyük bir potansiyele sahip. Ama sanırım bana en cazip gelen şey kendimi oynayabilmem."

"Kendin gibi mi?" diye sordu.

"Taşrada yaşayan ve Hollywood'un pek çok gösterişinden hoşlanmayan süssüz bir kadın. Bence senaryo otobiyografik olmakla flört ediyor. Hollywood'dan nefret eden bir yazar hakkında."

Hollywood'da yaşıyor ve köpekler, atlar, keçiler gibi evcil hayvanlarla birlikte çalışmayan bir çiftlikte yaşıyor. Yetenekli olduğu için

Aktör ona gelir ve çok geç olmadan kariyerine yön verecek bir senaryo yazmasını ister - artık genç değildir. Ortak hiçbir şeyleri ve her şeyleri yoktur ve bir senaryo yazarken ilişkileri karmaşıktır. Bazen komik, bazen çok duygusal ve dokunaklı. Yer yer tutkulu. Çok fazla duygu. Ve sırtı açık elbiseler ya da mücevherler yok."

"Bunu düşünüyorsun," dedi.

"Kendime engel olamıyorum. Kendimi hep böyle rollerde gördüm, doğru insanlarla birlikte, ama nadiren kendilerini gösterdiler. On Golden Pond gibi, başrol oyuncularını biraz daha genç olan bir yaşam geçiş filmi."

"Geri dönüş mü?" diye sordu. "Beyaz perdeye dönen bir yıldız adayı mı?"

Ona dehşet dolu bir bakış fırlattı. Atını dizginledi. "Pekâlâ, bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Ben yaşlanan bir yıldız adayı değilim ve bunu bir geri dönüş olarak görmüyorum. Ben bir aktörüm ve benim için bu ciddi bir iş. Üstesinden geleceğim bir meydan okuma. Benim işimde gerçekten iyi olan fırsatlar nadirdir. Ama ben yaşlanan bir yıldız adayı değilim, Walt. Yaşamak için çalışıyorum. Ve bu iş kolay değil. Ama işini iyi yaparsan ödülleri de iyi olabilir. En önemlisi de gurur."

"Beni biraz rahat bırakmanız gerekecek," dedi. "İşiniz hakkında pek bir şey bilmiyorum. Senin yaşlandığını söylemedim. yıldız adayı."

"Bunu sen düşündün," dedi. "Bunu kanıtlayamazsın."

Nefesini bıraktı. Yavaşça, sanki bir şeye karar veriyormuş gibi. Dizginleri gevşetti.

"Hmm. Kulağa bunu yapmak istiyormuşsun gibi geliyor," diye cüret etti.

Bir an sessiz kaldı. Sonra, "Ana karakter gibi ben de buradan uzakta olmak istemezdim," dedi. Ona baktı. "Ben de senden uzakta olmak istemezdim ve bunun kafana girmesine izin verme."

Bu onun dudaklarına küçük bir gülümseme getirdi. Sonra

da güldü. "Peki, olacağım."

"Egonu şişirdim, değil mi?"

"O değil," dedi. "Bir an daha vu yaşadım. Ordu hakkında ne kadar bilgin var bilmiyorum Muriel, ama her özel eğitim programı, terfi ya da yeni görev yeni bir bağlılık getirir. Yüzbaşılıktan binbaşılığa geçmek orduya dört yıl daha kazandırır. Uçuş okuluna git, dört yıl daha kaydol."

"Anlıyorum. Déjà vu'n mu?"

"İlk yirmi yıl hiç de zor değildi. Peg'le tanıştığımda zaten sekiz yılım vardı ve dört yıl daha borçluydum. Yirmi yılımı doldurduğumda ve albay emekli maaşıyla emekli olabildiğimde, Vanni

On bir ve Tom gözümde bir parıltı bile değildi. Daha da ileri gidebilecek potansiyele sahiptim ve tıpkı senaryonuz gibi, doğru oyuncular için içinde olmazsa her şey her an dağılabilirdi. Ya da sonuna kadar gidebilirdim. Sadece bu da değil, görevlerim gittikçe karmaşıklaşıyordu: Pentagon, savaş bölgeleri, yurtdışında diplomatik hizmet ataşeliği. Bu çatallardan birine her ulaştığımda Peg ile otururdum. Ona işin içinde neler olduğunu anlatır, sadece benim değil tüm ailenin yapması gereken fedakarlıklar konusunda açık sözlü olmaya çalışır ve her seferinde 'Şu anda durabilirim ve mutluyum. Eğer benden hayır dememi istersen, derim.'"

Muriel kasvetli bir şekilde sessizdi. Ona böyle bir seçim şansı vermiyordu. Şu anki hayatını seviyor olsa da, buna kendisi karar verecekti.

"Şimdi, Peg, çok bağımsız bir kadındı ama bazı açılardan bana bağımlıydı. Doğal olarak. Bir eş, çocuklarının babası, bir bakıcı olarak bana ihtiyacı vardı.

Ben. Benim de ona ihtiyacım vardı. Sonunda her zaman şunu söylerdi: Sahip olduğun her tutkuyu gerçekleştirmelisin, en çok iyilik yapabileceğin yere gitmelisin ve bunu yaparken biz de senin arkanda duracağız.

Ve beni bir kez bile pişman etmedi. Bazen bu onun için çok zor oluyordu."

Muriel bir an için bunu düşündü. "Olağanüstü bir kadın olmalı."

"Öyleydi," dedi Walt kolayca. Ona doğru uzandı ve elini tuttu. "Sen de öylesin Muriel. Olağanüstü bir kadınsın. Bunu söyleme sırası bende. Her tutkunu gerçekleştirmelisin. Senden uzak kalmak benim de hoşuma gitmezdi. Ama ben burada olacağım, her adımında seni destekleyeceğim. Gururla."

İkisi de böyle bağlayıcı bir söz söylememiş olmalarına rağmen ona mutlak bir sevgiyle baktı. Gözleri parlıyordu ve titremelerini engellemek için dudaklarını büzmek zorunda kalmıştı. Yıllar boyunca erkekler ona harika şeyler söylemiş, güzelliği ve zekâsı hakkında övgüler yağdırmışlardı ama hiç böyle bir şey olmamıştı. Gözlerini kırptırdı. Derin bir nefes aldı. Sonra da

"Kes şunu. Ben ağlamam. Yönetmen 'Ağla' demedikçe ağlamam."

Walt ona güldü ve eğilerek ona doğru yaklaştı ve bir kolunu omuzlarına dolayarak onu yanına çekti. "Bunun içinde çıplak olmak zorunda mısın?"

"Kısaca. Bu seni rahatsız eder mi?"

Şeytani bir şekilde sırttı. "Düşündüğün şekilde değil."

On dört

Şükran Günü'n takip eden birkaç hafta boyunca Virgin River'da iler normalden çok daha yoğundu ve her ele ihtiyaç vardı. Her Ŗey bar ile bordalı binanın arasına devasa bir Noel ağacının dikilmesiyle baēladı.

Kilise. Luke'un anladığına göre, kasabanın böyle bir ağaç diktiği sadece ikinci yıld ve bu büyük bir projeydi. Ağacın kesilmesi, kasabaya taēınması, dikilmesi ve kiralanın bir kiraz toplama aracının yardımıyla ıēıkların dizilmesi ve en üst kısımların süslenmesi için mevcut her adama ihtiyaç vardı. Bu

Kırmızı, beyaz ve maviyle sslenmiē, altın yıldızlar ve askeri birlik armalarıyla asılmıētı. Nöbet tutan kadın ve erkeklere bir övgü olması gerekiyordu ve Luke onların yaptıklarını gördüğünde hiç Ŗphesiz kendini iyi hissetti, doğru kasabayı semiēti. Yıllardır ilk kez kendini gerçekten evinde hissediyordu.

Ağaç ıēıklandırmasının hemen ardından, Noel'den önce tamamlanmıē üç yeni konut ve taēınması gereken üç aile vardı. Luke yardım etmeye fazlasıyla istekliydi.

Vaiz ve Paige'in barın arkasındaki geniēletilmiē yeni odalarına geri taēınmaları gerekti. Ardından Paul küçük ailesini mobilyalarıyla birlikte generalin ahırının diğer tarafındaki evine nakletti. Ve son olarak Valenzuelalar da Sheridanların yanındaki yeni evlerine taēındı. Bu süreç boyunca Brie, iki büyük projeye hazırlanırken çok meēgld yeni evine taēınması ve doğum yapması. Birkaç kiēi Brie'yi korumacı bir Ŗekilde izliyor, çok fazla Ŗey stlenmediğinden emin oluyordu. Mike Valenzuela

Her zaman karısının kulak mesafesindeydi ve Jack küçük kız kardeşini yakından izliyordu.

Brie, Noel'den iki hafta önce ilk doğum sancısı başladığında katlanmış giysilerinin son parçasını da son çekmeceye koymuştu. Jack, sanki kendi çocuğu dünyaya gelecekmiş gibi heyecanla, bara gelen herkese Brie'nin günün büyük bölümünde doğum sancısı çektiğini söyledi. Mike güncellemeler için onu aradı. Kim bir barmenin santimetre ve kasılmalar arasındaki süreyi bildirdiğini duymuş ki? Ama Jack duymuştu.

İşte o zaman işler Luke'un kendini kaptırmasına izin verdiği çılgın bir hal aldı. Shelby, Brie'nin doğumuna katılabilmek için Mel'in küçük çocuklarına bakıyordu, bu yüzden Luke

Brie'nin doğumunun son evrelerinde olduğu haberi geldiğinde bardaydık. Her yer canlandı. "Mel yaklaştığını söylüyor," diye bildirdi Jack. "Hadi gidelim!"

Luke'un neler olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Demek istediği

Vaiz onu mutfağa çağırıp emirler yağdırmaya başladığında, bu insanlar hayatlarını yaşayabilsinler diye sessizce uzaklaştı. "Luke, eşyaları toplamama yardım et. Bunları sen alabilirsin.

Böylece Paige'e çocukları yüklemesinde yardım edebilirim. Jack iyi bir içki ve puro getirecek. Paige, Paul ve Vanni'yi ara ve onlara bunun olduğunu söyle. Generalin haberi almasını sağlarlar." Luke'un kendisine söyleneni yapmaktan başka çaresi yoktu; o

Vaiz'in dondurucudan, buzdolabından ve kilerden çıkardıklarını kutuladı - barbekü, çörekler, cipsler, turşular, kremalı lahana salatası, turta. Terbiye edilmiş ve kızartılmaya hazır somon filetoları ve büyük bir kap pirinç ve bezelye ekledi. Bir torba hazır salata ve büyük bir cheesecake. Jack'in elinde bir kutu içki ve puro ile hızla yanından geçtiğini gördü. Vaiz'in "Dışarıda görüşürüz" demesi sadece birkaç dakika sürdü.

"Nereye?" Luke aptalca sordu.

"Brie ve Mike'ın. Bir parti veriyoruz." "Ne partisi?"

Vaiz sabırlı bir nefes aldı. "Brie'nin bebeği olacak. Bebek olduğunda hepimiz gideriz, eğer gecenin bir yarısı değilse. Ama daha yeni taşındılar, ne yaptıklarını bilmiyorum.

yiyecek ve içecek için var. Sanırım burada normalden biraz daha fazla var. Birazını geride bırakabiliriz."

"Bir dakika," dedi Luke. "O hastanede değil mi?"

Vaiz soru karşısında kafası karışmış gibi, "Hayır," diye cevap verdi. "Bebeği Mel ve Dr. Stone ile birlikte evde doğuracak. Bu kadar konuşma yeter."

Böylece gitti ve yol boyunca "Umarım beni bu şeye çok yaklaştırmazlar" diye düşündü. Hemen karar verdi, burada kalmayacaktı. Tüm bu bebek işi ona göre değildi.

Evin insanlarla dolu olduğunu gördü -Vanni ve Paige büyük odada küçük çocuklarla birlikteydi; biri salıncakta, ikisi oyun parkında, genç Christopher kanepede animasyon filmi izliyordu. Jack, erkeklerle dolu mutfakta David'i kalçasında dengede tutuyordu. Vaiz tavaları ocağa yerleştiriyor, general içecekleri karıştırıyor ve Paul küçük tabaklar, peçeteler ve mutfak eşyaları koyuyordu. Luke elindeki büyük yiyecek kutusunu yere bıraktı ve hemen gideceğini söyledi.

"Oh, hayır, hiçbir yere gitmiyorsun," dedi Jack. "Kız kardeşimin bir bebeği olacak, ilk bebeği ve bu da bölümü."

"Bir dakika bekleyin," dedi. "Bebekler konusunda pek iyi değilimdir. Bunu konuşmuştuk, onlarla ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok."

"Tanrı aşkına, sana hiçbir şey yaptırmayacağız." Jack güldü. "Yemek yemeyi, çocuk yetiştirmeyi bardak, puro? Teslimat ekibi dağınık işlerle ilgileniyor."

"Buraların gerçekten sessiz olması gerekmiyor mu? Daha az insan?" "Sessiz olacağız, yoldan uzak duracağız." Vaiz Jack'e David için bir biberon uzattı. "Bu çocuk yeni beşiği kıracak. İyi geceler de David." Çocuk biberonu hemen ağızına götürdü, başını uykulu bir şekilde Jack'in omzuna yasladı ve tombul küçük ellerinden birinin parmaklarını açıp kapatırken diğeriyle biberonunu tuttu.

"Ya o..." Luke devam edemedi.

"Ya o ne?"

"Çılgınlık ya da onun gibi bir şey," dedi titrek bir sesle.

Jack boştaki kolunu Luke'un omuzlarına doladı. "Gördün mü, burada olman gerekiyor dostum. Yaşam döngüsünü öğrenmenin zamanı geldi. Asla bilemezsin, bu bir gün senin de başına gelebilir."

"Bu bir gün benim başıma gelmeyecek. Ben bunları çoktan geçtim."

Birkaç erkek kafasını kaldırdı. Hafif bir kahkaha koptu. "Öyle mi?" "Öyle mi?" dedi Jack. "Ağlama dostum, Mel bana çelme taktığında kırkımı aşmıştım. Hepimiz Preacher hariç, buradaki herkes aynı yaşta. Hepimizden daha yaşlı görünse de o hâlâ bir yavru."

Walt, Luke'a bir içki uzattı. "Tom doğduğunda kırk dört yaşındaydım. Doğruyu söylemek gerekirse, sanırım iyi dayanıyorum."

"Daha iyi bir bahane bulmanız gerekecek."

Jack dedi ki. "Ayrıca, sana bir şey sormak istiyordum."

"Öyle mi? Ne?"

"Bir sorunum var. Noel için genelde Sacramento'ya gideriz ama şehirde doktor olmadığı ve Brie yeni doğum yaptığı için ailem buraya geliyor. Bir sürü var. Babam için misafirhanem, çocukları ikiye katlarsak birkaç odam var ve kulübe yine boş. Ve yeni bir Valenzuela bebeği geliyor - bahse girerim buralarda bir sürü Meksikalı göreceğiz? Mike'ın ailesi benimkinden daha büyük. Dostum, yerimiz kalmadı. Mike'ın ailesinin durumu nedir? Şu kulübeler? Kiralamak için hazır olan var mı?"

Luke kaşlarını kaldırdı. Bu beklenmedik bir şeydi. "Sana elimde ne olduğunu söyleyeyim," dedi. "Oturulabilir durumdalar ve yeni aletler teslim edildi ama kurulmadı, iç boyaya ihtiyaçları var ve mobilyalar sipariş edildi ama teslim edilmedi. Paul'e teşekkürler, tüm yeni çatılar, pencereler ve kapılar. Tezgahlar ve dolaplar monte edildi ama ben hala süpürgelikler üzerinde çalışıyorum. Yeni sıcak su ısıtıcıları taktım."

"Boya ve ev aletlerine el attıysanız Noel'e kadar bir çifti serbest bırakabilir misin?" Jack sordu.

"Neden olmasın, anlamıyorum," dedi Luke. "Eğer mobilyalar çabucak teslim edilebilirse. Ama Jack, senin yardımınla bile bu biraz zorlama olur."

Paul yaklaştı. "Mobilyalarınız nereden geliyor? Belki şirketin kamyonlarından biriyle alabiliriz." "Eureka.

Yataklar, yataklı kanepeler, küçük masa ve sandalyeler, vesaire. Boya ve beyaz eşyadan sonraki iş buydu." "O zaman

hallederiz," dedi Jack. "Bu da Mükemmel. Aksi takdirde, tüm bunları asmak zorunda kalacağız ağaçlardan insanlar. Hemen döneceğim," dedi ve David'i yatağına götürdü.

Sonra birden Shelby mutfakta belirdi. Tatlı, gizli bir gülümseme takınmıştı, gözlerinde çok özel bir ışık vardı. "Burada olacağını düşünmemiştim," dedi.

"Ben de öyle."

Mutfaktaki adamlara, "Mel size çok uzun sürmeyeceğini söylememi istedi. Ve size dedi ki sarhoş."

"Doğum partilerinde sarhoş olmayız," dedi Vaiz öfkeyle. Sonra omzunun üzerinden baktı ve şöyle dedi, "Paul hariç. Matt doğduktan sonra o da kızardı ama o bambaşka bir şeydi."

Luke, Shelby'nin gülümseyen yüzüne odaklanmıştı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Brie'yle birlikte olabilmek için Mel'in çocuklarına yardım ediyordum ama artık Vanni ve Paige burada olduğu için onları gözlemleyebilirim," dedi. "Brie her şeyin yolunda gideceğini söyledi. Daha önce hiç doğum görmedim."

"Bunu yapabilecek misin?" diye sordu.

"Elbette," dedi. Yanağına bir öpücük kondurdu. "Sonra görüşürüz."

Luke ilk içkisini çabucak bitirmiş, ikincisini de bir sürü şaka ve yumuşak, saygılı kahkahalar eşliğinde yudumluyordu ki Mike elinde çok küçük bir tabakla büyük odaya girdi pembe bir battaniyeye sarılmıştı. Mike önce kadınlara, Paige ve Vanni'ye gitti. Onlar mırıldanırken, gülümserken, ışıldarken, erkekler kalabalığın içinde hareket ediyordu.

Mike'ın kendisi için ne hazırladığına bakmak için mutfaktan çıktı. Mike'ın yüzündeki ifade yorgunluk ve neşenin bir karışımıydı; tam da karısının ilk çocuğunu doğurmasına yardım etmiş ve doğum boyunca onunla birlikte endişelenmiş bir adamın başına gelebilecek bir şeydi. Onun Gülümsemesi kocaman; gözlerinin içi parlak, dışı ise yorgun.

İşte o zaman Luke hatırlamaya başladı. Çok uzun zaman önceydi.

Çok derin ve gömülü. Mike ve bebeğe göç etti, Duygusal bir şekilde gülümseyerek, onu daha iyi görebilmek için pembe şalı hafifçe geri çekti. Hatta kendi kendine, "Aferin sana, dostum," dediğini bile duydu.

Felicia ona bir bebeği olacağını ilk söylediğinde çok üzülmüştü. Planlanmamıştı, hazır değildi. Ama içinde bir şeylerin gururla büyüdüğünü hissetmişti. Ona bunu kendine saklamasını söylemişti, daha bu fikre alışmadan herkesin bilmesini istemiyordu. Ama o zamanlar adamlarıyla, oğullarıyla o kadar içli dışlıydı ki, sır saklamayı sevmezdi, özellikle de böyle konularda. Hepsine anlattı; ona kadeh kaldırdılar, biraz sarhoş ettiler ve onu eve bıraktılar.

Onun isteklerine karşı gelerek annesini, babasını ve kardeşlerini aramıştı. Testosteron gururuyla şişmişti, Hayat onun için yeni bir anlam kazanmıştı. Onun huysuz davranışlarını anlamaya bile çalışmamıştı -o, bebeği olacak genç bir delikanlıydı ve o hamileydi- ne olacaktı? Anladın mı? Onun sinirli haline katlandı; sabırlı olmaya çalıştı. Onun büyümeye başlamasını izledi.

Ona erkek olduğunu söyledi ve haberi öğrenmesinden saniyeler sonra telefon geldi. Somali. Ama uzun sürmemesi gerekiyordu. Barışı koruma göreviydi.

Deniz Piyadeleriyle birlikte orada bir varlık göstereceklerdi ve o da hemen geri dönecekti. Her şeyi yapabileceğini hissediyordu çünkü onu bekleyen kadını ve oğluydu. Bu coşku

O kadar uzun süre aklından çıkmadı ki, tüm erkeklerin petrol bulduklarında böyle hissettiklerini düşündü.

Ama Somali'de durum çirkindi; Mogadişu'da hayatlar kaybedilmişti ve daha fazla can kaybının olmaması birçok açıdan bir mucizeydi. Eve döndüğünde gözlerini dolduran ilk şey karısıydı; kocaman bir kadındı. Önce onun gözlerine bakmalıydı ama kendini tutamadı.

"Bu senin değil," dedi kadın. Emin değildi ama bunu daha merhaba demeden önce söylediğini düşündü. "Sen görevdeyken sana söylemek istemedim ama artık güvendesin. İşimiz bitti. Ben gidiyorum. Babasıyla gidiyorum. Bu şekilde olduğu için üzgünüm. Böyle olmamalıydın.

övünüyorsun. Yapmamamı söylemiştim."

Bir anda bunun nasıl olup da kendi hatası olduğunu merak etti.

Gurur duymak mı? İlk başta onun şaka yaptığını düşündü, gerçekten iğrenç bir şaka. Sonra bir hata olduğunu düşündü; ne zaman

başka bir adam için zamanı var mıydı? Onunla sürekli sevişiyordu. Sonra bunu ona yapmış olamayacağını düşündü - vücudunun her hücrelerini Ona tapıyorum.

Birini öldürmek istiyordu. Belki de onu. Ya da emrinde çalışan bir subay olduğu ortaya çıkan babasını. emirlerine uymak zorunda olduğu bir adam. Somali'de onlarla birlikte olan bir adam, her gün bebek başka bir adamın karısıyla geliyor.

Çok fazla içtiği, insanlardan kaçtığı, rastgele kavgalara karıştığı, kendini karanlık, siyah bir yalnızlığa gömdüğü ve ölmüş olmayı dilediği için takip eden aylar bulanıklaştı. Skandalı, tam bir aptal gibi gösterilmenin utancını, sempati ve acımayı hatırlamaya başlamadan önce omzunda bir el hissetti. "Buna ne dersin, ha?" Jack onu kendine getirerek şöyle dedi. "Bunun kadar tatlı bir şeyi ne zaman gördün?"

Luke hepsini tekrar aşağı itti. On üç yıl onu bu konuda çok ustalaştırmıştı; her şeyin boğulması gereken yerde onları suyun altına itiyordu. Gülümsedi. "O küçük kafada ne çok siyah saç var," dedi.

Hayatının en mutlu gününün nasıl geçtiğini kısaca hatırladı.

Nihayet tayin emri geldiğinde Felicia ve yeni ortağından uzaklaşabilecekti. O zamana kadar orduda bir kariyeri kaldığı için şanslıydı. O zamandan beri

Bir süre orada tamamen kontrolden çıkmış ve birden fazla kez disiplin cezası almıştı. Yaptığı iş göz önüne alındığında Somali'de kahramanca savaştı ve eve döndüğünde dokuz aylık hamile bir eşle karşılaştı ve onu terk etti, komutanları onu biraz rahat bıraktı. Taşınmak ona ikinci bir şans verdi, toparlanmasına yardım etti.

Valenzuela'ların evinden ayrılmak istiyordu; çok yorulmuştu. Ama bir grup cesur adam ona doğru yaklaşıyor, onu kutlamalarına dahil ediyordu.

O geçmişte boğulurken, Muriel St. Claire gelmişti ve şimdi erkeklerle bir araya gelmişti. Yemek yeniyor, dedikodu yapılıyordu. Sonunda puroların kırıldığı ve yakıldığı verandaya itildi. Muriel kadınlarla gitmek yerine erkeklerle kaldı,

Purosunu ve içkisini kabul ederek onları kıkırdattı. Bir grup kadın olsalardı, doğum hikâyeleri başlardı ama bu tür yorumlar sadece birkaç taneydi; Jack kendi çocuklarını doğurmuştu, Vaiz Paige doğum yaptığında neredeyse bayılıyordu. Dr. John Stone bir puro içmek için onlara katıldı ve konuşmalar Luke'un kulübelerini Sheridan ve Valenzuela klanlarının tatil için şehre gelmelerine hazır hale getirmek için yapılması gereken tüm işlere geri döndü.

Luke'un alışılmadık derecede sessiz olup olmadığına dair hiçbir fikri yoktu. O

Saatine baktı ve neredeyse gece yarısı olduğunu görünce hayrete düştü - bu biraz korkutucuydu. Saatler geçmişti ve o geçmişte kalmış, etrafında olup bitenlerin farkında bile değildi. Sonra Shelby yanındaydı ve ona bakıyordu. "Çok güzel, değil mi?"

Bir kolunu onun omuzlarına doladı ve güldü. "Shelby, bebekler yavru köpekler gibidir, çirkin diye bir şey yoktur." Purosunu kül kutusuna koydu. "Ben gidiyorum. eve git."

"Artık burada bana ihtiyaç yok. Arkadaş ister misin?"
diye sordu.

Kadının omuzlarını sıktı. Tam da ihtiyaı olan şey buydu;
yumuşak, sıcak ve güvenli biri. Bu genç kadının hayatındaki
her şeyi doğru hissettirmek gibi esrarengiz bir yeteneği
vardı. İyi hissettiriyordu. "Emin olabilirsiniz," dedi.

On beş

Jack Sheridan ailesi için bir odaya ihtiyaç duyma konusunda Luke'un sandığından daha ciddi olmalıydı. Brie'nin doğumunun ertesi günü sabah Paul ve altı adamıyla birlikte üç kamyonetle gelmişti. Luke'u ikinci kulübeden çıkaran şey kamyonların geliş sesiydi. Adamlar dışarı tırmanırken sııttı. "Görünüşe göre bir ahır yükseliyor."

"Bu işi halledelim bari. Bize neyin nerede olduğunu göster," dedi Jack.

Luke önce onlara Art'ın bitmiş olan kulübesini gösterdi. Luke dekoratör değildi ama evin tüm mobilyaları, aletleri ve boyası yeniydi. Art'ın yeni bir kraliçe yatağı, dört sandalyeli bir masası ve sedirli büyük bir sandalyesi vardı.

okuma lambası. Yeni bir ocak ve mikrodalga fırın, mutfak tezgahının altına yerleştirilmiş küçük bir buzdolabı vardı. Pencerelerde ahşap panjurlar ve desenli bir alan halısı vardı. Sanat eserleri, tabaklar, bardaklar ve çarşafarla doluydu.

ve havlular; büyük banyoda küçük bir çamaşır makinesi, kurutma makinesi ve dolaplar vardı. Bütün erkekler etrafta dolaşüyor, başlarını sallıyorlardı.

"Luke, bu gerçekten çok güzel oldu," dedi Jack. "Burada iyi iş çıkarmışsın."

"Ben profesyonel değilim ama satın aldığımızdan bu yana çok yol kat ettiler."

Onlara kısmen bitmiş bir kabin gösterdi - yeni süpürgelikler, boya ve aletler, ama hepsi bu kadardı. o almıştı. Sonra onlara bitmemiş bir kulübeyi gösterdi. Aletler odanın ortasında, kurulmamış halde duruyordu. Sipariş ettiği perdeler hâlâ uzun kutularda asılmaya hazır bekliyordu.

Boyama işleminden sonra, alan halıları duvara serildi ve boya kutuları birkaç katlanmış brandanın yanına istiflendi.

"Yeterince basit görünüyor," dedi Paul. "İki gün. Fazladan erzağa ihtiyacımız olursa belki dört gün." "Dört gün mü?" Luke şaşkınlıkla tekrarladı.

"Her şey hareketli ve kozmetik. Biraz hızlıyız." Sırıttı. "Bunu sizden çok daha fazla yapıyoruz."

Luke, "Burada sadece bir ya da iki boyacı olduğu için sadece iki muşamba var," diye belirtti.

"Sorun değil, hazırlıklı geldik, yeterince süpürge yoksa diye birkaç süpürgelik bile getirdik. Eğer işleri berbat edeceğimizden endişelenmiyorsanız, bugün Eureka'ya gidip mobilyaları teslim almanız ve ihtiyacınız olabilecek diğer şeyleri almanız için iyi bir gün olabilir. kabinler."

"Seni çalışırken mi bırakayım?" diye sordu. "Bunu sana yapamazdım."

"Ailemi görene kadar bekle. Ve Valenzuelaları," dedi Jack. "Git. Çarşaf ve havlu al."

Luke bunu çok kısa bir süre düşündü -Eureka'da başka önemli işleri vardı. Tam zamanıydı. Art'ın işi ve oradaki grup eviyle ilgili bir soruşturmaya daldı. Geleceğine yardımcı olabilmek için adamın geçmişini bilmek zorundaydı. Çarşaf, yastık, havlu ve bulaşık satın almak hiç zaman almayacaktı. "Emin misin? Art'a göz kulak olabilir misin?"

insanlar? Bazen çok fazla yardımcı oluyor, biliyorsun."

"Elbette, o iyi olacak. İyi adam nerede?"

"Eğer burada değilse, nehirdedir." Luke sıırıttı. "Ona o olta ve makarayı aldığımdan beri pek yardım alamıyorum ama dondurucu balık dolu. İçimden bir ses bir kısmının barda karşınıza çıkacak."

Jack kamyondan bir merdiven çıkarırken, "Asla yardımları geri çevirmeyiz," dedi.

Luke durup izlerken, hepsi muşambaları, merdivenleri, alet kutularını, fırçaları ve ruloları dışarı taşımaya başladı.

kamyon yatakları. Nehre doğru yürüdü ve Art'ı buldu. "Hey, Art," dedi. "Bugün nasıllar?"

"Tamam," dedi, bir olta attı ve yavaşça sardı. içinde.

"Jack, Paul ve birkaç adam, bir inşaatta çalışmak için geldiler. kulübeler." Art'ın başını ona doğru çevirmesi ve gözlerinin parlaması üzerine güldü. "Eğer istersen senin de yardım etmeni isteyeceklerinden eminim."

"Yapmamı istiyorlar mı?" diye sordu, çizgisini çekerek. "Elbette, ama sana neye ihtiyaçları olduğunu söylemelerine izin vermelisin. en çok yardım eden. Ha?"

"Tamam," dedi mutlu bir şekilde sırıtarak. "Eureka'ya gidip biraz erzak alacağım.

Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Başını iki yana salladı. "Belki Jack ve Paul ile çok şey yapabilirim," dedi.

"Eminim yaparsın. Hadi, seninle geri yürüyeceğim." Art insanların arasında olmaktan, özellikle de kendisine saygılı davranan insanlarla olmaktan gerçekten hoşlanıyordu ve ne zaman iş yerinde birileri olsa, utangaç olsa da hevesle onlara katılmayı seviyordu. Bu bazen onu biraz beceriksiz yapıyordu.

Luke'un büyük mağazalarda sadece bir iki saat geçirmesi ve kabin için birkaç araba dolusu eşya alması gerekti. Ne oldu?

Gerçekten yapmak istediği şey küçük bir marketi ziyaret etmektir. Art'ın başından geçenler üzerinde durmamaya çalışmıştı ama onunla yaptığı birkaç konuşma, nereden olduğunu bulmasına yetecek kadar bilgi edinmesini sağlamıştı. Simmons Sokağı'ndaki Griffin'in Bakkalı.

Biraz eskimiş olsa da fena bir bakkal değildi. Etrafına bakındı ve sonra bir el arabası kaptı. Bu onu götürdü Down sendromlu bir poşetçiye seçmek için yirmi saniye harcadı ve ürün bölümünde birkaç soru sorduğu bir kadın vardı ve doğru kelimeyi bulmakta zorlanan yavaş ve zor cevaplarından bir tür engellilikten şüphelendi. Sonra isim etiketini fark etti, Netta. Bu biriydi

Art'ın özlediğini söylediği grup evinden. Luke sordu, "Buradaki müdürünüz kim?"

"Uh-huh, uh-huh, Stan. Bu Stan."

"Peki Stan'i nerede bulabilirim?" Luke sordu.

Omuz silkti ve "Belki arka tarafta?" dedi.

Luke, Stan'i aramaya fırsat bulamadan yanında bir bakkal belirdi ve "Size yardımcı olabilir miyim?" diye sordu, Efendim?"

Luke en ilgi çekici gülümsemesini takındı. "Müdürle konuşmak istiyorum. Bu bayan bunun Stan'le olabileceğini söyledi."

Otuzlu yaşlarının sonlarında, keskin, temiz, açık sözlü, yeşil önlüklü bir adamdı bu. Gülümsemesine karşılık verdi. "Ben müdür yardımcısıyım. Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Emin değilim," dedi omuz silkerek. "Clear River'da küçük bir dükkân satın aldım. Sadece küçük bir mahalle dükkânı, buradan daha küçük. Mesele şu ki, bunu çok küçük bir bütçeyle yapıyorum. Gerçekten iyi bir kumar, şu anda orada bakkal yok" dedi, ancak bakkal olup olmadığı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Clear River'da bir bakkal dükkânı. "Birkaç tam zamanlı çalışan ve birkaç yarı zamanlı çalışan işe alacağım. Maaş bordrosu söz konusu olduğunda bir süre düşük bütçeli kalmam gerekecek. Bu mağazanın çalışanlarıyla ilgileniyorum. Güzeller, üretken görünüyorlar, meydan okuyorlar. Onlar gibi çalışanları nasıl bulduğunuzu merak ediyorum."

Adam yüzündeki eşit ifadeyi korudu. "Haklısın, sen Stan'i arıyor. Bu onun projesi. Kız kardeşinin bir çeşit evi var ve birçoğuna iş veriyor. Ama bu fikir hakkında iki kez düşünmek isteyebilirsiniz. Yavaşlarsa ya da kafaları karışırsa, sinir bozucu olabilir. Onlarla çok iyi çalışıyorum, ama..." Neredeyse üzgün bir ifadeyle başını salladı. "Bu bazı insanları rahatsız ediyor."

"Küçük kardeşim Down hastası," diye yalan söyledi Luke. "Sorunlar hakkında bilgi sahibiyim."

"Bunun için sabrınız var mı?"

"Oh, evet," dedi gülerek. "Artık gerçekten iyi bir işi var."

Kendi hayatını yönetiyor olmak onu çok mutlu ediyor.

İşini hiç aksatmıyor, evdeki işlerini yapıyor, bankada her zaman parası var... O bir hayalin gerçekleşmesi."

"İşin başlaması karmaşık olmamalı, örneğin poşetleme. Kutuları açmak. Temizlik yapmak. Rafları doldurmak bile bazıları için çok karmaşık olabilir."

"Herkesin yetkinlik seviyesi farklıdır ama ne demek istediğinizi anlıyorum. Peki, Stan nerede?"

"Beni izleyin," dedi. Ve Luke onu takip etti.

Sürprizler hemen başladı. Her şeyden önce Stan genç bir adamdı, muhtemelen otuzunda bile değildi. Zayıftı -Art'tan biraz daha ufak tefekti- ama kavgacı bir görünüşü vardı. Luke'u dudağı kıvrılmış ve kara kaşları çatılmış bir halde karşıladı, hemen kuşkulandı. Bela beklemediği sürece bir adamın hemen şüphelenmesi için pek fazla neden yoktu. Cüssesi Luke'un kafasını sadece bir an için karıştırmıştı; yetkili olan Stan'di ve Art'ı tanıyan biri olarak asla karşılık vermez, asla saldırmazdı. Art da yalan söylemezdi. Hemen anladı - Stan, Art'a yumruk atmıştı.

Luke hayali bakkal hakkındaki konuşmasını olabildiğince inandırıcı bir şekilde tekrarlardı. Down sendromlu bir kardeşi olduğu kısmını atlardı ve

sıkı çalışma, asgari ücret, güvenilir devamlılık, onun düşük bütçeli kalmamız gerekiyor. Stan başını salladı ve omuz silkti. "Sana yardım edemem dostum," dedi. "Eureka bir

Clear River'dan çok uzakta ve bu çocuklar araba kullanmıyor."

Onlar çocuk değil. Ama Luke yüzünden gülümsemeyi eksik etmedi. Rakip olmadıkları için bakkal işi hakkında biraz konuşmak üzere Stan'e bir bira ısmarlamayı teklif etti. Stan bira önerisine ısındı ve kabul etti.

mola zamanı gelmişti. Marketten ayrılırken Stan kimseye nereye gittiğini söylemedi ve herkese ters ters baktı. Buradaki çalışanlar mutlu görünmüyordu, iyi huylu müdür yardımcısı bile. Stan'i sadece küfürbaz bir pislik olarak tanımlamak doğru olabilirdi ama bu çok basit kalabilirdi. Luke'un asıl bilmek istediği şey Art'a ne olduğunu ve Stan'in neden onu kayıp olarak bildirmediğini.

Birayla birlikte bir anlayış parıltısı geldi. "Kız kardeşimin bu özörlöler için bir grup evi var. Çocuklarına biraz iş vererek ona yardım ediyorum," dedi. "Onları meşgul ediyor ve ev."

"Sana hiç sorun çıkardılar mı?" Luke sordu.

"Beni deli ediyorlar. Onlara bir şeyi kaç kere göstermen gerekiyor? Anlatmak mı? Ama bir konuda haklısın, ucuzlar ve sürekli geri geliyorlar. Belki Clear River'da bir ev açacak birini bulabilirsin.

Zor bir şey değil. Sadece temiz olması ve denetimden geçmesi gerekiyor."

Luke'un gözünün önüne bir anda tamamen Böyle bir evi yönetecek nitelikte değildi, bunu para için yapıyordu ve bu onu kızdırıp hasta hissettiriyordu. Ama dedi ki, "Bu yapılabilir. Benim eski bir karım var. para...."

"Bir fikrim var. Eski sevgiliyi maaş bordrosundan çıkar."

"Belki kız kardeşinle konuşabilirim? Bir insanın bunu nasıl yapacağını bana anlatabilir mi?"

"Eminim aldırılmaz. Bütün çocukları isteyken yapacak başka ne işi var ki?" Dükkândan çok uzak olmayan bir adres ve yol tarifi verdi. "Ona seni benim gönderdiğimi söyle, olur mu?"

"Minnettarım dostum. Asla bilemezsin."

Luke Stan'i dükkâna bıraktı ve hemen kendisine verilen talimatları izledi. Kapıyı çaldığında bir başka sürpriz onu neredeyse havaya uçuracaktı. Shirl Stan'den bile gençti. En fazla yirmi sekiz yaşındaydı, üzerinde dar, kısa bir etek ve V yakalı bir kazak vardı.

göğüslerini, yüzünü çerçeveleyen pembe bir şeritle ultra siyah saçlarını gösteriyordu. Bu Rahibe Teresa değildi. Ve tabii ki sakız çiğniyordu. Adam zar zor ama arkasında eski, yıpranmış mobilyaları olan çok küçük, düzenli bir ev görünüyordu. Bakkalda gördüğü birkaç meydan okuyan çalışanın temiz ama yıpranmış kıyafetler giydiğini ilk kez o zaman düşündü

Giysiler. Art sanki uzun süredir evsizmiş gibi görünüyordu ama sadece kirliydi ve kıyafetleri çoktan yıpranmıştı. Shirl onları giydirmek için fazla para harcamadı.

Kapıyı temkinli bir şekilde açtı. "Merhaba," dedi, cüzdanını çıkarıp hızla açtı ve yine aynı hızla kapattı, Resmi olarak. "Art'ı arıyorum."

"Sanat mı?" diye sordu, geri adım atarak.

"Kim?" "Art Cleary."

"Um... Sanırım işte..."

"Oradaydım. İş yerinde değil," dedi Luke.

Kaşlarını çattı. "Yeni bakkal dükkânı açan adam sen misin?" diye sordu şaşkınlıkla. "Kardeşim beni aradı ve dedi ki-"

"Şey, bu bir tür hikayeydi." Omuz silkti. "Ajanstanım. Art'ı arıyorum. Sadece bir takip ziyareti, hepsi bu. Evraklarına bakılırsa ziyaret edilmeyeli epey olmuş."

"Tamam, tamam," dedi yorgun bir ifadeyle, ellerini kaldırarak. "Ne zamanlama ama. Çekip gitti. Daha bu sabahıtı. Redding'deki yaşlı teyzesini görmeye gideceğini söyledi. Orayı aradım, hayır.

Cevap vermiyor, telesekreter de yok. Bu insanların bazıları gerçekten taşralı. Tam Sosyal Hizmetleri aramak üzereydim ama eminim teyzesine gitmiştir ve teyzesi geri dönmesini sağlayacaktır. Kontrol etmesi için ona bir şans veriyordum. Başının belaya girmesini istemiyorum. Ne yapacaksın, ceza mı keseceksin?"

Tamam, bir numaralı yalan, diye düşündü Luke. Art, Luke'la birkaç aydır birlikteydi. "Biliyor musun?" Luke dedi ki. "Teyzeyi denemeye devam et. Bu konuda ne kadar az şey söylenirse Art için o kadar iyi olur. Senin için de öyle, ha?" Ve ona göz kırptı.

"Evet." Gülümsedi. "Gerçekten mi?"

"Neden o teyzenin adresini ve telefon numarasını benim için not etmiyorsun? Eğer onu orada bulursam, herhangi bir karışıklık çıkmadan geri getirebilirim."

"Adresi yok mu? En yakın akrabası o."

"Bana biraz zaman kazandır, ha?" dedi gülümseyerek. "Doğruyu söylemek gerekirse, onun izini sürmekten çok daha önemli işlerim var, ama bu benim kâğıtlarımda var." Ve Luke, Shirl ve Stan sosyal güvenlik, sigorta ya da devlet tarafından sağlanan aylık maaşı ceplerine indirirken kaç tane meydan okuyan sakinin kaçtığını ya da ortadan kaybolduğunu merak etti. Bakkaldan aldıkları maaş çeklerine ne oldu? Stan onları sildi ve parayı sakladı mı? "Ben hallederim," dedi Luke. "Evrak işleri olabilir. Bu konuda endişelenme. En başta onu aldığın için iyi bir kızsın. Bu insanlar bir süre sonra Avuç dolusu," diye ekledi

sırıtarak. "Bir de bana sor," dedi.

Diğerlerini bilmiyordu ama Art'tan daha tatlı bir ruh, daha az sorun çıkarıcı ve memnun etmeye daha hevesli biri yoktu. Ama dedi ki, "Bunu halledip sana geri döneceğim. Bir şey söylemek zorunda değilsin." Kaşlarını kaldırdı. "Başının belaya girmesini istemeyiz."

"Tamam," dedi. "İçeri gelmek ister misin? Kahve ya da başka bir şey içer misin?"

"Teşekkürler, ama biraz geç kalıyorum. Yine de geri geleceğim - bu nasıl?"

Luke, Shirl'den ayrıldı ve kulübeler için büyük bir kamyon dolusu malzemeyi Virgin River'a götürdü. İş şansla bırakmamaya karar verdi; Mike ve Brie'den yardım alacaktı. Noel sonrasına kadar bekleyecek, Valenzuelalara yeni bebekleri ve ziyarete gelen aileleriyle biraz zaman tanıyacak, sonra bir ziyarette bulunacak, grup evini ve Art'ın geldiği işi ayrıntılı olarak anlatacak ve Art'ın kendisiyle kalabilmesi için işleri yoluna koymak üzere ne yapması gerektiğini soracaktı. Ve eğer Art için bu mümkün değilse Luke'la kalırsa, bir sonraki ikametgahı daha güvenli olur. bunu görecek. Mike ve Brie'nin hukuk ve kolluk kuvvetleri tecrübeleri göz önüne alındığında, en azından nasıl ilerlemesi gerektiği konusunda ona yardımcı olabilirlerdi. Stan ve Shirl'ün de soruşturulmasını istiyordu; onlar bir sürü engelli yetişkinden sorumlu olan iki serseri çocuktı. Sistemi çıkarları için kullanıyorlarmış gibi kokuyordu.

Luke Noel'de birkaç günlüğüne Phoenix'e gitmesi gerektiğine karar verdi. Eğer gitmezse Virgin River'da kaç Riordan'ın ortaya çıkacağını kestiremiyordu ve buna sabrı yoktu. Phoenix'e gitmek annesini yatıştırarak ve kardeşlerini teskin edecekti.

Tatil boyunca kulübelerinin etrafında olup biten her şeyle birlikte, her şeyin iyi organize edildiğinden ve planlandığından emin olması gerekiyordu. Her şeyden önce, Jack ve Mike'ın

Valenzuela, Luke yokken ailelerinin ihtiyaç duyduğu her şeyi karşılayabilirdi çünkü Art kesinlikle misafirlerin ihtiyaçlarını karşılayamazdı.

Art'a gelince, birkaç gün tek başına idare edebilirdi ama Luke onu yalnız bırakmayı doğru bulmuyordu. Luke itiraz etti.

Shelby'ye ve generale. Art'ın bir tatil yemeği yemesi, Luke'un şehirden ayrılmadan önce vereceği birkaç hediye alması ve bir aile duygusu yaşaması gerekiyordu. Daha sormadan biliyordu ki

Art'ı ağırlamaktan ve unutulmaz bir Noel geçirmesini sağlamaktan mutluluk duyacaklardır.

Ve sonra Shelby vardı. Bir hediye fikri bulmak için kafa patlattı. Onun kendisi için çok önemli olduğunu bilmesini istiyordu ama ona ne alacağı konusunda gergindi. Gösterişli ve ışıltılı bir şeyler almak isteyeceği türden bir kadındı ama böyle bir şeye hazır değildi. Kadınlar mücevher gibi şeyleri evliliğe giden yolda basamak olarak görürlerdi ama kazak gibi şeyler hiç umursamadığınız mesajını verirdi. Bu yüzden Luke bildiği tek yolla her şeyi yaptı. Son on yılda bir kadın için harcadığından çok daha fazlaydı,

Shelby'ye, annesi de dahil olmak üzere, el yapımı ve dikişli, altı yüz dolarlık çok özel devede keşu çizimleri aldı. Ona bir eyer almayı düşünmüştü ama botlar daha kişiseldi. Kasabadan ayrılmadan hemen önce Noel hediyelerini değiş tokuş ettiler ve Shelby hediyesini açıp çizimleri gördüğünde ağladı. Daha önce hiç kimse ona böyle bir hediye vermemişti.

ve onun her yerini öptüğünde başarının tadını çıkardı.

Onu kollarının arasına aldı, duygusal bir şekilde güldü. "Seni hiç ağlarken görmemiştim," diyerek onu kendine yakın tuttu ve hafifçe ileri geri salladı.

"Bir yıl önce bunu çok fazla görürdünüz...."

"Ama bunlar mutluluk gözyaşları. Bu farklı bir şey. Bu iyi bir şey yaptığım anlamına geliyor."

"Çok iyiydin," dedi. "Tek kelimeyle muhteşemler. Tam olarak kendim için yaptırmak istediğim şeyler. Kendi tenim gibi. İçlerinde uyuyabilirim."

"Ama birinin canı yanabilir," diye hatırlattı gülerek.

Ona yeni bir deri ceket verdi.

Botlar kadar pahalı ve bir o kadar da kişisel. "Çok fazla giymesen de olur. O uçan ceketini çok sevdiğini ve içinde çok seksi olduğunu biliyorum ama bu, üzerinde olmadığı zamanlar için.

bisiklet. O nadir zamanlar için biraz süslenirsiniz."

Ona Doktor ölmeden önce yapmaktan bahsettiği şeyleri sordu ve o kadar meşguldü ki

Mel'e yardım etmek, örneğin üniversite başvuruları. Ona birkaç büyük Kaliforniya üniversitesine başvurduğunu söyledi.

Üniversiteler: Stanford, USC, UC Davis, San Francisco State. Daha Noel'deydi, Eylül'e daha çok vardı. "Olur da olduğum yerde kalmaya karar verirsem diye yolun hemen aşağısındaki Humboldt Eyalet Üniversitesi'ne de bir başvuru gönderdim.

Onlar

lisans hemşireliği için muhteşem bir programa sahip."

Bu, onu sonsuza dek burada tutmayı ne kadar çok istediğine dair bir şeyler söylemek için işaretiydi. Ama boğazına bir şey takıldı ve "Görünüşe göre tüm olasılıkları değerlendirmişsin tatlım" dedi.

Noel tatili için Phoenix'te sadece üç erkek vardı, Luke'un kalışı çok kısa sürdü. "Art ve

kulübeler tatil ziyaretçileriyle dolu, uzun süre yok olamam." "Ve Shelby de oradayken," dedi annesi karıştırılmış yumurta nog.

Ama Luke hiçbir şey söylemedi. Annesi ve Sean Shelby'nin adını sık sık gündeme getiriyorlardı ama Luke buna katılmıyordu.

Gelenekleri yemek, kilise ve kahkahadan ibaretti. Körfezdeki Colin'den bir telefon geldi, bir diğeri de gemideki Paddy'den. Bu iki telefon görüşmesi halledildikten sonra evden çıkmakta özgürdüler. Noel arifesinde, Maureen'in en çok yapmak istediğı şey bu olsa bile yemek pişirmesine izin vermediler. Bunun yerine çocuklar onu Scottsdale'deki Ruth's Chris Steak House'a götürdüler, orada filetoları kaşıkla yiyebilirdiniz. Sonra da apartman kompleksine dönüp dinlenme odasında dördü birden bilardo oynadılar.

Sonra gece yarısı ayini vardı. Maureen burada parladı, beş oğlundan üçünü arkadaşlarına ve Rahibe, tanıdığı rahibelere. "Cehenneme gideceğim," diye mırıldandı Luke Aiden'a. "Komünyona katıldım ve annemi en son ziyaret ettiğimden beri kiliseye gitmedim."

"Ben de," diye fısıldadı Aiden.

"Ben de üç," dedi Sean.

Maureen onlara ters ters bakarken üçü de kahkahalarla gülmekten ayakta zor duruyordu.

Yetişkin olduklarından beri ailelerindeki gelenek, Noel arifesinde ayinden sonra hediyelerini açmaktı, ancak hediyeler çocuklar için artık nihayet şişeyi çıkarıp dökebilecekleri gerçeğinden daha az önemliydi. Bu gece burada oldukları için birkaç sağlıklı içki içtiler. Anneleri için cömert hediyeler almışlardı. Luke annesine Dillard's'daki Chanel reyonu için bir hediye çeki. Aiden koleksiyonu için pahalı bir Lladró heykeli almıştı. Sean ona yeni bir iPhone verdi.

Kardeşler birbirlerine mütevazı hediyeler verdiler. Luke bir motosiklet dergisi aboneliğı ve bir kazak aldı.

bir ip yumağı kadar çirkindi. Sean, Aiden'a Penthouse dergisi aboneliğı verdi.

Aiden hediye kartına bakarak, "Bu da nesi," dedi. Aiden otuz dört yaşındaydı, donanmada kadın doğum uzmanıydı, bir doktordu.

Kendisi yalnız olmasına rağmen, aktif görevdeki askeri kadınlardan ve birçok denizci ve denizci eşinden sorumludur.

"Kadınların ayakları üzengide olmadığına nasıl göründüklerini bilmek isteyebileceğinizi düşündüm."

"Düşünceli," dedi Aiden. "Size nasıl teşekkür edebilirim ki?"

Luke kardeşlerine sadece gömlek hediye etti ama Maureen'in üç oğluna verdiği hediye şovu çaldı. "Bu Camel-back Spa için," dedi gururla, onlara ayrı ayrı hediyelerini uzatırken

zarflar. "Noel günü saat 11'den 3'e kadar açıklar ve size randevu aldım. Bunu aylar önce yapmak zorundaydım. önce. Ben hindi ve süslemelerini hazırlarken siz de gidip masaj, yüz bakımı ve manikür yaptırabilirsiniz."

Birbirlerine kocaman gözlerle baktılar. Ve her biri, "Teşekkürler anne, bu harika", "Bu harika olmalı anne, teşekkürler", "Ne kadar orijinal anne, milyonlarca teşekkürler" dedi.

"Yüz bakımı için fazla erkeksi olduğunu düşündüğünü biliyorum ama bir dene. Bayılacaksın!"

Noel günü, Maureen hindiyi hazırlarken, Aiden, Luke ve Sean açık bir bar buldular ve bir spa'da yüz bakımı ve manikür yaptırmadıkları için duydukları suçluluk duygusunu bastırdılar. Maureen'in dairesine döndüklerinde, Maureen hepsinin ne kadar rahatlamış görüldüğünü görünce telaşlandı.

Noel yemeğı her zamanki gibi muhteşemdi. Maureen hiçbir şeyi ailesinin üzerine titremek kadar sevmezdi ve onlar da Hepsi çok fazla yiyordu, bu da onu memnun ediyordu. Ertesi sabah ilk ayrılan Luke olacaktı. Virgin River'a. Annesi

ve kardeşleriyle geçirdiği son gün ilerledikçe
Shelby'nin yılbaşından sonra hayatına devam edeceğini
söylediğini düşünerek daha da dalgınlaştı. Herkes

Sonunda yatağa girdiğinde kendine bir içki hazırladı ve annesinin dairesinin loş oturma odasında oturdu.

Aiden onu orada, yarı karanlıkta oturmuş, viskisini yudumlarken buldu. Aiden kendine de aynı içkiden hazırladı ve oturma odasına gidip onun karşısına oturdu. Evliliği deneyen kardeşlerden biriydi. Asistanlığı sırasında kısa sürmüştü ama onun durumunda ayrılık kendi fikriydi ve bu karmaşadan yeterince hızlı çıkamamıştı. Sonrasında rahatlamaktan başka bir şey yaşamamıştı.

"Yani," dedi Aiden. "Bunun hakkında konuşabiliriz." "Ne hakkında konuşabiliriz?"

"Neden biri köpeğini vurmuş gibi görünüyorsun? Shelby, sanırım."

"Hayır," dedi Luke, bir içki alarak. "Bu ciddi bir şey değil."

"Sanırım bunun uykusuzluğunuzla ya da ruh halinizle bir ilgisi yok. Kulübelerde sorun mu var? Kasabada mı? Kiracınız/yardımcınız?"

"Aiden, beni rahatsız eden bir şey yok, belki de üç aydır kıcımlı yırtarak bir iş bulmaya çalışmam dışında. ev ve altı kulübe yeniden inşa edildi ve döşendi."

Aiden içkisinden bir yudum aldı. "Sean ve annem yirmi beş yaşında olduğunu söylüyor. Ve muhteşem."

"Sean kendi işine bakamayan bir aptal. O sadece bir kız."

"O sadece senin biraz gergin görünmeni sağlayan bir kız." "Teşekkürler," dedi, ayağa kalkarak. "O kadar da harika görünmüyorsun

Ben yatmaya gidiyorum." İçkisinin geri kalanını geri fırlattı.

"Hayır, yapma," dedi Aiden. "Başka bir tane ayarla. Bana on dakika ver, olur mu? Sadece birkaç soru sorabilirim, değil mi? Sean gibi değilim, bu konuda kıcına tekmeyi basmayacağım.

Ama bu konuda pek konuşmadınız ve ben de biraz merak ediyorum."

Luke bunu bir an için düşündü ve daha iyi bir karar vermesine rağmen mutfağa gidip

kısa bir atış yaptı. Geri döndü ve dirseklerini dizlerine dayayarak oturdu. "Ne?" diye sordu aniden.

Aiden kıkırdadı. "Tamam. Rahatla. Sadece bir kız mı? Ciddi değil misin?" "Bu doğru. Kasabalı bir kız, sayılır. Ailesini ziyaret ediyor.

ve çok yakında ayrılacak."

"Ah-ben bunu bilmiyordum. Sanırım orada yaşadığını sanıyordum."

"Uzun bir ziyaret," dedi Luke. "Annesi geçen bahar öldü. Nerede yaşamak istediği gibi konulara karar verene kadar birkaç ayını amcasının yanında geçirecek. Üniversite, seyahat ve diğer şeyler. Bu geçici bir durum, hepsi bu."

"Ama-eğer ciddi hissediyorsanız, bunun... bilirsiniz... gelişmesine izin vermemeniz için hiçbir neden yok...?"

"Ciddi hissetmiyorum," dedi, ağzı sert bir çizgi halindeydi.

"Tamam, anladım. Peki ya o? Ciddi hissediyor mu?"

"Onun planları var. Onu tuzağa düşürmedim, Aiden. Bir aile babası olmakla ilgilenmediğimi bilmesini sağladım. Ona söyledim.

daha iyisini yapabilirdi, ben o şekilde yaratılmadım. Ama bir kadınla birlikteyken ona nasıl davranacağımı bilirim. Eğer ihtiyacı varsa

Kalıcı bir şey, yanlış yerdeydi. Bu işler böyledir."

"Asla mı?"

"Ne demek asla? Bu ailede kimse bununla ilgilenmiyor."

"Saçmalık. Ben eğleniyorum. Sean çok eğlendiğini söylüyor ama

Gerçek şu ki, onun bir lahana kadar dikkat süresi var. Ama ben? Ben bir eş, bir aile istiyorum."

"Bunu zaten bir kez denemedin mi?" Luke sandalyesinde arkasına yaslanmış, dikkatler Aiden'in hayatına kaydığı için biraz rahatlamış bir halde sordu.

"Evet, çok denedim. Bir dahaki sefere denediğimde, belgelenmemiş bir kadın bulup bulamayacağıma bakacağım.

İlaçlar." Sırıttı. "Gerçekten, tüm semptomları görmezden gelersen böyle olur çünkü o lanet olası bir

Yatakta mucize, beyin hasarına neden olur." Omuz silkti.

"Bunun için tetikteyim."

Luke sırtıttı. "Çok ateşliydi."

"Oh, evet."

"Deliden de beterdi."

"Kâbus gibi deli," diye onayladı Aiden. "Ama bu yirmi beş yaşındaki muhteşem kız - çok tatlı olduğunu duydum."

"Lanet Sean..." Luke başını sallayarak, "Sean değil," dedi. "Sean değil. Annem."

"Neredeyse o kadar kötü," dedi Luke. "Annemi bilirsin, uzun zamandır bu evlilik ve torun kampanyasını sürdürüyor. zaman."

"Yani tatlı değil mi?" Aiden sordu.

"Baldan daha tatlı," diye itiraf etti. "Ama onunla ilgili başka şeyler de var, komplikasyonlar. Annesi ALS hastasıydı ve Shelby ölene kadar yıllarca onun hemşireliğini yaptı - kızın hiç hayatı yoktu. Okulu bıraktı ve evden neredeyse hiç çıkmadı.

Onun büyük geceden anladığı annesine kitap okumak ya da onunla bir DVD izliyor. Yaklaşık altı aydır özgürlüğüne kavuştu ve bu zor bir özgürlüktü - bu yüzden amcasının yanında, iyileşiyor. Bir geçiş yapıyor. Ondan dinlediğime göre, günde yirmi dört saat kendisine ihtiyaç duyulmasından, kendisinden başka bakacak kimsesi olmamasına geçmek hiç de kolay değil.

Yirmi beş yaşında genç bir kız, yani çok fazla hayat tecrübesi yok. Biraz şartlı tahliye edilmiş bir mahkum gibi."

Aiden'in ağzı hafifçe aralandı. "Tanrım." Bir nefes aldı. "Annem bunu biliyor mu?"

"Elbette öyle. Çok konuştular, ki bu iyi bir fikir değildi. Annem onu seviyor. Onu kendine bağlamaktan başka bir şey istemez." Başını iki yana salladı. "Kötü fikir."

"Vay canına, zor zamanlar geçirmiş gibi görünüyor. Durumu nasıl? Geçiş sürecinde?"

Omuz silkti. "İyi, sanırım. Bütün bunları yaşadığını asla bilemezsiniz."

"Sorun neydi? Anneyi uzun süreli bakıma almak için yeterli para olmaması mı?"

Luke başını sallıyordu. "Bolca parası vardı, amcası annesini bir huzurevine yerleştirmek istiyordu. Ama Shelby

buna izin vermezdi. Kendini adamıştı. Annesinin en iyi arkadaşı olduğunu söylüyor."

Aiden uzun bir süre sessiz kaldı. Sonunda, "Kulağa inanılmaz bir genç kadın gibi geliyor," dedi.

"O öyle biri. Çok yumuşak huylu - bu tür bir inanca sahip olabileceğini tahmin etmek zor. İnatçılık."

"Güç," diye ekledi Aiden. "Bağlılık."

"Bunu yapmak için güçlü olman gerekir, değil mi? Evet, çok güçlü ama kırılgan görünüyor." Sonra sırtıttı. "Tabii onu at üstünde görmezsen. Yüz on kilo ve at üstünde Annie Oakley gibi."

Aiden yine bir an sessiz kaldı, yudumluyordu. "Ne yapacaksın?" diye sordu sessizce.

"Yapmak mı?" Luke tekrarladı. "Hiçbir şey." "Hiçbir şey mi?"

"Hayatına devam etmesi gerekiyor. Geride kaldı. Bunu anlayabilirsin, anlayabilirim. Yıllarca hayattan koptuktan sonra tıp fakültesinden serbest bırakıldığını hatırlıyor musun? Sen ne yapmıştın?"

"Delinin tekiyle evlendim," dedi yumuşak bir şekilde gülümseyerek.

"Shelby zamanını harcadı, doğru olanı yaptı, annesine iyi baktı ve şimdi sıra onda. Okula geri dönecek. Hemşire olacağını söylüyor ama izleyin, sonunda doktor ya da başka bir şey olacak. Sessiz ama korkutucu derecede zeki. Ödemesi bitmiş bir evi satarak elde ettiği parayla tüm dünyayı gezebilir, bir düzine yıllık üniversite masraflarını karşılayabilir. Bunun ne kadar önemli olduğunu biliyorsun, dünyanın her yerine gittik ve görmeye değer."

Aiden güldü. "Umarım bizden daha iyi yerler görür. Sen bir sürü çöl gördün, ben denize gittim, bir gemide sağlık subayıydım..."

"Ama hepsi sayılır. Hayat tecrübesi, buna değer. O Genç, etrafına bakacak zamanı var. Bak ne diyeceğim, bu kızın peşinde erkekler olacak, o kadar güzel görünüyor. Daha önce hiç böyle olmamıştı. Lisedeyken utangaçtı, birkaç kısa süreli erkek arkadaşı oldu, ama okuldayken utangaçlığını büyük ölçüde kaybetti, daha sert ve daha agresif oldu."

annesine bakıyordu ve doktorlara karşı gelmek zorundaydı ve terapistler, hastaneler ve sigorta şirketleri." Gözleri gururla parlıyordu. "İnanın bana, o artık hazır. Zamanı geldi."

Aiden, onun gitmesine izin veriyor, diye düşündü. Onun için, bu onu öldürecek olsa da. Aiden sandalyesinde arkasına yaslandı ve içkisini yudumladı. "Ya kalmaya karar verirse? Amcasının evinde? Sonsuza kadar mı?"

Luke güldü. "Gelmeyecek, bu bir kayıp olur."

"Eğer yaptıysa?"

"Bakın, itiraf ediyorum, biraz rahatladım. Bütün kovalamak biraz sıkıcı ve tatlı, güzel bir kızın orada, el altında olması tam olarak bir ceza değildi. Ama bu sadece rahatlık, biraz sakinleşiyorum. İşte bu güzel

Virgin River'da küçük bir bar, kasaba halkı günün sonunda oraya gidiyor, gerçekten iyi insanlar. Gezegendeki en iyi yemeklere sahipler ve müzik kutusu hiç açılmamış.

Kasabaya geldiğimden beri bir kez. Burayı birkaç denizci işletiyordu, biz de bağlantı kurduk. Bu beni eğlence konusunda şımarttı, tavlama isteyen sürtük kızların olduğu gürültülü, dumanlı barlara olan ilgimi kaybettim.

Düşünüyordum da... Eğer o kulübeleri kiralayabilirsem... orada çalışıp yaşayabilirsem, Jack'in yerinde bira içebilirsem, avlanıp balık tutabilirsem... Size söylüyorum, neredeyse mükemmel bir hayat. Yukarı gelmen gerekecek. bir ara."

Aiden onun bunu bir dakika düşünmesine izin verdi. Sonra dedi ki, "Bunun mükemmel olduğunu takdir etmek için kaç yaşında olman gerekiyor? hayat?"

Luke güldü. "Yaklaşık otuz sekiz, yirmi yıl orduda, dört savaş. Ama şimdi bir süre tek bir yerde kalmayı düşünüyorum. Bölgede uçmak için etrafa bakabilirim, Tıbbi hava aracı taşımacılığı gibi bir şey." "Benim gibi biri bu işe girebilir mi? Küçük bir kasabada Bu mu?"

"Bir ebeleri var ve herkes onu seviyor." Luke güldü. "Sıkı bir rekabetin olacak."

"Demek istediğim, otuz sekiz yaşından genç biri bu hayatı isteyebilir mi? Yoksa huysuz, hırpalanmış yaşlı bir homurtu mu olmak zorundasın?"

Luke ne demek istediğini anladı ve dudakları tekrar o sert, tartışılmaz çizgiye geldi.

"Genç kadınların bu hayatı doktora yapmaya ya da dünya seyahatine tercih ettiklerini düşünüyor musunuz? Sence hiç böyle bir şey oldu mu?"

"Bence Shelby gibi genç kadınlar bu hayatı istediklerini düşünebilir ve iki yıl sonra gerçek hayatlarını bir kenara attıklarını ve sıkışıp kaldıklarını fark edebilirler ve o noktada her şey cehenneme döner."

"Ama bu bir tahmin," dedi Aiden. "Ve bu olağanüstü, kararlı, inatçı, agresif, çok şeyle mücadele etmiş ve ne istediğini bilen bir kadın."

"Beni kandırdın," dedi Luke. "Biraz meraklı olacağını söylemiştin ama şimdi kışımın dibindesin."

"Bir gün seninle karşılaşma olasılığı nedir? Virgin River'dan ayrıldıktan sonra tekrar onun gibi biri mi olacak? Kaçmasına izin verirsiniz?"

Luke ayağa kalktı. İçkisinden arta kalanları bir bardak altlığına koydu. "Ama mesele bu değil," dedi. "Ben gidiyorum yatak."

Noel günü geç saatlerde Shelby ağılın çitine yaslanmış kuzeni Tom'un Art'a göz kulak olmasını izliyordu. Chico. Chico'yu ilk gördüğünden beri Art ona binmek istiyordu ama Chico Art için çok büyük bir attı. Tom ise bunu fark etmekten çok mutluydu. Ve işleri bittiğinde, Shelby, Art'ı kulübesine geri götürecekti ve Tom da kasabaya gidip kız arkadaşını bulacaktı.

Omzunda bir el hissettiğinde sıçradı. Ağılda çalkalanan toynakların gürültüsünden Vanni'nin yaklaştığını duymamıştı. Shelby Vanni'ye doğru döndü ve sonra geri dönerek yanaklarını hızlıca sildi.

"Hadi ama," dedi Vanni. "Rol yapamazsın. Luke'la aranızda bir şeyler oldu."

"Hiçbir şey. Gerçekten, hiçbir şey."

Vanni onu geri çevirdi. "Bir şey var," diye ısrar etti. "Kavga mı ettiniz?"

"Hayır, öyle bir şey değil. Sadece..." Sesi kesildi.

"Ne oldu tatlım? Ne oldu?"

Shelby'nin gözleri yeniden doldu ve omuz silkti. "Oh, şey. Onu özlüyorum."

"Sadece birkaç gün, tatlım. Hepsi bu..."

"Biliyorum." Burnunu çekti. "Beni arayıp mutlu Noeller dileseydi benim için dünyalara bedel olurdu. Ama ondan tek bir kelime bile duymadım. O beni çok seviyor.

Her şeyi ona anlatıyorum ama o hiç konuşmuyor. Nedenini bilmiyorum. Neden, Vanni?"

Vanni nazik parmağını yanağında gezdirerek bir damla gözyaşını sildi. "Bebeğim, Luke'u senin kadar tanımıyorum."

"Sanki aramızdaki bu mesafeyi korumaya çalışıyor gibi..."

"Ağlamayacağını söylemiştin."

"Hayır, söylemedim. Eğer beni ağlatırsa, bunu atlatacağımı söyledim. Hâlâ pişman değilim."

"Acıyor, ha?"

Derin bir nefes aldı. "Sanırım ben de en az herkes düşündü. Ona aşık oldum. Bunu istememiştim." "Ah, bebeğim," dedi Vanni, onu kollarının arasına çekerek.

Shelby başını Vanni'nin omzuna koydu. "Ondan vazgeçmek gerçekten zor olacak." Sonra küçük bir kahkaha attı. "Gitmeme izin verirse gerçekten zor olacak. Ama bunu aşacağım. Benim seçimlerim ne ki? Farklı bir şey yapamazdım."

Noel'in ertesi günü, Walt bebek bakıcılığı yaparken Vanni de duvar kağıdı üzerinde çalışarak biraz zaman geçirebildi.

Shelby arabasıyla yeni komşusunun evine gitti. Muriel'in ön kapısına vurdu ve içeriden gelen köpek sesleri. Muriel kapıyı çekip açtığında yüzü gülüyordu.

"Bir fincan kahveniz olma ihtimali var mı?" Shelby sordu.

"Elbette. İçeri gel. Her şey yolunda mı?"

"Pek sayılmaz. Mesele şu ki, ailemin bir üyesi olmayan biriyle konuşmam gerekiyor. Luke hakkında."

"Tanrım," dedi Muriel. "Onur duydum. Mel'e gitmeni beklerdim. İkiniz çok yakınsınız."

"Doğru. Ama şu anda şehirde bir sürü akrabası var," dedi Shelby. "Ve düşündüm ki, belki... Bilmiyorum, Muriel. Belki sen bana bilmediğim bir şey söyleyebilirsin. Erkekler hakkında... bilirsin işte..."

Muriel mutfağa giderken, "Beş kez evlendiğimi ve asla yürütemediğimi biliyorsun," dedi. "Benim hatam değildi, yemin ederim, ama yine de..."

"Belki de aptallık etmişimdir," dedi Shelby. "Oh, şimdi, yüzlerce kez oldum. Ben bir uzman." Muriel güldü ve Shelby'ye bir fincan kahve doldurdu. "Bana sadece neler olduğunu anlat. Kimseye tek kelime etmeyeceğim. Özellikle de Walt'a."

Shelby çabucak halletti. Onunla tanıştı, ona aşık oldu, hiç durulmama programına inandı.

Çünkü kendi büyük planları vardı ve bundan pişman değildi. Şimdi daha fazlasını istiyordu ama o acı çekerken adam hâlâ aynı yerdeydi. "Asla kök salmayacağını ve tüm o evliliği istemediğini söylediğinde-ve-

Aile anlaşması, gerçekten aradığım şeyle oldukça iyi örtüştüğünü düşündüm. En azından o zamanlar. Bana bir kez bile yalan söylemedi Muriel. Beni kandırmadı ve bana her zaman saf altın gibi davrandı. Belki de ona yalan söyleyen bendim. İşime yaradığını sanıyordum. Ama işler değişti. Hâlâ seyahat etmek, okula gitmek istiyorum ama aynı zamanda

Bir eş, bir aile, güvенеbileceğim bir ilişki. Sadece beni terk edecek bir adamla birlikte olmak istemiyorum.

tam da onsuz yaşayamayacağımı düşündüğüm anda beni terk etti."

"Ah, küçük sevgilim," dedi Muriel. "Bütün bunları ben de istiyordum."

"Yaptın mı?"

"Yaptım. Benim için işe yaramadı. Umarım senin için işe yarar."

"Ama senin harika bir kariyerin var!"

"Bu konuda gerçekten şanslıydım," dedi. Mutfak masasının karşısına uzandı ve Shelby'nin iki elini birden tuttu. "Sana bazı kötü haberlerim var, tatlı kızım. Birincisi, insanları değiştiremezsin. Eğer o kendini değiştirmezse, şansın kalmaz. Ve ikincisi, ne istiyorsan onu istiyorsun. Neye ihtiyacın varsa ona ihtiyacın var."

"Bir uzlaşma aramaya devam ediyorum..."

"Shelby, ilişkilerde pek çok taviz vardır.

Yerdeki erkek iç çamaşırlarıyla, aynaya tükürülmüş diş macunuyla yaşamayı öğrenirsiniz ve

Yol sormadığı için saatlerce daireler çizerek araba kullanırken çenenizi kapalı tutmak. Ama iliklerinize kadar hissettiğiniz şeyler, hayatınızı tamamlayacak derin ve anlamlı arzular, bunlardan ödün veremezsiniz."

"Hayır mı?"

Muriel başını salladı. "Birlikte gitmek için kendini zorlayabilirsin. Hatta onu da zorlamanın bir yolunu bulabilirsin. Ama bunun içinde acı var. Buna değmez."

"Sanırım birlikte gitmediniz," dedi. "Hiç pişmanlığın var mı? Yalnız kalmakla ilgili?"

"Yalnız değilim Shelby," dedi sabırla. "Tek başımayım, arada fark var. Ve benim en harika arkadaşlardan oluşan bir aile. Ona taptığımı düşünsem bile, uyumlu olmadığım bir erkeğe sahip olmaktan çok daha iyi. İnanın bana."

"Elbette," dedi Shelby. "Olaylara bakış açını çok seviyorum...."

Muriel güldü. "O kadar çok pratik yaptım ki şeyler. Mutlu olduğumdan çok daha fazlası."

Bir fincan kahve boyunca Shelby'nin ve Muriel'in hayatı hakkında konuştular. Bu Hollywood ikonuyla herhangi bir ortak noktası olması Shelby'yi şaşırtmıştı. Birkaç saat sonra Shelby, "Ne yapacağım?" diye sordu.

"Oh, ne yapacağını bilirsin. Aceleci olma, tatlım. Ama çok fazla beklemeyin. Bir netlik anı gelecek, Benim küçük sevgilim, kendine bakma zamanının geldiğini anlayacaksın. Hayallerinden vazgeçmek zorunda değilsin, Shelby. Asla artıkları alma. Asla."

On altı

Cameron Michaels, anne-babası, erkek ve kız kardeşleri ve onların çocuklarıyla birlikte Portland'da güzel bir tatil geçirdikten hemen sonra

Aileleri, kitapları, bilgisayarını, yatak odası mobilyaları, kıyafetleri, televizyonu ve müzik setiyle birlikte bir U-Haul çekerek Virgin River'a gitti. Porsche'sini dağlarda, vadilerde dolaşmak için dört tekerlekten çekişli bir Suburban ile takas etmişti.

ve dağ eteklerinde. Doktor'un evinin önüne geldiğinde Mel hemen verandaya çıktı, yüzü gülüyordu. "Hoş geldiniz, Doktor," dedi.

Shelby onun hemen arkasından klinikten çıktı. "Selam Cameron," dedi. "Yolculuk nasıldı?"

"Fena değil," dedi. "En azından burada güneş var. Portland'da hava ıslak ve çirkin."

"Karavanı ve her şeyi bırak," dedi Mel. "Ben bebeği alıp Jack'in evine gideceğim. Sonra çocuklar yükü boşaltmana yardım edecekler. Yatak odanı hazırlayana kadar bu gece bizimle evde kalacaksın."

Shelby döndü ve kliniğe geri döndü. "Zorla kabul ettirmek istemiyorum," dedi.

Mel güldü. "Şunu doğru anlamama izin ver. Benim kasabamda üç kuruşa çalışmaya geliyorsun ve Empoze etmek mi? En azından bu gece bizimle kalacaksın, gerekirse daha uzun süre."

Shelby geri döndüğünde küçük Emma ona sarılmış, Mel'in paltosu koluna dolanmış ve elinde kapıyı kilitlemek için kullandığı kliniğin anahtarları vardı.

Mel paltosunu giydi ve bebeği Shelby'den aldı. "Ufaklık nerede?" Cameron sordu.

"Babasıyla birlikte, hizmet ediyor. Sırt çantasında. Yani tüm işlerinizi zorlanmadan hallettiniz mi?" Mel sordu.

"Yağ gibi kaygan. Üç gün içinde ev için bir teklif aldım, mobilyaların çoğunu sattım ve bazı favori eşyaları Orada depoladım, spor arabamı dört çeker bir araçla değiştirdim ve Noel'i ailemle geçirdim."

Caddenin karşısındaki bara doğru yürümeye başladılar. "Bu fikir hakkında ne düşünüyorlar?" Shelby ona sordu.

Kıkırdadı. "Aklımı tamamen kaybettiğimi düşünüyorlar. Belki de öyleyimdir. Ama ne olacak ki?"

"Bunu neden yaptığını gerçekten anlayamıyorum," dedi Mel. "Seninle aynı sebepten, Mel," dedi.

"Hayır, olamaz. Kalbim paramparçaydı. Hayatımla başa çıkmak için basit ve sessiz bir yere gitmem gerekiyordu. İyileşmek için. Yalnız kalmak ve o kadar da yalnız olmamak için."

"Seninle aynı sebepten Mel," diye tekrarladı.

Yürümeyi bıraktı. "Ho boy," dedi. "Bu hikayede daha fazlası var."

"Evet, bir gece eğleniriz ve kırık kalplerimizi karşılaştırırız. Nasıl olur?"

Adamın kolunu çekiştirdi. "Bunun ortak arkadaşlarımızla bir ilgisi yok, değil mi?"

"Hayır, Mel. Bunun Vanessa ile hiçbir ilgisi yok." Shelby'nin gözleri büyüdü ve Cameron ona baktı. "Paul akıllanıp Vanni'ye onu ne kadar çok sevdiğini söylemeden önce, onunla birkaç kez çıktık. Hepsi bu, birkaç randevu. Diğer adamı seçtiğinde beni hayal kırıklığına uğrattı ama kalbimi kırmadı. Endişelenme."

"Shew," dedi Mel. "Bir an için beni endişelendirdin. Demek istediğim, bu kasabadaki dedikodular iyidir, ama bu kadar iyi olmamalı!"

Cameron güldü. "Bu harika olacak. İzin günlerimde uçarak balık tutmayı öğreneceğim."

"Onlardan bolca alacaksın," dedi barın verandasına çıkarak.

Cameron bardaki ve sokaktaki araba ve kamyon sayısında bir tuhaflık olduğunu düşünmemiştir ama mevsimsel faaliyetlerden de pek haberdar değildi. Ocak ayından Haziran ayına kadar Virgin Nehri çevresinde işler genellikle oldukça ıslak ve sessizdi, avcılık bitmişti ve balıkçılık

hemen hemen kapalıydı. Ama insanlarla dolu olan bara girdiğinde bir tezahürat ve selamlama patlak verdi. Gürültü yavaş yavaş azalırken kapının hemen içinde durdu, sersemlemişti.

Jack barın etrafından dolandı, küçük David sırt çantasının içinde kıpırdanıyordu. "İçeri gel, Doktor. Hoş geldiniz."

Sonra Paul geldi, elini uzattı, sonra Vanni sarıldı ve yanağına bir öpücük kondurdu ve Walt onu kendine doğru çekerek

içten bir kucaklaşma. Preacher kucaklaşırken neredeyse kaburgalarını kıracaktı, sonra Paige, Mike ve Brie yepyeni bir bebekle geldiler. Ardından kasabanın dört bir yanından ve uzak çiftliklerden gelen arkadaşlar ve komşularla tanışma faslı geldi. Soğuk bir hava akımı

eline bastırdı, doyurucu ve lezzetli bir açık büfe hazırlandı ve bol bol tokalaşıldı, minnetle sırt sıvazlandı. Kalabalık arasında doktorlar June Hudson ve John Stone ile aileleri de vardı ve çağrı üzerine hizmet ve yardım teklifinde bulundular. June'un babası Doc Hudson, bir süreliğine Virgin River'a gelmeyi ve kendisiyle bu konuda görüşmeyi teklif etti.

ülke doktorluğu ve belki de nehirde bir gezi. "Gerçek balıkçılık başlamadan önce olta balıkçılığınızı hızlandırabiliriz," diye önerdi.

Cameron yedi, içti, kasabalılarla tanıştı ve çok uzun zamandır ilk kez kendini kasabanın bir parçası gibi hissetti. Kişisel ve önemli bir şey. Hem içten hem de hassas bir şey. Bu mutlu kalabalığın arasında çok az bekar insan vardı ama bu durum onu evli eşleriyle dışarıda olmanın onu depresyona soktuğu, hiçbir yere ait değilmiş gibi hissettirdiği şekilde etkilememişti. Burada, her şeyi paylaşacağı bir eşi olmamasına rağmen kendini onlardan biri gibi hissediyordu.

Akşamın erken saatlerinde Mel ona Jack'in onu eve getireceğini ve sonra görüşeceklerini söyledi. Jack yardım etti.

ailesini Hummer'a yerleştirdi, böylece Mel bebekleri yatmaları için eve götürebildi. İnsanlar yavaş yavaş iyi geceler dileyip dağıldılar ve saat dokuzda bar Müşteriler ona iyi geceler dileyerek, minnettar teşekkürlerini ve içten karşılamalarını tekrar ifade ettiler. Sonra sıra Jack, Vaiz ve Cam'e geldi.

Jack birkaç bardak indirdi. "Genelde günün sonunda, bar dağıldıktan sonra bir tek atarız. Bir tane daha içmek istersen seni eve bırakırım."

"Emin olabilirsin," dedi Cameron. "Jack, yaptığın şey harikaydı."

Jack bir şişe iyi yıllanmış Glenlivet'i üç kadehin üzerine devirdi. "Ben yapmadım, Doktor. Böyle şeyler duyulduğunda olur. Burası gerçekten spontane gelişen bir yer."

"Tanrım, harikalar," dedi Cam.

"Çok paraları yok, çok sofistike değiller, klasikleri okumamışlar - zaten çoğu okumamış - ama buranın kalbi var. Bu gerçekten basit bir şey. Cüzdanınızı çok fazla besleyemezler ama dostluğun ve minnettarlığın değerini bilirler. Asla aç ya da yalnız kalmazsınız. Kasabanın geçim kaynağı budur. Bunu seveceksiniz."

"İşimde hiçbir zaman takdir edilmediğimi hissetmedim, ama bu yeni bir şey." Vaiz ve Jack'e doğru bir bardak kaldırdı. "Yeni başlangıçlara," dedi.

"Memnuniyetle," diye ekledi Jack.

Cameron ona içti. "Bunu yaptığıma gerçekten memnunum." "Büyük bir risk olmalı, Doktor," diye gözlemledi Vaiz. "Senin için miydi?" Cameron ona sordu.

"Hayır," dedi Vaiz. "Buraya çıkıp da Jack'in kurduğu düzeni görünce, hiç düşünmeden karar verdim."

"Bunu görebiliyorum," dedi Cameron. "Bana bu şansı verdiğiniz için teşekkür ederim," diye ekledi.

Luke, kalabalık dağılmaya başladıktan hemen sonra Shelby'yi Cameron Michaels'ı karşılayan partiden uzaklaştırmıştı. Luke Art'ı arabasına aldı ve Shelby de onu Jeep'iyile eve ve kulübelere kadar takip etti. Oraya vardığında, yerleştikten emin olmak için önce Art'ın kulübesine gitti.

"İyi misin, Art?"

"Çok iyi gidiyorum," dedi sırtarak.

"Gece yatmadan önce seni bir kontrol edeyim dedim. İyi uykular, tamam mı?"

"Tahtakurularının ısırmasına izin verme," dedi ve ona sık sık söylediği bir şeyi yineledi.

Güldü. "Unutmayacağım. Dualarını unutma."

"Asla unutmam," diye söz verdi.

"Dişlerini fırçalamayı ve diş ipi kullanmayı unutma." "Hiç unutmam," dedi.

Sonra Luke'un verandasına çıktı, Luke orada sırtarak onu bekliyordu. "Onun kışını kurtardığımı sanıyordum ama taptığı kişi sensin."

"O kadar ciddi olduğunu sanmıyorum," dedi ve onu kucaklamasına izin verdi. "Eninde sonunda onun hakkında birileriyle konuşmalısın. İnsanlarına haber ver nerede olduğunu öğrenip, belki onu değerlendirebilirler. Güvende ve sağlıklı olduğu sürece burada olmasıyla ilgili bir sorun yaşamayacaklarından eminim."

"Evet, bu konuda bir başlangıç yaptım. Nereli olduğunu öğrendim, iyi bir yer değil. Mike ve Brie'yle onu oradan nasıl çıkaracaklarını konuşacağım," dedi ve onu öptü.

Geri çekildi. "Ve onu tutacak mısın?"

Luke omuz silkti. "Onu evlat edinecek değilim. Ona kalacak bir yer vereceğim ve ev işleri yapacak. Ama ona vuran biri için ev işi yapmak zorunda kalmamalı." Onu tekrar öptü ve sonra kulübenin içine çekti.

"Ama ondan sen sorumlu olacaksın?"

"Shelby, bu beni pek zorlamıyor. Fazla gözetime ihtiyacı yok, sadece güvenli bir yere ihtiyacı var."

"Peki kulübeleri satıp buradan ayrıldığınızda?"

Omuz silkti. "Eğer böyle bir şey olursa ona iyi bir yer bulmakta zorlanıyorum. Sosyal Hizmetler'in bir oyunu olmadığından emin olduğum bir yer."

"Ama bunun onu inciteceğinden endişelenmiyor musun? Kafasını karıştırmaz mı?" "Onun ne kadar hassas olduğunu biliyorum, bu konuda dikkatli davranacağım. Ama ben

Belki de gerekli olana kadar endişelenmeyi erteleyeceğim."

Shelby onu birkaç aydır tanıyordu, birkaç aydır onu yakından tanıyordu ve bu onun için heyecan vericiydi. Bir araya gelişleri onun için çok şaşırtıcıydı; sadece Onu düşünmek içini ürpertici bir beklentiyle dolduruyordu. Bunun ne olduğunu öğrenmek için bu kadar uzun süre beklediği için hiç pişmanlık duymuyordu çünkü başka bir erkekle asla böyle olamayacağından emindi.

Ona göre bu bir mucizeydi. Kader, onu kendisi için mükemmel olan tek adamla bir araya getirmişti. Ona dokunduğunda, onun da aynı şekilde hissettiğine inanıyordu. Ama o başka bir işaret vermedi.

Sevişmeden sonra onu kendine yakın tuttu. Onu öpmekten, ona dokunmaktan, onu okşamaktan asla vazgeçemiyordu. Bu

Onun bu kadar şefkatli, bu kadar Onunla ilgileniyordu, çok seviyordu ama yine de hiç aşık değildi. Bunu nasıl yaptığını merak ediyordu. Bunu anlarsa, belki de onun yüzünden paramparça olmadan çekip gidebileceğini düşündü.

Yuvarlandı ve onun üzerine kıvrıldı, yüzüstü yattı, yukarı kalktı, göğsüne dayandı, gözlerinin içine baktı. "Kasabada yeni bir doktor var ve Mel'in artık bana çok fazla ihtiyacı olmayacak. Ağustos'tan beri buradayım. Programımda her geçen gün daha az şey var."

Büyük elini kızın omurgasından aşağı, pürüzsüz poposunun üzerinde gezdirdi. Onu şehvetli bir şekilde sıktı. "O zaman seni biraz meşgul edeceğim," dedi gülerek.

Onun gözlerinin içine baktı, ona duyduğu sevgiyle doluydu. Nasıl bilmez? Ona söylemedi ki önce onu sevdi. Ona soramazdı; gururu buna izin vermezdi. Ama ona bir şans veremeyecek kadar da gururlu değildi.

"Hemşirelik programlarına yaptığım tüm başvurular
gönderildi-

Şimdi sadece haber bekliyorum. Unutmayın, aklınız başınıza gelirse diye Humboldt Eyalet Üniversitesi'ne bile bir tane gönderdim.

ve bensiz yaşayamayacağına karar verirsin. Mükemmel bir programları var."

Saçlarını omzunun üzerinden geriye doğru itti. "Eminim dışarıda pek çok mükemmel program vardır, değil mi?"

Başını salladı ve ona zihinsel bir mesaj göndermeye çalıştı.

Söyle, diye düşündü. Beni sevdiğini söyle; burada kalmayı dilediğini söyle. Seninle birlikte. "Ve buradaki de en az diğerleri kadar iyi."

Konuşmak yerine kollarını ona doladı ve kadın altına girene kadar onunla birlikte yuvarlandı. Sonra ağzını derin, sıcak bir öpücükle kapladı. Ve elleri uzun, yavaş, heyecan verici okşamalarla hareket etmeye başladı, parmakları onu tekrar nazikçe araştırdı.

Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle ona boyun eğdi, hislerini doyurdu, kalbinin derinliklerinde bunun ona dair sahip olabileceği tek şey olduğunu biliyordu.

Abby, Vanessa'yı ailesinin evinden aramıştı. Yeni Yıl Günü Seattle'da. "Küçük bir ziyaret için hazır olma şansın nedir?" diye sordu.

"Mükemmel," dedi Vanessa. "Zamanlaman harika! Biz sadece

Noel'den önce yeni evimize taşındık ve burada hala yapılacak çok şey var. Alışveriş yapmak için sahile gitmek ve buradaki işleri yoluna koymak arasında yardım edebilirsiniz

Ben."

"Yardım etmeyi çok isterim," dedi Abby. "Ne zaman gelebilirim?" "Ne zaman istersen," dedi Vanni.

"O zaman misafir yatağındaki çarşafaları getir, birkaç gün içinde yola çıkacağım."

Yolculuk gününde, Abby şafak vakti araba yolunda anne babasına veda öpücüğü verdi ve güneye doğru yola çıktı. Arabaya bindiği anda karın kasları gevşedi ve beli lastikli

pantolonun içinde genişlediğini hissetti.

Yiyecek ve içeceklerle dolu bir soğutucusu vardı ve sadece benzin ve tuvalet molası için durdu. Akşamın erken saatlerinde, generalin evinin önünden geçiyor, virajı dönüp ahırını geçiyor ve yepyeni bir eve doğru yol alıyordu.

Kornasını çaldı ve arabadan indi.

arabaya bindi. Vanessa onu karşılamak için dışarı çıktı, gülümsemesi parlak ve mutluydu. Abby Vanni'ye doğru yürürken, Vanessa aniden durdu ve gözlerini kocaman açtı. Abby paltosunu giymemişti ve arkadaşının önünde durmuş, yumuşak ellerini hafif yuvarlak göbek.

Vanni kendini toparladı ve Abby'yi kucakladı. "Misafir getireceğini söylememiştin," dedi yumuşak bir gülümsemeyle.

"Vanni, berbat bir durumdayım," dedi Abby.

"İçeri gelsen iyi olur, tatlım. Bazı şeyler hakkında konuşmak istediğini hissediyorum."

Vanni'nin fırında nefis kokan bir şeyi vardı, Matt oturma odasının zemininde sürünüyor ve mobilyaların üzerine çıkıyordu ve Abby'nin öğrendiğine göre Paul henüz evde değildi, büyük olasılıkla arkadaşlarıyla bira içmek için kasabadaki bara uğramıştı.

"Neden bana söylemedin?" Vanni sordu.

"Bir kere çok utanıyorum," dedi. "Bir başka açıdan da başım biraz belada. Hamileliğimi bilen tek kişiler ailem ve doktorum. Ve şimdi Sen."

"Sana yardım etmek için her şeyi yapacağımı biliyorsun ama bu konuda konuşmamak daha fazla işe yaramayacak."

Abby başını salladı. "Nikki ve Joe'nun düğününde hepiniz boşanma rüzgarının estiğini biliyordunuz. Bu konuda konuşmaya dayanamıyordum ama Ross'la evliliği o zamana kadar çoktan bitmişti. Eğer magazin haberlerini takip ediyorsanız, Ross'un

Boşanmamız kesinleşene kadar altı aydan fazla bir süredir başka bir kadınla yaşıyordu."

"Kusura bakma tatlım, hiç magazin gazetesi görmüyorum."

"Bu boşanmadan vazgeçmeliydim. hemen. Bana sorduğu gün, belgeleri imzalamalıydim." Aniden güldü. "Bana sordu mu dedim? Avukatı istedi. Tehditkâr ve düşmanca bir adam, her hafta aradı. Makinenin açmasına izin verdim. Ross'tan uzun zamandır haber almadım. Şimdiye kadar bir yıldan fazla oldu. Neden beklediğimi sormayın, onu tekrar hayatımda istemedim. Sanırım sersemlemiştim ve hareket edemiyordum. Ayrıca, onunla evlendiğim için kendimi aptal gibi hissediyordum, onu tanımadığım halde tanıdığımı sanıyordum. Bu beni mahvetti. Düğünden sonra Los Angeles'a döner dönmez imzayı attım. Bir aydan biraz fazla bir süre sonra özgür bir kadındım."

"Bence daha iyi durumdasın," dedi Vanni.

"Bundan eminim. Onunla uyuşturucu bağımlılığından kurtulmaya çalışırken tanıştığımı biliyor muydunuz? Kısa bir süre için harikaydı. Tatlı, çekici ve her gün toplantılara gidiyordu. Altı haftadır evliydik, turneye geri dönmüştü, tekrar kullanıyordu. Ama ben batırdım, Vanni. Evlilik öncesi bir anlaşma imzaladım. Çok basit ve karmaşık olmayan bir anlaşma. Evliliğimiz boyunca sadık kalırsam, boşanma durumunda nafaka alabilecektim. Böyle bir sözün beni sinirlendirmesi için hiçbir sebep yoktu.

"Ama avukatı bana faturalar sundu. Kredi kartları, sahip bile olmadığım kredi kartları! Bir anda binlerce, on binlerce dolar borçlandım. Buna ihtiyacım vardı. Nafaka. Faturalarının benim payıma düşen kısmını ödemek için."

"Tanrım, bok herif! Tabii ki yaptın," dedi Vanni. "Bu konuda kendini suçlu hissetmemelisin."

"Bilmiyorum," dedi. Ellerini karnının üzerinde gezdirdi. "Bu olay ben evrakları imzalamadan hemen önce, boşanma kesinleşmeden önce oldu. Zaten başka bir kadınla yaşıyor olmasının konuyla ilgisi yok."

"Babası kim?" Vanni elinden geldiğince nazik bir şekilde sordu.

"Bu konuda konuşamam, Vanni. Özür dilerim. Aslında tamamen yabancı biriyle tek gecelik bir ilişkiydi. A

Tamamen sevimli, şefkatli bir yabancı. Hamile olmasaydım, onunla temasa geçer, onu daha yakından tanırdım. Onun gerçekten sevimli bir adam olup olmadığını anlamak için zaman ayırabilirdim - Ross'a verdiğimden aylar ve aylar daha uzun süre. Ama şimdi bu çok büyük bir risk," dedi. "Babasının o olduğunu bilecek. Ya görüldüğü kadar harika biri değilse? Vanni, gerçekten bilmiyorum

Bana bir geceliğine iyi davranması dışında onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Tanrım, Ross bana bundan daha uzun süre iyi davrandı ve bak ne hale geldi. Bu riski göze alamam. Bebekleri buna maruz bırakamam."

"Bebekler mi?" Vanni sordu.

Abby yere baktı. "Yeni öğrendim. İkizler," dedi. "Kutsal inek."

"Biliyorum. Zaten bu yüzden bu kadar büyüğüm." "Peki planın ne?" Vanni sordu.

"Bebekler en az birkaç aylık olana kadar bir yerlerde saklanmam gerekiyor. Onlar doğduktan sonra Ross'un hukuk ekibinden hiç kimse evlilik sözleşmesine karşı geldiğimi kanıtlayamaz ve benden nafakayı geri isteyemez diye düşünüyorum - ama onu temsil eden herhangi biri hamile olduğumu öğrenirse, ne zaman hamile kaldığımı belirlemek için mahkeme celbi gönderebilirler. Boşanmanın kesinleşmesinden bir aydan biraz daha fazla bir süre önceydi, bunun kanıtlanmasından ölesiye korkuyorum. Vanni, bu faturaları ödeyemiyorum."

"Kimseye sordun mu? Mesela kadın doğum uzmanına?"

Başını salladı. "Doğum öncesi kayıtlardan gebe kalma tarihini belirlemek mümkün. Faturalar ödenene ve nafakayı kabul etmeyi bırakana, bebekler büyüyene ve Ross'un avukatları ilgilerini kaybedene kadar ortadan kaybolmam gerekiyor..."

"Bu yüzden," diye devam etti, "havayolu şirketinden bir yıllık ücretsiz izin aldım ve buralarda kiralık bir yer arayacağım. Benim

Adres değişikliğini Seattle'daki anneme yapacağım ve o da postalarımı alıp bana gönderecek. Annemi Seattle'daki hesabıma ekleyeceğim ve izini kaybettirmemek için yaşam masraflarım için bana nakit para gönderecek. Sadece altı ay

daha. Ya da öyle."

Gözleri yaşardı. "Vanni, onun parasını istemiyorum. Ama faturaları ödemek ve yaşamak için başka bir yolum yok."

Vanni uzandı ve elini Abby'ninkinin üzerine koydu. "Sakın bu konuda kendini suçlu hissetmeye kalkma! Yüce Tanrım, Abby-he

seni aldattı, sana yalan söyledi, uyuşturucu kullandı..."

"Evet, ama hamile kaldım." Başını iki yana salladı. "Faturalarını ödemek için ihtiyacım olan para dışında, ona geri vermenin bir yolunu bulacağım. Eninde sonunda. Onu istemiyorum.

Para. Sanki lekelenmiş gibi. Bunu aşmam lazım. Sonra..."

"Ve sen bir şey kiralamıyorsun! Burada bizimle kalacaksın!"

"Oh, bunu yapamam-"

"İkizlere hamileyken yalnız kalamazsın! Buna izin vermeyeceğim! Paul buna izin vermez! Bunu atlatmanı sağlayacağız, yeniden toparlanmana yardımcı olacağız. Harika bir ebe hemşiremiz var.

-Mel. Onunla Nikki ve Joe'nun düğününde tanışmıştın. Ama aynı zamanda Grace Valley'de harika bir kadın doğum uzmanı var. Ve son zamanlarda kasabaya yeni bir çocuk doktoru geldi. Aslında eski bir arkadaş. Gördüğünüz gibi, her şey yoluna girecek."

Abby'nin yüzü gözyaşlarına boğuldu ve ellerine kapanarak hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Vanni hemen onu sevgi dolu kollarıyla sardı. "Sorun yok," diye fısıldadı. "Ağlamak yok! Bebeklerimiz olacak! Harika küçük bebekler." Matt emekleyerek Abby'nin yanına gitti, dizlerinin üzerine çıktı ve gevezelik ederek kalçasını okşamaya başladı. "Doğru, biz bebekler için asla ağlamayız."

"Tanrım, Vanni. Ne yapacağımı bilmiyordum. Sadece bir tane değil, iki tane de doğurmamam gerekirdi! Ve Tanrı yardımcım olsun, onları istiyorum! Onları çok istiyorum!"

Abby, Vanni ve Paul'ün yanına yerleşti ve haftalardır ilk kez kendini güvende hissederek rahatladı. Tam olarak Kasabayla tanışmaya hazırdı. Jack'in yerinde yemek yemek için ara sıra Virgin River'a gittiklerinde

reddetti. Günümüzde ve bu yaşta nadiren görülmesine rağmen kendisini bekar bir anne olarak tanıtmaktan hala utanıyor ve çekiniyordu.

Ocak ayının ilerleyen günlerinde doğum öncesi muayene zamanı geldi ve Mel Sheridan'dan bir randevu aldı. Doğum seçeneklerini değerlendirmenin ve doğum öncesi bakımına devam etmenin zamanı gelmişti.

nakit olarak ödeyecekti.

Mel ile randevusuna gittiğinde, Vanni'nin ona söz verdiği gibi büyülenmişti. Ve

Mel'in onu profesyonel bir şekilde ele alması ferahlatıcıydı.

"Bekâr anne, ha? Bunun da zorlukları var ama sen şanslı bir kadınsın. İkizler, iyi arkadaşlar, mükemmel sağlık, başka neye ihtiyacın olduğunu düşünemiyorum."

"Doğum konusunda oldukça gerginim. Tam zamanında, sağlıklı olmalarını istiyorum ve sonra..."

"Hem onlara bakıp hem de nasıl çalışacağın hakkında bir fikrin var mı?" "Yeterince büyürler büyümez evime gideceğim.

Millet. Annem yardım edecek. Çok heyecanlı."

"Bu iyi bir plan. Destekleyici bir aileniz varsa işleri yoluna koyabilirsiniz. Sizin için seçenekler var; Grace Valley'deki John Stone'a doğumunuzu Valley Hastanesi'nde yaptırabilirsiniz ya da ben John'un yardımıyla doğumunuza katılabilirim. Anestezi uygulamıyorum ama tatlım, bunlar ikiz - ortalama bir doğumdan daha küçük olacaklar. Muhtemelen daha hızlı ve daha erken. Doğru pozisyonda olduklarından emin olmak için ultrasonları takip edeceğiz. Sezaryen gibi özel bir şeye ihtiyacımız olursa diye John Stone var. O harika biri. Şansımıza, harika bir çocuk doktorumuz var. Paul'un Vanni'nin doğumuna yardım ettiğini biliyor muydunuz? Mattie'nin teslimatı?"

"Bu konuda bir şeyler duymuştum," dedi.

"Harika bir doğum oldu. Bir doğum partisi yaptık. Herkes oradaydı, generalin evinde bekliyordu. Paul bunun üstesinden gelemeyeceğini düşünüyordu ama yine de mükemmeldi."

"Bu benim tek doğum deneyimim olabilir...."

"Böyle ileriye dönük planlar yapmaya kalkma," diye öğüt verdi Mel. "Sen gençsin. Doğurgansın. Fikrini değiştirmek için birkaç yılın var."

"Bu beni çok şaşırttı," diye itiraf etti.

Mel güldü. "Öyle mi?" dedi. "Benimkilerin ikisi de beni şaşırttı ve ben uzmanım. Giyin, ön tarafta görüşürüz."

Abby giyinirken randevusu hakkında gerçekten iyi hissediyordu. Hatta dışarı çıkacağı için kendini daha iyi hissediyordu.

Kasaba. Bunun iyi olacağına karar verdi. İnsanlar iyi ve kabul ediciydi. Mel bir kadının bir ebede isteyebileceği her şeye sahipti; sıcak, esprili, keyifli.

Dışarı çıktığında Mel elinde Abby'nin dosyasıyla resepsiyonda bekliyordu. "Her şey harika görünüyor Abby. Yeterli vitaminin var mı, yoksa yeniden doldurabilir miyim?"

"Ben iyiyim," dedi Abby. "Son doğumumdan büyük bir malzeme getirdim."

"İyi o zaman."

Tam o anda Abby'nin gözleri yuvarlaklaştı ve irkildi, Cameron'ın kiler de öyle. Göz göze geldiler. Cameron resepsiyon bankosunun arkasındaki masada oturmuş bilgisayara bakıyordu. Kadın içeri girdiğinde muayene odasında bir hastayla birlikteydi ve onu görmemişti.

Mel birbirlerine baktıklarını fark etti ve "Abby, Dr. Michaels'la tanış. Cameron, Abby MacCall."

Ayağa kalktı. "Merhaba," dedi.

"Memnun oldum," dedi.

Masanın etrafına geldi ve elini uzattı, Abby biraz tereddüt ettikten sonra elini tuttu. "Abby... MacCall'dı, değil mi?"

"Evet. Selam."

"Burada, Virgin River'da mı kalıyorsun?" diye sordu. "Arkadaşlarımı ziyaret ediyorum," dedi.

"Ben de burada yaşıyorum," dedi. "Burayı seveceksin."

"Hmm. Şey, fazla kalmayacağım. Gitsem iyi olacak."

"Görüşürüz," dedi.

"Elbette." Ve neredeyse koşarak kapıdan çıktı.

Cameron'ın gözleri onun gidişine kilitlenmişti. Kapı birkaç saniye kapalı kaldıktan sonra gözlerini tekrar Mel'inkilere çevirdi.

"Bir süreliğine burada olduğunu sanıyordum. Orada garip bir şey oldu."

"Evet," dedi. "Abby'nin doğumuna ne kadar kaldı?" "Dört aylık. Neden?"

Bakışlarını indirdi ve kısa bir süre ayaklarına baktı. Sonra gözlerini Mel'inkilere kaldırdı. "Onu tanıyorum. Oldukça iyi tanıyorum ama onu yaklaşık... dört aydır görmedim."

"Biraz kafam karıştı."

"Dört ay," diye tekrarladı. "Kendini açıklığa kavuştursan iyi olur."

Cameron, Mel'in deyim yerindeyse bu klinikte eğitim aldığını ve hastalarla ilgili her şeyi kesinlikle gizli tuttuğunu bildiğinden, "Sanırım babası ben olabilirim," dedi.

Mel'in gözleri büyüdü ve ağzı açık kaldı. Kendine gelmesi bir anını aldı.

"Nerede kalıyor?" Cameron sordu. "Vanni ve Paul'un evinde."

"Siktir," dedi. "O bebek benim," dedi başını sallayarak.

"Bebekler," diye düzelitti. "İkizler."

Aniden doğruldu, şok olmuştu. "İki kere lanet olsun." Ön kapının içindeki askılıktan paltosunu aldı, bundan sonra kolunun bir uzantısı gibi olacak olan sağlık çantasını eline aldı ve "Bir süreliğine dışarı çıkmam gerekiyor. Ne kadar kalacağımı bilmiyorum. Hasta beklemiyorum."

"Bekle," dedi Mel. "Sadece bir saniye." Masanın arkasına geçti ve malzeme dolabına girdi. Birkaç büyük plastik şişe doğum öncesi vitamin çıkardı. "İşte," dedi ve şişeleri birer birer Mel'e fırlattı.

zaman. "Kendinizi hassas bir noktada bulursanız, her zaman bunları teslim ediyormuş gibi davranabilirsiniz."

"Teşekkürler, Mel. Hey, özür dilerim..."
Gülümsedi. "İkinizin bir... ilişkiniz olmadığını varsayabilir miyim?"

Gülümsemesine karşılık verdi ama onunki incinmişti. Melankolikti. "Şu anda hiçbir şey varsaymayın. Bir durum var." Ve sonra gitmişti.

Haggerty'lerin ön kapısı, Abby ebeyle yaptığı ziyaretten döndükten on dakika sonra çalındı. Kapıyı duymazdan geldi ve bavuluna koymak üzere eşyalarını katlamaya devam etti. Eve geldiğinde evi terk edilmiş bulmuştu. Kapının zili çaldı, sonra kapı daha fazla çalındı ama Abby cevap vermedi.

Cameron'la yeni bir yüzleşme endişesinden ziyade, onu en çok meşgul eden şey Vanni'ye bu kadar ani bir şekilde ayrılması için nasıl bir bahane sunacağıydı. "Beni hamile bırakan adam burada yaşıyor!" demeye hazır değildi. Sonra, endişelendi - şimdi nereye gidecekti? Grants Pass'taki Nikki ve Joe söz konusu bile olamazdı. suç mahalli. Cameron Nikki'nin Abby'nin arkadaşı olduğunu biliyordu. Belki de kıyıda kimseyi tanımadığı küçük bir kasabada.

Kapıya vurma sesi kesilmişti. Saniyeler sonra "Kaçmak zorunda değilsin." sesini duydu.

Şaşkınlıkla sıçradı ve yüzü kül rengine dönmüş bir halde döndü. "İçeri nasıl girdin?"

"Saksının altındaki anahtar," dedi. "Benimkini her zaman sakladığım yer. Oldukça yaratıcı değil. Ve bu kapının Virgin River'da kilitlenmesi oldukça nadir görülen bir şey. Abby, kaçman için artık çok geç."

Çenesini kaldırdı ama gözleri nemliydi. Koruyucu bir elini karnının üzerine koydu.

Yatak odasının kapısından içeri girdi. "Neden bu kadar korkuyorsun, Abby? Sana zarar verecek bir şey yapacağımı mı düşünüyorsun? Sen

daha iyi biliyorum. Eğer sana zarar vermek isteseydim, Oregon'da mükemmel bir fırsat yakalamıştım."

"Cameron, bak, bu gerçekten karmaşık ve daha da karmaşıklaşmasına izin veremem. Lütfen."

Omuz silkti ve ellerini ceplerine soktu. Kapının çerçevesine yaslandı. "Beni biraz bilgilendir, hayatını daha karmaşık hale getirmemden neden bu kadar korktuğunu anlat. Ve Tanrı aşkına toparlanmayı bırak. Ben düşman değilim."

Yatağa yığıldı ve yüzünü ellerinin arasına alarak ağlamaya başladı. Cameron temkinli bir şekilde, hızlı hareket etmeden onun yanına oturdu ve kolunu omuzlarına doladı. "Seni sinirlendirecek ya da korkutacak hiçbir şey söylemeyeceğim ya da yapmayacağım," diye mırıldandı. "Eğer kimsenin bizim hakkımızda, o gece hakkında bir şey bilmesini istemiyorsan, tek bir kelime bile etmeyeceğim," dedi yumuşak bir sesle.

"O gecenin olmasını hiç istememiştim," dedi başını kaldırıp ağlamaklı gözlerini ona çevirerek. "Seni asansörlerin önünde beklemiyordum. Odama gidiyordum. Geceyi bir yabancıyla geçirecek değildim."

"O gece nasıl oldu? Vanessa'nın iyi bir arkadaşı nasıl oldu da benim şehrimde geldi?"

"Hepimiz oradaydık, en iyi arkadaşımız Nikki'nin düğünüydü. Joe, Paul'un en iyi arkadaşı. Jack ve Mel bile düğündeydi."

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Ve tanıdık tek bir yüz bile görmedim."

"Keşke yapsaydın," diye burnunu çekti. "Bu ikimizi de bir dünya dertten kurtarırdı."

"Seni zorlamadım. Senin için kötü bir gece değildi. Hiç de kötü değildi. Ve benim için harika olduğunu zaten biliyorsun."

"Büyük bir yanlış anlaşılmaydı," dedi. "Magazin fotoğraflarıyla dolu korkunç bir boşanma süreci yaşadım."

"Biliyorum. Her şeyi okudum. Seni arıyordum. Seninle bir şans daha istedim," dedi.

Ona doğru döndü, umutsuzca iki eliyle ceketinin önünü kavradı ve "Kim olduğumu, nerede olduğumu ve hamile olduğumu biliyorsan ve bunu birine söylersen bu detaylar benim için çok ama çok kötü olabilir. Ne kadar kötü olabileceğini tahmin bile edemezsiniz."

Cameron her şeyi bilmek istiyordu ama paniklediği de su götürmezdi. Eğer onu birazcık bile köşeye sıkıştırırsa, tekrar ondan kaçabilirdi. "Bence burada iyisin Abby. Virgin River'da kimsenin bağlantı kuracağını sanmıyorum."

"Ama sen yaptın," dedi ceketini bırakarak. "Evet. Ama ben seni arıyordum. Ve kötü bir şey için değil sebep."

"Seni tanımıyorum bile!"

"Bu tartışılabilir. Ama şimdilik senin algına göre hareket edeceğiz - beni içini rahatlatacak kadar iyi tanımıyorsun ama kontrol edilmesi oldukça kolay biriyim. Muhtemelen senden çok daha kolay. Yani saklanıyor musun? Ondan mı yoksa benden mi?"

"Senden saklanmam gerektiğini bile düşünmemiştim. Burada olduğun hakkında hiçbir fikrim yoktu. Gerçekten, bu dışarı çıkamaz. Lütfen bana nedenini sorma."

"Anladığım kadarıyla yapışkan bir evlilik sözleşmesi..."

"Aman Tanrım! Bunu sana kim söyledi?" "People dergisinde okudum."

"Aman Tanrım! Sence kaç kişi bunu biliyordur?"

"Bilmiyorum ama buradaki hiç kimse sizin o kadın olduğunuzu anlamayacak. Kapakta yüzünüzü tanıdım ve hikayeyi okudum çünkü detaylara açtım. Gerçi bir şey bulamadım, sadece çıplak gerçekler vardı ve bu da beni utandırdı. Birkaç hafta sonra sizi terk etmiş, başka bir kadının yanına taşınmış ve boşanma davası açmış. Evlilik öncesi bir anlaşmadan bahsediliyordu.

Anlaşma boşanmanın ertelenmesinin bir nedeni olabilir, ancak bunun sizin dramınıza nasıl dahil olduğu konusunda hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim

o bok çuvalı seninle evlendi ve seni terk etti. Ve bunu yaptığı için onu dünyanın pisliği olarak görüyorum. Bir aptaldan bahsetmiyorum bile."

"Ve eğer bunu biriyle paylaşırsan başım büyük belaya girer."

"Tamam," dedi başını sallayarak. "Eve senin hakkında bir şey yazmayacağımdan emin ol."

"Komik," dedi. "Bu ciddi bir mesele."

"Pekâlâ, ciddileşelim. Sen benim hastam değilsin, ama O klinikte olan her şey gizlidir. Mel ve benim tüm kayıtlara erişimimiz var ve bunlar

Mahremiyet. Senin hakkında dedikodu yapmak istesem bile yapamam. Ama seninle konuşmaya karşı bir kural yok ve bu konuda kişisel bir çıkarım var. İçimde bunun benimle ilgili olduğuna dair bir his var."

"Onlar senin değil."

Sabırla gülümsedi. "Evet, öyle, ama panik yapma. Şu anda beni ilgilendiren tek şey senin iyi olduğundan emin olmak. Israrcı olmayacağım, bunun sadece bir gece, plansız, kazara olması konusunda nasıl hissettiğini anlıyorum. Abby, özür dilerim. Bu benim hatam. Seninle konuştum. prezervatif kazası geçirdim..."

"Hap kazası geçirdim," diye rahatladı. "Antibiyotik alıyordum."

"Bu her şeyi açıklıyor. Kontrendikasyondan haberiniz yok muydu?"

Başını salladı ve burnunu çekti. Adam bir mendil çıkardı ve kadın gözlerini ve burnunu sildi. "Bana klinikte söylediklerinden bile emin değilim. Söyledilerse bile, belki de dikkat etmemiştim - o düğüne gitmeye hazırlanıyordum ve kendi evliliğim de bitmişti. Stresli bir dönemdi ve kulak enfeksiyonum vardı. Gerçekten, yarı sağırdım."

"Peki sen neden buradasın?"

Omuz silkti. "Şu anda çok dikkat çekmemem gerekiyor. Nasıl olsa öğreneceksin. Umarım güvenebileceğim biri olursun çünkü-"

"Sana bunu göstermedim mi?" diye sordu elinden geldiğince nazikçe. "Göstermeye çalıştım."

"Evet, Ross bana bunu da gösterdi. En azından bir Birkaç ay boyunca tanıdığım en tatlı adamdı. Birkaç ay sonra gruba geri döndü, uyuşturucu kullanıyordu, hayatı bir tren enkazı gibiydi."

"Tamam, anladım. Ama onunla pek ortak noktam olduğunu sanmıyorum. Benim uzun bir aldatma ve uyuşturucu kullanma geçmişim yok...."

"Ama bakın, bunu gerçekten bilmiyorum."

"Dediğim gibi, beni kontrol etmek çok kolay. Vanni ile başlayabilirsin."

"Vanni mi?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Evet. İlk kocasının annesi bizi ayarlamaya çalıştı ve Paul'den önce biraz çıktık. Grants Pass'te birkaç yıl muayenehanem vardı, oradaki doktorlara sorun. Mel'e sorun, beni o işe aldı. Bir yıllığına buradayım."

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Doktorları, kısa bir süre tanıdığım bir adam, birkaç ay önce öldü.

önce. Yardıma ihtiyaçları vardı ve ben de burayı çok sevdim. Göreceksiniz, çok özel bir yer. Şimdi bana şu sorunundan bahset. Hamilelik değil, o bir sorun değil. Virgin River'da saklanmana sebep olan şey ne? Seni tanıyor muyum?"

Derin bir iç çekti ve içini döktü. Bu noktada seçenekleri çok azdı. En azından neden bu kadar korktuğunu bilirse koca çenesini kapalı tutabilirdi.

"Seni bu kadar sinirlendiren bu mu? Abby, o sadece para."

"Sadece para mı? Tonla para! Ona borç takmadım ama sadece kredi kartı faturaları bir servet tuttuğu için kendimi şanslı hissediyorum! Sanırım bir rock yıldızı büyük bir hesap açabilir."

"Abby," dedi sakince. "Bunlar yasal ayrıntılar. Halledilebilir. Sadece en iyi yaklaşımı bulmalı ve -"

"Dur! Bu benim sorunum! Nefes almak için zamana ihtiyacım var!"

Cameron evlilik sözleşmesi gibi şeyler hakkında çok endişeli değildi.

ve kredi kartı borcu. Bu karmaşadan kurtulmanın yolunu satın alabileceğini düşündüğünden değildi; tonla parası yoktu.

Ama orada bir yerde bir uzlaşma olduğundan emindi. En büyük endişesi ikizlerinin annesinin kendisine biraz olsun güvenmesini sağlamaktı. İri bir elini annesinin hafifçe yuvarlaklaşmış göbeğinin üzerine koydu. "Bir doktora göründün mü?

başından beri?" Yine başını salladı ama bu sefer gözlerini kaldırdı. "Ve her şey yolunda gidiyor mu? İyi hissediyor musun?"

"İyi," dedi. "Sinir krizi geçirip düşük yapmadığıma göre, sanırım iyi durumdayım."

Gülümsedi. "Beni aramalıydın. Yardım edebilirdim."

"Tanımadığım biriyle ilişkiye girmekten korkuyordum. Zaten bu konuda bir kez çuvalladım. Bildiğim kadarıyla bir deli de olabilirsin."

"Olabilirdim, ama değilim."

"Hiçbir şeyden emin olamıyorum. Hiç kimseden. Bunu anlamak zorundasınız. Bunu kişisel olarak algılama; temkinli olmam için çok iyi nedenler var."

"Üniversitede biraz esrar içmiştim," dedi gülümseyerek. "Onun dışında nispeten güvendeyim."

"Nispeten mi?"

"Evet. Altı yüz kişilik bir kasabaya gelmek için başarılı bir muayenehaneyi bırakmak gibi çılgınca şeyler yaptığım biliniyor.

neredeyse hiç para yok çünkü sessiz, temiz ve İnsanlar sizi işe yarar hissettiriyor. Ailem aklımı kaçırdığımı düşünüyor," diye ekledi gülerek. "Bunun dışında, ergenlikten bu yana ciddi bir kişilik değişimi yaşamadım."

"Seni klinikte gördüğümde ölesiye korktum," dedi.

"Üzerinde çalışmamız gereken ilk şey bu," dedi.

"Benden korkman için hiçbir neden yok. Sana asla zarar vermem. Neden vereyim ki? Bu bana ne kazandırır ki? Seni biraz tanımak için bir şans istiyorum. Sana söyledim.

Oregon'da senin hakkında daha fazla şey bilmek istediğimi söylemiştim. Acımasız davranarak bu şansı mahvetmeyeceğim. Zorla." Sırıttı. "O liste sende var. Zorbalık listede yok."

"Ve çok da terbiyelisin," diye ekledi usulca. Ve o gün ilk kez ona gerçekten baktı. Adam o geceden farklı görünüyordu. Kot pantolon, kot gömlek ve bağcıklı botlar giymişti.

"Kaçmayacağına söz vermelisin," dedi. "Yeni tanışmışız gibi davranacağız, Vanni'ye beni daha önce tanıdığını söylemene bile gerek yok. Sen benim hastam değilsin, seni tanımak istemem benim için sorun değil. Seni buralarda göreceğim. Bazen Jack'in yerine gelirsin, ben de orada yemek yerim. Ve eğer seni bazen orada görürsem, belki arkadaş olabiliriz. Bu yüzden seninle temasa geçmeye çalışıyordum. Sadece seni tekrar görmek için. Bir şans ver." Ona gülümsedi. "Hadi ama. Benden hoşlanıyorsun. Hoşlandığını biliyorsun."

"Bekâr ve hamile bir kadına olan ilgini nasıl açıklayacaksın?" diye sordu.

Güldü. "Abby. Aynaya bak."

"Sorun çıkmadan önce buradan çıkmalıyım...."

"Hayır, gidemezsin," dedi sakın ve kararlı bir şekilde. Onunla sert oynamak istemiyordu ama biraz düşündükten sonra neyi bir araya getirebileceğini ona söylemek zorunda kalmamalıydı - eğer çocuklarını taşıyorsa onu bulmak için dünyanın altını üstüne getirebilirdi. Cam'in DNA'sı Babası olduğunu kanıtlamak için. "Buna biraz zaman vermelisiniz. Burada benim de çıkarım var."

"İşte tam da bu yüzden seni aramadım. Bu beni korkutuyor. Ya seni tanır ve çocuklarımla ilgilenmesini isteyeceğim türden bir adam olmadığına karar verirsem?"

Gülümsedi ve tek kaşını kaldırdı. "Gerçekten mi? Peki ya seni tanır ve benim yetiştirmek istediğim türden bir kadın olmadığına karar verirsem?" Gözlerindeki şaşkınlık ve biraz da korku belirgindi. "Sırf onları taşımıyorum ve "Onları doğurmuş olmam, daha az benim oldukları anlamına gelmez."

"Oh Tanrım," diye inledi.

Ayağa kalktı, kızın elinden tuttu ve onu ayağa kaldırdı. Bir kolunu beline doladı ve onu dikkatlice kendine doğru çekti, tatlı ve şefkatli bir şekilde tuttu, sakinleşip ona yaslanana kadar sırtını hafifçe okşadı. Geri çekildi ve kızın gözlerinin içine baktı

korkmuş gözlerle baktı. "Sadece bir şeyi hatırlamanı istiyorum," dedi usulca. Sonra dudaklarını nazik bir öpücükle onunkilere indirdi. Sonra geri çekildi, onun gözlerinin içine gülümsedi. Onu tekrar öptü, yine nazikçe. Ve sonra daha ciddi bir öpücükle dudaklarına indi, kolları yavaşça ve isteksizce onu sarana kadar ağzının üzerinde dikkatlice, duysal bir şekilde hareket etti.

Göz kapakları kapandı. Kız karşılık verip dudaklarını açmasına izin verene kadar dudaklarında kaldı. Daha iyi bir açığı yakalamak için başını eğdi ve onun tepkisinin tadını çıkardı. Böyle bir şansı bir daha ne zaman bulacağını bilmediğinden, uzun süre bu öpücükle kaldı, onun ağzının tadına baktı, onun tarafından tadıldı.

Ağzını bıraktığında gülümsedi. "Ah," diye fısıldadı.

"Hatırlıyorsun." Ve onu tekrar öptü.

Onu isteksizce serbest bıraktı. "Başlamak için iyi bir yer. Korkacak bir şey yok, kazanacak çok şey var. Şimdi, eşyalarını yerleştirebilmen için seni rahat bırakacağım."

On yedi

Valenzuela'nın bebeği Ness, Luke arayıp Art'la birlikte uğrayıp uğrayamayacağını sorduğunda neredeyse altı haftalıktı. Art çok heyecanlıydı; üstünü başını temizledi, yeni yıkanmış giysilerini ve yeni ağır ceketini giydi ve yol boyunca kamyonetin içinde kıpırdandı. "Biraz sakın ol," dedi Luke gülerek. "Mike ve Brie'yi bilirsin. O sadece bir bebek."

"Ona dokunmayacağım," dedi söz verir gibi.

"Bebeğe dokunmak istiyorsanız, kibarca istemeniz gerekir. Ve eğer cevap hayırsa, hayırdır."

"Tamam," dedi.

"Ve bebeğin yanında biraz sessiz olmalıyız," dedi. Art da başıyla onayladı.

Luke, Art'ı parlak bir şekilde paketlenmiş hediyeı taşıması için davet etti; pembe fiyonklar ve süs eşyaları ile fiyonkun içine bağlanmış bir çift tığ işi patik. Mike kapıyı açtığında Art hediyeı gururla ona doğru itti. Mike gülerek, "Teşekkürler," dedi. "İçeri girmek ister misin?"

"Tamam," dedi Art. "Sessiz olacağım. Dokunabilir miyim? Bebeğe?"

Mike kapıyı açık tuttu. "Tüm özel isteklerle karım ilgilenir. Ama çok cömerttir. Onu çağırayım."

Mike hediyeı sehpanın üzerine bıraktı ve evin içinde kayboldu. Birkaç saniye sonra Brie'yi oturma odasında takip ediyordu. Elinde paketlenmiş omzuna yasladı. Art'a sırtıttı ve "Seni görmek çok güzel Art. Nasılsın?" dedi.

"Çok iyiydim."

Brie bebeği indirdi. "Art, Ness'le tanış. Ness, bu da Art."

"Oh," dedi biraz soluk soluğa. "Oh."

"Uyuyor. Uyandığında çok büyük bir çığlık atıyor."

"Çok büyük," diye onayladı Mike. "On beş yaşına geldiğinde beni bununla öldürecek. Şimdiden o kız çığlıklarından birini atıyor. Dehşet verici."

"Art, istersen onu tutabilirsin."

Art'ın yüzünde bir an için şaşkın bir ifade belirdi. Sonra ellerini pantolonuna sildi ve avuç içleri yukarı bakacak şekilde uzattı.

"Hayır." Brie güldü. "Öyle değil. Salıncağa gel, ceketini çıkar ve otur. Rahat ol. Onu bu şekilde tutmanı istiyorum," dedi.

Bebeği kucağına aldı. Art çok hızlı bir şekilde sallanan koltuğa yerleşti ve kollarını hazırladı. Brie bebeği onun kollarına yerleştirdi ve "Şimdi onu sıkma, çok kırılgan. Ve onu bu şekilde tut."

Bir an huşu ve şaşkınlık içinde bebeğe baktı, sonra gözlerini Brie'ninkilere dikti ve kocaman bir gülümseme yayıldı. "Hiçbir şey gibi hissetmiyor!" dedi usulca.

"Biliyorum. Alışmak biraz zaman alıyor." Art'ın yanına oturdu, her an ona ihtiyacı olabilirdi.

"Sana içecek bir şey getireyim mi Luke?" Mike sordu.

"Peki ya Art, bebeği kucağına almayı bitirdiğinde?"

"Bebeği ben tutarım," dedi Art. Ve sonra sessizce ona, "Şşş. Tahtakurularının ısırmasına izin verme" dedi.

Bu Luke'un içine işledi. Art'ı bebeğe karşı bu kadar şefkatli ve tatlı görmek, Shelby'nin sözlerini yinelemek onu bir an için suskun bıraktı. Sonra kendini toparladı ve, "Ah, hayır teşekkürler, Mike. Ama ziyarete gelmek için başka bir nedenimiz vardı. Ben ve Art, küçük bir tavsiyeye ihtiyacımız olabilir."

"Elbette," dedi Mike, otururken. "Ne yapabiliriz?"

Luke sandalyesinde biraz öne doğru oturdu. "Art ve benim nasıl tanıştığımızla ilgili ayrıntıları açıklamadım," diye başladı.

Meraklı kasaba halkına, Art'ın "ortaya çıktığını" ve biraz çalışmaya ihtiyacı olduğunu söylemişti. O da gerçek hikayeyi anlattı.

kamaralardan birinde uyuyordu, gözü morarmıştı, kaçıyordu.

ona ev işleri için nasıl barınak sağladığını anlattı. Sonra da Eureka'ya, markete ve grup evine yaptığı ziyaretleri anlattı. "Art'ın annesi artık yok ve o grup evine geri dönmek istemiyor, Stan'in yanında çalışmak istemiyor. ve ben onun olduğu yerde kalmasını istiyorum. O bir iyi bir arkadaş ve büyük bir yardımcı. Ama hiçbir kuralı ya da yasayı çiğnemek istemiyoruz. Kiminle konuşacağımı, nasıl ilerleyeceğimi bilmem gerekiyor ki bu işi doğru yapalım."

Mike dedi ki, "Vay be. Karmaşık."

"Eğer bir grup evine geri dönmesi gerekiyorsa, bu o grup evi olmamalı. Ve eğer bir sonraki olacaksa, onu her gün ziyaret edeceğim.

Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için, gerekirse. Virgin River'da kalması için gerekli ayarlamaları yapmak istiyorum.

oldukça mutlu. Ama bunu doğru yapmalıyız."

Brie dikkatini Art'a verdi ve nazikçe, "Art, şimdi kaç yaşındasın?" diye sordu.

"Otuz yaşında. On yedi Kasım. Bir pasta yedik, ben, Luke ve Shewby."

"Bakkaldan para kazandın mı?" Başını salladı.

"Paraya çevrilebilmeleri için maaş çeklerinizi imzaladınız mı?" Yine başını salladı. "Başka bir şey imzaladın mı? Kontrol ediyor musunuz?" Tekrar başını salladı. "Peki çekleri kime verdin?" Brie ona sordu.

"Shirwey ya da Stan," dedi.

"Peki sana para verdiler mi?"

Gülümsedi ve başını salladı. "Her hafta on beş dolar."

"Tamam, Art, biliyor musun?

Devlet mi? Mahkemenin vesayeti altında mı?"

Kaşlarını çattı.

Eski bir Sacramento savcısı olan ve şu anda Humboldt Bölge Savcılığı'nda danışmanlık yapan Brie saatine baktı ve sonra dikkatini Luke'a çevirdi. "Bunu bölge savcısına sorabilirim ama benim tahminim şu: Sanat bir Otuz yaşında bir adam. Bir yetişkin. Anne ve babası öldüğü için sosyal güvenlik yardımı alıyor olabilir.

Engelli. Sosyal hizmetler aracılığıyla devlet tarafından sübvansiyon edilen bir grup evinde olabilir, ancak orada kalmak zorunda değil. Ayrılırsa, sübvansiyon sona erer ve yardım çekleri için adres değişikliği yapar. Savcı durumunu öğrenebilir.

"Diğer konu," diye devam etti, "muhtemelen soruşturma için teslim edilmeli. Hâlâ savcıyı telefonla arayabilirim. Benim için bazı isimler var mı?"

Luke ceketinin cebinden bir kağıt çıkardı; Shirley ve Stan'in isimleri, adresleri ve telefon numaraları. -Ve Brie'ye uzattı.

"Mike?" diye sordu, ayağa kalkarak. "Yetki sende."

"Elbette," dedi Mike ama Brie odadan çıkana kadar bekledi, sonra da Art bebekle çok iyi anlaşıyor olsa da, yakın olmak için bir neden olması ihtimaline karşı, çok rahat ve dikkat çekmeden Art'ın yanındaki sandalyeye geçti. O Dirseklerini dizlerinin üzerinde dengeledi, ellerini birbirine kenetledi ve Art'a doğru eğildi. "Ee, Art. Bu senin ilk bebeğin mi?"

Art sırtıttı. "Uh-huh. Bu senin ilk bebeğin mi?"

"Bu benim ilk seferim. İlk seferimiz için çok iyiydik, sizce de öyle değil mi?"

"Çok iyi," diye onayladı. "Saçlarının böyle dimdik durması hoşuma gidiyor." Sonra gözlerini Mike'ın kollarına odakladı.

"Artık Luke'la kalabilir miyim?"

"Her şey yoluna girecek," dedi Mike. "Doğru kişiye sordun. Brie hakkında her şeyi biliyor her şey."

Yirmi dakika geçti ve Art uyuyan bebeği tutmaktan hiç yorulmadı. Sonra Brie odaya geri geldi. "Pekala, her şey yolunda. Art istediği yerde yaşayabilir. Sosyal Hizmetler'e gidip bazı hayati belgelerinin kopyalarını almanız gerekecek - doğum belgesi, sosyal güvenlik yardımı değişikliği, havayoluyla seyahat etmek isterse diye yeni resimli kimlik, bir sürü şey. Maaşını almaya başlamalı

Bunu tamamladıktan birkaç hafta sonra yardım çekleri. Eğer ona ev vermek için sübvansiyon istiyorsanız..."

Luke hemen, "Buna ihtiyacım yok," dedi.

"Bunu yeniden düşünün - sağlık hizmetleri sübvansiyonun bir parçası ve bu önemli. Tabii sizin bakmakla yükümlü olduğunuz kişi olmaz ve onu askeri sağlık hizmetlerinden yararlandırmazsanız. Her halükarda, ikisine de başvurmanız gerekecek. Küçük bir evrak işi işleri düzene sokacaktır." Sonra sırtıttı. "Tamam, bir sürü yorucu evrak işleri."

Luke ayağa kalktı. "Stan ve Shirl?"

"Araştırılıyor. Savcının tepkisine bakılırsa, partilerinin bitmek üzere olduğunu söyleyebilirim."

"Tanrım," dedi Luke, bir elini kısa kesilmiş saçlarının üzerinde gezdirerek. "Her şeyin böyle olacağını hiç düşünmemiştim.

Basit!"

"Evet, artık burada doğru insanları tanıyorum," dedi Brie. Eğildi ve bir elini kızının başının üzerinde gezdirdi. Sonra eğildi ve o küçük kafaya bir öpücük kondurdu. Kadın doğrulurken Art kocaman başını eğdi ve bebeğe küçük bir öpücük verdi. Brie gülümseyerek, "Virgin River'a hoş geldin Art," dedi.

O gece Luke, Shelby'ye Brie sayesinde Art için işlerin ne kadar yolunda gittiğini anlatmak için sabırsızlanıyordu.

"Yani sonsuza kadar seninle kalabilir mi?" diye sordu. "Sonsuza kadar uzun bir süre, ama burada kalabilir.

istiyor," dedi Luke.

"Peki ya kulübeleri sattığınızda ne olacak?" diye sordu.

"Henüz satılık değiller," dedi omuz silkerek. "Eğer ben onları satarsam, Sanat için güvenli bir yer bulabilirim."

"Eğer," dedi, kalbi aniden hızlanmıştı.

"Sanırım burada biraz rahat ettim." Yumuşak bir şekilde güldü. "Beni çok şaşırtıyor. Karışık olacağımı düşünmüştüm-Şimdiye kadar delirmiştir."

"Bir uçuş işinden bahsediyordun. Herhangi bir yere başvurdun mu?"

"Açık pozisyonu olan birkaç şirketle görüştüm; Dallas'ta bir haber helikopteri. Georgia'da bir kurtarma ekibi. Henüz benim adımın geçtiği bir iş yok. Ordudan ayrılalı sadece altı ay oldu. Daha çok zaman var. Şu anda önemli olan Art'ın kendini iyi hissetmesi."

Shelby hemen bir şey söylemedi. Onun kendileri ve gelecekleri hakkında bir şeyler söylemesini bekledi. Onun iyi hissetmesinin önemli olduğu hakkında. Planlarının olması hakkında

ikisini de dahil etti. Ama hiçbir şey gelmedi. Çünkü hiçbir şey değişmemişti.

"Ben buradayken," dedi Luke, "Art'a göz kulak olabilirim, çok bakım gerektiren biri değil."

"Pekala," dedi Shelby. "Bu harika bir haber. Birlikte çok mutlu olacağınıza eminim."

Luke'u sevmek Shelby için bir uyuşturucu gibiydi. Bu ilişkide ne kadar kalacağından ya da nasıl bırakacağından tam olarak emin değildi ama emin olduğu bir şey vardı, Luke ona birlikte sahip olduklarından daha fazlasını sunmuyordu ve sahip oldukları şey hiçbir şekilde bağlayıcı değildi. Bu sadece

seks, ama onunla yakınlık onu esir aldı. Ayrıca şefkat de vardı. Arkadaşlık, dostluk açısından kendini güvende hissediyordu; adamın onu önemseydiği açıktı. Sorun şuydu ki, sevgi sözcükleri olmadan, bağlılık olmadan, gün "Bunu daha fazla sürdüreceğim kadar iyi hissetmiyorum." diyeceği bir gün gelebilirdi. Ve o gün onu öldürecekti.

Muriel'in onu uyardığı o andı. Hayatına devam etmeyi düşünme zamanının geldiğini gösteren o netlik anı.

Ocak ayının sonlarına kadar hava oldukça ılımandı ve ardından kuzeyden gelen bir rüzgar dağları kapladı ve Şubat ayında yağmur, kar, sulu kar ve buz getirdi. Günler kısaydı ve hava kapalı olduğu için karanlıktı. Kar uzun süre yapışmadı ama buz tahmin edilemez ve tehlikeliydi.

Kaliforniya Orman Bakanlığı dağ yollarını enkazdan temizliyor ve yol boyunca kum yayıyordu. dik ve virajlı yollar. Görüş mesafesinin düşük olması ya da yolların kaygan olması nedeniyle her zamankinden daha fazla sayıda tek araçlı kaza meydana geldi. Virgin River'daki herkes sıkı sıkıya sarınmıştı.

Shelby bir öğleden sonra Mel'le konuşmak için kasabaya gitti; Mel her zaman şefkatliydi ama tavsiyelerinde doğruyu söylerdi. Walt Amca uyarmıştı.

Shelby siyah buz parçalarına dikkat etmeliydi. Kasabaya giden yol boyunca, ne söyleyeceğini, nasıl konuşacağını prova ediyordu.

Luke'la ilgili hiçbir şeyin ters gitmediğini ama aynı zamanda pek de doğru gitmediğini açıklayacaktı. Luke'un Art'la ilgilenmeye ve ihtiyacı olan her şeye sahip olduğundan emin olmaya hazır olması ama Shelby'yi özleyeceğini bile söylememiş olması her şeyi anlatıyordu. Sevildiğinin söylenmesine ihtiyacı vardı. Bunun açgözlülük olduğunu düşünmüyordu.

İleride yolun kenarında çöp yığınınına benzeyen bir şey görünce yavaşladı. Ayrıca, banketteki bir miktar toprak da karların arasından görünüyordu. Sonra oradan Yolun kenarındaki yığınlarda bir hareketlilik vardı. Yaklaştığında bir çocuk ayağa kalkarken bir başkası yerde kalmıştı. Frene bastı ve savruldu, bu yüzden güvenli bir şekilde durana kadar olası bir patinajı hafifletti.

Cipten atladı ve gördüğü şey onu şaşkına çevirdi ve kafasını karıştırdı. Altı yaşlarında küçük bir kız çocuğu, yerde oturan, bir eliyle omzunu kavrayan ve acı içinde yüzünü buruşturan genç bir çocuğun yanında duruyordu. Başında bir yara vardı ve kolu doğal olmayan bir açıyla sarkıyordu. Küçük kız hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Gözleri kocaman ve korkmuştu.

Shelby yanlarında diz çöktü. Ellerini küçük kızın başında, omuzlarında ve kollarında gezdirdi. "Burada ne oldu?" diye sordu onlara.

"Otobüs," dedi çocuk, başını çevirip tepenin aşağısını işaret ederek. Yolun yarısında, en az yüz metre aşağıda, o

büyük sarı otobüs, arka tarafı yukarıya kalkık bir şekilde
dengede duruyordu.
büyük bir ağaca yaslanmış, ön ucu aşağı bakıyor. Eğer biri

Bir şey deđiřtiđinde, o otobüs bir torpido gibi tepeden ařađı inebilir, yolundaki her ađaca ve tümseđe çarparak ařađıya, uzun bir yola dűşebilir.

"Yűce Tanrım," diye mırıldandı Shelby. Tekrar acı içinde yüzünü buruřturan çocuđa dođru eđildi. "Otobűste ocuk var mı?" diye sordu.

"İi ocuk dolu," diye homurdandı. "Yoldan çıktığında arka acil durum kapısından çıkmaya başladık." Acıdan gözyaşları yanaklarından aşağı sűzűldű. "Mindy'yi ancak araç kaymadan ve daha uzağa kaymadan önce ıkarabildim." İnledi. "Ben bir Dalış."

"Ve tepeye sűrűnerek mi çıktı?" diye sordu.

Başını salladı. "Dışarı çıkmaya çalışırlarsa, gidebilir. Kolum. Yuvasından ıktı. Sertçe ekmelisin. Geri sok."

"Dayan dostum," dedi. "Sadece dayan." Tepenin kenarına dođru yűrűdű, elleriyle ađzını çerçeveledi ve olabildiđince yűksek sesle bađırdı. "Kimıldama! Ben Yardım getirin!" ocuđun ayađa kalkmasına yardım etti, sonra da kűűk kızın elini tuttu. Onlar için cipin arka kapısını açtı.

İçeri girmek için műcadele etti. "Bu kolu yapamaz mısın?" diye sordu. "Tek yapman gereken-"

"Kasabadan sadece birkaç dakika uzaktayız, bekleyin ve bırakın doktor yapsın. Başarabilirsin. Burada benimle alış," dedi. Biraz kayma ve kaytarma ile onları Jeep'e bindi. Olay yerine olan mesafeyi tam olarak kaydetmek için kilometre sayacını sıfıra ayarladı. Yolun geri kalanında

Kasabaya giderken birkaç soru sordu. "Otobűste kaç ocuk olduđu hakkında bir fikrin var mı?"

"Tam olarak bilmiyorum. Bazıları hava muhalefeti nedeniyle bugűn gitmedi," dedi. "Yaklařık yirmi kiři. Çođunlukla kűűk olanlar."

"Nasıl olduğunu biliyor musun?"

"Buz," dedi basitçe. "Balıklama atladık. Onun aldığını sandım ama sonra otobűsűn arka tarafı tepeden aşağı kaydı. Ben ve Mindy ezilmediğimiz için şanslıydık. Yoldan çıkıyorduk geri."

"Otobüste başka yaralı olup olmadığını biliyor musunuz?"

"Tepeden aşağı inmeye başladıktan sonra hiçbir şey görmedim." "Mindy? İyi misin tatlım? Yaralı bir şey var mı?"

"Dizlerim," diye bağırdı. "Annemi istiyorum!" Gözyaşları sürtünen yanaklarından aşağı aktı.

"Ne kadar zaman önce?" Shelby çocuğa sordu. "Çok uzun zaman olmadı. Sen hemen geldin."

"Tamamen şans," dedi. "Bunu yaptığımı çok memnunum." Kasabaya yaklaştığında yola kum serpilmişti. Ama gördükleri onu panikletti - arabalarının içinde çocuklarını getirecek otobüsü bekleyen ebeveynler. En azından arabaların içindeydiler ve otobüsün hava yüzünden geç kaldığını düşünebilirlerdi. Çocukları bloğun diğer ucundaki kliniğe götürürken onu fark etmeyeceklerini umuyordu. Ön tarafa yanaştı. "Ben doktoru getirene kadar burada bekleyin. "Doktoru getirene kadar Bana 60 saniye ver. Bunu yapabilir misin?"

"Evet," dedi çocuk. "Acele et."

Shelby kliniğe koştu. O içeri girdiğinde Cameron ofisten çıktı ve Mel mutfaktan geldi. Shelby sesini sakın tutmaya çalıştı. "Cipimde iki çocuk var. Altı yaşlarında küçük bir kız, sıyrıklarla dolu, on altı yaşlarında bir oğlan, kafasında bir yara ve çıkık bir omuz. Okul otobüsü yoldan çıktı. Kasabanın 4,6 mil batısında. Yirmi çocuk bir ağaca yaslanmış otobüste mahsur kalmış. her an dağdan aşağı kayabilir."

"Tanrım," dedi Mel. "Çocukları içeri alalım," dedi ve kapıya doğru yöneldi.

Shelby kazağının kolunu tuttu. "Dinle, otobüs durağında bekleyen aileler var. Bir kaza olduğunu anarlarsa, oraya koşacaklar, belki bir kurtarma girişiminde bulunacaklar, belki de otobüsün yerinden oynamasına ve tepeden aşağı düşmesine neden olacaklar."

Mel sakince Shelby'ye baktı. "911'i ara. Sonra Jack'i ara ve ona kazayı ve nereye gideceğini söyle; ona aileden bahset. O ne yapacağını bilir. Sonra köşedeki dükkândan Connie'yi ara ve acil bir durum olduğunu söyle. Ona sor

Sakince, hiçbir şey yokmuş gibi yürüyün. Çocuklarla senin cipinde ilgileneceğiz ve durumları stabil olduğunda Connie'yi burada bırakıp olay yerine gideceğiz. Anlaşıldı mı?"

"Anladım," dedi Shelby ve telefona doğru yöneldi.

Mel ve Cameron çocukları kliniğe getirdiklerinde Jack'le telefonda konuşmaya başlamıştı bile. Cam'in çocuğu tedavi odasına götürmesini izledi, Mel de küçük kız muayene odasına girdi. Shelby telefonda Connie ile konuşurken muayene odasından gelen yüksek sesli bir çığlık duydu

-Cameron muhtemelen omzunu eklem yerine oturtmak için çekmişti.

Shelby birkaç saniye volta atıp bekledi. Sonra telefonu eline aldı ve Walt'u arayarak yardım etmesi için gönderdi. Ardından, işe yarayabilecek ağır ekipmanları olan biri varsa o da Paul'dür diye düşünerek, amcasından yardım edebilme ihtimaline karşı onu bulmasını istedi. Ve sonra, şükürler olsun ki, Connie kapıdan girdi. Tam o anda Mel muayene odasından çıktı ve onunla yüz yüze geldi.

"Bir okul otobüsü kazası geçirdik," dedi ceketine uzanarak. "İlk yardım muhtemelen gerekli olacaktır. Belki de triyaj. Hemen oraya gitmeliyiz. Muayene odasında küçük bir çocuk var, adı Mindy. İyi görünüyor, sadece birkaç sıyrığı var ama annesine ulaşması için ona yardım etmelisiniz. Cam büyük bir çocuğu tedavi ediyor. Birinin klinikte kalması gerekiyor Connie. Çocuklarım mutfakta uyuyor, uyanmak üzereler. Gerekirse yardım çağır ama Shelby'nin yanımda olması lazım. Bunu halledebilir misin?"

"Elbette," dedi omuz silkerek. "Joy'u hemen arayacağım. Gelecektir."

Cameron tedavi odasından çıktı. "Connie, on altı yaşında bir çocuk tedavi odasında. Çıkık nedeniyle omzu ağrıyor, onarılmış ve başında bandaj var. Ona ağrı kesici verdim ve olduğu yerde kalmasını söyledim.

Dinleniyor. Ailesini arayabilirsin, ama bir süre sonra biri ona bakana kadar gitmesini istemiyorum. Söyle ona.

Sabırlı olun, ya bizden biri ya da sağlık görevlileri olacak."
Ceketine ve tıbbi çantasına uzandı. "Hadi gidelim."

Kaza yerine ilk ulaşan Jack oldu, Preacher da hemen arkasındaydı. Kamyonunun kasasından halatlar ve makaralar çıkardı, hızla bir ağaca bağladı ve tepeden aşağıya inerek mahsur kalan otobüse ulaştı. Yamaç buz ve karla kayganlaşmıştı ve birden fazla kez dizlerinin üzerine düşerek kaydı. Başını kaldırdığında Vaiz'in tepenin zirvesinde durup kendisine baktığını gördüğünde neredeyse oraya varmıştı.

Otobüsün kontağı kapalıydı. Öylece duruyordu, arka tarafı büyük bir ağaç gövdesine dayanmıştı. Hiç hareket yoktu. Şoförün camına olabildiğince yaklaştı. "Molly?"

Yavaşça, temkinli bir şekilde pencere açıldı. Molly ona baktı. enesinde bir kesik ve alnında büyük, mor bir çürük vardı. "Jack," dedi nefes nefese.

"Herkesi otobüsün içinde tutabilir misiniz?" diye sordu. "Kurtarma ve sağlık görevlilerini bekliyoruz."

"Hareketsiz duracaklar. Kimse hareket etmiyor. Ama burada oldukça korkuyoruz."

Otobüste zayıf bir ağlama sesi duydu. "Evet, biliyorum. Yaralanmalar için neyiniz var? Bir fikrin var mı?"

"İlk birkaç sırayı geçtikten sonra hiçbir fikrim yok Jack. Herkes bir yerlerinin acıdığını söylüyor ama yine de dayanabiliyorlar."

Otobüsün arka tarafına bir göz attı. büyük sekoya. Sanki küçük bir itiş kakış onu yerinden oynatıp tepeden aşağı uçurabilirmiş gibi görünüyordu. "Mesele şu Molly, bu otobüs hiç de dengeli değil. Burası kötü görünüyor. İhtiyacımız olan İnsanları dışarı çıkarmadan önce otobüsü desteklemek için kurtarma. Anladınız mı?"

Başını içeri çekti ve çocuklarla sakin ve kararlı bir şekilde konuştu. "Kılımızı bile kıpırdatamayız," dedi hepsine. "Biz otobüs desteklenene kadar kıpırdamadan durmak zorundadır ve

Kaydırın. Kurtarma geliyor. Sonra bizi çıkaracaklar. olmadan Tek bir kasını bile oynatmadan bana anladiğini söyle," diye talimat verdi. Jack içeriden küçük, dikkatli sesler duydu.

"Kaç tane, Molly?"

"On sekiz," dedi.

"Tamam, biraz zaman alabilir. Pencereyi kapat. Isının dışarı çıkmasına izin verme. Onlar gelene kadar burada, pencerenin yanında kalacağım. Her şey yoluna girecek."

Zayıfça gülümsedi. "Tamam," dedi. Ve sonra sürücü camı yavaşça kapandı.

Mümkün olduğunca çok çocuğu dışarı çıkarmaya çalışmanın cazibesi neredeyse karşı konulmazdı. Ve o olabileceği düşüncesi

Kendini burada, otobüsün hemen yanında bir ipe asılı olarak tutmak ve otobüsün tepeden aşağıya düşüp çarpmasını görmek, içinin sıkışıp düğümlenmesi için yeterliydi. Hayatı tehdit eden her türlü durumla ilgili en zor şey her zaman beklemektir. Harekete geçmek, o kadar zor değildi. Bazen sadece hareket ederdiniz, düşünmezsiniz, içgüdülerinizle hareket ederdiniz. Hiçbir şey yapmadan yardım gelmesini beklemek ise tam bir işkenceydi.

Jack sağa doğru ilerleyerek bir ağaç gövdesine yaslandı, böylece uzun süre tutunmak zorunda kalmayacaktı. Pencerelerden otobüsü izledi. Hava cehennem gibi soğuktu.

Hangisinin daha kötü olduğu tartışılır hale gelmeden önce, o çocukların dağdan aşağı düşmesi mi yoksa orada donarak ölmesi mi?

Motorların sesini duyana kadar bir ömür geçmiş gibiydi. "Vaaz ver, herkesi tutmalısın ama Acil durum! Otobüsteki çocuklar sabit durmaya çalışıyor ve bu çok zor!"

"Hey!" diye duydu yukarıdan. "Burada yardım var, Jack!"

Gökyüzü yavaş yavaş karardı ve ağır iş makinelerine benzeyen seslerin gelmeye başlaması sonsuzluk gibi geldi -İtfaiye araçları, diye tahmin etti. Aniden alacakaranlık bir ışıkla aydınlandı.

Yukarıdan gelen ışık patlaması; yüksek güçlü ışınlar tepeden aşağıya doğru eğilerek otobüsü aydınlattı.

Hava soğudu; rüzgâr hızlandı. Tepeden matkap sesine benzeyen bir ses geldi.

Sonunda iki itfaiyeci tepeden aşağıya inmiştir. Biri şoförün penceresine giderken, diğeri otobüsün yanına yaklaştı ve alt takımı görmek için bir el feneri kullandı.

Ağır kıyafetler ve botlar giymiş üçüncü bir adam tepeden aşağı inerek kalın bir kabloyla aşağı indirildi. Jack izlerken, üçü de otobüsün altında çalışmaya başladı.

dev kancalarla aksa bağladı. Karşı koyamadı.

Saatini kontrol ediyordu; otobüsün altından iki kişi çıktığında neredeyse yarım saattir bu işle uğraşıyorlardı. Üçüncüsü Jack'e, "Şu tepeye bir çocuk çıkarabilir misin?" dedi.

"Emin olabilirsin," dedi. "Daha fazlası için geri gelebilirim."

"Size haber verimiz," dedi. Sonra otobüsün arkasına gitti ve acil durum kapısını dikkatlice çekti. Otobüs hafifçe sallandı ama halatla sabitlenerek durdu.

Kapıdaki itfaiyeci otobüsün içine doğru bağırdı.

"Dikkatinize ihtiyacım var, beni dikkatle dinlemenizi ve ne istersem yapmanızı istiyorum. Otobüs hâlâ sallanıyor, dengesiz. Şimdi sizi teker teker indireceğiz. Yavaş yavaş. Ağırlığı arkada tutarak sizi önce otobüsün önünden almalıyız. Koridorda teker teker, çok yavaş, çok dikkatli yürümelisiniz. Bir sonraki koridordan başlamayacak. bir önceki otobüsten inene kadar. Herkes

Anladın mı? Anlamadıysan, başlamadan önce bana sor." Yanıt gelmedi.

Jack kendini ağaçtan aşağı bıraktı ve iplere tutunarak itfaiyecinin arka kapıda olduğu yere yaklaşıp kadar yana doğru ilerledi.

"Pekâlâ şoför, ilk sen başlasan nasıl olur?" diye bağırdı.

"Onlara nasıl yapıldığını göster."

"Son şoför," diye bağırdı. "Çocuklarımı bırakmam. Becky, sen git. Kimsenin sana göstermesine gerek yok. Becky çıktığında, Anna gider. Sakin ol. Neredeyse bitti çocuklar."

Titreyen küçük kız kapıdan çıkar çıkmaz itfaiyeci onu yakaladı ve Jack'e uzattı. "Boynuma sarıl meleğim," diye fısıldadı. "Neredeyse eve geldik." Ve kendini yavaşça tepeye doğru çekerken, kurtarma ekibi ipile iniş teçhizatı ve koşum takımları yerinde.

Tepenin üstündeki manzara onu neredeyse şoka sokacaktı. Bölgeyi aydınlatan ışıklar Paul'ün inşaat kirişleriydi; otobüsü tutan kablo ise asfalta cıvatalanmış bir forkliftten çıkan bir desteğe bağlanmıştı, bu da Paul'ündü. Buna ek olarak Kurtarma ekipmanları, her yerde araçlar vardı. A sağlık ekibi ve itfaiye aracı tam tepede duruyordu. Bir yanında Doktor Stone ve Hudson'ın hazır bulunduğu Grace Valley ambulansı; diğer yanında ise arka kapağı açık Hummer'ın yanında Mel, Cameron ve Shelby duruyordu. O kadar çok insan vardı ki, sanki Tüm kasaba oradaydı ve hepsi şerif yardımcıları tarafından oluşturulan bir çemberin arkasında tutuluyordu.

Küçük kızı ayağa kaldırır kaldırmaz büyük bir tezahürat koptu. Cameron ileri atıldı ve kızı kucağına alarak incelemek üzere Hummer'ın arkasına götürdü. Jack'in hemen arkasında bir başka çocuk tepeye çıkarıldı, ve yine tezahürat. Yavaşça, teker teker, on sekiz çocuk Yaşları altı ile on altı arasında değişen yaralıları tepenin zirvesine ulaştırıldı. Muhtemelen kırık bir köprücük kemiği, birkaç

Başında kesikler, çok sayıda çürük ve sıyrık ve muhtemelen ciddi bir kafa travması olan yaralı, Dr. Stone tarafından ambulansla Valley Hastanesi'ne götürüldü.

Jack, iki itfaiyecinin yardım ettiği son yolcunun tepeye çıkışını izlemek için tepenin kenarına doğru yürüdü. Molly. Yolun geri kalanında onu çekmek için eline uzandı. Kan çenesinden aşağı akıyor ve ceketine damlıyordu. Zirveye ulaştığı anda kasaba alkışlamaya başladı.

Gözlerinde yaşlarla Jack'e baktı. "Deli mi bunlar?" diye sordu kısık bir sesle. "Onların katran ve

tüy beni!"

"Buz için mi?" Jack sordu.

"Yemin ederim, buz için yavaş gidiyordum..." "Molly, aklını korudun. On sekiz çocuğunu hala iki saat boyunca. Muhtemelen hepsinin hayatını kurtardın." "Jack, hiç bu kadar korktuğumu hatırlamıyorum."

Bir elini kızın ensesine koydu ve onu göğsüne doğru çekti. "Evet. Ben de." Bir nefes aldı. "Ben de."

Luke, akşam yemeği yemek umuduyla bara gitmişti. Kendisi, Art ve Shelby için bir ev. Evi kapalı bulunca kazayı duymuş ve duyan herkes gibi o tarafa yönelmiş. Oraya vardığında çoktan başlamış olan kurtarma çalışmaları sırasında o kadar çok insan vardı ki fazla yaklaşamadı. Çevre şeridinin gerisinde, ebeveynler ve kasaba halkından oluşan kalabalığın arkasında kaldı, Kasabadan gelen adamların -Paul ve ekibinin bir kısmı, Vaiz, general, Mike V.- ve kurtarma ekibinin bir araya gelmesiyle oluşan ekibin çalışmasını hayranlıkla izliyordu. Bir desteği aşağıya indirdiler, büyük bir makaradan ağır bir halat bağladılar ve tepeden aşağıya sarkıttılar.

Bu sırada Shelby'yi Mel ve Cameron'la birlikte gördü, bir çocuğa yol göstermek için öne atıldığını gördü. Tıbbi değerlendirme ve tedavi için Humvee. İçerideydi. İlk yardım uygulamasına yardım ediyor, ağlayan çocukları yatıştırıyor, hoşnutsuz ebeveynleri sakinleştiriyor, Mel, Cameron ve hatta bir sağlık görevlisinden gelen her taleple dikkat kesiliyordu. Sanki hayatı boyunca bu işi yapmış gibi görünüyordu.

Nihayet, bir saatten fazla ayakta durduktan ve nefesi kesildikten sonra, itfaiyecilerin otobüs şoförünü getirdiklerini gördü.

Kasaba. Kasabalıların kalabalığındaki konuşmaları dinliyordu, Jack'in aşağıda, bir ipe tutunmuş, onu sakinleştirirken, daha büyük bir işi vardı

tüm çocukların kıpırdanmasını ya da otobüsten kaçmaya çalışmasını engelliyor.

Jack'in ona sarıldığını, ardından Shelby'nin yanına gidip elini tuttuğunu ve kanayan çenesine bakılması için onu sağlık ekibine götürdüğünü gördü. Mel de onu takip ederek yarasına müdahale etmelerini izledi.

İnsanlar ayrılmaya, çocuklarını hastaneye götürmeye ya da yaralanmamış çocukları evlerine götürmeye başlamıştı. Otobüsü tutan kabloyu tutan desteğin etrafına yol yapım bariyerleri yerleştirilmişti; Kaliforniya Otoyol Devriyesi trafiği bölgeden uzaklaştırdı. Ve Luke, Shelby malzemeleri tekrar Humvee'ye yüklerken ona doğru yürüdü.

"Merhaba," dedi. "Ne var ne yok?"

Şaşkınlıkla sıçradı. "Luke! Ne zamandır buradasın?"

"Bir saatten biraz fazla oldu," dedi. "Ben buraya geldiğimde itfaiye, polis ve sağlık görevlileri her yerdeydi. ve diğer herkesle birlikte bariyerin arkasında kalmak zorunda kaldım. Dikkatinizi dağıtmak istemedim."

"Aşağıdaki otobüsü gördün mü?"

"Çok yaklaşmak istemedim. Çok fazla şey oluyordu."

"Projektörler hâlâ üzerinde. Bakmalısın. Seni ölümüne korkutacak."

"Dediklerine göre, tepeden aşağı kaymadan önce inip yardım isteyen birkaç yaralı çocuk bulmuşsunuz."

O cevap veremeden Mel yanlarına geldi.

"Doğru," diye yanıtladı Shelby. "Sen de etkilenirdin Luke. Hiç irkilmedi. Yapılacak tüm doğru şeyleri biliyordu ve tamamen sakin kaldı. Etkili, yetenekli, kendinden emin." Mel gülümsedi. "İnanılmaz bir hemşire olacak. Onunla gurur duymalısınız."

"Öyleyim," diye yanıtladı Luke. "Ve hiç şaşırmadım." Bir kolunu onun omuzlarına doladı.

Ve Shelby düşündü ki, Oh Tanrım. Bu işi bitirmeliyim. Mel'in ya da bir başkasının tavsiyesine ihtiyacı yoktu. Ona her türlü şansı vermişti ama adam ona karşı ne hissettiğine dair tek bir kelime bile etmemiş, onunla bir hayat kurmak istediğine dair tek bir hece bile söylememişti. Bunu yapamadan önce hayatına devam etmeliydi. Gözlerinde yaşlar birikti. "Bırak da buradaki işimi bitireyim Luke. Mel ve Cameron'ı kliniğe kadar takip edeceğim, temizliğe yardım edeceğim. Humvee'yi doldur. Sana sonra yetişirim." "Ağlıyor musun?" diye sordu usulca. "Bunalmış olabilirim." Kızın gözlerindeki parıltı karşısında kaşlarını hafifçe çattı. "Elbette," dedi. Onun alnına bir öpücük kondurdu. "Acele etme."

On sekiz

Birkaç gün sonra Shelby'yi sabahın erken saatlerinde ahırda buldu. Booth ailesinden kimse ata binmiyordu; atlarla ilgilenmek için evden ahıra yürümek bile işkenceydi. Walt, evden taşırken bir fincanı sıcak tutamadığı için atların bulunduğu odaya bir cezve koymuştu.

Ahır ısıtılmalı olmasına rağmen Shelby ağır eldivenler, boynunda bir atkı, süet ceket... ve devekuşu çizmelerini giyiyordu. Onları her zaman giyerdi.

Kadın atları beslerken Walt ahıra geldi. "Hey, ben senden çok öndeyim," dedi.

"Genelde öylesin. Dışarı çok soğuk."

"Burası tropik değil. Bir fincan kahve alalım bu atlar beslenirken. Size söyleyecek harika bir şeyim var."

Adam bir kaşını kaldırdı ve kızın kendisini at arabası odasına götürmesi için kolunu açtı. Birkaç fincan doldurdu ve bir tanesini amcası için toz krema ve tatlandırıcı ile süsledi. "San Francisco State'teki yöneticilerden biriyle konuştum. Resmi değil ama görünüşe göre beni içeri alacaklar. Ve eğer alırlarsa, istersem yaz derslerine kayıt olabileceğimi söyledi. Ve oraya gider gitmez, bana derslere girebilmem için bir kart yazacak. Birkaç derse girmekten zarar gelmez. Bu bana avantaj sağlayabilir." O

büyük ölçüde sırtıttı. "Çok uzakta olmayacağım, Walt Amca. Seni, Vanni'yi ve Paul'u sık sık göreceğim."

"Peki ya Humboldt State?" diye sordu. "Bahsetmiştin..."

"San Francisco'nun bana daha uygun olabileceğini düşünüyorum," dedi. "Bir kere daha fazla sosyal yaşam potansiyeli var."

"Humboldt tam burada," dedi. "Sevdiğiniz insanlara yakın."

"Biliyorum. Burada seninle çok mutluydum Walt Amca ama artık kanatlarımı açmaya hazırım."

Bir an için bunu düşündü, sonra "Bu iyi haber Shelby," dedi ve kahve fincanıyla kadeh kaldırdı. "Sana."

"Teşekkür ederim. Mesele şu ki, kampüs dışında bir yer bulmak için erken gitmek isteyeceğim. Tam zamanlı öğrenci olduğum önümüzdeki sonbahara kadar bana uygun olmayan konutlar - çoğunlukla yurt konutları - var. Ama bunu düşünüyordum ve ortalama bir birinci sınıf öğrencisinden yedi yaş büyük olarak bu yaşam tarzına uygun olduğumu sanmıyorum. Bu iyi bir şey, kendi yerimi bulmaya zorlanıyorum. Daha sonra fikrimi değiştirebilir, kampüse taşınabilirim ama eminim kendi evimde kalırım. Belki bir noktada oda arkadaşım olur, eğer uygun öğrenciler bulursam.

yaştan başlayarak ortak bir şey ve belki de hayat tecrübesi." Gülümsedi. "Hepinize göre çok gencim, onlara göre yaşlı görüneceğim."

"Bunu anlayabiliyorum."

Önce bardağına, sonra da yukarı baktı. "Çok yakında gitmek isteyeceğim Walt Amca. Yerleşmek. İnsanlarla tanışmak. Bilirsin işte."

"Çok yakında ne var?" diye sordu kuşkuyla.

"Çok yakında," diye tekrarladi. "Ama önce kendime söz verdiğim tatile çıkacağım. Maui'de kumsalda tam iki hafta geçireceğim." Güldü. "Eğer ben olmasaydım Bunu daha önce de yapmak istemiştim ama son birkaç haftadır havanın böyle olması kararımı kesinleştirdi. Güneşi tekrar görmeliyim!"

"Bunu hak ediyorsun. Bunu ne zaman yapmayı düşünüyorsun?"

Kadın berrak gözlerle ona baktı. "Hemen. A birkaç gün..." Dili tutulmuştu; ağzı hafifçe açık kalmış olabilirdi. "Tüm ayarlamalarımı yaptım. Bunların hepsini bilgisayarda yapabileceğinizi biliyor muydunuz?" Kadın tekrar güldü. "Uçak biletlerinden otellere ve araba kiralamaya kadar her şey."

Kaşlarını çattı. "Evet, bunu biliyordum."

"Şey, ben hiçbir yere gitmedim. Çocukken yazları ve tatilleri seninle geçirmeye gittiğimden beri.

her zaman biletleri gönderdi. Gerçekten, çok kurnazca. Birkaç tarih ve saat girin, kredi kartınızı verin ve-"

"Shelby," diye araya girdi, "bu da ne demek oluyor?"

Dudaklarını sıkı bir çizgiye sabitledi, içini çekti ve "Öyle görünmüyor ama altı aydır buradayım. Artık bir şeyler yapmamın zamanı geldi."

"Bunun farkındayım ama bu çok ani oldu."

"Özür dilerim, öyle görünüyor olmalı ama ben aslında detaylar üzerinde çalışıyordum ve bir gündemim olana kadar bir şey söylemek istemedim. Umarım bu seni üzmez Walt Amca, çünkü tekrar ziyarete geleceğim. Gelmemem için bir neden yok. Şimdi olmaz."

"Son zamanlarda ruh halin biraz farklı...."

"Bu konu hakkında çok düşündüm," dedi omuz silkerek.

"Bana söylemek zorunda değilsin ama Luke'un bununla bir ilgisi var mı?"

"Hayır. Hayır, tabii ki hayır." "Bundan emin misin?"

Amcasına arkasını döndü. "Bazı şeyler hakkında düşünüyordum ve..." Geri döndü. "Dinle, burada sonsuza kadar böyle kalmak cazip geliyor. Buradan seyahat edebilirim, buradan okula gidebilirim... Bunun bir geleceği yok, hepsi bu.

Bir boksör gibi düşünüyorum, kazanan olarak çıkmak istiyorum." "Sana zarar verdi mi Shelby?"

Başını iki yana salladı. "Tam tersi. İşler o kadar iyi ki, bu düzende altı ay daha kalırsam, altı yıl daha kalabilirim. Ama Walt Amca, hiçbir zaman istediğim gibi olmayacak. Değişmeyecek. Kıyafetlerim senin dolabında asılı kalacak ve gecelerimin çoğunu onun evinde geçireceğim. Uzun vadede, ben bundan daha fazlası...."

Walt dudaklarını büzdü ve başını salladı. Nefesinin altında, "O zavallı orospu çocuğu..." diye mırıldandı.

"Şimdi dur," dedi sertçe. "Buna şaşırdın mı? Adil ol, Luke'a büyük bir aşk besliyordum. Bana karşı her zaman harikaydı ve muhtemelen bunu yapmasaydım onun için sorun olmazdı.

Devam et. Ama hiçbir yere gitmiyor. Sonunda kendimi satmış olacağım. Niyetim bu değil."

Yere baktı ve başını salladı. Sonra kahvesinden yavaşça bir yudum aldı.

"O şarkıyı hatırlıyor musun Walt Amca?" diye sordu ona. "'Ben ve Bayan Jones, aramızda bir şey var...'? Ben ve Mr. Riordan, aramızda bir şeyler var... ve hayatımdaki bir sonraki erkek bir şeyden daha fazlası olacak. Ben her şeyi istiyorum. Ve Luke en başından beri, eğer böyle bir şey arıyorsam, bunu onunla bulamayacağımı söyledi. Gerçekten, kendime karşı dürüst olursam, bundan hiç şüphe duymadım."

"O halde bu sizin kararınız, öyle mi?" diye sordu.

"Oh, kesinlikle. Henüz Luke'a bundan bahsetmedim bile. Ona yanlış bir şey yapmış gibi davranmamanız konusunda kesin emir aldım. Beni duyuyor musun? Çünkü bunu yaparsan başın benimle büyük belaya girer. Anlaşıldı mı?"

"Eğer istediğin buysa."

"Ben de bunu istiyorum." Sonra güldü. "Ona bir yıl ver, gitmeme izin verdiği için çok pişman olacak."

"Öyle mi düşünüyorsun, ha?"

"Emin olabilirsin. Kadın bulmayı başaracaktır, o iyidir. yakışıklı ve gerçekten çekici olabilir. Ama benim gibi birini bulamaz. Ve ben temiz bir sayfa açıp yeni bir hayata başladığımda, onun şansı kalmayacak."

Walt kıkırdadı. "Göründüğünden çok daha sertmişsin."

"Evet, biliyorum. Beni bu kadar hafife almamalısın. Bu senin en büyük hatan. Ve Luke'un da olacak."

"Tatlım, tek istediğim senin mutlu olman. Eğer bu planlar seni mutlu edecekse, ben varım. Yeter ki sana zarar vermesin."

"Öyle bir şey yapmadı. Bana çok iyi davrandı. Ama ben onun verebileceğinden daha fazlasını istiyorum. Hepsini istiyorum, Walt Amca."

"O zaman git getir. Ve yardım etmek için ne yapabileceğimi söyle."

"Elbette," dedi. Etrafına bir göz attı. "Bu atlarla işimi beş dakika içinde bitirebilirim. Sen git gazeteni oku."

"Emin misin? Sana yardım edebilirim-"

"Hayır, neredeyse bitirdim. Git," dedi gülerek ve kahve fincanını adamın elinden aldı. "Ben hallederim."

Onun alnından öptü. "İnanılmazsın Shelby. Seninle gurur duyuyorum."

"Teşekkürler Walt Amca," dedi. "Bunun anlamı çok büyük."

Ahırdan ayrıldı. Kapının dışından onu izledi. tepeyi tırmandı. Yeterince uzaklaştığında, geri gelmeyeceğinden emin olduğunda, gözlerinden yaşlar süzüldü ve yanaklarından aşağı yuvarlandı. Sonra Chico'nun yanına gitti, boynuna sarıldı ve yanağına yaslanıp hıçkıra hıçkıra ağladı.

Luke, Vaiz'in yaptığı çoban pastasını çekiyordu. Pencerenin önünden geçen farların parıltısını gördüğünde fırından çıkmıştı. Bir şişe merlot aldı. Shelby raftan istediği tirbuşonu alıp çekmecedен çıkardı ama ön kapı açılmadı. Kapıya baktı.

Bekledi ve kadın gelmeyince kapıya gidip açtı ve dışarı çıktı.

Cipi verandanın hemen önünde duruyordu ama orada görünmüyordu. Tam Art'ı yemeğe davet etmeye gitmiş olabileceğini düşünüyordu ki onu verandadaki sandalyelerden birinde otururken gördü. Suet ceketini giymiş, boynunda kalın bir atkı ve ellerini ceplerine sokmuştu. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu şaşkınlıkla. "Yarı donmuş olmalısın."

"Bir saniye içinde kapıyı çalacaktım," dedi.

"Vurmak mı?" Güldü. "Ne zamandan beri kapıyı çalıyorsun?" "Luke, bu gece içeri gelmeyeceğim."

"Ne?" Ona doğru bir adım attı. "Shelby, neler oluyor? Yangın var-"

"Gerçekten de bunun olacağını biliyordum ama otobüs çocuklarla dolu olarak tepeden aşağı indiğinde, bu benim için belirleyici bir andı.

Bunu yapacağım, hayat kurtarmaya yardım edeceğim. Oh, umarım yapmam

Ama eğer olursa, benim gibi birinin yardımına ihtiyaçları olacak ve ben de bunu yapmak istiyorum. Luke, ben..." Derin bir nefes aldı. "Beni çok önemseydiğini biliyorum. Ne kadar saklamaya çalışsan da, önemseydiğini biliyorum."

"Elbette biliyorum," dedi ona doğru bir adım atarak.

Sandalyeden kalktı. "Bir gün aşık olmak istediğimi söylediğim zamanı hatırlıyor musun? Ama bunu senden beklemediğimi? Bunu söylediğimde doğrudu. Ama sonra sana aşık oldum. Bunu bilerek yapmadım ama yaptım. Ve sen de beni sevmedin."

"Shelby, seni her gece sevdim, bazen bir gecede birden fazla."

Ona güldü, ama kesinlikle içinde mizah yoktu. "Evet, biliyorum. Bu şekilde adım attığın kesin. Mesele şu ki, ben Beni sevdiğini, benimle bir hayat istediğini duymaya ihtiyacım var. Her gece seksten daha fazlasına ihtiyacım var. Sana karşı dürüst olacağım, yine de bundan vazgeçmek zor."

"O zaman yapma," dedi ona doğru uzanarak.

"Ben de senin bana aşık olduğunu duymak istiyorum. Gerçek bir eş ve aile istiyorum Luke. Bir çocuk, en azından bir çocuk."

"Shelby, tatlım, planların var! Okul, seyahat, hayat kurtarıcı olarak bir kariyer-"

"Bu kesinlikle doğru ve biliyor musunuz? Biz kızlar artık eğitim, kariyer ve aile arasında seçim yapmak zorunda değiliz. Bu cesur yeni bir dünya Luke. Seyahat edebilirim, eğitim alabilirim, heyecan verici bir kariyer için eğitim alabilirim ve sağlam bir ilişkim de olabilir. Tıpkı erkeklerin yaptığı gibi. Mel'e bak. Brie'ye bak."

Başını eğdi, yere baktı.

"Bunu söylemene gerek yok. Başından beri açıktın, seninle böyle bir şey olmayacak. Bu yüzden gidiyorum. Veda etmeye geldim. İki gün içinde Maui'ye gidiyorum. Şu

kafamdaki tatil. Ben

Arabayı toplayıp San Francisco'ya gideceğim ve oradan bir uçak bileti alacağım. Sonra San Francisco'ya dönüp bir daire bakacağım. Belki yarı zamanlı bir iş bulurum. ve beklerken bazı dersleri denetleyeceğim. San Francisco State beni kabul edecek."

"Shelby," dedi ona doğru adım atarak. Elini uzattı ve Shelby onu yarı yolda karşılamayınca elini cebinden çıkarıp kendine doğru çekti. "Donuyorum. İçeri gel. Bana planlarından bahset."

"Bunun çabuk olmasını istiyorum. Beni güçlü ve kendimden emin hatırlamanı istiyorum. Muhtemelen vedalaşma konusunda benden daha iyisin. Bu kadar heyecanlanmak istemiyorum."

"Ben asla veda etmem," dedi. Onu arabanın içine çekti. ve kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı. Onunla yüzleşti ve her iki üst kolunu da ellerinin arasında tuttu. "Bu biraz ani olmadı mı?"

"Bunun olacağını bir süredir biliyordum. Yapabileceğimin en iyisi buydu. Ama sana birkaç şey söylemek istedim. Benim için önemli olan.... senin bunu bilmen. Hiçbir pişmanlığım yok," dedi. "Sana fazla bir şey vermediğimi biliyorum. O kadar kararlıydım ki, sen benim ilk erkeğim, ilk aşkım olacaktın. Ve çoğunlukla haklıydım, her şeyi mükemmelleştirdin. Hatırlamadan, kollarını, dudaklarını hissetmeden bir gün bile yaşayacağımı sanmıyorum... Teşekkür ederim Luke. Bana sevdiğin gibi davrandığın için. Bana her dokunduğunda, beni sevdiğine inandım."

"Ne demek istiyorsun? Geri dönmeyeceğini mi? Hiç mi?"

"Aileyi ziyaret etmek için geri döneceğimden eminim, ama bunu senin alanına girmeden yapabileceğimi düşünene kadar değil. Yani, ben hayatıma devam ettiğimde, sen de devam edeceksin. Bunu anlıyorum. Benden önce duşunda başka bir kızın şampuanı olacak-"

"Duşumda kimsenin şampuan bulundurmasına izin vermem," dedi. Onu kendine çekti, kollarını ona doladı. "Shelby, ceketini çıkar. Bir süre benimle kal."

"Hayır, korkarım beş dakika bile fazla kalırsam gitmeye cesaret edemeyeceğim." Geri çekildi ve ona baktı. "Bana karşı tamamen dürüst olduğunu biliyordum Luke. Anlamıştım; sen sadece her şeyin serbest ve kolay olmasını seviyorsun.

bir kadına bağlanmak. Bir kadın istemezsin.

Aile. Sanırım herkes sevmiyor. Bunu biliyordum ama içimden bir ses, "Ama o beni bunu değiştirecek kadar seviyor" diyordu. Belki sen o adam olabilirsin diye düşündüm - mükemmel şeyi söyleyecek ve beni sonsuza dek koruyacak adam...."

Bir elini onun saçlarında gezdirdi. "Shelby, tatlım, eğer böyle şeyler arıyorsan kötü bir seçim olduğumu söylemiştim. Tutabilseydim söz verirdim."

"Oh, onları yapıyorsun ve saklıyorsun. Bunu her zaman yapıyorsun. Kendini asla bir kadına bağlamayacağına dair bana söz vermiştin ve bunda ciddiydın. Doğru kadının bunu değiştirebileceğini düşünmüştüm ama... Art için yaptıklarını bana anlattığında kendimi kandırdığımı anladım. Sadece onu alıp ilgilenmekle kalmadın.

ona sonsuza dek bakılacağından emin olmak için. İşte o zaman emin oldum - seni korkutan şey bağlılık değildi. Benimle bir hayat kurmak, yapamadığın şey bu. Bir şeyler eksik olmalı. Ben senin için bu tür bir riski alacak kadar yeterli değilim."

"Hiçbir şey eksik değildi," dedi. "Hiçbir şey. Ama ben iyi bir bahis değilim ve senin de yapacak işlerin var. Seni orada, kazada gördüm; insanlara yardım etmek için doğmuşsun. Bu hayatın peşinden gitmelisin ve dünyayı gördüğünden daha fazla görmelisin. Shelby, senin için olasılıklar..."

"Eğer mesele buysa, tüm bunları nasıl gerçekleştirebileceğimizi konuşurduk. Birlikte. Bunu çözmenin milyonlarca yolu var, sen ve ben. Ama aslında sen ve ben diye bir şey yok. Olmasını umduğum gibi değil."

"Böyle bir şeye hazır olduğunu sanıyorsun ama değilsin. Sen daha yeni doğdun, bebeğim. Daha yeni doğdun bebeğim.

Şimdi yuvaya. Uç."

"Oh, Luke, ben yeni doğmuş değilim. Tanrı'nın lütfuyla hiç gitmemen için dua ettiğim yerlerde bulundum.... Düşündüğümde, birçok taahhütte bulundun, en önemlileri ordu değildi. Kardeşler, iş ortakları, arkadaşlar. Ama Art benim gerçekten oturup kalkmamı ve dikkatimi çekmemi sağlayan kişi oldu."

"Art farklı, Shelby. Gidecek başka bir yeri yok. Eğer ona bakamasaydım, ona güvenli bir yer bulabilirdim. Aynı şey değil, bunu bilmelisin. Peki ya ordu? Kahretsin Shelby, onlar bana sahipti, ben onlara sahip değildim. Ya hizmet ya da asker kaçağı."

"Saçmalık. Herkesin terhis tarihi vardır, eğer tekrar başvuramazlarsa.

Kendini adamıştın. Ve bunun için seninle gurur duyuyorum, her şey için seninle gurur duyuyorum, özellikle de Art için. Eğer yakında gitmezsem, duymam gereken şeyleri söylediğini hiç duymadan sonsuza kadar burada kalacağımdan korkuyorum. Ve bu, her şeyden çok kalbimi kıracak."

Başını salladı, gözleri acıyordu ama onu bırakmadı.

"Sonunda seni inciteceğimi biliyordum ve seni asla incitmek istemedim. Shelby, senin için her şeyi istiyorum."

"Sana inanıyorum. Kesinlikle inanıyorum. Sevmiş olamazsın

Eğer umursamıyorsan, eğer samimi değilsen. Eğer incindiysem, bunun nedeni senden vazgeçmenin çok zor olması. Ve ben sana çok aşığım." Yanağından bir damla yaş süzüldü. Ondan uzaklaştı. "Kendine dikkat et Luke. Her zaman seni düşüneceğimi biliyorum."

"Peki ya Art? Art'a nereye gittiğini söylemeyecek misin? Ne yapacağını?"

Başını iki yana salladı. "Tanrım, yapamam," dedi usulca. "Dağılıcağım. Luke, lütfen, benim için ona söyle. Aniden olduğunu ve ona yazacağımı söyle. Lütfen?" Kadın ondan uzaklaşmaya başlamıştı ki Luke onu aniden geri çekti. Onu sıkıca tuttu ve ağzını yakıcı ve umutsuz bir öpücükle kapladı. Kadın kendine rağmen kucaklamaya karşılık verdi ve

Dudaklarını ona uzattı, ama bir inilti kaçtı. Adam onu öperken,

Luke onun gözyaşlarının tadını alabiliyordu. Luke onun dudaklarını bıraktığında, kız başını Luke'un göğsüne yasladı ve bir anlığına ağladı. Çok kısaydı; mücadelesi cesurcaydı. Ondan uzaklaştı ve fısıltıyla, "Elveda Luke. Sen her şeyimdin. İhtiyacım olan tek şey sendin. Sana yetemediğim için üzgünüm. Belki bir gün olan biri."

Kadın kapıdan çıktığında, adam uzun süre orada durdu. Jeep'inin çalıştığını duydu, geri geri giderken farların camlara vurduğunu gördü, motor çalışırken dinledi. Gürültü giderek azaldı ve sonunda kayboldu. Ve hala orada duruyordu. Sonra başını eğdi.

Havadaki kötü soğuğa rağmen, Virgin River'dan birkaç kişi soğuğa göğüs gererek Jack's'te akşam yemeği için bir araya geldi. Vanessa ve Paul Abby'yi de yanlarına aldılar. Onlar oradayken Mel ve Cameron klinikten geldiler. Mike V. eve gitmeden önce bir bira içmek için uğradı, kızlarının ölüm perisi gibi çılgılık atacağından hiç şüphesi olmadığını söyledi. Walt sadece Muriel'le geçireceği akşam için bir şeyler almaya yetecek kadar uğradı. Vanessa, Cameron'ın Abby'nin yanına bir sandalye çektiğini ve onunla sohbet ettiğini fark edince memnun oldu. Bir an için umutlu bir düşünceye kapıldı -belki de bu ikisi-

Ama sonra onun gözlerinin içine bakarken bir şey fark etti ve göz kapaklarını neredeyse utangaç bir şekilde indirir gibi oldu. Abby utangaç değildi. Elbette, şu anda savunmasızdı ve muhtemelen tek bir erkeğin ilgisini çekmek için en iyi durumda değildi, ama... Cameron ona doğru eğilerek şöyle dedi

sessizce bir şeyler söyledi ve Abby gülümseyip başını salladı. Sonra masanın altından kalçasına dokundu, kısa bir okşamaya dönüşen yumuşak ve güven verici bir dokunuş yaptı. Vanessa bakmamak için konsantre olmak zorunda kaldı.

Kimse geç saate kadar kalmadı, hava çok soğuktu. Kimse Vanni'nin alışılmadık derecede sessiz olduğunu fark

etmemiş gibiydi. Bir kez

Evdeydiler, Vanni bebeği gece için yatırdı ve Paul kucağında bir kitapla yatakta oturarak uykuya daldı. Odasından sürünerek ıktı. Abby hâlâ oturma odasındaydı, Ateşin önündeki kanepeye kıvrılmış, omuzlarına bir örtü atmıştı.

Vanni kanepeye gitti ve örtünün bir köşesini kaldırarak yakınına sokuldu.

"Sorun nedir?" Abby sordu. "Uyuyamadın mı?" "Hayır.

Düşünüyordum da..."

"Ne düşünüyorsun?"

"Matematik."

Abby güldü. "O konuda sana yardımcı olamam. Matematikte hiçbir zaman iyi olmadım."

"Nikki ve Joe'nun düğün resepsiyonunu terk ettin. Depresyonda olduğunu biliyorduk, hepimiz Ross'la aranızın bozuk olduğunu biliyorduk, her ne kadar bu konuda konuşmasan da. Sessizlik içinde acı çekmek için odana gittiğini düşündük ve hatta seni dışarı çekmeye çalışmaktan bahsettik, ama sonunda bir kızın bazen yalnız kalmak, yaralarını sarmak, düşünmek, hatta belki ağlamak istediğine karar verdik."

"şey..."

"Ve şimdi düşünüyorum da, o gece Grants Pass'ta biriyle tanışma ihtimalin nedir? Çok hoş, çok tatlı biriyle. O kadar seksi ve yakışıklı ki, onunla biraz zaman geçirmek istedin. Tanıdığım biri."

"Vanni..."

"O iyi bir adam Abby. Çok iyi bir adam. Kasabamıza yardım etmek için geldi. Bana biraz kur yaptı ve Paul'e aşık olduğumu anlayınca bir beyefendi gibi geri çekilmekle kalmadı, bize yardım etti, hem de birden fazla kez."

"Vanni, onu gerçekten tanı mıyorum."

"O zaman sana onu tanımanı öneririm. Çok yakında. Birbirinize bakışlarınızdan anladığım kadarıyla Orada bir şeyler oluyor. İçinde onun bebekleri var, değil mi?" Abby yere baktı. "En kötü ihtimalle ona aşık olamayacaksan bile en azından

Çocuklarına babalık yapıyor. O Ross gibi bir sümsük değil.
-O iyi biri. Bildiğim kadarıyla bu onun için çok şey ifade eder."

Uzun bir sessizlik oldu. "Sence herkes biliyor mu?"

Vanni başını sallıyordu. "Kimse seni benim kadar tanıyamaz.

Ve unutma, onu ben de tanıyorum. Şanslı tahmin. Ayrıca, Grants Pass'taydım. Abby, bununla uğraşmak zorunda kalacaksın.

O biliyor mu?"

"Tahmin etmesi uzun sürmedi," dedi Abby. "Tam da kaçınmayı umduğum şey."

"Evlat, o gemi çoktan kalktı. Bu nasıl oldu?"

Abby omuz silkti. "Barda yalnızdı. Ben de öyleydim. Birkaç saat boyunca sadece ikimiz konuştuk.

Gülüyordu. Kafam o kadar karışıktı ki kendimi zorla üst kattaki odasına çıkarttırdım. Bunun olmasını hiç istememiştim. Bu bir hataydı."

"Bundan emin değilim. Kader olabilirmiş gibi geliyor. Peki, planımız nedir?"

"Arkadaş olmamızın, birbirimizi biraz tanımamızın çok fazla yankı uyandırmayacağını düşünüyor. Ama, Vanni, bir şeyi anlamalısın - çok iyi tanımadığım biriyle başka bir ilişkiye balıklama dalmayacağım. Bu zaman alacak ve senin istediğin gibi bir peri masalı olmayabilir. O gece hayal kırıklığına uğramış, muhtaç iki kişiydik. Hepsi bu kadar. Pratik bir ilişkide o kadar çok ortak noktamız olduğunu sanmıyorum."

"Hmm, aklıma birkaç şey geliyor."

Walt Muriel'in evine vardığında köpekler ona doğru koştu ama Muriel koşmadı. Onu mutfak masasında bir not defteri ve bir kadeh şarapla otururken buldu. Elindeki çuvalı kaldırdı. "Sana Jack'ten köfte ve sarımsaklı püre getirdim."

Neşeli mutfağın karşısından ona baktı ve "Yapıyorum Walt. Çalışmak için Los Angeles'a dönüyorum."

Düşündüğünde, bunu bekliyordu. Kız senaryoyu okuduğu andan itibaren büyülenmiş. Ve onun satmayacağını biliyordu, bu yüzden zamanına ve çabasına değeceğini düşündüğü bir şekilde bir araya gelmiş olmalıydı. Çuvalı tezgâhın üzerine koydu ve dolaba gidip bir bardak ve özel günler için ayırdığı özel Pinch şişesini alarak kendine bir içki doldurdu. Sonra onun karşısındaki masaya oturdu. "Bir de bana sor."

"Muhtemelen bu konuyu seninle daha önce konuşmalıydım, işime yarayacak gibi görünmeye başladığında. Ama bu konuda aptalca bir iyimserliğe kapılmamaya çalışıyorum. olası anlaşmalar. Neredeyse ilk kez, son direnişçi olduğum ortaya çıktı. Rol için sırada bekleyen aktris Diane Keaton'dı. Bu iyi bir rol, Walt. İyi bir fırsat."

"Neden mutlu görünmüyorsun?"

Omuz silkti. "Önümüzdeki altı ayı böyle geçireceğimi düşünmemiştim. Çok zor bir iş olacak. Ve Daha sonra, film vizyona girdiğinde, tanıtım yapılacak - bu da çok zor bir iş. Ve bunların hiçbirisi burada yapılamaz. Ben yapacağım.

Bir kısmı için Los Angeles'ta, bahar ve yaz başında da Montana'da olacağız."

Destekleyici bir içki aldı ve sonra onun eline uzandı. "Bunu konuşmuştuk Muriel. Eğer bu konuda kendini güçlü hissediyorsan filmi yapıyorsan, arkandayım. Eğer endişeleriniz varsa, bunlardan birinin ben olmasını istemem."

Küçük bir tebessüm etti. "Provalara başlamak için yarın yola çıkmam gerekiyor."

"Yarın mı?" diye sordu şok olmuş bir halde. "Aman Tanrım! Toplanıyor olman mı gerekiyor?"

Başını iki yana salladı. "Gerek yok. Sadece kozmetik ürünlerimi toparlamam gerekiyor. Köpekleri de yanımda götürebilirim, sözleşmeme hayvan bakımı konusunda yardım alacağımı yazdırdım.

Misafirhanede kalması ve atlara bakması için birini gönderecekler. Ve-"

"Neden kıyafete ihtiyacın yok?" diye sordu.

"Los Angeles'ta bir evim var. Küçük ama çok güzel bir daire. Arkamda dolu bir dolap bıraktım - o kıyafetler Burada giydiğim kıyafetler de orada işime yaramayacak. Bir yıl kadar sonra evimi boşaltırım diye düşündüm.

kiralayacak ya da satacak, ama şimdi

Kullanışlı. Birkaç arkadaşımın akrabalarını ziyaret etmek için burayı kullanmasına izin verdim, böylece boşa gitmedi."

"Bundan hiç bahsetmedin bile," dedi ve bir an için bunun için minnettar oldu. Başından beri onun hâlâ başka bir evi olduğunu düşünseydi, şansları konusunda bu kadar iyimser olmayabilirdi.

"Gerçekten, Los Angeles'a ziyarete falan gitmediğim sürece kullanacağımı hiç düşünmemiştim..."

"Muriel, sen bu filmi çekerken köpekler sorun olacak mı?"

"Hayır," dedi başını sallayarak. "Uzun saatler çalışacağım ama stüdyoda birileri olacak.

Onları gezdirmek, beslemek gibi işlerle görevlendirildim.

Sadece Luce'u koşturamayacağım ya da Buff'ı planladığım gibi eğitemeyeceğim."

"Onları senin için saklamama izin ver. Atlara ben bakarım."

"Walt, senden bunu isteyemem-"

"Sormadın Muriel. Gerçekten, bu bencilce. O kulübede başka birinin yaşadığını ya da nehir boyunca koşturabileceğim köpeklerin betona pislediğini düşünmek istemiyorum. Biraz bebek bakıcılığı dışında ne yapmam gerekiyor? Shelby gitti, Vanni ve Paul'un kendi evleri var, zaten her gün atlarla ilgileniyorum..."

"Bu çok zahmetli, Walt."

"Teklif ettim. Karşılık beklemeden," diye ekledi. "Kendini bana karşı herhangi bir şekilde mecbur hissetmen için teklif etmedim. Yani, kim bilir? Jack bilmem ne belki de her zaman hayalini kurduğun şey olabilir."

"Onu şimdiden kıskandın mı?" diye sordu.

"Çok haklısın," dedi sandalyesinde arkasına yaslanıp sert kaşlarını birbirine yaklaştırarak. "O önümüzdeki altı ayı seninle geçirecek ama ben geçirmeyeceğim."

"Eh, hiç şansı yok," dedi usulca.

Peg uzun ve uzak bir tura çıkarken böyle hissediyor olmalı diye düşündü.

Ona geri dönmeme ihtimali vardı. "Ben de bu yollardan geçtim," dedi Muriel'e. "İş için ayrılıklar. Kolay değil ama atlatılabilir. Seni havaalanına bırakmamı ister misin?"

"Bu güzel olurdu. Sadece Garberville'e." "Charter mı alıyorsun?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Bir jet gönderiyorlar."

Kaşları havaya kalktı. "Ben o yollardan geçmedim," dedi başını sallayarak. "Köfte ister misin? Yoksa yukarı çıkıp elbiselerini soymamı ve sana düzgünce veda etmemi mi istersin?"

Ona sıırttı. "Kahvaltı için köfte düşünelim."

"İyi fikir," dedi ayağa kalkarak. Onun eline uzandı. "Hadi tatlım. Bu Oscar'ından önce seni şımartmak için son şansım. Uçağın ne zaman kalkıyor?"

"Oraya vardığımda."

Ertesi sabah Walt onu bir Lear'ın beklediği Garberville havaalanına götürdü. Güzel üniformalı pilot ve kabin görevlisi merdivenlerin alt kısmında bekliyordu ve onunla çok etkileyici bir şekilde ilgilendiler. Kadın Sadece küçük bir çantası vardı ve kot pantolonu, botları, deri ceket ve kovboy şapkasıyla seyahat ediyordu. Walt'a uzun, derin bir veda öpücüğü verirken onları bekletti. "Çekimlere ara verilirse ziyaretinize geleceğim. Oraya vardığımda seni ararım."

"Muriel, isteksiz ve üzgün olmayı bırak. Bunu sen istiyorsun ve ben de senin için istiyorum. Sen iyisin, bu yüzden bu şansı elde ediyorsun. Öldür onları. Ve eğer Jack bilmem ne bir şey yaparsa

senin için oynuyorsa, ona siktirip gitmesini söyle. Senin zaten bir erkek arkadaşın var."

Güldü. "Ona söyleyeceğimden emin olabilirsin." "Ve ben iyi bir nişancıyım."

"Evet," dedi. "Hayvanları üstlendiğiniz için teşekkürler. Benim için çok önemliler."

"Ben de," dedi.

Özel jeti onu alıp götürene kadar o kavurucu soğukta orada durdu. Gözden kaybolana kadar onu izledi. Tek düşünebildiği, ya geri dönmezse? Ya o Oscar'ı gerçekten alır ve bir kez daha kandırılırsa?

bir tane daha ve bir tane daha? Özel bir jet onun için geldi ve toparlanmasına bile gerek kalmadı. Ve kendi jetine sahip olmak onu en ufak bir şekilde korkutmadı ya da rahatsız etmedi. Bu Muriel'in gerçek hayatıydı.

Onun için ne ifade edebileceğimi düşünüyordum ki?
Ya benim olmayı bıraktıysa?

Mel kliniğin önünde bir kamyonun durduğunu duydu ve bunun Bruce'un posta getirip örneklerini sorması olduğunu düşündü

Valley Hastanesi'ne teslim edilmek üzere. Verandaya çıktı ama kamyonu tanıyamadı. Yolcu tarafından bir kadın inince kaşlarını çattı. Otuzlu yaşlarının başında, ince, kahverengi saçlı, pembe yanaklı, çekici bir kadındı bu.

Mel'e baktı ve biraz utangaçça gülümsedi. "Merhaba," dedi.

Mel kaşlarını çattı, sonra gülümsemesine karşılık verdi. "Merhaba. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Oh, zaten yaptın." Verandaya doğru iki adım attı. Hafif bir makyaj, ince bir kot pantolon, uzun kollu balıkçı yaka bir gömlek ve yelek giymişti.

Ve sonra kafasına dank etti. Cheryl Chreighton! Geçirdiği dönüşüm hayret verici olmaktan başka bir şey değildi.

Sadece birkaç ay içinde teni pembeleşmiş, gözleri berraklaşmış, yaklaşık yirmi beş kilo vermişti-

Muhtemelen çoğu, içki içmekten dolayı taşıdığı ödemdir. -Sadece temiz değil, aynı zamanda bakımlı ve şıktı. Birisi saçını kesmiş ve nasıl düzeltileceğini göstermişti. Kadın kıyafetleri giymişti ve çok mutlu bir gülümsemesi vardı. "Aman Tanrım."

"Kesinlikle," dedi Cheryl. "Sevgili Tanrım ve sen."

"Şu haline bak," dedi Mel bir solukta.

Cheryl ciddiyle, "Teşekkür ederim," dedi. "Bu senin sayende oldu."

"Hayır, sensin," diye vurguladı Mel. "Tek yaptığım birkaç telefon görüşmesi yapmaktı. İşi sen yaptın. Eve geldin mi?"

Cheryl gülerek, "Hayır," dedi ve başını salladı. "Burası benim için iyi bir yer değil. Bir işim ve bir evim var. birkaç oda arkadaşı. Tam olarak bir grup evi değil ama yakın - iyileşme sürecindeyiz. Pek bir iş sayılmaz ama şu anda pek bir işe de ihtiyacım yok." Cheryl yutkundu ve yere baktı. "Buraya geri dönebileceğimden şüpheliyim," dedi. "Burada toplantı falan yok." Cesurca başını kaldırdı ve omuz silkti. "Eskiden kasabanın ayyaşı olduğum bir yerde mutlu olacağımı sanmıyorum. Sadece ortalama bir kasaba ayyaşı değil, ortalamanın altında bir kasaba ayyaşı."

"Bunun bir önemi yok, bunu biliyorsunuz. Ama toplantılar -Toplantılara ihtiyacınız var. Tedavi sonrası bakım olmadan iyileşme, dikişsiz büyük bir ameliyat gibidir."

Cheryl kıkırdadı. "Evet, bunu doğru anladın."

"Ne kadar oldu?" Mel sordu.

"Yüz yirmi yedi gün. Beni aldığınız günü sayabileceğimizi sanmıyorum. Darmadağın olmuştum. Bugün gerçekten içki içmek istemesem de.... bu toplantıları atlayacağım bir zaman göremiyorum. Bayan Sheridan, şu anda sahip olduğum şeyden vazgeçmek istemiyorum. Her zaman toplantıdayım, bazen günde iki kez. Eğer sonsuza kadar sürecekse, sorun değil."

Mel neredeyse, "Bana Mel de," diyecekti ama kendini tuttu. Bu Cheryl'in gösterisiydi; istediği her şeyi yapabilirdi. "Aferin sana," dedi gülümseyerek. "Harika."

"Ailemi görmem gerekiyor. O gün seninle birlikte buradan ayrıldığımdan beri onları görmedim."

"Eminim sizi gördüklerine çok sevineceklerdir...."

Cheryl güldü. "Ah, bilmiyorum. Annem tüm bu rehabilitasyon olayının çılgınca olduğunu düşünüyordu ve babam da bizim içkiyi kendi şartlarına göre dağıttığı için oldukça iyi gidiyordu, bu yüzden kontrol altında olduğunu düşünüyordu. Bu birkaç şeyi açıklayabilir. İkisi de iyi değil. Onları görmem gerek ama burada kalamam. Yine de yalnız gelmezdim. Sponsorum benimle birlikte."

Mel kamyonun içine bakmak için biraz eğildi. Direksiyonun arkasında gümüş saçlı bir kadın oturuyordu ve Mel'e kısa bir El salladı ve iyi diye düşündü. Olgun bir kadın, umarım yıllarca ayık kalmıştır. Bu Cheryl'e başarı için iyi bir şans verirdi.

"Ve telafiler de var," dedi Cheryl. "Tüm kasabayı dolaşabileceğimden emin değilim ama seni ve Doc'u yakalamak istedim, belki Jack'i de..."

Mel geçici bir şok yaşadı ve ilk kez verandaya paltosuz çıktığını fark etti. Titredi. Gözyaşları birikti. "Cheryl, Tanrım, çok üzgünüm.

Biri sana haber vermeliydi. Ailenin haber vermemesine şaşırdım. Doktor geçen Ekim'de aniden vefat etti. Nedenini bilmiyoruz. Kalbi belki. Ya da ölümcül bir inme. Otopsi yapılmadı...."

"Doktor? Gitti mi?" Cheryl sordu.

"Özür dilerim," dedi Mel. Mel gözlerini kırptırdı ve bir damla gözyaşı süzüldü. "Tedaviye karar verdiğin için çok mutluydu. Seninle çok gurur duyardı."

"Tanrım," dedi. "Her şeyin bu kadar hızlı değişebilmesi ne kadar şaşırtıcı değil mi? Bana karşı hep nazikti...." Cheryl kendini salladı. "Şey. Sana karşı telafi etmem gereken kötü bir şey yapıp yapmadığımı hatırlamıyorum ama-"

Mel hızla başını sallayarak, "Yapmadın," dedi. "Aslında bana karşı çok iyiydin. Bebek bakıcılığı konusunda bana yardım etmeyi teklif ettin.

Uzun zaman önce. Hope McCrea'nın bana bedava ev olarak verdiği o korkunç kulübeyi temizledin."

"Bebek bakıcılığı konusunu hatırlamıyorum," dedi

Cheryl. "Güven bana. Bana karşı çok iyidim."

"Bunun için teşekkürler," dedi Cheryl. "Ama Jack'in başına bela olduğumu biliyorum. Acaba onu görmeye gitsem ve üzgün olduğumu söylesem mi?"

"Onu kesinlikle görmelisin, gerçi zaten kin tutmadığını biliyorum. Ama bu Jack'i öyle yapar ki Seni ayık ve iyi görmekten mutlu olurum. Bu iyi bir şey olur."

"Emin misin?"

"Eminim, Cheryl."

"Bu senin için de bir özür. Jack'e asıldım. Yani, ona sadece içki içtiğimi söylemek istiyorum. Ben gerçekten delice." Sonra gülümsedi. "Ortalama bir sarhoştan daha fazla değil."

Mel küçük bir kahkaha attı. "Bu olay ben onu bulmadan çok önce gerçekleşmiş olmalı, benden özür dilemene gerek yok.

Ve bahse girerim Jack de anlıyordur. Yine de, nasıl olduğunu hayal bile edemezsin.

İyileştiğini bilmek onu mutlu ederdi. Cheryl.

-"Seni bir tedavi merkezine götürdüğümü ona hiç söylemedim."

"Bilmiyor muydun?" diye sordu şok olmuş bir halde. "Bütün kasabanın bildiğini sanıyordum!"

"Benden ya da... Doktordan değil. Klinik işleri hakkında konuşmayız."

"Vay canına. Bunu beklemiyordum."

"Artık bildiğine göre, bunu bekleyebilirsin. Aslında, kasabada hiç konuşulduğunu duymadım. Ne de olsa, bir süreliğine kaçıp gittiğin ilk sefer değildi." Sırıttı.

Birbirlerinin gözlerinin içine bakarken aralarında sessiz bir an yaşandı. Sonra Cheryl, "Teşekkür ederim Bayan Sheridan. Benim için yaptığınız gerçekten çok iyi bir şeydi."

Mel bağırsaklarının sıkıştığını ve gözyaşlarının akmak üzere olduğunu hissetti. Doktor'un sözleri tam olarak bunlardı! Nasıl da hoşuna giderdi Onu böyle görmek, çok farklı, çok çekici ve çok akıllıca

konuşuyordu. Mel, Doktor'un belki de gördüğünü düşünmekten hoşlanıyordu. "Çok sevindim.

Seninle gurur duyuyorum. Git hadi. Jack'i ve aileni gör. İyi ziyaretler. Ara sıra uğrar mısın? Aileni ziyaret ettiğinde? Bize nasıl olduğunu anlatır mısın?"

Cheryl başını salladı. "Tabii. Eğer istersen."

"İsterim," dedi Mel. "Bu çok hoş olurdu."

Mel kliniğe geri döndüğünde, Doktor'un artık Cam'le paylaştığı eski ofisine gitti. Hasta yoktu, çocuklar uyuyordu, Cam de ayak işlerine gitmişti.

Yalnızdı, özgür ve temizdi. Başını kollarının üzerine koydu ve ağladı. Cheryl için mutluluk gözyaşları döktü ve Doktor'u özlediği için özel gözyaşları döktü, böylesine karanlık bir dönemden çıkan birini görmenin onun için ne anlama geleceğini biliyordu. Tanrım, kadına bakmak bile ilham vericiydi! Onun konuşmasını dinlemek

Hayret verici! Yepyeni bir insandı. Ve o

Henüz gençti; dolu dolu ve üretken bir yaşam için şansı vardı.

Mel en az yarım saat boyunca tükenmişti. Sonra bir aracın sesini duydu ve yine postası olan Bruce olabileceğini düşünerek gözlerini sildi ve verandaya çıktı. Bu kez gelen Bruce'du. Ona bir paket posta uzattı. "Örnek var mı?" diye sordu.

"Bugün değil," dedi.

"Güzel. Erken çıkıyorum."

Adam kamyonetine geri atlarken, Cheryl Jack'in barının ön verandasına baktı. Jack bir kolunu Cheryl'in omuzlarına atmış dışarı çıkıyordu. Durdular, kucaklaştılar ve Cheryl merdivenlerden aşağı, bekleyen kamyonu doğru zıpladı. Kamyon geri çekildi.

Jack verandada durmuş karısına bakıyordu. Sokağın karşısından bile onun gülümsemesindeki şefkati, gururu ve minnettarlığı görebiliyordu. Cheryl ona her şeyi anlatmıştı. Elini Mel'e doğru kaldırdı. O da kendi elini kaldırdı.

On dokuz

Aiden Riordan, Luke'un kulübesine yanaştı ve arabasından inmeden önce kornaya bastı. Luke elinde bir yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

"Burada ne halt ediyorsun?"

"On gündür telefona cevap vermiyorsun!" dedi öfkeyle. "Biliyorsun, telesekreterler burada gayet iyi çalışıyor!"

Luke, "Telefon kapandı," dedi ve içeri dönmek için arkasını döndü.

Aiden gözlerini devirdi, başını salladı ve onu takip etti. Luke'un arkasından eve girdi ve etrafına bakınırken deri eldivenlerini çıkardı. Luke koltuğa oturmuştu, kızgın, kapüşonlu kaşlarının altından ona bakıyordu. "Güzel," dedi Aiden. Sonra mutfaktaki telefona doğru yürüdü, baktı ve fişe taktı.

"Bunu yaptığına gerçekten pişman olacaksın," dedi Luke.

"Sorun nedir? Çok fazla telefon mu alıyorsun?"

"Ben onları arama girişimleri olarak adlandırırdım.

Konuşmak istemiyorum.

Buna sen de dahilsin bu arada."

Aiden, "Evet, benimle baş başa kaldın," dedi.

Buzdolabına gidip bir şişe bira aldı, kapağını kapattı ve oturma odasına gitti. Oturdu ve ceketini çıkarma zahmetine bile girmeden, "Demek seni terk etti," dedi.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Mükemmel zamparadan bahsediyorum, Shelby. O seni terk etti ve sen de boka batıyorsun." Birasından bir yudum aldı.

Luke sessizce ve acımasızca kardeşine baktı.

"Seni terk etti, perişan haldesin ve tamamen boku yemişsin. On günlük cesedinin bu evde olmadığından emin olmak için buraya kadar gelmek zorunda kaldım ve sen hiç de işbirlikçi ya da misafirperver davranmıyorsun."

"Kimse sana sormadı."

"İsa, bunu biliyorum! Tanrı ilk doğanın zayıflık göstermesini ya da bir şey istemesini yasaklar. Sen çelik adamsın, değil mi? Beni rahat bırak, Luke. Şu haline bak. Burgu yaptın. Çöktün."

"Çalışıyordum," dedi.

"Saçmalık. İş bitti. Bana ne olduğunu anlat."

"Hiçbir şey olmadı," dedi Luke. "Buralar biraz sessizdi. Kimseyle konuşmak istemedim. Hepsi bu."

Aiden yere baktı ve sessiz bir kahkahayla başını salladı. "Kardeşim, bana hiç değer vermiyorsun. Hiçbir şey bilmeden buraya gelip hayatını kurtarmak için acil izin aldığımı mı sanıyorsun? O barı aradım, o tatlı çok sevdiğin küçük bar? Seni uzun zamandır görmedikleri bir yerde mi? Jack'le bir süre konuştum, Walt Booth'un numarasını aldım ve onunla da konuştum. Şöyle oldu. Shelby, okul için bir daire tutmak üzere San Francisco'ya gitmeden önce sıcak ve güneşli bir tatil için Maui'ye gitti

aylarca başlamayacak. Şehir dışına çıktı. Bu konuşmayı daha önce yaptığımıza göre nedenini tahmin edebiliyorum. Onu kendinden uzaklaştırdın. Ona nasıl hissettiğini söylemedin çünkü bunun onun için bir hata olduğunu düşünüyorsun. Ve hala tanıştığın her kadının seni kirleteceğinden korkuyorsun. Hâlâ başkalarının fikirlerini almadan onlar adına kararlar veriyorsun. Şimdi onu umursamadığınızı düşünüyor ve bu yüzden size meydan okudu ve gitti. Olabildiğince uzağa gitti. Ve şimdi boka batmış durumdasın!"

Luke, "Seni öldüreceğim," demeden önce bir süre Aiden'a ters ters baktı.

Aiden sandalyeye geri oturdu ve sırtıttı. Birasından bir yudum aldı. "Öyle mi? Neden peki?"

"Generali mi aradınız? Benim hakkımda mı?"

"Evet. Ve barmen. Ama Sean beni aradı, o da annemi aradı ve sen de Paddy'nin ve Colin Amerika'da değiller, yoksa içinde olurlardı. Şimdi, neden lanet telefona cevap vermiyorsun ve insanlara meşgulsün ve konuşamıyor musun? Ne halt ediyorsun sen?"

"Hayatımı kurtarmak mı?" Luke sordu. "Acil durum izni mi? Hayatımı kurtarmak mı? Hayat mı? Sen neden bahsediyorsun?"

Aiden öne doğru oturdu ve ciddileşti. "Bakın, biz daha önce de buradaydık. Hepimiz gençtik, doğru, ve koşullar tamamen farklıydı, ama bunun nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalışın ağabeyinizi görün - dünyada en çok hayranlık duyduğunuz adamı

-Patinaj yaptı ve gözden kayboldu. Herkesin ödünü kopardı. Bu bir daha olmayacak. Kimse bunun bir daha olmasına izin vermeyecek."

Luke nefes aldı. "Bak, büyütülecek bir şey değil. Shelby sadece planlarını uyguluyordu. Seyahat etmek istiyor, okula gitmek. Alışmaya çalışıyorum. Bana bir hafta ver. Her şey yoluna girecek." Aiden bir an için ona baktı. "Ah, saçmalık," dedi. Luke cevap veremedi telefon çaldı.

"Gördün mü? Lanet olsun! O şeyi neden taktın?" Luke kükredi.

Aiden telefona gitti. Alo dedi. "Evet anne, buradayım, o iyi. Evet, iyi. Nabzını ölçtüm, yaşıyor, iyileşecek. Evet, anne. Evet, anne. Anne! Anne! Daha yeni geldim! İzin verir misin- Evet, anne. Güle güle. Ben de seni seviyorum." O gelmeden önce

sandalyesine geri dönebildi, telefon tekrar çaldı ve Luke yüksek sesle inledi. Aiden telefonu açtı ve merhaba dedi. "Tanrım, daha yeni geldim! Neler olduğunu anlamam için bana on dakika verir misin? Evet, o iyi! Seni sonra ararım. Şimdi bizi yalnız bırak!"

Aiden sandalyesine, birasına geri döndü.

"Gördün mü?" Luke söyledi.

"Evet, ama belli ki tüm aramalar başladıktan sonra telefonun fişini çekmişsin. Kimseye söylemeye zahmet etmedin.

iyiydi. Ya Shelby arayıp bu konuyu düşündüğünü söylerse?

ve dersleri başlayana kadar burada oturmaya mı karar verdi? Olay nedir?"

"Aramayacaktı." "Ya aradıysa?"

"Bu onun için iyi olmaz."

Aiden bir dakika boyunca sersemlemiş gibi sessiz kaldı. Zihni allak bullak olmuştu. Sonra yavaşça sinsi bir sırıtışa kapıldı. "Ah dostum," dedi. "Telefon çaldığında, o olabileceğini düşünerek cevap vermekten kendini alamadın ve fişini çektin."

"Sen aklını kaçırmışsın..."

"Burada olmadığını düşünmesini tercih ederdin. Seni terk ettikten bir gün ya da bir hafta sonra kendini toparladığını ve kız aramaya çıktığını. Tanrım, Luke." Güldü. "Ya seninle biraz daha zaman geçirmek isterse? Ha? Ya seninle sorunlarınızı çözmeniz için size onunla biraz daha zaman tanımak istedi?"

Luke çaresizce başını salladı. Koltuktan kalktı ve bir bira almak için mutfağa gitti. Oturma odasına geri döndü. "Bu kötü bir karar olur."

"Tamam, şimdi aynı sayfadayız. Ona göz kulak oluyorsun. Benimle açık konuşacak mısın, yoksa bunun için altı bira daha içmemiz mi gerekiyor? Çünkü artık çok içmiyorum. Sürekli nöbetteyim, bilirsin..."

"Bunu açıkladığımı sanıyordum," dedi Luke, sesi sinirli geliyordu. "O çok güzel bir genç kız. Kronolojik olarak yirmi beş yaşında olabilir ama birkaç yılını çıkarırsak bir hastaya bağlı olmak. Çoğu barda kart görürdü. Ben neredeyse onun ilk flörtüydüm! Bir şeyler yapmalı! Tecrübe şeyler! Uzun zamandır sabırlı ve kendini işine adanmış durumda; artık dışarı çıkmalı ve..."

"Ve sana bir şans verip birkaç yıl sonra aceleci davrandığını fark etmesin," diye ekledi Aiden.

Luke ayağa kalkıp bir elini ensesinde gezdirerek, "Aman, ne olacak ki," dedi. "Böyle bir seçim yapmaya hazır değil. Hazır olduğunu düşünebilir ama değil!"

"Sen olmadığın için
mi?" "O daha çok
genç!"

"Çünkü öyle miydin?"

Luke cevap vermedi. Kardeşine sırtını döndü.

Aiden ayağa kalktı ve Luke'un arkasına yaklaştı. Luke'un
sırtına bir

elini omzuna koydu ve sıktı. "Felicia ile evlendiğinde çok
genç değildin. Çok saf değildin ya da
Yirmi beş yaşındayken deneyimsizdin. Her şeye sahiptiniz -
zeki ve sadıktınız ve nasıl hissettiğinizi biliyordunuz. Sen
fikrinizi asla değiştirmeyecek kadar tutkulu ve kararlıydınız.
Sana uygun olmayan biri tarafından mahvedildin. Üzgünüm
dostum, ama bu senin hatan değildi. Tanrım, bunun için
kendini hiç affedecek misin? Onu aldatmadın! O seni terk
etti!"

"O yeterli değildi," dedi. Sonra hüzünle güldü ve başını
salladı. "Bana söylediği buydu...."

"Felicia?"

Luke arkasını döndü. "Shelby. Yeterli olmadığını bildiğini
söyledi...."

"Tanrım," dedi Aiden nefes nefese. Bir an için düşündü
"Tamam, bak, öylece sızlanıp durmayalım. Dışarı çıkalım,
güzel bir yemek yiyelim, belki bağırıp çağırmadan bir
konuşma yapabiliriz ve ben
İyi olduğun ve artık telefonunun fişini çekmeyeceğin için
memnunum, ben de senin yakandan düşeceğim."

Luke zayıf bir baş sallamayla cevap verdi.

"Şu çok sevdiğin bara gitmek ister misin?" Aiden sordu.

"Hayır," dedi hemen. "Biraz daha zamana ihtiyacım var.
Bu. Fortuna'ya gidelim. Bir balıkçı var..."

Aiden, Luke'u bir sonraki büyük kasabaya götürdü ve
geniş bir nehrin yakınındaki küçük, güzel bir restoranda
yemek yediler. Aynı şeyi sipariş ettiler, ki bu ailelerinde sık
sık olan bir şeydi. Aiden'ın anlamak istediği şeyler vardı ama
Luke'u tanıdığından bunu ona sormak işe yaramayacaktı. Bu
yüzden Aiden

Kasabadan, insanlardan, kulübelerden ve mülkle ne yapacağını düşündüğünden bahsediyordu.

Evi ve kulübeleri satın aldığı anda amacı, makul olan en kısa sürede onları kâra dönüştürmekti. Luke şimdi bir yıl boyunca ne olacağını görmeyi düşünüyordu.

tatil evi olarak rezervasyon yaptırmak gibi görünüyordu. Virgin River'da bir motel ya da pansiyon yoktu ve bu oldukça kârlı bir girişim olabilirdi ve yönetimi de çok zor değildi. Eğer iyi bir gelir elde ederse, Sean'ı satın alıp tek sahibi olarak işletmeyi deneyebilirdi. Bu en iyisi olurdu

Luke'un yirmi yıldan fazla bir süredir yerleşmiş olduğu yer.

Luke kök salmaya hazırdı. Sadece Shelby gibi birinden bunu üstlenmesini istemekten ölesiye korkuyordu. Çünkü fikrini değiştirebilir. Ve bu onu öldürür.

Sonra Aiden biraz küstahlaştı ve dedi ki, "Bu Shelby'de beni gerçekten şaşırtan bir şey olmalı.

Seni uyandırmak için. Buralı bir kıza bulaşmak sana göre değil, özellikle de amcası general olan birine."

Luke kıkırdadı. "Görünüşü. Kasabadan geçtiğim ilk gün ona iki kez rastladım. On sekiz yaşlarında olduğunu sanıyordum ama kardeşim, daha iyi biliyordum."

"Üç ilçedeki tek güzel kız o muydu?" Aiden sordu.

"Sana söyleyemem," dedi Luke. "Sanırım kafamı falan çarptım. Kötü bir tünel görüşü vakası yaşadım. Kendimi vazgeçirmek için çok uğraştım ama çok geçmeden başladığım işi bitirebildim. Sen de oradaydın."

"Ben de yaşadım," diye kabul etti Aiden. Ne de olsa tünel görüşü yüzünden bir kadınla evlenmişti. "Ve o zaman mı ilginizi kaybetmeye başladın?"

Bir an sessiz kaldı. "Shelby gibi birine olan ilginizi kaybetmezsiniz. Ne kadar uğraşırsanız uğraşın."

Aiden şansını dener. "Böyle bir şey hissetmeyeli uzun zaman oldu sanırım."

Luke bakışlarını masanın karşısındaki Aiden'a dikti. "Ne yaptığını biliyorum. Konuşmak için çok fazla zaman harcamak istemiyorum.

Bu konuda. Sinirlenmeye ihtiyacım yok. İhtiyacım olan şey zaman."

"Sert düştün," dedi Aiden.

"Olur böyle şeyler. Şimdi, bu kadar yeter."

"Sadece hayatınıza devam edebileceğinizden emin olmak istiyorum..." Sesi kesildi.

"Tamamen delirmeden mi? Dinle, sanırım birkaç şey öğrendim, Aiden. Bu, olabileceği kadar kötü. İyileşene kadar. Rahat bırak onu."

"Ne yazık ki bunu kabullenemedin Luke. Onun hakkında, kendin hakkında, her şeyin nasıl sonuçlanabileceği hakkında yanılıyor olma ihtimalin en az yüzde elli. Aptal hayatının her günü mutlu olabilirdin ve şimdi sadece onu unutmaya çalışıyorsun."

"İşte mesele bu, Aiden. İkimizden birinin haklı olma ihtimali yüzde elli. Sadece hangimizin haklı olduğunu bilmiyoruz."

Ertesi sabah kahvaltıdan sonra Aiden çantasını arabasına attı, kardeşinin elini sıktı ve "Peşinden git Luke. Ona gerçeği söyle, seni ölümüne korkuttuğunu ama onu istediğini söyle."

Luke sadece gülümsedi. "Geldiğin için teşekkürler, Aiden. Sadece yardım etmek istediğini biliyorum. Dikkatli sür."

Shelby için Maui'den ayrılma vakti neredeyse gelmişti ama hazır olup olmadığından emin değildi ve San Francisco'ya gitmeden önce bir hafta daha dinlenmeyi düşünüyordu. Dinlenmenin ve güneş ışığının yardımcı olup olmadığını ya da yeni bir mücadeleye girmenin daha iyi olup olmayacağını bilmiyordu.

Her şeyini amcasının evinde toplamış, cipini yüklemiş ve Hawaii'ye uçmak üzere San Francisco'ya gitmişti; böylece arabasını ve eşyalarını almak için Virgin River'a dönmek zorunda kalmayacaktı. Jeep'i havaalanının uzun süreli otoparkında, onu hiç ilgilendirmeyen yeni hayatına doğru atacağı bir sonraki adımı bekliyordu. Uzun ağaçlar ve dağlar onu çağırıyordu.

ve şehrin gürültüsü kulağa hiç de çekici gelmiyordu. Hiçbir

şey

sessizlik, açık gökyüzü, doğal güzellikler kadar iyi olabilirdi. onu çevreleyen güzelliği. Atları özlemişti. Çok şey özlemişti.

Tatil için kalacağı yeri özenle seçmişti.

-Sahilde iyi bir restoranı olan bir otel. Adanın etrafını biraz gezmeyi düşünmüştü ama yapmamıştı. Bol bol okumak planının bir parçasıydı, ancak hafızasında ilk kez, zihni çok fazla

iyi bir kurguya kaçmak. Annesi en kötü zamanlarında bile okuyabilmişti; iyi bir hikâyeye dalmak onu çok rahatlatmıştı. Otelin restoranı fevkaladeydi ama yine de Vaiz'in yemeklerini, yanan bir ocağı, dostların kahkahalarını, masanın altında bir sevgilinin elinin dokunuşunu özliyordu. Kahvaltı dışında, yemeklerinin çoğu oda servisi tarafından kendisine ulaştırılıyordu. Çok yalnızdı, koyu renk gözlüklerinin arkasına saklanmıştı, tam da istediği gibiydi.

Her gün sahil boyunca yürüyebildiği kadar yürüyordu. bazen birkaç saatliğine gidebiliyordu. Sahilde bir şezlonga uzanır ve güneşin tadını çıkarırdı, bazen de bir kabinin altında dinlenirdi, gözleri kapalıydı, böylece uyukluyormuş gibi görünürdü. Dinlenirdi. Ama içi kan ağlıyordu. Eğer biri yakından bakarsa, ara sıra gözyaşlarının şakaklarındaki saçları. Ağlamak, hayal edebileceğinden çok daha fazlasıydı. Amcası ve kuzeninin yanındayken kendini tutmakla o kadar meşguldü ki, ne kadar çok duyguyla mücadele ettiğinin farkında bile değildi. Uçağın iniş takımları açılır açılmaz ağlamaya başladı ve tüm çabalarına rağmen yolun yarısında hıçkırığa hıçkırığa ağladı

Hawaii'ye gitti. Şans ondan yanaydı ve kolunu ona dolayan ve "Ah, hayatım, kırık bir kalbi karıştırmak mümkün değil" diyen iyi kalpli yaşlı bir kadının yanına oturdu.

Dünya tarihinin en iyi kurgusu

Kırık bir kalbin ne kadar acı verebileceğini ya da ne kadar ağlanabileceğini yeterince ifade ediyordu. Bu bir tür ölümdü ve daha da kötüleşti.

Mükemmel mutluluğun ölümünü hesaba katmadığınız sürece, hiç ölüm yok.

"Güzel bir gün," dedi bir erkek sesi.

Başını çevirdiğinde onun hemen yanındaki şezlongda oturduğunu gördü. Sahilde ve havuzun etrafında düzinelerce boş sandalye vardı ama o yine de bunu seçmek zorundaydı. "Çok güzel," dedi sessizce, başını geriye çevirip onu görmezden gelmeye çalışarak.

"Burada her zaman yağmur yağdığını duydum. Çok yağmur gördün mü?"

"Lütfen," dedi. "Uyuyordum."

"Akşam yemeğine kadar uyuklaman biter mi sence? Seni yemeğe götürmeyi çok isterim."

Başını çevirdi, gözlüklerini kaldırdı ve "Hayır, teşekkür ederim" dedi. Tekrar arkasını döndü.

"O zaman belki sana bir içki ısmarlayabilirim? Mai Tai ya da Bloody Mary?"

Ona bakmadan, "Hareket etmek zorunda mıyım? Yoksa sen mi?"

Kıkırdadı. "Bunda utanılacak bir şey yok, Shelby."

Şaşkınlıkla sıçradı, biraz doğrulup oturdu. "Biri sana adımı mı söyledi?" dedi şaşkınlıkla. En son söylediği şey Şu anda ihtiyacı olan şey bir tür risk altında hissetmektir. Burada tek başınaydı ve tamamen güvende olacağından emin olmak için otel personeline güveniyordu.

"Hayır," dedi. "Adını zaten biliyordum. Seni nerede bulabileceğimi sordum. Burada çok korumacılar, ama ben Havlucu çocuk senin nerede olabileceğini biliyordu." Ağzı açık bir şekilde doğrulup oturdu.

Bir elini uzattı. "Aiden Riordan," dedi. "Nasılsın?"

Şaşkınlıktan dili tutulmuştu, yavaşça elini uzattı. Hoş görünümlü bir adamdı ama ne Sean'a ne de Luke'a benziyordu. Siyah saçlı, kalın siyah kaşlı, annesininki gibi yeşil gözlü ve çok hoş bir gülümsemesi vardı. "Doktor mu?"

"Aslında kadın doğum uzmanı. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ne...? Burada ne işin var senin?"

Hafifçe omuz silkti. "Mümkünse birinin Luke'u açıklaması gerektiğini düşündüm."

Hâlâ şoktaydı, şezlonga yan oturdu, yüzü ona dönüktü, ayakları kumdaydı. "O mu gönderdi Sen?"

"Oh, hayır." Aiden güldü. "Aslında, öğrendiğinde çok çirkin olacak. Ve belki de bu sadece zamanımı boşa harcamaktı, ama onun hakkında bilmediğin bazı önemli şeyler olduğuna dair bir his var içimde. Öte yandan, bahse girerim onun hakkında duymak bile istemediğim şeyler biliyorsundur."

"Oh, bu... bu çılgınlık!"

"Bir de bana sor. Ailede bazı boşboğazlar var ama oğlanların birbirlerinin işlerine bu derece karışmaları alışılmadık bir durum. Gerçi Luke'un durumu biraz özel."

"Nedenmiş o?"

"Peki, çok daha gençken evli olduğundan hiç bahsetti mi?" Aiden sordu.

Bunu sindirmesi bir anını aldı. "Bu birkaç şeyi açıklıyor," dedi sonunda.

"Açıklama daha da karmaşıklaşıyor. Muhtemelen yüzlerce kötü boşanma hikayesi duymuşsunuzdur ama bu seferki Luke için kötü sonuçlanan pek çok olayı bir araya getirdi ve sanırım bunun bazı kalıntı etkileri olduğunu söylemek yanlış olmaz."

Yere baktı. "Sanırım bana o kadar güvenmiyordu," dedi. "Yoksa bana söyleyebilirdi."

"Bunun güvenle bir ilgisi yok Shelby. Sana fazla yaklaşmamak için çok uğraşıyordu. Pek işe yaramadı, onu görmelisin. O bir ölü adam, o çok sefil."

Öne doğru kaydı. "Onu ne zaman gördün?"

"Birkaç gün önce. Ve hayır, ona seni bulmaya çalışacağımı söylemedim. Bu fikri onaylamazdı."

"O iyi mi?" diye sordu endişeyle.

"Hayır. Berbat durumda. Sanırım iyileşebilir," dedi Aiden. "Ama konuşmalıyız, sen ve ben, sonra ne olacaksa olacak.

"Luke yirmi dört yaşındayken evlendi. Yepyeni bir Black Hawk pilotuydu ve Alabama'da tanıştığı bir kızla evlendi - dünyasını alt üst eden gerçek bir Güneyli güzel. Belki de Güney'in en güzel kızıydı. Çıktılar, hemen planlar yapmaya başladılar, birkaç ay sonra düğün yaptılar ve o yaşayan en mutlu adamdı. En büyükleri o olduğu için geri kalanımız onun her hareketini izliyorduk. Hepimiz Luke gibi olmak istiyorduk; o kendinden çok emin, çok donanımlı biriydi. Tüm çocuklar orduya girmek, başarılı olmak, milyonlarca kurdele ve terfi almak, haritadaki en güzel, en seksi kızla evlenmek, meydan okuma, macera ve tutkuyla dolu o mükemmel hayata tutunmak istiyordu."

"Anladığım kadarıyla bir şeyler ters gitmiş," dedi.

"Oh, oğlum. Bir bakalım, Colin ordudaydı, ülkenin diğer ucunda görev yapıyordu, ben o sırada üniversite son sınıftaydım, Sean henüz on dokuz yaşındaydı ve hava kuvvetleri akademisindeydi. Patrick lisedeydi. Luke da Bir bebek geliyor. Ailenin ilk bebeği, bir oğul. Herkes için ilk evlilik. Luke dünyanın zirvesindeydi, çok mutluydu, çok aşıktı, bebek için çok heyecanlıydı ve sonra Somali'ye, Mogadişu'ya gönderildi. "Kara Şahin Düştü" filmini izlediniz mi hiç?"

"Gördüm," dedi. "Bunu tekrar görmek istediğimi sanmıyorum...." "Luke orada vuruldu, bazı yaralar aldı ama o tanıdığım en cesur adamdı. Bu korkunç bir şeydi. Ordu için bir deneyim. Olabilecek her kötü şey oldu. Ama o bir şekilde üstesinden geldi.

kahramanca. Hayat kurtardı ve cesaretinden dolayı madalya aldı. Eve olabildiğince çabuk döndü çünkü oğlu doğmak üzereydi. Oğlu doğmak üzereyken şüphesiz hala savaş yaraları içindeydi.

başka bir savaşla karşı karşıya kaldı. Karısı, Somali'ye gitmeden aylar önce hamile kaldığı bebeğin kendisinden olmadığını söylediğinde evde beş dakika bile kalmamıştı. Kaptanlık yapıyormuş.

Aslında Luke'un üst subaylarından biri. Luke'un birlikte savaşa girdiği, zaman zaman emir aldığı bir adam. Ve bebeğin babasıyla gitmek için Luke'u terk ediyordu."

Tek söyleyebildiği "Tanrım" oldu.

"Bu onu küçük düşürdü, bu sert genç askeri. O zamanlar senin yaşındaydı Shelby, yirmi beş. Orduda bir subayın, adamlarından birinin karısıyla oynaşması olay olmuştu. Bu sadece bir boşanma değildi, aynı zamanda manşet haberiydi, kaptan hakkında suç duyurusunda bulunulmasıyla ilgili söylentiler vardı ve Luke aptal gibi görünüyordu. Savaşla işi bitmeye yakın değildi. Aynı zamanda bundan kaynaklanan bazı sorunları da vardı. Kırık kalp, skandal, aşağılanma, hayal kırıklığı, savaştan kaynaklanan TSSB, yoldaşlarının ölümünü izlemekten kaynaklanan keder." Aiden bir nefes aldı. "İntihara meyilliydi."

"Luke mu?" diye sordu. "Bunu hayal etmek çok zor. Öfke, bunu görebiliyorum. Ama-"

"Tipik bir şekilde kendini göstermedi. Bir torpido gibi düştü - çok fazla içti ve araba kullandı, neredeyse sarhoş uçuyordu, ama biri onu uçuş hattından çekti. Kavgalara karışırdı, güvenebileceği yerlere giderdi. en az birkaç adam tarafından dövülmüş. Kavgaları o seçti. Kavgalar ve bir araba kazası nedeniyle birkaç kez hastanelik oldu. O

Muhtemelen bunu sana söylemezdi ama bana söyledi. Sadece ölmek istiyordu."

Bunu sindirmek için bir an durdu ve ardından, "Yakın bir ilişki kurmayacağına şaşmamalı..." dedi.

"Bir erkeği mahvedebilecek pek çok şey vardır ama Luke'un tam bir menüsü vardı. Sadece kötü bir evlilik değildi Shelby, her şey vardı ve bunların ortasında aldatan kötü bir eş de vardı. Düzelmesi birkaç yılını aldı. Her şeyi değiştirdi; hesaplı olmayı bıraktı, çok fazla risk aldı ve çok hızlı hareket etti. Kadınlardan vazgeçemediği ortaya çıktı ama takıntılardan vazgeçin."

Başını öne eğdi. "Bu çok şeyi açıklıyor," dedi. "Bana aşık olmadığını, kadınları bir köpekbaliğının dalgıçları geçtiği gibi geçtiğini söyledi...."

Aiden gülümsedi. "Luke'a benziyor."

"Ona kesinlikle inandım," dedi. "Bununla başa çıkabileceğimi düşündüm. Ve sonra aptalca bir şekilde benimleyken onun için bir şeylerin farklı olduğunu düşündüm. İşte orada çuvalladım." Bir nefes aldı. "Çocuklarla ilgili o konuşmayla aklını başından almış olmalıyım...."

"Ne konuşuyordunuz?" diye sordu.

"Ona sadık bir partner ve en azından bir çocuk istediğimi söyledim. Bunun onunla asla gerçekleşmeyeceğini söyledi ama ben düşündüm ki..." Omuz silkti.

"Bunu uzun zamandır söylüyor. Belki artık buna inanıyordur ama bir çocuğu olacağını düşündüğünde daha mutlu bir adam görmemiştim. Bunu kaybettiği için üzgünüm."

"Çok yaşlı olduğu bahanesini öne sürdü. Sanırım bana güvenseydi, evliliğinden ve nedenlerinden bahsedebilir, bunu aşmamız için bize bir şans verebilirdi..."

"Evet, bu konuda çok fazla inkârı var. Ve söylediği şeylere bakılırsa, başlangıçta kendini koruyor gibi görünüyordu, ancak ilişkinizin ilerleyen dönemlerinde Sen."

"Ben mi?"

"Bana annenden bahsetti, birkaç yıl boyunca kendini ne kadar adadığından, gerçek bir özgürlüğün olmadığından... Bu arada başın sağ olsun."

"Teşekkür ederim. Doktor olduğun için belki bunu anlarsın ama Luke kesinlikle anlamıyor. Bu bir fedakarlık değildi. Rehin alınmadım. Tam olarak yapmak istediğim şeyi yapıyordum. Anneme çok yakındım. Birine bu dünyanın kapısını kapatıp öbür dünyaya geçmesi için yardım etmek. Özel. Samimi. Hiçbir şeyden vazgeçmiyordum, çoğu insanın asla deneyimleyemeyeceği bir şey elde ediyordum."

Ona gülümsedi. "Bu oldukça dikkate değer bir bakış açısı."

"Olağanüstü biri değilim," dedi kendini beğenmiş bir gülümsemeyle. "Bir destek grubundaydım ve çok şey öğrendim."

"Son bir yıl içinde bazı sert darbeler aldın," dedi. "Önce anneni kaybettin. Sonra Luke'u."

Gözleri nemlendi ama sabit durdu. "İkisine de verdiklerimden pişman değilim, Aiden. Hiçbirini değiştirmedim. Annemi asla başkasının bakımına bırakmazdım. Luke'a aşık olmaktan kendimi alamadım." Titrek bir gülümseme verdi. "Neredeyse o anda anladım ki O kişi. İlk aşkımdı."

Aiden onun dizinin üzerinde duran eline dokundu. "Sanırım daha önce hiç böyle aşık olmamıştın."

"Hiç aşık olmadım," dedi. "Liseden sonra hayatımın oldukça izole olması çok uzun sürmedi ve lisede çok fazla dolaşan kızlardan biri değildim.

Luke bir konuda haklıydı.

Bu şekilde. Duyarsız bir pisliğe de rastlayabilirdim ama o Luke'tu. Bana karşı çok iyiydi, çok şefkatliydi, çok harikaydı. Bundan pişmanlık duyamam," dedi başını sallayarak. "Şimdi ne kadar acı verse de, onunla geçirdiğim bir günü bile geri alamazdım. Sadece aramızda kalmasını istediğini söylediğinde

Çünkü çok özeldi, sanırım benimle hiç ilişkiye girmeme alışkanlığının değişebileceğini düşünmeye başladım...."

"Sadece ikinizin arasında mı?" Aiden kendine rağmen sordu. "Onun ilk olduğunu. Hiç." Bakışlarını yere indirdi. "Hissettiğim kadarıyla, muhtemelen tek kişi o olacak. Asla." Aiden sustu, sersemlemiş bir halde onun tatlı yüzüne bakıyordu.

Luke'un karısıyla yaşadıklarından sonra Saf birine mi rastladın? El değmemiş? Oh, adamım, bu kadar berbat olmasına şaşmamalı. Bir tür imkânsız rüya görmüş olmalı. Tatlı ve iyi bir kadın. güvenilebilecek, sadece ona ait olacak biriydi. "Ah, Tanrım," dedi Aiden başını öne eğerek. "Bunun bu kadar kötü olmasına şaşmamalı...."

"Ha?"

"Shelby, evlendiği kız, bir erkeğin alabileceği bakireden en uzak şeydi. Küçük, seksi bir çapkındı. Etrafta dolaşıyordu ve görünüşe göre dolaşmayı hiç bırakmamıştı. Tahmin etmelisin ki Luke, eğer seninle böyle bir şey yaşarsa, bunun onu öldüreceğini düşünüyor olmalıydı."

Başını iki yana salladı. "Benim böyle olacağımı düşündüğüne inanamıyorum...."

"Sanırım Bloody Mary içmemizin vakti geldi," dedi Aiden. "Sahilde bir yürüyüş yapalım. Sonra da akşam yemeği."

Aiden sabah havaalanına gitmek üzere ayrıldığında, ona eski bir dost gibi sarılıp vedalaştı. Öğleden sonrayı, akşam yemeğine kadar konuşarak geçirmişler, sonra da çok geç saatlere kadar ay ışığında plajda. Bu zamanın çoğu Luke'a ve onunla olan ilişkisine odaklanmıştı, ama aynı zamanda

diğer kardeşler ve Aiden'ın tıp fakültesi ve muayenehanelerdeki, gemideki ve deniz üslerindeki hareketleri ve

Pendleton Kampı. Ve onun çocukluğunu, annesini, ailesinin geri kalanını, dağlara ve nehlere olan sevgisini, atları, Virgin River'ın sessiz sakinliğini öğrendi. İyi arkadaş oldular.

Taksisinin yanında duran Aiden'a, "Aklıma çok tuhaf bir şey geldi," dedi.

"O nedir, tatlım?"

"Luke gitmeme izin vererek beni kurtarmaya çalışıyor. Hiçbir şeyi feda etmemi, hiçbir şeyden vazgeçmemi, hiçbir şeye razı olmamı istemiyor.

Ama gerçekten berbat durumda. Asıl kurtarılması gereken kişi o."

Aiden güldü. "Evet, belki. Ama bunu asla kabul etmeyeceğine göre, bu muhtemelen imkânsız."

Otelde taksiye binerken, "Ona iyi bak, Aiden," dedi.

"Elimden geleni yapacağım," dedi. "Şimdi San Francisco'ya gidecek misin?"

"Bir hafta daha sürebilir. Gerçekten, oraya varmak için büyük bir acelem yok. Sadece ilerlemem gerektiğini hissettim."

bir şeyler yapıyor olmak. Unutmanın bu kadar uzun sürmesi çok garip."

"Unutmazsın, Shelby. Sadece uyum sağlıyorsun."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Teşekkür ederim, Aiden. Sadece benimle konuşmak için buraya kadar geldiğin için. Bunun ne kadar önemli olduğunun farkında değilsin, yardım ettin."

"Umarım öyledir, Shelby. Luke bir konuda haklı, sen özelsin. İyi şanslar."

"Sana da."

Luke şöminenin önünde oturmuş, ayaklarını uzatmış, bir yandan CD dinliyor, bir yandan da hiçbir şeye bakmıyordu ki oturma odasının penceresinden farlar geçti. Dışarısı ıslaktı; kimseyi beklemiyordu. Saatine baktı; saat sekizdi. Eğer gelen başka bir kardeşi ya da daha kötüsü annesiye, kendini kontrol edemeyecekti. Tanrı aşkına, telefona cevap veriyordu. Pek konuşkan değildi ama cevap vermişti. Shelby'yle olan bu şey hâlâ biraz hamdı ama ilerleme kaydediyordu. Artık en azından uyuyordu....

Kapıyı açtı ve cipi gördü. Kadın cipin önünde durmuş, kaputa yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, dondurucu çiseleyen yağmurda ıslanıyordu. Kalbi küt küt atmaya başladı. Onu görelî neredeyse üç hafta olmuştu ve duyguları ona hiç ara vermemişti. Onu hâlâ o kadar çok istiyordu ki canı yanıyordu.

"Bana Felicia'dan hiç bahsetmedin," diye bağırdı ona. "O uzun zaman önceydi," dedi yüksek sesle. "Nasıl olur da biliyor musun?"

"Boş ver. Bana söyleyecek kadar güvenmiyor muydun?" "Yıllar önceydi," dedi. "Seninle hiçbir ilgisi yoktu.

herhangi bir şey." Verandaya doğru bir adım attı. "Geri döndüğüne dair bir şey duymadım."

"Burada olduğumu kimse bilmiyor," dedi. "Onun kadar kötü olacağımı mı düşünüyorsun, öyle mi?"

"Hayır. Bundan daha iyisini biliyorum. Yapabileceğinin en iyisinin ben olduğumu mu düşünüyorsun?"

Omuz silkti. Saçları ıslanmaya başlamıştı; yanakları parlıyordu. "Ya öyleysen? Nasıl çuvalladım? Sana tam olarak ne istediğimi bildiğimi gösterdiğimi sanıyordum. Sence ben vefasız? Birini gerçekten sevip sevmediğimi bilemeyecek kadar genç ve aptal olduğumu mu?"

"Aptal değilsin, hiç öyle düşünmemiştim. Gençtim belki."

"Yavru köpek aşkı olduğunu mu düşündün?"

"Hayır, efendim," dedi. "Bu konuda yavru bir şey yok. Yağmurdan çıkın."

"Hayır. Birkaç şey halledilene kadar olmaz. Eğer yapamazsak anlaşmaya varırsak, General'e giderim. Ama San Francisco'ya taşınmayacağım, orada olmak istemiyorum. Hiç büyük bir şehirde yaşamadım ve oraları pek sevmiyorum. Benim sevdiğim yer burası."

"En azından verandaya gel de konuşalım. Islak ve soğuktan uzakta..."

"Hayır," dedi kendini tutarak. "Belki ben çok hızlı bir şekilde çok fazla şey bekledim ama sen çok az şey bekledin. Başka bir erkeğin ellerini üzerimde istemiyorum. Asla. İstedğim tek eller burada. Senin ellerin. Sadece senin."

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, yağmurun altında gururla ve inatla duran kıza gülümsemekten kendini alamadı. "O zaman neden gittin? Ellerimi her yerine koymaktan hiç çekinmedim. sen."

"Bronzlaşmaya ihtiyacım vardı. Ben de beni sevmediğini sanıyordum. Bundan daha fazlasını istiyorum, her şeyi istiyorum. Bir çocuk istiyorum. Bir gün. Yakın zamanda olması gerekmiyor ama bir çocuk istiyorum, en azından bir tane, ve bir babası olmalı, ve bu bir anlaşma kırıcı."

Bir kahkaha atarak başını geriye eğdi. "Sen kim olduğunu sanıyorsun? Anlaşma bozucu mu?"

"Sanırım sonsuza dek sevdiğin tek kadın benim. Ve sırf seni sinirlendirdiğim için beni bu kadar çabuk kapı dışarı

edecektin. Bana güvenmediğini sanıyordum ama şimdi kendine güvenmediğini düşünüyorum." Başını salladı.
"Güvenmiyorum.

böyle bir adam istiyorum. Cesur, kendinden emin bir adama ihtiyacım var. Yanımda duracak kadar kendine güvenen. Bir şey için bir iki risk almaktan korkmayan bir adama ihtiyacım var.

önemli."

"Bir ya da iki risk aldım," dedi. "Ve sen beni korkutmuyorsun. Verandaya gel."

"Hayır. Eğer sağlam kalırsak, gerçek bir ilişki ve bir aile olacağını söyleyene kadar olmaz. Bu 'Ben karışmam' saçmalıklarından hiçbirini istemiyorum. Hepsi saçmalık Luke. Sen de biraz

Emin olmak için zamanım var, sabırlıyım. Ama senden vazgeçmeyeceğim."

Ona gülümsedi. "Emin olmak için zamana ihtiyacım yok. Nasıl hissettiğimi biliyorum."

"Hâlâ o konuda mısın? Hâlâ 'asla olmayacak' saçmalığında mısın?" "Tamam, sanırım olabilir," dedi.

"Eğer olsaydı

olursa, seninle de olur. Sadece her zaman daha fazlasını hak ettiğini düşündüm."

"Dünyada istediğim her şeyden daha mı fazla? Ne kadar aptal olduğunu gördün mü?"

Gülmek zorunda kaldı. Bu kadın bir şeydi. "Shelby, buraya gel. Bunu düşünmemeye gerek yok, sen hayatımda sahip olduğum en sağlam şeysin. Şimdi buraya gel."

"Senin için yeterli olmadığımı sanıyordum ama çok fazlaydım," dedi. "Ve benim neyi hak ettiğime sen karar veremezsin. Benim hak ettiğim şey, bebeğinin üzerinde şişmanladığımı gören ve gurur duyan bir adam. Aşk ve gurur."

"Tamam o zaman," dedi. "Seni seviyorum. Gel buraya." "Yeterince iyi değil. Ona bir şey söylemelisin.

Bunun kumar oynamaya degeceğine beni ikna et. Uzun bir yoldan geldim.

ve ben yalnız geldim. Senin üzerine bahse girdim, ikimiz üzerine. Ben seni seviyorum, sen de beni seviyorsun ve etrafta dolanmaktan bıktım. Doğru olanı söyle. bir şey söyle. Derin bir şeyler söyleyin."

Ona baktı ve gülümsemesi yavaşça soldu. Ellerini kalçalarının üzerine koydu. Derin bir nefes aldı ve gözlerinde yaşların toplandığını hissetti. "Mutlu olmak için ihtiyacım olan tek şey sensin Shelby," dedi. "İhtiyacım olan her şey sensin..."

Aslında onu şaşırtmıştı. Kollarını göğsünün üzerinden indirdi ve bir an için ona bakakaldı.

"Sen her şeyimsin," dedi. "Bu beni çok korkutuyor ama her şeyi seninle istiyorum. Seni hayatım boyunca istiyorum. Ne istiyorsan onu istiyorum ve hemen şimdi istiyorum."

"Ha?"

"Her şey, Shelby. Beni ayakta tutan ayakkabılarımın içindeki kurşun olmanı istiyorum. Çocuklarımın annesi. En iyi arkadaşım, karım, metresim. Bu zor bir görev." Nefes aldı. "Sen bırakmazsan, ben de bırakmam."

"Bundan emin misin?" diye sordu ona.

"Beni korkuttuğundan emin misin? Fikrini değiştirecek misin?"

Yoksa hepsini istediğime emin misin? Oh, evet, tatlım. Eminim." "Fikrimi değiştirmeyeceğim," dedi yumuşak bir sesle.

"Seni duyamıyorum!" diye bağırdı. "Seni duyamıyorum çünkü lanet olası yağmurdan çıkmıyorsun!"

Verandanın basamaklarını koşarak çıktı ve adamın kollarına atıldı. Adam onu yerden kaldırdı ve aç bir şekilde ağzını aramaya başladı. Kadın dudaklarında ağladı. Bir ya da iki damla gözyaşını görmezden geldi, onun rahatlama gözyaşlarını sevdi.

"Yeterli miyim?" diye sordu.

"Çok daha fazlası, sen hep öyleydin," dedi. "Seni o kadar çok istiyorum ki, gitmeni hiç istemedim. Bunun senin için adil olup olmadığını bilmiyorum-"

"Anlaşma şu: Benim için neyin adil olduğuna ben karar veririm, senin için neyin adil olduğuna sen karar verirsin. Birbirimiz için karar vermeyi bırakıyoruz. Amaç birlikte çalışmak. Sen biraz kontrolcüsün...."

"Birçok yönden kusurluyum."

"Tek istediğim benimle bir hayat kuracak kadar beni sevmen. Söz verdiğin yarın olmak zorunda değil, ama bize bir şans vermelisin..."

"Yarın da olabilir. Bu gece de olabilir. Seni kaybetmek beni neredeyse öldürüyordu."

"Tanrım," diye inledi. "Beni sonsuza dek sevebilir misin?"

"Muhtemelen daha uzun. Sanki başka seçeneğim yokmuş gibi. Sanırım sen bunu halledebilir misin?"

Derin bir nefes aldı. "Sadece beni dene."

ISBN: 978-1-4268-7016-3

TEMPTATION RIDGE

Telif hakkı © 2009 Robyn Carr'a aittir.

Tüm hakları saklıdır. Herhangi bir incelemede kullanılmak dışında, bu çalışmanın tamamen veya kısmen herhangi bir biçimde, kserografi de dahil olmak üzere, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir elektronik, mekanik veya diğer yollarla çoğaltılması veya kullanılması, Yayıncı MIRA Books, 225 Duncan Mill Road, Don Mills, Ontario, Canada M3B 3K9'un yazılı izni olmaksızın fotokopi ve kayıt ya da herhangi bir bilgi depolama veya erişim sisteminde kullanılması yasaktır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

MIRA ve Star Colophon lisans altında kullanılan ve Avustralya, Yeni Zelanda'da tescilli ticari markalardır, Filipinler, Amerika Birleşik Devletleri Patent ve Ticari Marka Ofisi ve diğer ülkelerde.

Bu kitabın kalitesiyle ilgili sorularınız ve yorumlarınız için lütfen Customer_eCare@Harlequin.ca adresinden bizimle iletişime geçin.

www.MIRABooks.com